Cărți Romantice

STĂPÂNUL JOCULUI

SIDNEY SHELDON

CĂRȚI ROMANTICE

STĂPÂNUL JOCULUI

SIDNEY SHELDON

Sidney Sheldon

Stăpânul jocului

Traducere din limba engleză

Lavinia Șerban

LIRA

2016

Master of the Game

Sidney Sheldon

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Stăpânul jocului

Sidney Sheldon

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Andreea Năstase

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-1870-2

ISBN PDF: 978-606-33-1871-9

ISBN Print: 978-606-33-0696-9

elefant

prolog

Kate, 1982

Sala de bal era înțesată cu fantome cunoscute, venite anume pentru aniversarea ei. În mintea lui Kate Blackwell, întreaga scenă devenise o fantezie în care niște musafiri veniți din alte vremuri și locuri alunecau pe podeaua perfect lustruită alături de bărbații îmbrăcați la patru ace și de doamnele cu rochii lungi, sclipitoare. La petrecerea de la Cedar Hill House din Dark Harbor, statul Maine, fuseseră invitate o sută de persoane. „Asta fără să pun la socoteală fantomele“, se gândi Kate.

Era mignonă, dar postura impunătoare o făcea să pară mai înaltă decât era în realitate. Osatura fină, ochii cenușii asemenea zorilor și bărbia încăpățânată, moștenită de la strămoșii ei scoțieni și olandezi, alcătuiau un chip greu de uitat. Avea părul alb, cu firul subțire, care îi cădea odinioară pe umeri într-o cascadă neagră. Pe sub faldurile delicate ale rochiei din catifea de culoarea fildeșului, pielea ei avea opalescența caracteristică vârstei înaintate.

„Nu mă simt de nouăzeci de ani, își zise. Cum a trecut oare tot timpul ăsta?“ Privi spre fantomele care dansau. „Ele știu. Doar se află aici. Ele sunt o parte din anii aceia, din viața mea.“ Îl văzu pe Banda, al cărui chip negru și mândru radia de încântare. Și era și David, dragul ei David, înalt, tânăr și chipeș, așa cum arătase pe vremea când se îndrăgostise de el. Acum îi zâmbea. „Curând, scumpul meu, curând“, îi spuse Kate. Și-ar fi dorit ca David să-și fi putut cunoaște strănepotul.

Se uită prin încăpere până când privirea îi căzu asupra lui. Stătea aproape de orchestră, urmărindu-i pe muzicieni. Era un băiat foarte frumos, în vârstă de aproape opt ani, cu părul blond, îmbrăcat cu o jachetă din catifea verde și pantaloni de stofă ecosez. Robert semăna leit cu stră-străbunicul său, Jamie McGregor, al cărui

portret trona deasupra șemineului de marmură. Robert se întoarse de parcă ar fi știut că era privit, iar Kate îl chemă spre ea cu o mișcare a degetelor; superbul diamant de douăzeci de carate pe care îl găsise tatăl ei pe plajă în urmă cu un secol sclipi în lumina candelabrului de cristal. Kate văzu cu bucurie că puștiul își croia drum prin mulțimea de dansatori.

„Eu sunt trecutul. El reprezintă viitorul. Într-o bună zi, strănepotul meu va conduce compania Kruger-Brent". Când băiatul ajunse, îi făcu loc lângă ea.

— Îți place petrecerea de ziua ta, bunico?

— Da, Robert.

— Orchestra cântă bestial. Dirijorul e teribil.

Kate îl privi fără să înțeleagă la ce se referea, apoi încruntarea îi dispăru.

— Ah! Deci e de bine.

— Așa e, zâmbi puștiul. Nu prea pari de nouăzeci de ani.

Kate Blackwell râse.

— Între noi fie vorba, nici eu nu mă simt de nouăzeci de ani.

O prinse de mână; dintr-odată, diferența de optzeci și doi de ani dintre ei îi învăluia într-o complicitate reconfortantă. Kate se întoarse să-și privească nepoata dansând. Fără îndoială, ea și soțul ei formau cel mai frumos cuplu din sala de bal.

Mama lui Robert își văzu fiul alături de bunica ei și se gândi: „Ce femeie incredibilă! N-are vârstă. Nimeni n-ar putea să bănuiască prin câte a trecut".

Peste câteva clipe, muzica se opri.

— Doamnelor și domnilor, anunță dirijorul, am plăcerea să vi-l prezint pe tânărul maestru Robert.

Robert strânse mâna străbunicii lui, se ridică și se îndreptă spre pian.

Se așeză cu un aer serios și concentrat, apoi degetele sale începură să alerge pe clape. Muzica lui Skriabin curgea lin, precum lumina lunii pe suprafața apei.

Mama lui îl asculta îngândurată. „E un geniu. O să ajungă un mare muzician și, prin talentul lui, n-o să mai fie doar băiețelul meu, ci o să aparțină întregii lumi." Când Robert termină, fu răsplătit cu aplauze entuziaste.

Cina fusese servită mai devreme, în aer liber. Grădina vastă, amenajată într-un stil sobru, fusese înveselită cu felinare, panglici și baloane. În timp ce orchestra cânta pe terasă, valeții și servitoarele se învârteau tăcuți și plini de eficiență în jurul meselor, asigurându-se că paharele de Baccarat și farfuriile de Limoges erau mereu umplute. Fusese citită telegrama trimisă de președintele Statelor Unite ale Americii, apoi un judecător de la Curtea Supremă rostise un toast în cinstea lui Kate.

Urmase guvernatorul, cu un discurs plin de laude la adresa sărbătoritei.

— ... una dintre cele mai remarcabile femei din istoria acestei țări. Implicarea ei în sute de acte de caritate, pretutindeni în lume, este legendară. Fundația Blackwell a îmbunătățit viața sărmanilor din peste cincizeci de țări. Pentru a-l cita pe regretatul Sir Winston Churchill, „niciodată nu s-a mai întâmplat ca atât de mulți oameni să datoreze atât de mult unei singure persoane". Am avut privilegiul s-o cunosc pe Kate Blackwell...

„Fir-ar să fie! își zise Kate. Nu mă cunoaște nimeni. Omul ăsta parcă ar vorbi despre vreo sfântă. Ce ar mai spune toți oamenii ăștia dacă ar cunoaște-o pe adevărata Kate Blackwell? Fiica unui hoț, răpită înainte să împlinească un an? Ce ar crede dacă le-aș arăta cicatricele pe care mi le-au lăsat gloanțele pe trup?"

Își întoarse capul și se uită spre bărbatul care încercase cândva să o ucidă. Îl măsură din priviri, apoi ochii ei trecură mai departe pentru a zăbovi asupra unei siluete din umbră, care purta un văl pentru a-

și ascunde chipul.

Peste tunetul de aplauze, Kate auzi cum guvernatorul o invita să ia cuvântul. Se ridică în picioare și, privind spre marea de oaspeți, vorbi cu glas ferm:

— Am trăit mai mult decât oricare dintre voi. După cum ar spune tinerii de azi, nu e mare scofală, dar eu mă bucur că am ajuns la vârsta asta, pentru că altfel n-aș mai fi fost aici, alături de prietenii mei dragi. Știu, câțiva dintre voi ați venit din țări îndepărtate ca să fiți azi lângă mine și sunteți obosiți după călătorie. N-ar fi corect dacă m-aș aștepta să aveți toți energia mea.

Răsună un șuvoi de râsete, apoi un vuiet de aplauze.

— Vă mulțumesc pentru faptul că mi-ați oferit o seară de neuitat. Acum, cei care vor să se odihnească au camerele pregătite. Pe ceilalți vă invit la dans, adăugă ea în ovațiile publicului. Propun să intrăm la adăpost înainte să ne prindă una dintre vestitele furtuni din Maine.

Târziu în noapte, după încheierea petrecerii, sărbătorita rămase cu fantomele ei în bibliotecă. „Nu mai trăiește nimeni care să-mi spună Kate, se gândi ea posomorâtă. S-au dus cu toții.“ Lumea ei se micșorase. Nu cumva Longfellow spusese că frunzele amintirilor foșnesc trist în întuneric? Întunericul urma s-o cuprindă și pe ea, desigur, însă mai avea nevoie de puțin timp. „Mai am de făcut cel mai important lucru din viața mea. Ai răbdare, David. Curând voi fi alături de tine.“

— Buni...

Când deschise ochii, își văzu familia intrând în bibliotecă. Îi privi pe toți, rând pe rând, fără să-i scape vreun detaliu. Urmașii ei. Cei care aveau să-i ducă amintirea mai departe. Un criminal, o ființă grotescă și un bolnav psihic. Scheletele familiei Blackwell. Oare la asta aveau să se rezume toți anii aceia de speranță, durere și suferință?

— Ești bine, bunico? o întrebă nepoata ei.

— Sunt puțin obosită, copii. Cred că o să mă duc la culcare.

Se ridică și porni spre scara interioară. În clipa aceea răsună un tunet puternic, anunțând furtuna, iar ploaia începu să răpăie în ferestre ca o mitralieră. Rudele o urmăriră cu privirea până ajunse în capul scărilor, o siluetă dreaptă și mândră. Fulgeră și, după câteva secunde, se auzi un nou tunet. Kate Blackwell se întoarse și, scrutându-i pe cei rămași jos, spuse:

— În Africa de Sud, o astfel de furtună era numită donderstorm.

Din glas îi răzbătea accentul strămoșilor ei. Simțind cum trecutul și prezentul începeau iarăși să se contopească, porni spre dormitor, însoțită de fantomele cunoscute și dragi.

Cartea întâi

Jamie

1883–1906

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e o adevărată donderstorm, exclamă Jamie McGregor.

Crescuse cu furtunile puternice din Scoția, dar nu mai văzuse în viața lui o asemenea dezlănțuire a stihiilor. Dintr-odată, pe cerul amiezii năvăliseră nori uriași de nisip care schimbaseră ziua în noapte. Cerul plumburiu fusese luminat de fulgere — weerlig în afrikaans — care pârjoliseră aerul, urmate de donderslag, tunete. După care venise potopul, rafale de ploaie care loveau mulțimea de corturi și barăci de metal și transformau străzile prăfuite din Klipdrift în torente de noroi. Cerul vuia de tunete care se succedau precum rafalele de artilerie într-un război celest.

Jamie sări într-o parte când o casă construită din cărămizi brute se topi într-o grămadă de noroi. Avea toate motivele să se întrebe dacă orașul Klipdrift avea să supraviețuiască furtunii.

De fapt, Klipdrift nu era un oraș în adevăratul sens al cuvântului. Era mai degrabă o aglomerație improvizată, o mare de corturi și barăci ridicate pe malul râului Vaal de niște visători cu priviri sălbatice care veniseră în Africa de Sud din toate colțurile lumii, mânați de aceeași obsesie: diamantele.

Jamie McGregor era unul dintre acei visători. De-abia împlinise optsprezece ani și era un flăcău chipeș, înalt și blond, cu niște ochi uimitor de frumoși, de un gri foarte deschis. Avea un aer înduioșător de nevinovăție, iar amabilitatea lui înnăscută și aerul său vesel și optimist trezeau imediat simpatia celorlalți.

Călătorise aproape treisprezece mii de kilometri de la ferma tatălui său din Highlands, Scoția, până la Klipdrift, trecând prin Edinburgh, Londra și Cape Town. Renunțase la partea lui de fermă în favoarea fraților săi, dar nu regreta nimic. Știa că avea să câștige de zeci de mii de ori mai mult.

Lăsase în urmă siguranța oferită de singurul mod de trai pe care îl cunoscuse vreodată și venise în locul acesta îndepărtat și pustiu deoarece visa să se îmbogățească. Jamie nu se temea să muncească din greu, dar mica fermă din ținutul stâncos de la nord de Aberdeen aducea un câștig neînsemnat. Lucra din zori până seara, cot la cot cu părinții, frații și sora lui, Mary, însă roadele muncii lor erau modeste. Odată fusese la un târg, la Edinburgh, și acolo văzuse toate lucrurile minunate care se puteau cumpăra cu bani. Se spunea că banii îți fac viața mai ușoară când ești sănătos și te ajută când ești la ananghie, dar el își văzuse mult prea mulți prieteni și vecini trăind și murind în sărăcie.

Își amintea cât de entuziasmat fusese atunci când aflase despre ultima descoperire din Africa de Sud. Fusese găsit cel mai mare diamant din lume, undeva la suprafață, prin nisip, și se zvonea că toată zona aceea ascundea o comoară uriașă ce aștepta să fie scoasă la iveală.

Le dăduse vestea rudelor într-o seară de sâmbătă, după cină. Erau așezați în jurul mesei, în bucătăria amenajată în stil rustic, când Jamie anunțase cu o voce timidă și în același timp hotărâtă:

— Mă duc în Africa de Sud ca să caut diamante. Plec săptămâna viitoare.

Cinci perechi de ochi se holbaseră la el de parcă ar fi fost nebun.

— Te duci să cauți diamante? se răstise tatăl lui. Trebuie că ești scrântit, băiete. Alea-s numai povești, o ispită a diavolului, menită să-i îndepărteze pe bărbați de munca cinstită de zi cu zi.

— Și de unde ai făcut rost de bani ca să pleci? intervenise fratele lui, Ian. E de partea cealaltă a lumii, iar tu n-ai bani.

— Dacă aș avea bani n-ar mai trebui să mă duc după diamante, nu?

Acolo, nimeni nu are bani. Voi fi egal cu ei. Dar am mintea ageră și spinarea zdravănă. Nu voi da greș.

— Annie Cord va fi dezamăgită, oftase Mary. Așteaptă să o iei de nevastă într-o bună zi.

Jamie își iubea sora, care era mai mare decât el. Avea douăzeci și patru de ani, dar arăta de patruzeci. Niciodată în viața ei nu avusese vreun lucru frumos. „Eu voi schimba asta“, își promisese în gând.

Mama lui luase în tăcere farfuria în care se mai aflau resturi de haggis[1] și se dusese la chiuveta de fier.

Mai târziu în noaptea aceea, venise la patul lui. Când îl atinsese ușor pe umăr, toată puterea ei se revărsase în el.

— Fă ceea ce trebuie să faci, fiule. Eu nu știu dacă o să fie diamante acolo, dar dacă sunt, sigur le vei găsi. Scoțând din buzunarul șorțului un săculeț de piele tocită, adăugase: Am pus deoparte câteva lire. Celorlalți nu trebuie să le spui. Dumnezeu să te aibă în paza lui, Jamie!

Când plecase spre Edinburgh, avea cincizeci de lire în săculeț.

Călătoria spre Africa de Sud, cu o durată de aproape un an, fusese anevoioasă și obositoare. La Edinburgh făcuse rost de o slujbă de ospătar și rămăsese acolo până când reușise să mai strângă cincizeci de lire. Apoi plecase spre Londra. Jamie fusese uimit de mărimea orașului, de mulțimea de oameni, de zgomotul năucitor și de tramvaiele trase de cai care goneau cu o viteză de opt kilometri pe oră. Metropola era străbătută de trăsuri luxoase în care se aflau doamne cu pălării mari, fuste umflate și botine elegante, încheiate cu nasturi până sus pe picior. Urmărea uluit cum doamnele coborau din birje și trăsuri pentru a face cumpărături în Burlington Arcade, o clădire ce găzduia magazine de argintărie, veselă, rochii, blănuri sau obiecte din ceramică, precum și spițerii pe ale căror rafturi tronau borcane și sticle misterioase.

Închiriase o cămăruță într-o casă de pe Fitzroy Street, la numărul 32. Plătea zece șilingi pe săptămână, dar era cel mai ieftin loc pe

care îl descoperise. În timpul zilei stătea în port, căutând o corabie care să-l ducă în Africa de Sud, iar seara vizita atracțiile din Londra.

Într-o seară îl zărise pe Edward, prințul de Wales, intrând într-un restaurant de lângă Covent Garden pe ușa din dos, cu o domnișoară frumoasă la braț. Tânăra purta o pălărie mare, cu flori, care i-ar fi venit de minune surorii lui, se gândise Jamie.

Asistase la un concert în Crystal Palace, construit pentru Marea Expoziție din 1851, iar altă dată, pe când străbătea Drury Lane, se strecurase în teatrul Savoy, curios să vadă prima clădire din Anglia în care fusese instalat iluminatul electric, extins între timp la unele străzi din Londra. Cel mai tare îl uimise vestea că se putea purta o convorbire la distanță, de la un capăt al orașului la celălalt, cu ajutorul unui aparat nou și magic, numit telefon. Parcă ar fi privit viitorul în față, își zisese el, plin de entuziasm.

În ciuda tuturor descoperirilor și a forfotei, în iarna aceea Anglia suferea o criză economică foarte gravă. Șomerii și sărmanii năpădiseră străzile, iar manifestațiile și încăierările nu conteneau. „Trebuie să plec de aici, hotărâse el. Doar țelul meu e să scap de sărăcie." În ziua următoare se angajase ca însoțitor de bord pe vasul Walmer Castle având ca destinație Cape Town, în Africa de Sud.

Drumul ținuse trei săptămâni, cu tot cu opririle pentru aprovizionare la Madeira și Sfânta Elena. Călătoria pe timp de iarnă fusese grea și plină de peripeții, iar Jamie suferise de rău de mare încă din clipa în care nava ridicase ancora. Cu toate astea, nu-și pierduse niciodată buna dispoziție, căci fiecare zi scursă îl aducea mai aproape de comoara lui. Pe măsură ce vasul se apropia de ecuator, vremea se schimba radical. Ca prin minune, iarna începuse să se transforme în vară, iar când ajunseseră în largul coastelor africane căldura devenise greu de suportat.

Walmer Castle ajunse la Cape Town în zori de zi, înaintând cu grijă prin canalul îngust care despărțea leprozeria de pe insula Robben de continent, și aruncă ancora în Table Bay.

De pe punte, Jamie privea uluit cum se risipea ceața dimineții, scoțând la iveală priveliștea spectaculoasă a munților Table care se ridicau deasupra orașului. În sfârșit, ajunsese la destinație.

Imediat ce vasul se imobiliză la chei, punțile fură invadate de cea mai ciudată gloată de oameni pe care o văzuse Jamie vreodată. Negri, asiatici, europeni bronzați sau indieni strigau nume de hoteluri și se ofereau să care bagajele pasagerilor, iar o sumedenie de băieței alergau de colo-colo cu gazete, dulciuri și fructe de vânzare. În nerăbdarea lor de a-și găsi clienți, birjarii, care erau metiși, indieni sau negri, răcneau cât îi ținea gura. Vânzătorii care împingeau cărucioare cu băuturi răcoritoare atrăgeau atenția asupra mărfii lor. Aerul era plin de muște mari și negre. Marinarii și hamalii își făceau loc printre oameni strigând, în timp ce pasagerii încercau zadarnic să stea cu ochii pe bagaje ca să nu le piardă. Era un talmeș-balmeș de glasuri și zarvă. Oamenii vorbeau între ei într-o limbă pe care Jamie nu o mai auzise niciodată.

— Yulle kom van de Kaap, neh?

— Het julle mine papa zyn wagen gezien?

— Wat bedui'di?

— Huistoe!

Nu pricepea nici un cuvânt.

Cape Town nu semăna cu nici un oraș pe care îl știa Jamie. Nu existau două case la fel.

Lângă un depozit uriaș cu trei etaje, construit din cărămidă sau piatră, se afla un bufet mic din oțel galvanizat, apoi magazinul unui bijutier cu vitrine mari; la rândul lui, acesta se învecina cu taraba unui zarzavagiu și cu o tutungerie dărăpănată.

Jamie se uita fascinat la bărbații, femeile și copiii care mișunau pe străzi. Văzu un negru ce purta niște pantaloni ecosez din uniforma infanteriei ușoare scoțiene și, pe post de haină, un sac tăiat în partea de sus, ca să poată scoate capul și brațele. În fața lui mergeau ținându-se de mână doi chinezi ale căror codițe erau prinse cu grijă sub pălăriile conice de pai. Mai erau fermieri buri, voinici, cu fețe roșii și părul ars de soare, mânând căruțe încărcate

cu cartofi, porumb și legume. Bărbații cu pantaloni de catifea maro, pălării de fetru cu boruri largi și pipe lungi din lut între buze mergeau înaintea soțiilor lor, vrou, care purtau straie negre, voaluri groase și negre și bonete mari din catifea neagră.

Câteva spălătorese de origine indiană care duceau pe cap legături mari de rufe murdare îi depășeau în grabă pe soldații cu uniforme roșii și coifuri. Era un spectacol fascinant.

Primul lucru pe care îl făcu Jamie fu să caute o pensiune ieftină pe care i-o recomandase un marinar de pe vapor. Proprietăreasa era o văduvă de vârstă mijlocie, plinuță și cu pieptul mare.

Aceasta îl măsură din priviri și-i zâmbi.

— Zoek yulle goud?

— Îmi cer scuze... nu înțeleg, murmură el roșu la față.

— Englez, da? Ai venit să cauți aur sau diamante?

— Diamante. Da, doamnă.

— O să-ți placă aici, zise femeia poftindu-l înăuntru. Am tot ce vă trebuie vouă, tinerilor.

Jamie se întrebă dacă nu cumva se includea pe ea însăși în ofertă. Spera că nu.

— Eu sunt doamna Venster, dar prietenii îmi spun Dee-Dee. Zâmbi, și printre buze i se văzu un dinte de aur. Am senzația că noi doi o să fim prieteni foarte buni. Îmi poți cere orice.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră. Îmi spuneți, vă rog, unde aș putea găsi o hartă a orașului?

Cu harta în mână, Jamie porni în explorare. Într-o parte a localității se întindeau, pe o distanță de paisprezece kilometri, suburbiile Rondebosch, Claremont și Wynberg, înconjurate de plantații și podgorii. De cealaltă parte, spre ocean, se aflau suburbiile Sea Point

și Green Point. Se plimbă prin cartierele bogătașilor, pe Strand Street și Bree Street, admirând clădirile înalte, cu acoperișuri drepte și fațadele acoperite cu stucaturi. În cele din urmă însă, fu nevoit să caute adăpost din cauza muștelor care păreau că vor să se răzbune în mod special pe el. Erau mari și negre și atacau în roiuri. Când se întoarse la pensiune constată că nu scăpase de insectele oribile, căci pereții, masa și patul erau pline de muște.

Se duse să discute despre asta cu proprietăreasa.

— Doamnă Venster, nu puteți face nimic cu muștele din camera mea? Sunt...

Ea râse cu poftă și îl ciupi de obraz.

— Myn magtig. O să te obișnuiești cu ele. O să vezi!

Întrucât condițiile sanitare din Cape Town erau rudimentare, la căderea serii duhoarea acoperea orașul ca o pătură groasă. Era insuportabil, dar Jamie știa că nu avea voie să se plângă. Înainte să plece mai departe trebuia să facă rost de mai mulți bani.

— Nu poți supraviețui pe câmpurile de diamante dacă n-ai bani, îl avertizase cineva. O să-ți ceară să plătești și pentru aerul pe care îl respiri.

A doua zi își găsi de lucru la un geambaș, iar din a treia zi, după ora cinei, începu să spele vase la un restaurant. Trăia cu mâncarea rămasă de la clienți, însă aceasta avea un gust ciudat. Îi era dor de supa de pui cu praz, de turtele de ovăz și de chiflele fierbinți pe care le făcea mama lui. Pe de altă parte, era conștient că trebuia să facă economii. Luase o hotărâre și nu avea să-l oprească nimic, nici munca istovitoare, nici aerul cu miros respingător, nici muștele care îl țineau treaz aproape toată noaptea. Totuși, se simțea îngrozitor de singur. Nu cunoștea pe nimeni în locul acela bizar și-i era dor de familia și de prietenii lui. Nu era foarte sociabil din fire, însă izolarea devenise tot mai greu de îndurat.

În cele din urmă se întâmplă minunea. Numărându-și banii,

constată că adunase suma nemaipomenită de două sute de lire. Venise momentul. În dimineața următoare avea să plece din Cape Town în direcția câmpurilor de diamante.

Locurile în căruțele de pasageri care se îndreptau spre câmpurile de diamante de la Klipdrift se rezervau prin Inland Transport Company, cu sediul într-o baracă mică de lemn aflată lângă port. La ora șapte dimineața, când ajunse Jamie, baraca era deja atât de plină, că nici nu se putu apropia. Sute de căutători de comori se agitau ca să prindă un bilet. Veniseră de departe, unii tocmai din Rusia și America, Australia, Germania și Anglia. Strigau în zeci de limbi diferite, rugându-i pe vânzători să le găsească locuri. Jamie văzu cum un irlandez voinic se lupta să-și croiască drum prin mulțime ca să iasă afară, pe trotuar.

— Scuzați-mă, domnule, îi spuse. Ce se petrece înăuntru?

— Nimic, mormăi irlandezul posomorât. Toate locurile din căruțele alea nenorocite sunt deja rezervate pentru următoarele șase săptămâni. Văzând uimirea de pe chipul lui Jamie, adăugă: Și asta nu-i partea cea mai rea, băiete. Nenorociții cer cincizeci de lire de căciulă.

Era de necrezut!

— Trebuie să mai existe și altă cale de-a ajunge la câmpurile de diamante.

— Mai sunt două posibilități. Fie mergi cu Expresul Olandez, fie o iei frumușel la picior.

— Ce este Expresul Olandez?

— Un car tras de boi, care înaintează cu trei kilometri pe oră. Până când ajungi acolo, dispar naibii toate diamantele.

Jamie McGregor n-avea de gând să întârzie atât de mult încât să nu mai găsească nici un diamant. Își petrecu restul dimineții căutând alte mijloace de transport. Chiar înainte de prânz, găsi ceea ce căuta. Tocmai trecea pe lângă un grajd de unde se închiriau cai, când observă că pe firma din fața clădirii scria: „Magazia Poștei“.

Intră imediat înăuntru, unde cel mai firav om pe care îl văzuse în viața lui încărca saci uriași de scrisori într-o căruță. Îl urmări câteva clipe, apoi spuse:

— Scuzați-mă! Duceți corespondența la Klipdrift?

— Exact. Tocmai încarc.

Jamie simți un fior de speranță.

— Luați și pasageri?

— Uneori, răspunse omul și-l privi mai atent. Câți ani ai?

„Ce întrebare ciudată“, se gândi Jamie.

— Optsprezece. De ce?

— Nu luăm pe nimeni care are mai mult de douăzeci și unu sau douăzeci și doi de ani. Ești sănătos?

„O întrebare și mai ciudată.“

— Da, domnule.

Bărbatul firav se îndreptă de spate.

— Atunci e bine. Eu plec într-o oră. Taxa e douăzeci de lire.

Lui Jamie nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.

— Asta-i minunat! Îmi aduc valiza și...

— Fără valiză. Nu-i loc decât pentru o cămașă și-o periuță de dinți.

Jamie se mai uită o dată la căruță. Era mică și prost făcută. Deasupra spațiului în care se ținea corespondența se afla un loc îngust în care un om ar fi putut sta spate în spate cu birjarul. Avea să fie o călătorie foarte incomodă.

— S-a făcut! zise în cele din urmă. Îmi aduc cămașa și periuța de dinți.

Când se întoarse, omul tocmai înhăma un cal. Alături stăteau doi tineri voinici: unul era scund și tuciuriu, iar celălalt era înalt și blond ca nordicii. Fiecare îi întindea birjarului niște bani.

— Stați nițel! strigă Jamie. Ați spus că mă luați și pe mine.

— Vă iau pe toți, spuse căruțașul. Hai sus!

— Pe toți trei?

— Exact.

Jamie nu înțelegea cum puteau să încapă toți, dar presupunea că aveau să se înghesuie cumva. Se prezentă:

— Eu sunt Jamie McGregor.

— Wallach, spuse tânărul scund și tuciuriu.

— Penderson, răspunse cel blond și înalt.

— Suntem norocoși că am descoperit asta, nu-i așa? E bine că nu știe toată lumea.

— O, dar toți știu de căruța poștei, zise Penderson. Treaba e că nu-s mulți destul de zdraveni ori de disperați ca să se încumete la o asemenea călătorie.

Până să apuce să-i ceară lămuriri, căruțașul strigă la ei:

— Să mergem!

Cei trei bărbați – cu Jamie în mijloc – se înghesuiră unul într-altul pe banchetă, cu genunchii strânși, rezemându-se de spătarul caprei pe care stătea căruțașul. Nu aveau loc să se miște, aproape nici să respire. „Nu e rău", se îmbărbătă Jamie în sinea lui.

— Țineți-vă bine! răcni căruțașul.

Peste câteva clipe porniră pe străzile din Cape Town înspre câmpurile de diamante din Klipdrift.

Călătoria era destul de comodă în carele trase de boi sau de catâri.

Cele care duceau pasageri din Cape Town până la câmpurile cu diamante erau încăpătoare, putând primi douăzeci de pasageri, și acoperite cu coviltire pentru a ține departe soarele puternic al iernii. Pe deasupra, la fiecare popas de pe drumul ce dura zece zile se puteau cumpăra băuturi răcoritoare.

Căruța poștei era diferită. Nu se oprea decât atunci când trebuia să schimbe caii sau căruțașul. Altfel, gonea peste străzile cu gropi, peste câmpuri și drumurile desfundate. Deoarece nu avea arcuri, fiecare zdruncinătură era ca lovitura unei copite de cal. Jamie strângea din dinți. „Mai rezist până la noapte, când facem popas, se gândea el. O să mănânc ceva și o să dorm puțin, iar mâine de dimineață voi fi bine." Dar când veni noaptea, făcură doar o oprire de zece minute ca să schimbe calul și căruțașul, după care porniră iarăși la drum, în galop.

— Când ne oprim să mâncăm? întrebă Jamie.

— Nu ne oprim, mormăi noul căruțaș. Trebuie să ducem corespondența, domnule.

Goniră toată noaptea, la lumina lunii, pe drumuri prăfuite și pline de gropi; căruța înainta hotărâtă, urcând povârnișuri, coborând prin văi și prinzând viteză pe drum drept. Fiecare părticică din trupul lui Jamie era învinețită de la hurducăturile ce păreau să nu se mai sfârșească niciodată. În ciuda oboselii cumplite, nu-i era cu putință să adoarmă, căci, imediat ce închidea ochii, căruța începea să se zdruncine. Amorțise din cauza poziției înghesuite, dar nu avea unde să se întindă. În plus, deși i se făcuse rău de la atâta zgâlțâială, foamea era tot mai chinuitoare.

Nu era sigur că avea să reziste până la capătul călătoriei de aproape o mie de kilometri. Nu era sigur nici dacă își mai dorea să ajungă la destinație.

La sfârșitul celei de-a doua zile, suferința se transformă în agonie. Tovarășii lui de drum, într-o stare la fel de jalnică, nici nu mai aveau puterea să se plângă.

Jamie înțelegea acum de ce căruțașul insistase ca pasagerii să fie tineri și sănătoși.

În zorii următoarei zile intrară în Great Karoo, locul de unde începea adevărata sălbăticie. Uriașul veld se întindea parcă până la infinit sub soarele necruțător. Călătorii erau copleșiți de căldură, praf și muște.

Din când în când, prin atmosfera îmbâcsită, Jamie vedea ca prin ceață grupuri de bărbați care înaintau anevoie pe jos.

Întâlniră și călăreți solitari, dar și zeci de care trase de câte optsprezece sau douăzeci de boi, conduse de vizitii sau voorlopers cu sjamboks, bice cu curele lungi de piele, care strigau: „Trek! Trek!“ Vehiculele uriașe erau încărcate cu unelte de săpat și corturi, lemne de foc, făină, cărbune și petrol lampant. Mai duceau cafea și orez, cânepă rusească, zahăr, vin, whisky, ghete, lumânări și pături. Toate acestea erau provizii pentru căutătorii de comori de la Klipdrift.

Peisajul monoton și pustiu se schimbă de abia după ce căruța poștei traversă râul Orange, când începură să apară tufe din ce în ce mai înalte și mai verzi, precum și niște copaci scunzi, țepoși. Pământul era mai roșu, acoperit ici-colo de petice de iarbă care se aplecau ușor în bătaia vântului.

„O să rezist, se îmbărbăta Jamie, simțind cum speranța i se strecura din nou în trupul epuizat. O să rezist.“

După un drum fără oprire, de patru zile și patru nopți, ajunseră în cele din urmă la marginea orășelului Klipdrift.

Tânărul Jamie McGregor nu știuse la ce să se aștepte, dar scena care se desfășura în fața ochilor săi osteniți și injectați nu semăna cu nimic din ce și-ar fi putut imagina vreodată. Klipdrift era o întindere imensă de corturi și căruțe aliniate lângă străzile principale și pe malul râului Vaal. Pe drumul noroios roiau negri îmbrăcați în tunici viu colorate, căutători de diamante cu bărbi neîngrijite, măcelari, brutari, hoți, învățători. Barăcile din centru găzduiau magazine, bufete, săli de biliard, cantine, centre de achiziție a diamantelor și birouri de avocatură. Într-un colț se afla hotelul Royal Arch, o dărăpănătură compusă dintr-un șir de camere fără ferestre.

Când coborî din căruță, Jamie căzu la pământ, deoarece picioarele sale amorțite refuzau să-l susțină. Își adună puterile să se ridice, apoi porni împleticit spre hotel, făcându-și loc prin mulțimea gălăgioasă care întesa trotuarele și străzile. Primi o cameră minusculă în care aerul era sufocant de fierbinte și muștele roiau zgomotos, însă măcar avea un pat. Se prăbuși peste cuvertură fără să se dezbrace, iar ochii i se închiseră instantaneu. Dormi optsprezece ore.

Când se trezi, trupul îi era țeapăn și îl durea peste tot, dar sufletul îi era plin de bucurie. „Sunt aici! Am reușit!“ Murea de foame, așa că plecă să caute de mâncare. La restaurantul de vizavi de hotel se îndestulă pe nerăsuflate cu pește prăjit, carbonaatje, felii subțiri de carne de oaie fripte deasupra unui foc de lemne, pulpă de capră și, ca desert, gogoși prăjite în ulei și bine însiropate, numite koeksister.

Stomacul lui, care rezistase atât de mult timp fără mâncare, începu să se revolte. Hotărând să facă o pauză între feluri, își întoarse atenția spre mesele din jur. Localul era plin de prospectori care discutau aprins despre subiectul ce ocupa gândurile tuturor: diamantele.

— ... Încă mai sunt ceva diamante pe lângă Hopetown, dar cea mai mare cantitate este la New Rush...

— ... Kimberley are o populație mai numeroasă decât Joburg...

— ... Ce părere ai despre descoperirea de săptămâna trecută, de la Dutoitspan? Se spune că acolo sunt mai multe diamante decât poate căra un om...

— ... O nouă descoperire la Christiana. Mă duc și eu acolo mâine.

Așadar, era adevărat. Se găseau diamante peste tot! Tânărul Jamie era atât de entuziasmat, că abia reuși să-și golească uriașa cană de cafea. Dar când primi nota de plată rămase cu gura căscată. Avea de achitat două lire și trei șilingi pentru o singură masă! Trebuia să fie mai grijuliu, se mustră el după ce ieși pe strada aglomerată și zgomotoasă.

— Tot mai vrei să te îmbogățești, McGregor? auzi o voce în spatele

lui.

Jamie se întoarse. Era Penderson, tânărul venit din Suedia care-i fusese tovarăș de drum în căruța poștei.

— Sigur că da.

— Atunci, hai să mergem acolo unde-s diamante! Râul Vaal e încolo, zise suedezul indicându-i direcția.

Puși pe fapte mari, porniră împreună la drum.

Orășelul Klipdrift era așezat într-o vale înconjurată de dealuri golașe. Cât se putea vedea cu ochii, nu creștea nici un fir de iarbă. Norii groși de praf roșu ce se ridicau în aer făceau atmosfera irespirabilă, dar în apropierea râului Vaal temperatura scădea simțitor. Pe ambele maluri se aflau sute de prospectori; unii săpau după diamante, alții strângeau pietriș în sitele mari, câțiva selectau pietrele pe mese șubrede. Foloseau o gamă largă de echipamente, de la cele foarte sofisticate, precum dispozitivul folosit pentru spălarea pământului, la simple lăzi vechi și găleți. Oamenii erau arși de soare, nebărbieriți și îmbrăcați anapoda, în tot felul de combinații ciudate: cămăși din flanel fără guler, pantaloni reiați și cizme de cauciuc, pantaloni de călărie și ghete cu șireturi, pălării din fetru cu boruri largi sau pălării de safari. Cu toți aveau curele late cu buzunare pentru diamante, respectiv bani.

Jamie și Penderson merseră până pe mal și se uitară cum un puști și un bărbat mai în vârstă se străduiau să dea la o parte un bolovan uriaș din minereu de fier ca să poată ajunge la prund. Cămășile lor erau ude leoarcă de transpirație. Undeva în apropiere, altă echipă încărca pietriș într-un cărucior pentru a-l cerne. Un bărbat mișca ciurul, în timp ce altul îi turna deasupra găleți de apă ca să îndepărteze nămolul. După aceea, pietrele mari erau răsturnate pe o masă improvizată, unde erau studiate cu multă emoție.

— Pare simplu, spuse Jamie zâmbind.

— Nu fi atât de sigur, McGregor. Am vorbit cu niște săpători care sunt aici de multă vreme. Cred că ne-am păcălit.

— Ce vrei să spui?

— Ai idee câți oameni sunt în locul ăsta, toți sperând să se îmbogățească? Douăzeci de mii, la naiba! Iar diamantele, amice, nu sunt la fel de multe. Și chiar dacă ar fi, încep să mă întreb dacă merită. Iarna te prăjești de căldură, vara îngheți de frig, stai în umezeală în blestematele alea de donderstormen și încerci să te obișnuiești cu praful, muștele și putoarea. Nu poți face o baie ca lumea și n-ai parte de un pat decent, unde mai pui că în tot orașul ăsta blestemat nu există toalete. În fiecare săptămână se îneacă unul sau doi oameni în râul Vaal. Unii din greșeală, dar mi s-a spus că pentru majoritatea este o cale de scăpare, singura evadare posibilă din infernul ăsta. Nu știu cum de mai rezistă oamenii pe care-i vedem aici.

— Eu știu. Jamie se uită la băiatul cu cămașă pătată, la expresia lui plină de speranță. Rezistă pentru că se gândesc la ce poate fi în următoarea lopată de pământ.

Totuși, pe când se întorceau în oraș trebui să-i dea dreptate noului său amic. Trecură pe lângă hoituri de boi, oi și capre măcelărite, lăsate să putrezească lângă corturi, în apropierea șanțurilor în care se spălau oamenii. Duhoarea era cumplită.

— Ce-ai de gând să faci acum? îl întrebă Penderson privindu-l curios.

— O să fac rost de echipament.

*

În centrul orașului se afla o prăvălie pe a cărei firmă ruginită scria: „Salomon van der Merwe, Magazin Universal“. Un negru înalt, cam de vârsta lui Jamie, descărca o căruță în fața magazinului. Lat în umeri și musculos, era unul din cei mai bine clădiți bărbați pe care îi văzuse vreodată tânărul scoțian. Cu ochii negri ca funinginea, nasul acvilin și o bărbie mândră, avea un aer calm și rezervat ce

impunea respect.

Ridică pe umăr o ladă grea plină cu puști, dar, pe când se răsucea, alunecă pe o frunză de varză căzută dintr-un coș de alături. Din instinct, Jamie întinse un braț să-l prindă, dar, fără a-l observa, negrul își continuă drumul spre prăvălie.

Un prospector bur care își priponea catârul scuipă dezgustat și pufni:

— Ăsta-i Banda, din tribul Barolong. Muncește pentru domnul van der Merwe. Habar n-am de ce îl ține pe negrul ăsta arogant. Nenorociții din tribul lui au impresia că sunt stăpâni pe pământurile astea.

În prăvălie era răcoare și întuneric, o adevărată plăcere după aerul fierbinte de afară, și se simțeau diferite parfumuri exotice. Lui Jamie i se părea că fiecare centimetru pătrat era umplut cu mărfuri. Se plimbă agale, minunându-se. Erau acolo unelte de agricultură, bere, cutii cu lapte și putini cu unt, ciment, fitile, dinamită și praf de pușcă, oale de tot felul, piese de mobilier, puști și produse de mercerie, ulei, vopsea și rășină, șuncă și fructe uscate, piese de harnașament, seu de oaie și săpun, alcool, hârtie și obiecte de papetărie, zahăr, ceai și tutun, trabucuri... O duzină de rafturi erau pline cu pături și cămăși din flanel, încălțări, bonete și șei. „Oricine o fi proprietarul magazinului, este un om bogat“, își zise tânărul scoțian.

Din spatele lui se auzi un glas molatic.

— Cu ce vă pot ajuta?

Se întoarse și se trezi față în față cu o fetișcană care, după părerea lui, nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Avea un chip interesant, în formă de inimă, un nas obraznic și ochi verzi care îl scrutau cu intensitate. Părul ondulat, închis la culoare, îi cădea pe umeri. Privind-o mai îndeaproape, Jamie se gândi că ar fi putut avea chiar șaisprezece ani.

— Sunt căutător de diamante. Am venit să cumpăr echipament.

— De ce aveți nevoie?

Dintr-un motiv care-i scăpa, Jamie simți nevoia s-o impresioneze.

— Eu... ăăă... știți, ca de obicei.

Ea zâmbi cu o sclipire de neastâmpăr în ochi.

— Și de ce este nevoie de obicei, domnule?

— Păi... începu el șovăielnic. De o lopată.

— Atâta tot?

Jamie își dădu seama că îl tachina.

— Ca să fiu sincer, nu mă pricep deloc, mărturisi el zâmbind. Habar n-am ce îmi trebuie.

Îi zâmbi și ea, de data asta ca o femeie în toată puterea cuvântului.

— Depinde unde vreți să prospectați, domnule...?

— McGregor. Jamie McGregor.

— Eu sunt Margaret van der Merwe.

Cu o ușoară nervozitate, fata se uită spre partea din spate a magazinului.

— Încântat să vă cunosc, domnișoară van der Merwe.

— Abia ați sosit?

— Da. Ieri. Cu căruța poștei.

— Trebuia să vă avertizeze cineva că unii dintre oamenii care s-au încumetat la o călătorie în asemenea condiții au murit pe drum.

— Nu mă mir. Dar eu sunt cât se poate de viu, mulțumesc.

— Și vreți să căutați mooi klippe?

— Mooi klippe?

— Așa numim noi, în olandeză, diamantele. Pietricele drăguțe.

— Sunteți olandeză?

— Familia mea e din Olanda.

— Eu sunt din Scoția.

— Mi-am dat seama, spuse ea în timp ce ochii îi fugeau iar spre partea din spate a prăvăliei. Se găsesc ceva diamante pe aici, dar trebuie să-ți alegi bine locul în care să le cauți. Cei mai mulți săpători umblă de colo-colo degeaba. Atunci când unul dă lovitura, ceilalți dau năvală și scormonesc după el. Dacă vrei să te îmbogățești, trebuie să descoperi un zăcământ de unul singur.

— Și cum să fac asta?

— În chestiunea asta te-ar putea ajuta tatăl meu. El știe tot. Va fi liber peste o oră.

— Atunci o să mă-ntorc, o asigură Jamie. Vă mulțumesc, domnișoară van der Merwe.

Ieși în căldura de afară plin de entuziasm, fără să se mai gândească la durerile care încă îl mai chinuiau ori la toate celelalte probleme. Dacă Salomon van der Merwe accepta să-l sfătuiască, să-i spună unde putea găsi diamante, era imposibil să dea greș. Avea să-i întreacă pe toți. Râse tare, fericit că era tânăr, sănătos și pe cale să se îmbogățească.

Trecu pe lângă o fierărie, un salon de biliard și vreo cinci taverne. Când ajunse în fața unui hotel dărăpănat se opri, atras de firma pe care scria cu litere mari:

R-D Miller, băi calde și reci.

Deschis zilnic, între 6 dimineața și 8 seara.

Avem vestiare.

„Când am făcut oare ultima baie?“ se întrebă el. „Eram pe vapor și m-am spălat într-o găleată. Da, atunci a fost...“ Probabil că mirosea îngrozitor. Acasă făcea baie săptămânal, într-o vană adusă în bucătărie. Parcă o putea auzi pe mama lui strigând: „Ai grijă să te speli și de la mijloc în jos, Jamie!“

Se întoarse și intră în clădirea cu băi publice. Înăuntru erau două uși, una pentru femei și una pentru bărbați. Odată ajuns în sectorul destinat bărbaților, se duse la un angajat în vârstă.

— Cât costă o baie?

— Zece șilingi una rece și cincisprezece una fierbinte.

Jamie ezită. Ideea de-a face o baie fierbinte după o călătorie atât de lungă era aproape de nerefuzat.

— Rece, alese el într-un final.

Nu-și permitea să-și arunce banii pe plăceri; trebuia să cumpere echipament de săpat.

Angajatul îi întinse o bucată mică de săpun galben, un prosop jerpelit și-l îndrumă:

— Acolo, băiete!

Jamie intră într-o încăpere mică în care nu se aflau decât o cadă mare din fier galvanizat, așezată în mijloc, și câteva cuiere pe pereți. Angajatul începu să umple cada cu ajutorul unei găleți mari de lemn.

— Totul e pregătit, domnule. Hainele se agață pe cuierele alea.

Jamie îl așteptă să iasă, după care se dezbrăcă și vârî un picior în cadă. Apa era rece, după cum i se spusese. Strânse din dinți și intră cu totul, săpunindu-se cu frenezie din cap până-n picioare. Când, în cele din urmă, ieși din cadă, apa era neagră. Se șterse cât putu de bine cu prosopul uzat și începu să se îmbrace. Pantalonii și cămașa erau atât de murdare, că deveniseră scorțoase, și nu-i plăcea deloc faptul că trebuia să și le pună iarăși. Trebuia să-și cumpere un schimb de haine, însă asta îi aminti cât de puțini bani avea. Și că îi

era iarăși foame.

Porni pe strada aglomerată spre un bar numit Sundowner, unde comandă o bere și meniul de prânz: cotlet de miel cu roșii, cârnat, salată de cartofi și murături. Cât mâncă, ascultă discuțiile pline de speranță ale clienților de la celelalte mese.

— ... Am auzit că au găsit lângă Colesberg unul care cântărește douăzeci și una de carate. Ascultă la mine, dacă s-a găsit un diamant, trebuie să mai fie și altele...

— ... S-a găsit încă un diamant la Hebron. Mă bate gândul să plec într-acolo...

— Ești un prost! Diamantele mari sunt în râul Orange.

La bar, un client bărbos, îmbrăcat într-o cămașă dungată din flanel și pantaloni reiați, bea bere dintr-un pahar mare.

— Eu am terminat-o cu Hebronul, îi mărturisi el barmanului. Am nevoie de un împrumut.

Bărbatul voinic din spatele tejghelei era chel, cu nasul strâmb și ochi de viezure. Râse la auzul acelei confesiuni.

— La naiba, omule, dar cine n-are nevoie? De ce crezi că muncesc aici? Îndată ce strâng destui bani, pornesc și eu în goană spre Orange. În timp ce ștergea tejgheaua cu o cârpă murdară, continuă: Da' îți spun eu ce-ai putea face. Du-te la Salomon van der Merwe. El deține magazinul universal și jumătate din oraș.

— Și la cel bun să mă duc la el?

— Dacă-i ești simpatic, te-ar putea împrumuta.

Celălalt îl privi cu interes.

— Da? Crezi că ar face-o?

— Din câte știu, a mai făcut-o pentru câțiva. Tu pui la bătaie munca, el pune la bătaie banii. Și împărțiți câștigul pe jumătate.

Jamie McGregor începu să socotească în minte. Fusese sigur că toți cei o sută douăzeci de lire care îi mai rămăseseră aveau să fie suficienți pentru a cumpăra echipamentul necesar și mâncare cât să supraviețuiască, dar prețurile din Klipdrift erau exagerat de mari. Observase că în magazinul lui van der Merwe un sac de făină costa cinci lire. O livră de zahăr, un șiling. O sticlă de bere, cinci șilingi. O livră de biscuiți era trei șilingi, iar o duzină de ouă proaspete se vindea cu șapte șilingi. În ritmul acesta, nu prea aveau să-i ajungă banii. „Dumnezeule, acasă am fi trăit un an întreg cu banii pe care îi dau aici pe trei mese“, bombăni el în gând. Dar dacă ar fi avut în spate pe cineva atât de bogat precum domnul van der Merwe... Achită repede nota de plată și porni în grabă spre magazinul universal.

Salomon van der Merwe se afla în spatele tejghelei, unde scotea niște puști dintr-o ladă de lemn. Era un bărbat scund, ascuțit la față, cu tenul ciupit și maxilarul încadrat de favoriți stufoși. Avea părul nisipiu, ochi mici și întunecați, un nas borcănat și buze țuguiate. „Se pare că fata seamănă mai degrabă cu mama ei“, își zise Jamie.

— Mă scuzați, domnule...

Salomon van der Merwe își ridică privirea.

— Ja?

— Domnul van der Merwe? Numele meu este Jamie McGregor. Sunt din Scoția. Am venit aici ca să caut diamante.

— Ja? Așa?

— Am auzit că uneori îi ajutați pe prospectori.

— Myn magtig! Cine răspândește astfel de povești? Am ajutat și eu câțiva săpători, și acum toată lumea crede că sunt Moș Crăciun!

— Am adunat o sută douăzeci de lire, continuă Jamie cu sinceritate. Dar îmi dau seama că banii ăștia n-o să-mi ajungă prea mult aici. De nevoie, m-aș duce în pustiu doar cu o lopată, dar cred că aș avea mai multe șanse cu un catâr și un echipament adecvat.

Salomon van der Merwe îl studie cu ochii lui mici și negri.

— Wat denk ye? Ce te face să crezi că poți să găsești diamante?

— Am traversat jumătate de lume, domnule van der Merwe, și n-o să plec de aici până nu mă îmbogățesc. Dacă există diamante, o să le găsesc. Dacă mă ajutați, o să ajungem amândoi niște oameni avuți.

Salomon van der Merwe mormăi ceva în barbă, îi întoarse spatele și continuă să scoată puștile.

Jamie rămase pe loc, neștiind ce să mai spună. Fu luat prin surprindere când van der Merwe îi vorbi din nou.

— Ai ajuns aici cu căruța trasă de boi, ja?

— Nu, cu cea a poștei.

Bătrânul se întoarse și-l studie mai îndeaproape.

— Mai vorbim, spuse el în cele din urmă.

Și vorbiră chiar în acea seară, la cină, în camera din spatele magazinului, care era și locuința lui van der Merwe. Încăperea servea drept bucătărie, sufragerie și dormitor, cele două paturi fiind despărțite de o perdea. Partea de jos a pereților era din pământ și piatră, iar cea de sus din cutii care, odinioară, fuseseră pline cu produse. Fereastra era o gaură pătrată decupată în perete. Pe timp ploios putea fi acoperită cu un carton. Masa era formată din două scânduri lungi, rezemate pe două lăzi de lemn. O cutie mare, răsturnată pe o parte, servea drept dulap. Jamie intui că van der Merwe era cam strâns la pungă.

Fata bătrânului se mișca tăcută pe lângă ei, pregătind cina. Din când în când îi arunca priviri iuți tatălui ei, dar nu se uită niciodată la oaspete. „De ce o fi atât de speriată?“ se întrebă Jamie.

Când se așezară la masă, van der Merwe zise:

— Să ne rugăm! Îți mulțumim Ție, Doamne, pentru bunătățile pe care le primim din mâinile Tale. Îți mulțumim că ne ierți păcatele, că ne arăți calea cea dreaptă și că ne ferești de ispite. Îți mulțumim pentru viața asta lungă și plină de bucurii și pentru că-i nimicești pe

cei care Te jignesc. Amin! Și apoi, pe nerăsuflate, i se adresă fiicei sale: Dă-mi carnea!

Fu o cină modestă: friptură de porc, trei cartofi fierți și o salată de napi. Jamie primi o porție foarte mică. Cei doi bărbați abia dacă schimbară câteva vorbe, iar Margaret nici măcar nu deschise gura.

— A fost bun, fata mea, o lăudă van der Merwe când terminară de mâncat. Trecem la afaceri, ja? îi zise apoi lui Jamie.

— Da, domnule.

Salomon van der Merwe își luă pipa lungă din lut de pe dulapul de lemn, o umplu cu tutun dulce și o aprinse. Ochii lui ageri îl priveau atent pe Jamie de după perdeaua de fum.

— Ăștia care sapă aici, la Klipdrift, sunt niște proști. Ei sunt prea mulți, iar aici sunt prea puține diamante. Poți să-ți rupi spinarea un an întreg și să n-ai nimic de arătat, decât schlenters.

— Mă... mă tem că nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta, domnule.

— Diamantele proștilor. N-au nici o valoare. Înțelegi?

— Da... da, domnule. Cred că da. Și care ar fi soluția, domnule?

— Griquas. Cum Jamie îl privea nedumerit, îi explică: Este un trib de africani din nord. Ei găsesc diamante – diamante mari – și uneori mi le aduc mie, la troc, pentru alte bunuri. Olandezul continuă în șoaptă: Eu știu unde le găsesc.

— Și de ce nu mergeți dumneavoastră după ele, domnule van der Merwe?

— Nu pot, oftă bătrânul. Dacă aș lăsa magazinul m-ar fura toți. Am nevoie de un om de încredere care să se ducă până acolo și să-mi aducă pietrele. Când voi găsi omul potrivit, îi voi da tot echipamentul de care are nevoie. Apoi făcu o pauză ca să tragă lung din pipă. Și-i voi spune unde sunt diamantele.

Jamie sări în picioare, cu inima bubuindu-i în piept.

— Domnule van der Merwe, eu sunt omul de care aveți nevoie! Vă rog să mă credeți, voi munci zi și noapte, rosti el cu emoție în glas. Mă voi întoarce cu atâtea diamante, că n-o să le puteți număra!

Salomon van der Merwe îl studie tăcut preț de o eternitate, cum i se păru lui Jamie. Când vorbi, nu spuse decât un singur cuvânt:

— Ja.

A doua zi de dimineață, Jamie semnă contractul. Documentul era scris în afrikaans.

— Va trebui să ți-l explic eu, spuse van der Merwe. Scrie că suntem parteneri egali. Eu vin cu banii, tu depui munca. Și împărțim totul pe jumătate.

Jamie se uită la hârtia din mâna bătrânului. Dintre toate acele cuvinte de neînțeles pentru el, recunoscu totuși o sumă: două lire.

— Asta pentru ce e, domnule van der Merwe? întrebă el arătând spre cifre.

— Înseamnă că, în afară de jumătate din banii câștigați pe diamante, primești câte două lire pentru fiecare săptămână de muncă. Chiar dacă știu că există diamante acolo, e posibil să nu găsești nimic, băiete. Așa, cel puțin, obții un câștig pentru munca depusă.

Omul era mai mult decât cinstit.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult, domnule, zise Jamie, simțind că l-ar fi putut îmbrățișa.

Alegerea echipamentului dură două ore: un cort mic, așternuturi, ustensile de gătit, două site și un recipient pentru spălare, un târnăcop, două lopeți, trei găleți și un schimb de șosete și lenjerie de corp. Mai primi și un topor, o lampă și ulei de parafină, chibrituri și un săpun cu arsenic, conserve de hrană, carne uscată, fructe, zahăr, cafea și sare. În sfârșit, avea tot ce-i trebuia. Servitorul negru, Banda, îl ajută în tăcere să le împacheteze pe

toate. Uriașul nu se uită niciodată la Jamie și nu rosti nici un cuvânt. „Probabil că nu știe engleză“, se gândi scoțianul. Spre tristețea lui, Margaret era în magazin și servea clienții, fără să-i acorde pic de atenție.

— Catârul e în fața magazinului, îl anunță van der Merwe. Banda te va ajuta să încarci totul.

— Vă mulțumesc, domnule. Eu...

Bătrânul se uită peste o hârtie pe care erau trecute cifre.

— Totul face o sută douăzeci de lire.

Jamie se uită la el nedumerit.

— P-poftim? Asta e partea de afacere de care trebuie să vă ocupați dumneavoastră. Noi...

— Wat bedui'di? Chipul ascuțit al lui van der Merwe se întunecă de furie. Te aștepți ca, pe lângă faptul că te-am luat de tovarăș la afacere și îți plătesc două lire pe săptămână, să-ți dau toate astea, plus un catâr bun? Dacă vrei să capeți ceva pe degeaba, ai greșit locul, conchise bătrânul, după care se apucă să descarce un pachet din spinarea catârului.

— Nu! interveni Jamie repede. Vă rog, domnule van der Merwe! E... e doar că nu am înțeles. Totul e în regulă. Am banii chiar aici, termină el, vârând mâna în săculeț și punându-și pe tejghea ultimii bănuți.

Salomon van der Merwe ezită.

— Bine, mormăi el în cele din urmă. Poate a fost o neînțelegere, da? Orașul ăsta e plin de pungași. Trebuie să am mare grijă cu cine fac afaceri.

— Da, domnule. Sigur că da.

Tânărul fusese atât de entuziasmat, că înțelesese greșit situația. „Am noroc că-mi mai dă încă o șansă“, își zise în sinea lui.

Salomon van der Merwe scoase din buzunar o hartă mică, mototolită, desenată de mână.

— Aici o să găsești mooi klippe. La nord de locul ăsta, în Magerdam, pe malul nordic al râului Vaal.

Jamie studie harta, și inima începu să-i bată mai repede.

— Câți kilometri sunt până acolo?

— Aici, distanța se măsoară în timp. Cu ajutorul catârului ar trebui să ajungi în patru sau cinci zile. La întoarcere vei face mai mult, pentru că vei fi încărcat cu diamante.

— Ja, încuviință Jamie zâmbind larg.

De acum, Jamie McGregor nu mai era un simplu turist, ci prospector, un om plecat în căutarea norocului. Banda terminase se încărcat proviziile pe spinarea unui catâr care arăta cam plăpând, legat de stâlpul din fața magazinului.

— Mulțumesc, îi spuse Jamie zâmbind.

Banda se întoarse și-l privi în ochi, după care plecă fără să rostească o vorbă. Jamie desfăcu hățurile și i se adresă animalului:

— Hai să mergem, amice! E timpul să căutăm niște mooi klippe.

Și astfel porniră spre nord.

La lăsarea nopții, Jamie găsi loc de popas lângă un pârâu. Descărcă poverile de pe catâr, îl adăpă și îl hrăni, apoi își pregăti și el niște pastramă de vită, fructe uscate și cafea. Prin întuneric răzbăteau până la el tot felul de zgomote stranii: grohăituri, urlete și foșnetul animalelor sălbatice care veneau să se adape la râu. Era lipsit de apărare, înconjurat de cele mai periculoase fiare din lume, într-o țară ciudată și înapoiată. Fiecare zgomot îl făcea să tresară. Se aștepta să fie atacat în orice moment de o creatură cu colți și gheare de oțel. Amintindu-și de patul lui călduț de acasă, de confortul și de siguranța pe care le considerase întotdeauna niște bunuri sigure, reuși să adoarmă, însă visele îi fură pline de lei porniți la atac, elefanți și oameni voinici, bărboși, care încercau să-i fure un

diamant imens.

În zori, când se trezi, catârul era mort.

Nu-i veni să creadă. Se uită după vreo rană, presupunând că fusese atacat de vreun animal pe timpul nopții, dar nu găsi nimic. Catârul murise pur și simplu în somn. „Domnul van der Merwe o să mă considere pe mine vinovat de asta, oftă el. Dar când o să-i duc diamante, n-o să mai conteze.“

Nu avea cum să se întoarcă la Klipdrift. Trebuia să meargă mai departe, la Magerdam, fără catâr. Dintr-odată auzi un zgomot în aer și-și ridică privirea. Vulturii hoitari, negri și uriași, începeau deja să-i dea târcoale. Jamie se cutremură. Mișcându-se cât putea de repede, își aranjă echipamentul, hotărî ce avea să lase în urmă, îngrămădi cât putea să ducă într-un rucsac și porni mai departe. După cinci minute de mers privi înapoi și văzu că păsările deja acoperiseră trupul animalului mort. Nu i se mai vedea decât o ureche. Simțind un fior de groază, tânărul scoțian mări pasul.

Era decembrie, adică vară în Africa de Sud, iar drumul prin veld, sub soarele torid, era un adevărat chin. Plecase din Klipdrift cu pas vioi și cu inima plină de voie bună, dar pe măsură de minutele se transformau în ore și orele în zile, pașii i se răreau și inima îi devenea din ce în ce mai grea. Cât vedea cu ochii, stepa monotonă strălucea uriașă și amenințătoare sub soarele arzător; părea că peisajul gri, mort și pustiu se întindea la nesfârșit.

Făcea un popas ori de câte ori găsea apă, iar noaptea adormea pe fundalul sunetelor scoase de animalele din preajmă. Acum nu-l mai deranjau; din contră, erau dovada faptului că în iadul acela sterp exista viață, iar gândul acesta îi mai alina singurătatea.

Într-o dimineață dădu peste o familie de lei. Urmări de la depărtare cum o leoaică veni cu un pui de impala în colții ei puternici, îl depuse în fața leului și se îndepărtă, lăsându-l să mănânce în tihnă. Un pui neastâmpărat sări înainte și-și înfipse colții în antilopă. Cu o singură mișcare, leul îl lovi cu laba peste față și îl omorî pe loc, după care își continuă festinul. Abia după ce termină el, restul familiei se putu hrăni cu ceea ce mai rămăsese. Jamie se îndepărtă ușor, fără zgomot, de scena respectivă și își continuă drumul.

Traversă regiunea Karoo în aproape două săptămâni. De mai multe ori, fu cât pe ce să renunțe. Nu era sigur că avea să ajungă la destinație. „Sunt un prost! Ar fi trebuit să mă întorc în Klipdrift, să-i cer domnului van der Merwe alt catâr. Dar dacă s-ar fi răzgândit? Nu, am procedat bine.“

Și așa își continuă drumul, pas cu pas.

Într-o zi văzu în depărtare patru siluete care se apropiau de el. „Delirez, își spuse. E un miraj.“ Dar siluetele se apropiară, și inima lui Jamie începu să bată cu putere, mai să-i sară din piept. „Oameni! Există oameni aici!“ Se întrebă dacă mai știa să vorbească. Încercă să pronunțe câteva cuvinte, dar din gât îi ieși un croncănit nearticulat.

Peste câteva minute, cei patru ajunseră în dreptul lui; erau prospectori care se întorceau la Klipdrift, obosiți și înfrânți.

— Salut, spuse Jamie.

Ei clătinară din cap.

— Nu-i nimic acolo, băiete, îi zise unul. Am căutat noi. Îți pierzi vremea. Întoarce-te!

Și plecară mai departe.

Jamie nu se mai putea gândi la altceva în afară de pustiul dinaintea lui. Soarele și muștele deveniseră insuportabile, și nu avea unde să se adăpostească. Existau arbuști țepoși, dar ramurile lor fuseseră dezgolite de elefanți. Soarele îl orbea, iar pielea nepigmentată îi era practic arsă. Era mai tot timpul amețit. Ori de câte ori lua câte o gură de aer, simțea că aveau să-i explodeze plămânii. Incapabil să se concentreze asupra drumului, înainta împleticindu-se, punând mașinal un picior înaintea celuilalt.

La un moment dat, într-o după-amiază fierbinte, lăsă să-i cadă rucsacul și se prăbuși la pământ, prea istovit ca să mai facă vreun pas. Închise ochii și visă că se afla într-o oală uriașă, iar soarele era un diamant enorm care strălucea deasupra lui și îl topea. Se trezi în miezul nopții, tremurând de frig. Se forță să mănânce niște

pastramă și să bea din apa călâie. Știa că trebuia să se ridice și să pornească acum, cât pământul și aerul îi mai puteau oferi răcoare. Încercă, dar efortul era mult prea mare. Ar fi fost atât de ușor să șadă acolo pentru totdeauna și să nu mai facă niciodată vreun pas!

„O să mai dorm încă puțin“, se gândi, dar o voce din mintea lui îi spuse că, dacă făcea asta, nu avea să se mai scoale niciodată. Aveau să-i găsească trupul acolo, așa cum se întâmplase cu alte sute de oameni. Își aminti de vulturi. „Nu, nu trupul meu... nu oasele mele.“ Încet, luptându-se cu durerea, se forță să se ridice în picioare. Rucsacul era atât de greu, că nu-l putu ridica. Începu să meargă din nou, trăgând bagajul după el. Nu-și mai amintea de câte ori căzuse în nisip și de câte ori se opintise să se ridice.

Odată, înainte de răsăritul soarelui, își urlă deznădejdea spre cer: „Eu sunt Jamie McGregor și o să reușesc! O să trăiesc! Mă auzi, Doamne? O să trăiesc...“ O mulțime de glasuri păreau că-i explodează în cap. „Te duci să cauți diamante? Trebuie că ești scrântit, băiete! Alea-s numai povești, o ispită a diavolului, menită să-i îndepărteze pe bărbați de munca cinstită de zi cu zi.“ „Și de unde ai făcut rost de bani ca să pleci? E în cealaltă parte a lumii. Iar tu n-ai bani.“ „Domnule van der Merwe, eu sunt omul de care aveți nevoie! Vă rog să mă credeți că voi munci zi și noapte. Mă voi întoarce cu atâtea diamante, că n-o să le puteți număra!“

El era însă terminat înainte de începutul propriu-zis al aventurii. „N-ai decât două soluții, își spuse. Să mergi mai departe, sau să rămâi aici și să mori... și să mori... și să mori...“

Cuvintele îi răsunau la nesfârșit în cap.

„Mai poți face un pas. Haide, Jamie! Hai, băiete! Un pas. Încă un pas.“

Două zile mai târziu, intră clătinându-se în satul Magerdam. Pielea arsă de soare i se infectase, iar rănile îi supurau sânge și puroi. Avea ochii atât de umflați, că erau aproape închiși. Se prăbuși în mijlocul drumului, o grămadă de haine și oase. Când niște săpători miloși încercară să-l ușureze de povara rucsacului, li se împotrivi cu puținele puteri pe care le mai avea, delirând.

— Nu! Plecați de lângă diamantele mele! Plecați de lângă diamantele mele...

Peste alte trei zile se trezi într-o încăpere mică și austeră, complet gol în afară de bandajele care îi acopereau trupul. Primul lucru pe care îl văzu când deschise ochii fu o femeie durdulie care stătea pe marginea patului.

— Ce...? îngăimă el abia auzit.

— Ușurel, dragule. Ai fost bolnav.

Femeia îi ridică cu grijă capul bandajat și-i dădu să bea apă dintr-o cană de tablă.

Jamie reuși să se ridice suficient cât să se sprijine într-un cot.

— Unde...? Înghiți și încercă din nou. Unde mă aflu?

— În Magerdam. Eu sunt Alice Jardine, iar aceasta e pensiunea mea. O să te faci bine, trebuie doar să te odihnești mai mult. Acum, hai, întinde-te la loc!

Jamie își aminti de străinii care încercaseră să-i ia rucsacul și fu cuprins de panică.

— Lucrurile mele...? întrebă el încercând să se dea jos din pat.

— Sunt în siguranță, îl opri femeia cu glasul ei blând, arătându-i bagajul aflat într-un colț al camerei.

Jamie se întinse la loc pe așternuturile albe și curate. „Am ajuns aici. Am reușit. De acum, totul o să fie bine."

Alice Jardin era o adevărată binecuvântare, nu doar pentru Jamie McGregor, ci și pentru jumătate din Magerdam. În orășelul acela plin cu aventurieri, toți împărțind același vis, ea era cea care îi hrănea, îi îngrijea și îi încuraja. Era englezoaică și venise în Africa de Sud împreună cu soțul ei, atunci când acesta se hotărâse să renunțe la slujba lui de profesor la Leeds și să ia parte la goana

după diamante. El murise de febră la doar trei săptămâni de la sosire, însă Alice se hotărâse să rămână. Pentru ea, minerii deveniseră copiii pe care nu-i avusese niciodată.

Îl mai ținu pe Jamie în pat încă patru zile, timp în care îl hrăni, îi schimbă bandajele și-l ajută să-și recapete puterile. În cea de-a cincea zi, tânărul era deja în stare să umble.

— Vreau să știți cât vă sunt de recunoscător, doamnă Jardine. Nu vă pot plăti, nu încă. Dar, într-o zi, veți primi de la mine un diamant uriaș. Asta v-o promite Jamie McGregor.

Entuziasmul tânărului chipeș o făcu să zâmbească. Era încă mult prea slab, iar ochii lui gri încă mai purtau urmele chinului prin care trecuse, dar avea o forță interioară uimitoare și o hotărâre vrednică de respect. „E altfel decât ceilalți“, își spuse doamna Jardine în sinea ei.

Îmbrăcat în haine proaspăt spălate, Jamie ieși să descopere orașul. Era la fel ca Klipdrift, doar că la o scară mai mică. Aceleași corturi, căruțe, străzi prăfuite și prăvălii dărăpănate, aceeași gloată de prospectori. Atras de gălăgia care se auzea dintr-un bar, intră. Un grup vesel se adunase în jurul unui irlandez îmbrăcat cu o cămașă roșie.

— Ce se petrece? întrebă Jamie.

— Trebuie să ne facă cinste.

— Cum așa?

— Astăzi a dat lovitura, deci trebuie să le dea de băut tuturor. Va trebui să plătească atâta băutură cât pot înghiți toți bărbații însetați de aici.

Jamie se alătură unui grup de săpători care stăteau abătuți la o masă rotundă.

— De unde ești, McGregor?

— Din Scoția.

— Ei bine, nu știu ce prostii vă spun vouă acolo, în Scoția, dar în țara asta nenorocită nu sunt atâtea diamante cât să-ți poți acoperi cheltuielile.

Mai vorbiră și despre alte tabere: Gong Gong, Forlorn Hope, Delports, Poormans Kopje, Sixpenny Rush…

Toți spuneau aceeași poveste: de luni de zile făceau aceeași muncă istovitoare de îndepărtare a bolovanilor, săpau în pământul uscat și întărit și se cocoșau peste albia râului ca să cearnă nisipul de diamante. Diamante se găseau în fiecare zi; nu destul de multe ca să îmbogățească pe cineva, dar suficiente cât să-i hrănească visurile. Starea de spirit a celor din oraș era un amestec ciudat de optimism și pesimism. Optimiștii erau cei care soseau; pesimiștii, cei care plecau.

Jamie știa din ce tabără făcea parte.

Se apropie de irlandezul în cămașă roșie, care acum avea ochii încețoșați de băutură, și-i arătă harta lui Salomon van der Merwe.

Omul se uită la ea, după care i-o aruncă înapoi în brațe.

— N-are nici o valoare. Toată regiunea aia a fost săpată. În locul tău, aș încerca în Bad Hope.

Lui Jamie nu-i venea să creadă. Ajunsese acolo din cauza hărții lui Salomon van der Merwe, steaua călăuzitoare care urma să-l facă bogat.

— Mergi la Colesberg, îl sfătui altul. Acolo încă se mai găsesc diamante, băiete.

— Gilfillans Kop, acolo e bine de săpat.

— Părerea mea e să încerci la Moonlight Rush.

În seara aceea, la cină, Alice Jardine îi spuse:

— Jamie, șansa se poate ivi oriunde. Alege-ți tu singur locul, sapă acolo unde vrei tu și roagă-te. Așa fac și toți „experții“ ăștia.

După o noapte de nesomn și gândire, Jamie hotărî să dea uitării harta lui Salomon van der Merwe. În ciuda tuturor sfaturilor, avea s-o ia spre est, de-a lungul râului Modder. În dimineața următoare, își luă rămas-bun de la doamna Jardine și porni la drum.

Merse trei zile și două nopți și, când găsi un loc mai plăcut, își făcu tabără. Pe malul râului se aflau o mulțime de bolovani uriași; ca să poată ajunge la pietrișul de dedesubt, îi înlătură cu ajutorul unor crengi groase pe care le folosi ca pârghii.

Săpa din zori și până-n noapte, așteptând să vadă sol în nuanțe aurii sau albăstrui, semn că acolo se afla un filon de diamante. Dar pământul era sterp. Săpă o săptămână întreagă, fără să găsească nici măcar o piatră. La sfârșitul săptămânii își ridică tabăra și porni mai departe.

La un moment dat zări în depărtare ceva ce semăna cu o casă de argint, strălucind puternic în lumina soarelui. „O să orbesc“, își zise, dar pe măsură ce se apropia văzu că era vorba de un sat și că toate casele păreau făcute din argint. Pe ulițe erau o sumedenie de indieni, bărbați, femei și copii, îmbrăcați în zdrențe.

Își dădu seama uimit că locuințele care sclipeau în lumina soarelui erau făcute din cutii de conserve turtite și bătute în cuie, una lângă cealaltă, peste un schelet de lemn. Își continuă drumul și, o oră mai târziu, când se uită înapoi, încă mai putea zări satul strălucitor. Era o priveliște pe care nu avea s-o uite niciodată.

Se îndrepta neabătut spre nord urmând cursul râului, deoarece știa că pe maluri ar fi putut găsi diamante. La fiecare oprire săpa până când brațele refuzau să mai ridice târnăcopul, după care se apuca de cernut. La căderea nopții adormea imediat.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni făcu popas lângă o cotitură a râului la nord de o așezare mică, numită Paardspan. Fripse un cotlet de porc, își făcu un ceai fierbinte și se așeză în fața cortului ca să contemple cerul nesfârșit, plin de stele. Nu mai văzuse o ființă umană de paisprezece zile și se simțea cuprins de un val de singurătate. „Ce naiba caut eu aici? Stau ca nebunul în mijlocul unui pustiu nenorocit și-mi rup spatele spărgând pietre și săpând cât e ziua de lungă? Mi-era mai bine la fermă. Dacă până sâmbăta

viitoare nu găsesc un diamant, mă duc acasă.“ Își ridică privirea către stelele nepăsătoare și strigă din toate puterile:

— Ați auzit, blestematelor?

„Dumnezeule, îmi pierd mințile“, își zise apoi.

Se juca într-o doară cu nisipul, trecându-l prin degete. Prinse o piatră, se uită la ea o clipă, apoi o aruncă cât colo. În ultimele săptămâni văzuse mii de astfel de pietre lipsite de valoare. Cum le numise Salomon van der Merwe? Schlenters. Totuși, aceasta îi trezise atenția, așa că se ridică și se duse să o ia. Era mult mai mare decât celelalte și avea o formă ciudată. Șterse o parte din murdărie pe un crac al pantalonilor și o studie cu mai multă atenție. Arăta ca un diamant.

Singurul lucru care îl făcuse să aibă îndoieli cu privire la piatra aceea era dimensiunea ei. Era aproape cât un ou de găină. „O, Doamne! Dacă e un diamant...“ Cu răsuflarea tăiată, se întinse după lampă și începu să caute prin nisipul dimprejur. Într-un sfert de oră găsi încă patru. Nu erau uriașe, ca prima, dar erau destul de mari cât să-l umple de entuziasm.

Se trezi înainte de răsăritul soarelui, săpă ca un nebun și, până la amiază, mai găsi încă șase. Își petrecu următoarea săptămână căutând frenetic diamante și îngropându-le noaptea într-un loc sigur, unde n-ar fi putut fi găsite de nimeni. Găsea diamante în fiecare zi; vederea grămezii tot mai mari îl umplea de o bucurie imensă.

Doar jumătate de comoară era a lui, dar era suficient cât să-l facă mai bogat decât îndrăznise vreodată să viseze.

La sfârșitul săptămânii notă ceva pe hartă și, cu ajutorul târnăcopului, însemnă zona ca fiind a lui. Scoase din pământ prețioasa comoară, o ascunse cu grijă în rucsac și porni înapoi spre Magerdam.

Pe firma clădirii scria: Diamant Kooper.

Când intră în cămăruța mică și neaerisită, Jamie se simți deodată cuprins de emoție. Auzise nenumărate povești despre prospectori care crezuseră că găsiseră diamante, însă acestea se dovediseră în cele din urmă a fi doar pietre fără valoare. „Dacă m-am înșelat și eu? Dacă...?“

Funcționarul stătea în spatele biroului dezordonat.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Jamie trase adânc aer în piept.

— Da, domnule. V-aș ruga să evaluați aceste pietre.

Începu să le așeze pe birou, sub privirile atente ale celuilalt. Când termină, pe masă se aflau douăzeci și șapte de pietre, și omul se uita la ele ca trăsnit.

— Unde... unde le-ați găsit?

— O să vă explic după ce-mi spuneți dacă sunt diamante sau nu.

Funcționarul ridică cea mai mare piatră și o examină cu lupa lui specială, de bijutier.

— Dumnezeule! exclamă el. Ăsta e cel mai mare diamant pe care l-am văzut vreodată!

Jamie își dădu seama că-și ținuse respirația. Îi venea să urle de bucurie.

— Unde... unde le-ați găsit? îl întrebă omul, aproape implorându-l.

— Ne vedem la bar în cincisprezece minute și o să vă spun atunci, rânji Jamie.

Își adună diamantele și se îndreptă spre biroul de înregistrare, aflat în apropiere.

— Vreau să înregistrez un zăcământ, anunță el. Pe numele lui Salomon van der Merwe și Jamie McGregor.

Intrase pe ușa aceea ca un fermier sărac și ieși ca multimilionar.

Funcționarul îl aștepta la bar. Era limpede că răspândise vestea, căci toți clienții începură să șoptească admirativ când îl văzură pe Jamie. În mintea tuturor exista o singură întrebare nerostită.

Jamie se duse la barman.

— Am venit să fac cinste, spuse el, apoi se întoarse către ceilalți: Paardspan.

Alice Jardine tocmai își bea ceaiul când Jamie intră în bucătăria ei. Când îl zări, chipul i se lumină.

— Jamie! O, slavă Domnului că te-ai întors întreg! Îi privi ținuta dezordonată și chipul îmbujorat. N-a mers bine, nu-i așa? Nu-i nimic, lasă! Bea o ceașcă de ceai, scumpule, și-o să te simți mai bine.

Fără să scoată o vorbă, Jamie vârî mâna în buzunar și scoase un diamant uriaș pe care îl puse în palma doamnei Jardine.

— M-am ținut de promisiune.

Femeia rămase cu privirea ațintită asupra pietrei, și ochii albaștri i se umplură de lacrimi.

— Nu, Jamie. Nu, murmură ea. Nu-l vreau. Nu înțelegi, băiete? Ar strica totul...

Jamie McGregor se întoarse la Klipdrift în cele mai confortabile condiții cu putință. Vânduse unul dintre diamantele mai mici ca să cumpere un cal și o căruță, notând cu grijă toate cheltuielile, pentru ca asociatul lui să nu se considere înșelat. Călătoria fusese plăcută; când se gândea la iadul prin care trecuse la dus parcă nici nu-i venea să creadă. „Asta e diferența dintre bogați și săraci, își zise. Săracii merg pe jos; bogații, cu trăsura.“

Lovi ușor calul cu biciul și, mulțumit, își continuă drumul prin veldul peste care se lăsa întunericul.

Klipdrift nu se schimbase, însă Jamie McGregor, da. Trecătorii se holbară la el de când intră în oraș și până se opri în fața magazinului general al lui Salomon van der Merwe. Atenția lor era atrasă de calul scump, dar mai ales de aerul fericit al tânărului. Îl mai văzuseră și la alți prospectori care dăduseră lovitura, și bucuria aceasta le însuflețea nădejdile. Se dădură la o parte și îl lăsară să coboare din trăsură.

Negrul era acolo. Jamie îi zâmbi.

— Salut! M-am întors.

Fără să comenteze, Banda legă hățurile de un stâlp și intră în magazin. Jamie îl urmă.

Salomon van der Merwe vorbea cu un client. Olandezul cel scund își ridică privirile spre el și-i zâmbi, iar Jamie își dădu seama că deja aflase noutățile. În mod bizar, vestea despre un căutător care dăduse lovitura străbătea continentul cu viteza luminii.

Când termină cu clientul, Salomon van der Merwe îi făcu semn să meargă în cămăruța din spate.

— Haide, McGregor!

Jamie îl urmă. Fiica bătrânului era la mașina de gătit, pregătind prânzul.

— Bună, Margaret.

Ea se îmbujoră și își întoarse privirea.

— Ei, ei! Am auzit că ai vești bune, spuse radios Salomon van der Merwe. Se așeză la masă și împinse farfuria și tacâmurile de argint la o parte, ca să facă loc.

— Așa este, domnule!

Jamie scoase cu mândrie săculețul de piele din buzunarul hainei și răsturnă diamantele pe masă. van der Merwe le privi hipnotizat, apoi le ridică pe rând, încet, unul câte unul, și le admiră pe fiecare în parte, păstrându-l pe cel mai mare la final.

Apoi le puse într-un săculeț din piele de căprioară pe care îl băgă într-un seif mare de fier.

— Te-ai descurcat bine, domnule McGregor, vorbi bătrânul cu satisfacție în glas. Ba chiar foarte bine.

— Vă mulțumesc, domnule. Ăsta e doar începutul. Mai sunt cu sutele acolo. Nici nu îndrăznesc să calculez cât valorează toate.

— Și ai făcut înregistrarea așa cum trebuie?

— Da, domnule. Jamie scoase actul doveditor din buzunar. E înregistrat pe numele amândurora.

Salomon van der Merwe studie hârtia, apoi o vârî în propriul buzunar.

— Meriți un premiu. Așteaptă aici, zise el îndreptându-se spre ușa care dădea în magazin. Vino, Margaret!

Fata îl urmă ascultătoare. Jamie își zise în sinea lui că era speriată ca un pui de pisică.

Câteva minute mai târziu Van de Merwe se întoarse, de data aceasta singur.

— Poftim!

Deschise o pungă și numără cu mare grijă suma de cincizeci de lire.

Jamie îl privi derutat.

— Pentru ce sunt ăștia, domnule?

— Pentru tine, băiete. Sunt toți pentru tine.

— Eu nu... Nu înțeleg.

— Ai fost plecat timp de douăzeci și patru de săptămâni. Două lire pe săptămână înseamnă patruzeci și opt de lire în total, dar eu îți dau două lire în plus, ca premiu.

— N-am nevoie de nici un premiu, râse Jamie. Am partea mea de diamante.

— Partea ta de diamante?

— Păi, da, domnule. Jumătate. Doar suntem asociați.

Salomon van der Merwe se holba la el.

— Asociați? De unde ți-a venit ideea asta?

— De unde...? Jamie îl privi consternat. Doar am semnat un contract.

— Așa este. L-ai citit?

— Păi... nu, domnule. E scris în afrikaans, dar ați spus că suntem parteneri cu drepturi egale.

Bătrânul scutură din cap.

— M-ai înțeleg greșit, domnule McGregor. Eu n-am nevoie de parteneri de afaceri. Dumneata ești doar angajatul meu. Eu te-am echipat și te-am trimis să cauți diamante pentru mine.

Jamie începea să clocotească de furie.

— Nu mi-ați dat nimic pe degeaba! Am plătit o sută douăzeci de lire pentru echipamentul ăla!

— N-am de gând să-mi pierd timpul prețios certându-mă, zise bătrânul ridicând din umeri. Uite ce-o să fac... o să-ți dau cinci lire în plus și încheiem discuția. Cred că e un gest foarte generos din partea mea.

— N-o să încheiem nici o discuție! izbucni Jamie. Din cauza furiei, începu să vorbească iarăși cu accent scoțian. Am dreptul la jumătate din ce-am găsit. Și o s-o iau! Am făcut înregistrarea pe numele

amândurora.

Salomon van der Merwe zâmbi șters.

— Atunci înseamnă că ai vrut să mă tragi pe sfoară. Aș putea pune să te aresteze pentru asta. Acum ia-ți banii și dispari, îi ordonă el împingându-i banii în mână.

— O să vă dau în judecată!

— Ai bani de avocat? Prin părțile astea toți sunt ai mei, băiete.

„Nu mi se poate întâmpla așa ceva, gândi Jamie. E un coșmar". Chinul pe care-l îndurase, săptămânile și lunile petrecute în deșertul de foc, munca fizică istovitoare pe care o făcuse de la răsărit și până la apusul soarelui – toate amintirile îl năpădiră dintr-odată. Aproape murise, iar acum omul acela încerca să-l păcălească, să-i fure ceea ce era al lui.

Îl privi drept în ochi și rosti clar:

— N-o să te las să scapi basma curată! N-o să plec din Klipdrift. O să le spun tuturor ce ai făcut. Și în cele din urmă o să-mi iau partea mea de diamante.

Furia pe care o emanau ochii aceia gri îl descumpăni pe olandez.

— Ar fi mai bine să găsești un doctor, băiete. Cred că te-a bătut soarele prea mult în cap și ți-ai pierdut mințile.

Într-o clipită, Jamie fu deasupra bătrânului, pe care îl ridică în aer, ținându-l la nivelul ochilor:

— O să te fac să regreți faptul că m-ai văzut, mârâi el amenințător.

Îi dădu drumul, aruncă banii pe masă și ieși afară ca o furtună.

Când Jamie McGregor intră în barul Sundowner, localul era aproape gol, pentru că majoritatea prospectorilor erau în drum spre Paardspan. Sufletul îi era plin de furie și disperare.

„E incredibil. Acum sunt bogat precum Cresus și-n clipa următoare sunt sărac lipit pământului. Salomon van der Merwe este un pungaș, trebuie să-l fac să plătească. Dar cum?“

Olandezul avusese dreptate. Jamie nu-și permitea nici măcar să plătească un avocat care să-i susțină cauza. Era un venetic, pe când Salomon van der Merwe era un membru respectat al comunității. Singura lui armă era adevărul. Avea să răspândească în toată Africa de Sud vestea despre ticăloșia lui Salomon van der Merwe.

Smit, barmanul, îl salută:

— Bine ați venit înapoi! Totul e din partea casei, domnule McGregor. Ce ați dori?

— Un whisky.

Smit turnă unul dublu și i-l puse în față. Jamie îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură. Nu era obișnuit cu alcoolul, așa că lichidul îi arse gâtul și stomacul.

— Încă unul, te rog.

— Vine imediat! Întotdeauna am zis să scoțienii pot băga pe oricine sub masă.

Cel de-al doilea pahar se duse mai ușor pe gât. Jamie își aminti că barmanul îl sfătuise pe un săpător să-i ceară ajutorul lui Salomon van der Merwe.

— Știai că boșorogul ăla de Salomon van der Merwe e un escroc? Încearcă să-mi fure diamantele.

Smit îl privi cu compasiune.

— Cum? E îngrozitor! Îmi pare rău să aud asta!

— Dar n-o să-i meargă, bolborosi Jamie. Jumătate din diamantele alea sunt ale mele. E un pungaș, iar eu o să am grijă ca toată lumea să o știe.

— Ai grijă! Salomon van der Merwe e un om influent în Klipdrift, îl

avertiză barmanul. Dacă vrei să iei măsuri împotriva lui, o să ai nevoie de ajutor. De fapt, cunosc persoana potrivită pentru asta. Îl urăște pe Salomon van der Merwe la fel de mult ca dumneata. Uitându-se în jur, să fie sigur că nu-l putea auzi nimeni, adăugă în șoaptă: La capătul străzii e un grajd vechi. Să fii acolo diseară, la ora zece.

— Mulțumesc, spuse Jamie recunoscător. N-o să uit că mă ajuți.

— La zece. În grajdul vechi.

Grajdul era o clădire din tablă ondulată, construită la repezeală, care se afla în capătul străzii principale, la marginea orașului. Jamie ajunse acolo la ora zece fix. Era întuneric, așa că mergea foarte încet. Nu văzu pe nimeni prin preajmă.

— E cineva? strigă el când intră în șopron.

Întrucât nu primi nici un răspuns, păși înainte cu grijă. Reuși să distingă siluetele cailor, care se mișcau agitați în boxele lor. Apoi auzi un sunet venind din spate. În timp ce se răsucea să vadă despre ce era vorba, o lovitură puternică peste umeri îl doborî la pământ. Fu izbit în cap cu o bâtă, apoi o mână uriașă îl ridică și-l ținu suspendat în timp ce câțiva indivizi îl loveau cu pumnii și picioarele. I se părea că bătaia ținu o veșnicie. Când durerea deveni prea greu de suportat și-și pierdu cunoștința, cineva îi aruncă apă rece peste față. Clipi des și deschise ochii. I se păru că-l zărise pe Banda, servitorul lui Salomon van der Merwe, dar în acel moment începură să-l bată din nou. Simți cum îi pocneau coastele. Ceva îl lovi peste picior și auzi zgomotul de os rupt.

Atunci își pierdu iarăși cunoștința.

Mai târziu, când își reveni, avu impresia că trupul îi ardea, iar cineva îi zgâria obrajii cu șmirghel. Încercă să ridice o mână ca să se opună, dar nu reuși, după cum nu putu nici să deschidă ochii, deoarece erau prea umflați. Rămase acolo, întins pe jos, cu fiecare părticică a corpului urlând de durere, încercând să-și amintească unde se afla. Se mișcă puțin, însă zgâriatul reîncepu. Întinse mâna

orbecăind și simți nisip. Zăcea cu fața arsă în nisipul fierbinte. Foarte încet, fiecare mișcare fiind o adevărată agonie, reuși să se ridice în genunchi. Încercă să vadă ceva printre pleoapele umflate, dar imaginile erau neclare. Era complet gol, undeva în mijlocul deșertului Karroo, departe de orice drum. Soarele abia răsărise, dar începea deja să-i ardă pielea. Bâjbâi primprejur, câutând ceva de mâncare sau apă. Nu găsi nimic. Îl lăsaseră acolo ca să moară. Salomon van der Merwe. Și, desigur, Smit, barmanul.

Îl amenințase pe Salomon van der Merwe, iar acesta îl pedepsise la fel de ușor cum se pedepsește un copilaș. „O să vadă el că nu sunt un copil, își promise Jamie. „Nu mai sunt. Acum sunt un om care caută să se răzbune. O să plătească. O să plătească cu toții." Ura pe care o simțea îi dădu puterea să se ridice. Era un adevărat chin să respire. „Oare câte coaste mi-or fi rupt? Trebuie să fiu atent, să nu-mi perforez plămânii." Încercă să se pună pe picioare, dar căzu la pământ cu un țipăt. Piciorul lui drept era rupt și-i atârna într-o poziție anormală. Nu putea să meargă. Totuși, putea să se târască.

Nu știa exact unde se afla. Cel mai probabil, îl lăsaseră într-o zonă îndepărtată de orice drum, unde nu i-ar fi găsit cadavrul nimeni în afară de hoitarii deșertului, hienele, păsările de pradă și vulturii. Deșertul era o vastă casă mortuară. Văzuse o mulțime de schelete umane de pe care dispăruse orice urmă de carne. Tocmai când se gândea la asta, auzi un fâlfâit de aripi deasupra lui și țipetele stridente ale vulturilor. Fu cuprins de groază. Era orb și nu-i vedea, dar le simțea mirosul.

Începu să se târască, silindu-se să se concentreze asupra durerii. Trupul îi ardea de durere, și până și cea mai mică mișcare venea cu valuri de agonie. Dacă se mișca într-un anume fel, piciorul rupt îl făcea să simtă niște lame ascuțite înfipte nemilos în trupul său. Dacă își muta greutatea pe piciorul sănătos, simțea cum coastele i se frecau între ele. Și repausul, și mișcarea erau la fel de chinuitoare, așa că hotărî să-și continue drumul cum putea.

Îi auzea rotindu-se deasupra lui, pândindu-l cu o răbdare străveche, atemporală.

Mintea începu să-i rătăcească aiurea. Se afla în biserica răcoroasă din Aberdeen, îmbrăcat frumos în costumul lui de duminică, între

cei doi frați ai săi. Mary, sora lui, și Annie Cord purtau rochii elegante de vară, iar Annie se uita la el și-i zâmbea.

Jamie dădu să se ridice și să se ducă la ea, dar frații lui îl ținură pe loc și începură să-l ciupească. Ciupiturile se transformară în valuri îngrozitoare de durere și se trezi iarăși târându-se prin deșert, gol, cu trupul zdrobit. Vulturii țipau acum și mai puternic, mai nerăbdători.

Încercă să-și deschidă ochii cu forța, să vadă cât de aproape erau. Nu desluși decât niște forme vagi, în mișcare, dar pe care imaginația lui îngrozită le transforma în șacali și hiene fioroase. Vântul care îi mângâia chipul nu era altceva decât respirația lor fierbinte și puturoasă.

Înaintă strângând din dinți, conștient că aveau să se năpustească asupra lui în clipa în care s-ar fi oprit. Ardea din cauza febrei și a durerii, iar nisipul fierbinte îi jupuia pielea. Cu toate astea, nu putea să renunțe, nu atâta timp cât Salomon van der Merwe rămânea nepedepsit – nu atâta timp cât Salomon van der Merwe rămânea în viață.

În scurtă vreme pierdu orice noțiune a timpului. Bănuia că se târâse ceva mai mult de un kilometru și jumătate. În realitate, înaintase nu mai mult de zece metri, pentru că se târâse în cerc. Nu-și putea da seama unde fusese și nici unde se ducea. Avea în minte un singur gând: pedepsirea lui Salomon van der Merwe.

Își pierdu iar cunoștința și fu trezit de o durere chinuitoare, dincolo de limita suportabilului, ca și când cineva îl înjunghia în picior. Își aminti într-o secundă unde se afla și ce se întâmpla. Se forță să deschidă un ochi, așa umflat cum era. Un vultur negru, uriaș, îi ataca piciorul, smulgând cu sălbăticie din carne, mâncându-l de viu cu ciocul lui ascuțit. Jamie îi văzu ochii cât mărgelele și penele murdare din jurul gâtului și simți duhoarea îngrozitoare a păsării care stătea pe el. Încercă să urle, dar nu-i ieși nici un sunet din gât.

Înnebunit, se smuci înainte fără să bage în seamă șuvoiul cald de sânge care-i țâșnea din picior.

Nu vedea decât umbrele păsărilor uriașe adunate în jurul lui,

apropiindu-se de el, de prada lor. Știa că data viitoare când își pierdea cunoștința avea să fie și ultima. În clipa în care ar fi încetat să meargă, hoitarii s-ar fi năpustit asupra lui, așa încât continuă să se târască. Auzi fâlfâitul puternic al aripilor, pe măsură ce păsările se roteau din ce în ce mai aproape deasupra lui. Era prea slăbit ca să se poată lupta cu ele; nu mai avea putere deloc. Se opri și rămase nemișcat pe nisipul fierbinte.

Păsările uriașe se pregăteau de festin.

Sâmbăta era zi de târg în Cape Town, iar străzile erau pline de căutători de chilipiruri, de oameni care se întâlneau cu prieteni sau persoane dragi. Buri și francezi, soldați în uniforme colorate și englezoaice în fuste înfoiate și bluze cu volane formau o grămadă pestriță care se perinda prin fața bazarurilor amenajate în piețele din Braameonstein, Park Town și Burgersdorp.

Totul era de vânzare: mobilier, cai și căruțe, fructe proaspete. Se puteau cumpăra rochii și table de șah, carne sau cărți scrise într-o duzină de limbi.

Banda mergea încet prin mulțime, atent să nu-i privească direct în ochi pe albi. Era prea periculos. Străzile erau pline de negri, indieni și alte neamuri, însă minoritatea albă avea rolul conducător. Banda îi ura. Acestea erau meleagurile lui, iar albii nu erau decât niște uitlanders, străini. În Africa de Sud existau multe triburi: Basuto, Zulu, Bechuana, Matabele – toate din familia bantu. Chiar cuvântul „bantu“ venea din abantu, care însemna „popor“. Dar cei din Barolong, tribul lui Banda, formau aristocrația. Banda își amintea de poveștile pe care i le spusese bunica lui despre marele regat negru care stăpânise odinioară în Africa de Sud. Regatul lor, țara lor. Acum însă, o mână de șacali albi îi țineau în sclavie. Albii îi împinseseră spre teritorii din ce în ce mai mici, până când libertatea le fusese îngrădită complet. Singurul mod în care un negru mai putea supraviețui era să adopte, în aparență, un comportament supus, dar să fie viclean și descurcăreț în realitate.

Banda nu-și cunoștea vârsta, pentru că băștinașii nu aveau certificate de naștere. Își calculau anii după întâmplările trăite de

trib: războaie și bătălii, nașterea și moartea marilor șefi de trib, comete, dezastre și cutremure, călătoria lui Adam Kok, moartea lui Chaka și revoluția uciderii vitelor[2]. Dar vârsta lui nu conta. Banda știa că era fiul unui șef de trib și că destinul lui era să-și ajute neamul. Populația bantu avea să se ridice și să stăpânească din nou, și asta datorită lui. Gândul la misiunea care îi fusese încredințată îl făcu să se îndrepte semeț de spate, asta până când simți ochii unui alb fixându-l.

Se grăbi spre est, către marginea orașului, zona în care locuiau negrii. Casele mari și magazinele atrăgătoare începură să dispară treptat din peisaj, făcând loc barăcilor de tablă și colibelor.

Coti pe o străduță murdară, privind peste umăr ca să fie sigur că nu era urmărit. Când ajunse la o colibă din lemn se mai uită o dată în jur, apoi bătu de două ori la ușă și intră. O negresă slabă stătea pe un scaun într-un colț al încăperii și cosea la o rochie. Banda o salută cu o înclinare a capului, după care intră în dormitorul aflat în partea din spate.

Ajuns acolo, privi la silueta întinsă în pat.

Trecuseră șase săptămâni de când Jamie McGregor își recăpătase cunoștința într-o casă ciudată. Imediat, fusese năpădit de amintiri. Era din nou în deșertul Karoo, cu trupul zdrobit, neajutorat. Vulturii...

Apoi Banda intrase în micul dormitor, și Jamie fusese convins că voia să-l omoare. Salomon van der Merwe aflase cumva că supraviețuise și-și trimisese servitorul ca să-l termine.

— De ce n-a venit stăpânul tău? îl întrebase, cu glasul răgușit.

— Eu n-am nici un stăpân.

— Salomon van der Merwe. Nu te-a trimis el?

— Nu. Ne-ar omorî pe amândoi dacă ar ști.

Nu avea nici o logică, se gândise scoțianul.

— Unde mă aflu? Vreau să știu unde mă aflu.

— La Cape Town.

— Imposibil. Cum am ajuns aici?

— Eu te-am adus.

Înainte să mai spună ceva, Jamie se holbă la ochii aceia negri.

— De ce?

— Am nevoie de dumneata. Vreau să mă răzbun.

— Poftim?

— Nu pentru mine, zise Banda apropiindu-se. Nu-mi pasă de mine. Salomon van der Merwe a violat-o pe sora mea. Ea a murit în timp ce-i năștea copilul. Avea doar unsprezece ani.

Șocat, Jamie se prăbuși la loc pe pernă.

— Dumnezeule!

— Încă din ziua în care a murit, caut un alb care să mă ajute. Și l-am găsit în seara aceea, în grajd, când am jucat și eu un rol în bătaia pe care ai primit-o dumneata, domnule McGregor. Te-am părăsit în deșertul Karoo. Primisem ordin să te ucid. Le-am spus celorlalți că erai mort și m-am întors să te iau cât am putut de repede. Era cât pe-aci să ajung prea târziu.

Jamie nu-și putu reprima un fior. Simțea din nou mirosul greu al păsărilor de pradă care îi sfâșiau carnea.

— Păsările deja își începuseră festinul. Te-am urnit până la căruță și te-am ascuns în casa unora din tribul meu. Un vraci ți-a pus la loc coastele și piciorul și ți-a oblojit rănile.

— Și după aceea?

— Rudele mele plecau cu o căruță spre Cape Town și te-am luat cu noi. În cea mai mare parte din timp ai fost inconștient. De câte ori adormeai, mă temeam că n-o să te mai trezești niciodată.

Jamie îl privi în ochi pe omul care aproape îl omorâse. Trebuia să se gândească.

Nu avea încredere în el. Cu toate astea, negrul îi salvase viața. Banda voia să se răzbune pe Salomon van der Merwe cu ajutorul lui. Foarte bine, căci, mai mult decât orice pe lume, ținea ca Salomon van der Merwe să plătească pentru toate câte-i făcuse.

— În regulă, spuse în cele din urmă. O să găsesc eu un mod de a-l face pe Salomon van der Merwe să plătească pentru amândoi.

Pentru prima oară, un zâmbet slab apăru pe chipul lui Banda.

— O să moară?

— Nu, replică Jamie. O să trăiască.

În după-amiaza aceea, Jamie se dădu jos din pat pentru prima dată, deși era amețit și slăbit. Piciorul încă nu i se vindecase complet, așa că mergea șchiopătând puțin. Banda încercă să-l ajute.

— Lasă-mă singur, mă descurc. În timp ce, sub ochii îngrijorați ai negrului, se mișca anevoie prin cameră, îi ceru: Aș vrea o oglindă.

„Trebuie că arăt îngrozitor, se gândi. Cât o fi trecut de când m-am bărbierit ultima oară?“

Banda se întoarse cu o oglindă mică, pe care Jamie o ridică la nivelul ochilor. Nu-și mai recunoscu propriul chip; arăta ca un străin. Părul i se făcuse alb ca zăpada. Avea o barbă mare, albă, neîngrijită. Nasul rupt i se strâmbase. Chipul îi îmbătrânise cu douăzeci de ani. Obrajii supți îi erau brăzdați de riduri adânci, iar în bărbie îi apăruse o cicatrice vânătă. Dar cea mai mare schimbare se vedea în ochii lui. Erau niște ochi care văzuseră prea multă durere, simțiseră prea multe, urâseră prea mult. Încet, lăsă oglinda jos.

— Ies puțin la o plimbare, zise el.

— Îmi pare rău, domnule McGregor. Asta nu se poate.

— De ce nu?

— Albii nu vin în partea asta a orașului, așa cum nici negrii nu se duc în locurile populate de albi. Vecinii mei nu știu că dumneata te afli aici. Te-am adus noaptea.

— Și cum o să plec?

— O să te scot eu la noapte.

Pentru prima dată, Jamie își dădu seama cât riscase Banda pentru el.

— N-am nici un ban, murmură el încurcat. Am nevoie de o slujbă.

— Ți-am făcut rost de o slujbă la șantierul naval. Acolo au mereu nevoie de oameni. Poftim, spuse Banda scoțând niște bani din buzunar.

Jamie îi luă recunoscător.

— O să ți-i dau înapoi.

— O să te achiți de datorie prin ceea ce o să faci pentru sora mea.

La miezul nopții, Banda îl scoase din colibă. Jamie privi în jur. Se afla în mijlocul unei jungle de barăci din tablă ondulată și ruginită, cu acoperișuri din scânduri putrezite și pânză de sac ruptă. Pământul, noroios în urma unei ploi recente, mirosea urât. Se întrebă cum de niște oameni mândri, precum Banda, suportau să-și ducă viața într-un asemenea loc.

— Nu e...?

— Nu vorbi, te rog, șopti Banda. Vecinii mei sunt foarte curioși. Odată ajunși în afara zonei cu barăci îi indică direcția: Centrul orașului e într-acolo. Ne vedem la șantier.

Jamie plecă să caute pensiunea la care locuise după sosirea lui din Anglia. Doamna Venster se afla în spatele tejghelei.

— Aș dori o cameră, dacă se poate.

— Sigur, domnule, zise ea zâmbind, arătându-și dintele de aur. Eu sunt doamna Venster.

— Știu.

— Ei, dar de unde să știți așa ceva? V-au povestit prietenii despre acest loc?

— Doamnă Venster, nu mă recunoașteți? Am stat aici anul trecut.

Ea îi studie cu multă atenție chipul plin de cicatrice, nasul rupt și barba albă, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

— Eu nu uit niciodată un chip, dragule, iar pe-al tău nu l-am mai văzut. Dar asta nu-nseamnă că nu putem fi prieteni, nu? Prietenii îmi spun Dee-Dee. Pe tine cum te cheamă, scumpule?

— Travis, se auzi Jamie spunând. Jan Travis.

A doua zi de dimineață se duse să caute de lucru la șantierul naval.

— Avem nevoie de spinări zdravene aici, îi spuse supraveghetorul. Problema e că s-ar putea să fii cam bătrân pentru munca asta.

— Păi am doar nouăsprezece ani... începu Jamie, dar se opri, amintindu-și de chipul din oglindă. Doar puneți-mă la încercare, continuă el.

Lucra ca docher pentru nouă șilingi pe zi, încărcând și descărcând vapoarele care intrau în port. Află că Banda și ceilalți docheri negri primeau doar șase șilingi pe zi.

Cu prima ocazie îl trase deoparte pe Banda și-i spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu aici, domnule McGregor. Este un depozit părăsit la capătul docurilor. Ne vedem acolo la sfârșitul schimbului.

Banda îl aștepta atunci când Jamie ajunse la depozitul părăsit.

— Povestește-mi despre Salomon van der Merwe, îi ceru.

— Ce-ai vrea să știi?

— Totul.

Banda scuipă disprețuitor, apoi vorbi:

— A venit în Africa de Sud din Olanda. Din poveștile pe care le-am auzit, nevastă-sa era urâtă, dar bogată. A murit în scurtă vreme din cauza unei boli. Salomon van der Merwe i-a luat banii și s-a dus în Klipdrift, unde a deschis magazinul. S-a îmbogățit înșelându-i pe cei care veneau să sape după diamante.

— Așa cum m-a înșelat pe mine?

— Asta-i doar una dintre metodele lui. Cei care dau lovitura îi cer ajutorul ca să înregistreze terenul unde au găsit diamante, dar până să-și dea seama, Salomon van der Merwe se face stăpân pe tot avutul lor.

— N-a încercat nimeni să-i țină piept?

— Cum ar fi putut? Primarul orașului e plătit de el. Legea spune că, dacă în patruzeci și cinci de zile nu se înregistrează nici o pretenție, atunci locul e liber pentru exploatare. Ăsta e alt truc de-al lui. Terenul trebuie marcat cu țăruși înalți, bine înfipți în pământ. Dacă țărușii cad, oricine poate avea pretenții asupra proprietății. Ei bine, când Salomon van der Merwe vede un teren care-i place, trimite pe cineva noaptea, iar dimineața țărușii sunt la pământ.

— Dumnezeule!

— A făcut o înțelegere cu barmanul, cu Smit. Smit îi trimite pe prospectori la Salomon van der Merwe, acesta semnează cu ei contracte de asociere, iar în caz că găsesc diamante, Salomon van der Merwe ia totul. Dacă apoi îi fac probleme, are o mulțime de indivizi plătiți care să-i bată măr.

— Asta știu deja, zise Jamie cu amărăciune. Altceva?

— E un fanatic religios. Se roagă tot timpul pentru sufletele păcătoșilor.

— Dar fiică-sa? Sigur e și ea amestecată în toată tărășenia asta.

— Domnișoara Margaret? Îi e o frică de moarte de taică-său. Dacă s-ar uita doar la un bărbat, Salomon van der Merwe i-ar ucide pe amândoi.

Jamie se duse la ușă, unde se opri ca să privească spre port. Trebuia să se gândească la o mulțime de lucruri.

— Mai vorbim și mâine.

La Cape Town, teribila segregare dintre albi și negri era mult mai vizibilă. Negrii nu aveau nici un drept în afară de câteva care le fuseseră acordate de cei aflați la putere. Erau forțați să trăiască în niște ghetouri din care nu aveau voie să plece decât ca să lucreze pentru albi.

— Cum de suporți toate astea? îl întrebă pe Banda într-o bună zi.

— Leul înfometat își ascunde ghearele. Într-o zi, o să schimbăm noi toate astea. Albul îl acceptă pe negru pentru că are nevoie de mușchii lui, dar trebuie să învețe să-l accepte și pentru mintea lui. Cu cât ne împinge mai mult într-un colț, cu atât se teme mai mult de noi, pentru că știe că într-o zi s-ar putea inversa și discriminarea, și umilința. Omul alb nu suportă gândul ăsta. Dar noi vom supraviețui, pentru că avem „isiko".

— Cine e „isiko"?

Banda scutură din cap.

— Nu cine, ce. E greu de explicat, domnule McGregor. Isiko sunt rădăcinile noastre, sentimentul că facem parte dintr-un popor care a dat numele său marelui fluviu Zambezi. Cu multe generații în urmă, strămoșii mei au intrat goi în apele fluviului Zambezi, mânându-și turmele înaintea lor. Cei mai slabi dintre ei au pierit, pradă apelor învolburate sau a crocodililor înfometați, dar supraviețuitorii au ieșit mai puternici și mai virili. Când moare un Bantu, „isiko" cere ca membrii familiei sale să se retragă în pădure, pentru a nu-și revărsa necazul asupra restului comunității. „Isiko" este disprețul față de sclavul care se umilește, convingerea că un om poate privi

pe oricine în ochi, că merită nici mai mult, nici mai puțin decât alții. Ai auzit de John Tengo Jabavu?

Banda pronunțase numele cu mare respect.

— Nu.

— Vei auzi, domnule McGregor. Vei auzi, repetă el, apoi schimbă vorba.

Jamie începu să simtă o admirație din ce în ce mai mare pentru Banda. La început, cei doi se priviseră cu circumspecție. Acum, scoțianul învăța să aibă încredere în bărbatul care aproape îl omorâse, iar Banda învăța să aibă încredere într-un dușman vechi: omul alb. Spre deosebire de negrii pe care îi mai întâlnise Jamie, Banda era educat.

— Unde ai mers la școală?

— Nicăieri. Am muncit de mic copil. Bunica m-a instruit. Ea lucra pentru o învățătoare bură și a învățat să citească și să scrie, ca apoi să-mi transmită aceste cunoștințe. Ei îi datorez totul.

Într-o după-amiază de sâmbătă, după ce terminase munca, Jamie auzi pentru prima dată de deșertul Namib, din Great Namaqualand. Se aflau în depozitul părăsit, mâncând tocană de impala pregătită de mama lui Banda. Era bună, deși lui Jamie nu prea îi plăcea gustul de vânat. Când își termină porția, se întinse pe spate, pe niște saci vechi.

— Când l-ai cunoscut pe Salomon van der Merwe? întrebă el.

— Când lucram la plajele cu diamante de la marginea deșertului Namib. El e proprietarul lor, împreună cu doi asociați. Tocmai furase partea unui sărman prospector și se dusese acolo ca să o viziteze.

— Dacă e atât de bogat, de ce mai lucrează la magazin?

— Magazinul e momeala. Așa îi atrage pe noii prospectori și-i face să cadă în plasă. În felul ăsta își mărește și mai mult averea.

Jamie își aminti cum îl păcălise și pe el. Cât de încrezător fusese băiețandrul acela naiv! Revăzu chipul oval al lui Margaret când îi spusese: „Tata v-ar putea ajuta“. Crezuse că era doar o copilă, dar apoi îi observase sânii și...

Sări deodată în picioare, cu un zâmbet care îi scoase și mai mult în evidență cicatricea din bărbie.

— Povestește-mi cum de ai ajuns să lucrezi pentru Salomon van der Merwe.

— În ziua în care a venit cu fiică-sa pe plajă. Ea avea vreo unsprezece ani pe atunci. Plictisită să tot stea pe acolo degeaba, a intrat în apă, dar a fost prinsă de curenții fluxului. Eu am sărit și am tras-o afară. Eram doar un flăcău, dar am crezut că Salomon van der Merwe o să mă omoare.

Jamie se holbă la el.

— De ce?

— Pentru că am ținut-o în brațe. Nu pentru că eram negru, ci pentru că eram bărbat. Nu suportă ideea că un bărbat îi poate atinge fiica. Cineva l-a potolit în cele din urmă, iar eu i-am adus aminte că îi salvasem viața. M-a adus înapoi cu el, la Klipdrift, unde am început să lucrez ca servitor. Banda ezită o clipă, apoi continuă abia auzit: Două luni mai târziu, sora mea a venit să mă viziteze. Era de-o seamă cu fiica lui Salomon van der Merwe.

Jamie nu mai știu ce să spună.

Într-un târziu, Banda rupse tăcerea:

— Ar fi trebuit să rămân în deșertul Namib. Era o muncă ușoară. Ne târam de-a lungul plajei și culegeam diamante pe care le puneam în cutiuțe de tablă.

— Stai puțin! Vrei să spui că acolo diamantele stau așa, la suprafața nisipului?

— Chiar așa, domnule McGregor. Dar nu te mai gândi la asta. Nu se poate apropia nimeni de plaja aia. E la ocean, și valurile sunt înalte

de aproape zece metri. Nici nu se sinchisesc s-o păzească. Mulți au încercat să ajungă acolo pe mare, dar și-au găsit sfârșitul în valuri sau izbiți de reciful de corali.

— Trebuie să existe o cale de acces.

— Nu. Deșertul Namib ajunge până pe țărmul oceanului.

— Și intrarea pe terenul de diamante?

— Are turn de control și gard de sârmă ghimpată. Dincolo de gard sunt paznici înarmați și câini care pot face un om bucățele. Și au un nou tip de explozibili, mine de teren. Sunt îngropate peste tot. Dacă n-ai o hartă a minelor, vei sări în aer.

— Cât de mare e terenul cu diamante?

— E lung de vreo șaizeci de kilometri.

„Șaizeci de kilometri de diamante care stau pe nisip...“

— Dumnezeule!

— Nu ești primul care se entuziasmează când aude de terenul cu diamante din Namib, și n-o să fii nici ultimul. Eu am adunat ce mai rămăsese din oamenii care au încercat să ajungă acolo cu barca și au sfârșit sfărâmați de stânci. Am văzut ce pot face minele alea dacă un om pune piciorul unde nu trebuie și am văzut câinii sfâșiind gâtul unui nenorocit. Nu te mai gândi la asta, domnule McGregor. Eu am fost acolo. N-ai pe unde să intri sau să ieși – nu viu, adică.

Jamie nu putu să doarmă în noaptea aceea. Vedea numai cei șaizeci de kilometri de nisip presărați cu diamante uriașe, care îi aparțineau lui Salomon van der Merwe. Se gândi la mare și la stâncile ascuțite, la câinii ținuți înfometați tocmai ca să omoare, la paznici și la minele de teren. Nu se temea de pericol; nu se temea de moarte. Se temea doar că ar fi putut să moară înainte să se răzbune pe Salomon van der Merwe.

În lunea următoare se duse la magazinul unui cartograf și cumpără o hartă a regiunii Great Namaqualand. Pe hartă văzu plaja mărginită de Oceanul Atlantic de Sud, Luderitz la nord și estuarul

râului Orange la miazăzi. Zona era marcată cu roșu: Sperrgebiet, Interzis.

Studie fiecare detaliu de nenumărate ori. Erau aproape cinci mii de kilometri de ocean între America de Sud și Africa de Sud și nimic care să împiedice valurile, astfel că acestea se năpusteau cu toată furia asupra stâncilor primejdioase de pe țărmul estic al Atlanticului de Sud. La șaizeci și ceva de kilometri spre miazăzi, de-a lungul coastei, se afla o plajă deschisă. „De acolo și-au lansat probabil bărcile sărmanii ăia, cu gândul că vor pătrunde astfel în zona interzisă“, își spuse. Înțelese iute de ce nu era păzit țărmul: stâncile făceau imposibilă orice acostare.

Își îndreptă atenția spre intrarea pe terenurile de diamante. După spusele lui Banda, zona era înconjurată cu sârmă ghimpată și patrulată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de către paznici înarmați. Chiar la intrare se afla un turn de control. În cazul în care ar fi reușit cineva să treacă de acest turn, tot mai rămâneau minele și câinii de pază.

A doua zi se întâlni din nou cu Banda.

— Ai spus că există o hartă cu amplasamentul minelor? îl întrebă el.

— Din deșertul Namib? Supraveghetorii au hărțile, și ei îi conduc pe muncitori la lucru. Toată lumea merge în șir indian, ca să nu sară nimeni în aer, răspunse Bantu. Cu ochii încețoșați de durere, își aminti: Într-o zi, unchiul mergea în fața mea, s-a împiedicat de o piatră și a căzut chiar pe o mină. N-a mai rămas prea mult din el, ca să duc acasă la familie.

Jamie se cutremură.

— Și apoi mai e și pâcla de pe mare, domnule McGregor. Nu știi ce-i aia dacă n-ai văzut-o în Namib. Vine dinspre ocean și vântul o întinde peste tot deșertul, până la munți, astfel că acoperă absolut tot. Dacă ești prins în ea, nu îndrăznești să te miști. Hărțile minelor nu-ți mai sunt de folos, pentru că nu mai vezi pe unde calci. Toată lumea stă pe loc până se ridică ceața.

— Și cam cât durează?

— Uneori câteva ore, alteori câteva zile, spuse Banda ridicând din umeri.

— Tu ai văzut vreodată o astfel de hartă?

— Sunt foarte bine păzite. Chipul negrului fu brăzdat de un val de îngrijorare. Repet, nimeni nu poate duce la capăt planul pe care îl pui la cale. Din când în când, se mai trezea câte un muncitor care să fure un diamant. E un copac anume de care sunt spânzurați oamenii care fac asta. E o lecție pentru toată lumea, ca să nu mai încerce și alții să fure de la companie.

Părea imposibil. Chiar dacă ar fi reușit să intre pe terenul cu diamante al lui Salomon van der Merwe, n-ar mai fi putut să iasă. Banda avea dreptate, trebuia să-și scoată acea idee din minte.

— Cum îi oprește Salomon van der Merwe pe muncitori să fure diamante atunci când ies din schimb? îl întrebă a doua zi.

— Sunt verificați. Îi dezbracă la piele și-i caută peste tot. Am văzut muncitori care și-au tăiat pielea de pe picioare ca să ascundă diamante. Unii și-au scos măselele de minte și au băgat diamante în locul lor. Au încercat toate trucurile la care te poți gândi, însă toți au fost prinși. Dacă vrei să trăiești, uită de terenul ăla, domnule McGregor.

Jamie se strădui, dar ideea continua să-l ispitească. Diamantele lui Salomon van der Merwe zăceau pur și simplu risipite pe nisip, așteptând. Așteptându-l pe el.

Soluția îi veni în minte în noaptea aceea. Își stăpâni cu greu nerăbdarea până îl întâlni iarăși pe Banda. Fără nici o introducere, îi ceru direct:

— Spune-mi despre ambarcațiunile care au încercat să acosteze.

— Ce să spun despre ele?

— Ce soi erau?

— De toate felurile. O goeletă. Un remorcher. O barcă mare cu motor. Una cu pânze. Patru oameni au încercat chiar și cu una cu

vâsle. Cât am lucrat eu acolo au fost vreo șase încercări. Dar s-au făcut praf de stânci. Toți s-au înecat.

Jamie trase adânc aer în piept.

— A încercat cineva cu o plută?

Banda se holbă la el.

— O plută?

— Da, răspunse Jamie, de abia stăpânindu-și entuziasmul. Gândește-te! Nimeni n-a reușit să ajungă la țărm pentru că fundul bărcilor a fost distrus de bariera de recif. Dar o plută va aluneca peste corali, până pe țărm. Și poate pleca la fel.

Banda îl privi lung. Când vorbi, o notă diferită se simți în glasul lui:

— Știi, domnule McGregor, asta s-ar putea să fie o idee...

Totul începuse ca un joc, ca o posibilă soluție pentru o problemă de nerezolvat. Dar cu cât discutau mai mult, cu atât deveneau mai încântați de idee. Ceea ce începuse ca o simplă conversație căpăta acum forma unui plan de acțiune. Deoarece diamantele zăceau pur și simplu pe nisip, nu era nevoie de nici un fel de echipament. Puteau să construiască pluta cu o pânză pe plaja pustie aflată la șaizeci de kilometri sud de Sperrgebiet și să plece noaptea, când aveau șanse să treacă neobservați.

Pe țărm nu erau amplasate mine, iar paznicii înarmați și câinii lor patrulau numai în partea dinspre deșert. Cei doi puteau să se plimbe nestingheriți pe plajă și să adune câte diamante erau în stare să care.

— Putem să ne-ntoarcem înainte de ivirea zorilor, zise Jamie. Cu buzunarele pline cu diamantele lui Salomon van der Merwe.

— Și cum plecăm?

— La fel cum am venit. Înaintăm cu pluta pe deasupra recifului până ieșim în larg, odată ajunși acolo ridicăm pânza și putem ajunge acasă fără probleme.

Pe măsură ce asculta argumentele convingătoare ale scoțianului, îndoielile lui Banda începură să dispară. Căută punctele slabe, dar Jamie venea cu un răspuns la fiecare obiecție pe care o ridica. Partea frumoasă consta în simplitatea planului și faptul că nu presupunea cheltuirea nici unui ban. Necesita doar foarte mult curaj și îndrăzneală.

— Avem nevoie doar de un sac mare în care să punem diamantele, zise Jamie cu un entuziasm molipsitor.

— Hai să zicem doi saci mari, replică Banda zâmbind larg.

Săptămâna următoare se urcară într-o căruță care se îndrepta spre Port Nolloth, un sat de coastă aflat la șaizeci de kilometri sud de zona interzisă.

La Port Nolloth coborâră și priviră în jur. În sătuc se aflau câteva barăci și colibe din tablă, niște prăvălii și o plajă albă, imaculată, fără margini. Acolo nu erau corali, așa că valurile se spărgeau lin de țărm. Era locul perfect din care își puteau lansa pluta.

Nu exista nici un hotel, dar Jamie își găsi o cameră de închiriat în spatele unei prăvălii. La rândul său, Banda făcu rost de un pat în zona locuită de negri.

— Trebuie să găsim un loc în care să ne construim pluta în secret, spuse scoțianul. N-avem nevoie să ne pârască cineva autorităților.

Chiar în după-amiaza aceea dădură peste un depozit părăsit.

— Aici e perfect, zise Jamie hotărât. Hai să ne apucăm de treabă.

— Nu încă, îl opri Banda. Să mai așteptăm puțin. Cumpără o sticlă de whisky.

— Pentru ce?

— O să vezi.

A doua zi dimineață, Jamie fu vizitat de polițistul regiunii, un bărbat solid și rumen la față, cu nasul proeminent acoperit de vinișoare, așa cum au toți bețivii.

— ’Neața. Am auzit că avem un oaspete. M-am gândit să trec pe-aici, să dau binețe. Eu sunt sergentul Mundy.

— Jan Travis, răspunse Jamie.

— Vă îndreptați spre nord, domnule Travis?

— Spre sud. Servitorul meu și cu mine ne îndreptăm spre Cape Town.

— Ah! Am fost și eu odată la Cape Town. E un oraș prea mare și prea zgomotos.

— De acord. Vă pot oferi ceva de băut, domnule sergent?

— Nu beau niciodată în timpul orelor de serviciu, zise sergentul Mundy, după care făcu o pauză, de parcă în sinea lui s-ar fi dat o luptă. Totuși, numai de data asta, cred că aș putea face o excepție.

— Foarte bine.

Jamie aduse sticla de whisky, întrebându-se de unde o fi știut Banda. Turnă două degete de băutură într-un pahar murdar și i-l întinse sergentului.

— Vă mulțumesc, domnule Travis. Dar paharul dumitale unde e?

— Eu nu pot să beau, zise Jamie mâhnit. Din cauza malariei. De asta mă duc la Cape Town, să mă vadă un medic. M-am oprit aici câteva zile ca să mă odihnesc. Călătoria mă obosește foarte tare.

Sergentul Mundy îl privi cu atenție.

— Mie-mi pari destul de sănătos.

— Ar trebui să mă vedeți când mă cuprind frigurile.

Paharul sergentului se goli. Jamie i-l reumplu.

— Vă mulțumesc. Nu mă supăr dacă mai beau încă unul, zise el. Polițistul îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură, după care se ridică. Ar trebui să plec acum. Ați spus c-o să plecați peste o zi,

două?

— De cum o să mă simt mai bine.

— Atunci mai vin pe-aici vineri, îl informă sergentul Mundy.

În noaptea aceea, Jamie și Banda începură să lucreze în depozitul părăsit.

— Banda, tu ai mai făcut vreodată o plută?

— Ca să fiu sincer, domnule McGregor, nu.

— Nici eu. Cât de greu o fi?

Reușiră să fure din spatele prăvăliei patru butoaie goale de două sute de litri și le duseră în depozit. Când asamblară pluta, le dispuseră în așa fel încât să formeze un pătrat. Apoi luară patru lăzi goale și le așezară câte una peste fiecare butoi.

Banda se uită neîncrezător.

— Mie nu prea mi se pare că arată a plută.

— Încă n-am terminat, îl asigură Jamie.

Nu aveau scânduri cu care să facă o punte, așa că se descurcară cu ce aveau la îndemână: ramuri de arbuști, crengi de fag, frunze mari de marula. Le legară pe toate cu o frânghie groasă, făcând fiecare nod cu mare precizie.

Când terminară, Banda aruncă o privire de ansamblu.

— Tot nu arată ca o plută.

— O să arate mai bine când o să ridicăm pânza, îi promise Jamie.

Făcură un catarg dintr-un trunchi de copac prăbușit și luară două crengi plate pe post de vâsle.

— Acum nu mai avem nevoie decât de o pânză. Și cât mai repede. Aș vrea să plecăm chiar în noaptea asta. Sergentul Mundy vine din nou mâine.

Banda se întoarse târziu în seara aceea cu o bucată uriașă de pânză albastră.

— Asta-i bună, domnule McGregor?

— E perfectă. Unde ai găsit-o?

— Nu mă întreba, zâmbi negrul. Și-așa avem destule necazuri.

Montară pânza, legând-o jos cu un ghiu și sus cu o vergă, și astfel terminară toată treaba.

— Vom pleca la două noaptea, când toată lumea doarme, hotărî Jamie.

— E bine să ne odihnim până atunci.

Dar, cuprinși de emoția aventurii care-i aștepta, nu reușiră să închidă ochii.

*

La ora două se întâlniră la depozit. Erau în același timp nerăbdători și roși de o teamă nerostită. Porneau într-o călătorie care fie avea să-i facă bogați, fie avea să le aducă moartea. Nu exista nici o cale de mijloc.

— E timpul, spuse simplu Jamie.

Ieșiră din depozit. În jur nu mișca nimic. Noaptea era liniștită și tăcută, iar cerul se întindea deasupra lor ca o uriașă pătură întunecată. În înaltul bolții, luna arăta ca o felie subțire. „Bine, își spuse Jamie. N-o să fie prea multă lumină.“ Planul lor era îngreunat de faptul că trebuiau să plece noaptea, ca să nu fie văzuți de nimeni, să ajungă pe plaja diamantelor în noaptea următoare, după care să se întoarcă înainte de ivirea zorilor.

— Curentul Benguela ar trebui să ne ducă la plaja cu diamante până

la sfârșitul după-amiezii, dar nu putem pătrunde pe lumină. Va trebui să așteptăm apusul în larg.

Banda dădu din cap afirmativ.

— Ne putem adăposti pe lângă insulele din jur.

— Ce insule?

— Păi, sunt o mulțime: Mercury, Ichabod, Plum Pudding...

Jamie îi aruncă o privire ciudată.

— Plum Pudding[3]?

— E și una numită Roast Beef Island[4].

Jamie despături harta și se uită pe ea.

— Aici nu apare nici una dintre ele.

— Sunt insule de îngrășământ. Englezii adună excrementele păsărilor și le folosesc ca fertilizator.

— Trăiește cineva pe aceste insule?

— Ar fi imposibil. Mirosul e de nesuportat. În anumite locuri, stratul de îngrășământ e gros de douăzeci și cinci de metri. Guvernul trimite dezertori sau deținuți ca să-l adune. Trupurile celor care mor pe insulă sunt lăsate acolo.

— Acolo o să ne ascundem, hotărî Jamie.

Deschiseră foarte încet ușa depozitului și începură să ridice pluta. Aceasta era mult prea grea ca s-o urnească. Traseră de ea până se năclăiră de sudoare, dar totul fu în zadar.

— Stai puțin, zise Banda și ieși repede.

Se întoarse peste o jumătate de oră cu un buștean mare și rotund.

— Să ne ajutăm cu ăsta. Eu apuc de un capăt, și dumneata bagi bușteanul dedesubt.

Văzându-l cum ridica pluta dintr-un capăt, Jamie se minună de forța lui. Strecură iute trunchiul sub ambarcațiune, apoi ridicară împreună partea din spate a plutei, care se rostogoli ușor pe buștean. Când acesta ajunse la capătul plutei, repetară mișcarea. Era o muncă istovitoare, și până ajunseră pe plajă erau amândoi uzi leoarcă de transpirație. Toată operațiunea durase mai mult timp decât socotise Jamie. Se apropia ivirea zorilor. Trebuiau să plece înainte să-i descopere sătenii și să-l alerteze pe polițist. Jamie atașă pânza cu mișcări rapide și verifică totul din nou. Avea sentimentul neplăcut că uitase ceva. Deodată, își dădu seama ce anume îl supăra și începu să râdă.

Banda îl privi derutat.

— E ceva de râs?

— La început, când am pornit în căutarea diamantelor, aveam o tonă de ustensile. Acum nu am cu mine decât o busolă. Mi se pare prea ușor.

— Nu cred că asta o să fie singura noastră problemă, domnule McGregor.

— Ar fi timpul să-mi spui Jamie.

Uimit, Banda clătină din cap.

— Se vede că ai venit dintr-o țară îndepărtată. Peste o clipă zâmbi, arătându-și dinții egali, de un alb strălucitor. Așa să fie, ce naiba! Nu pot să mă spânzure decât o dată, nu? Rosti numele întâi cu buzele, după aceea cu voce tare: Jamie. Hai să mergem odată după diamantele alea!

Împinseră pluta pe apa liniștită, apoi săriră pe puntea improvizată și începură să vâslească. Le trebuiră câteva minute să se deprindă cu felul în care scârțâia și se legăna ciudata lor ambarcațiune. Parcă ar fi fost călare pe un dop de plută, se gândi scoțianul. Totuși, pluta se comporta perfect, lăsându-se dusă spre nord de curentul puternic. Ridicară pânza și ieșiră în larg. Până când se treziră sătenii, pluta era deja dincolo de orizont.

— Am reușit! exclamă Jamie.

Banda clătină din cap.

— Încă nu s-a terminat, spuse el, ținându-și mâna în apa rece a curentului Benguela. Suntem de abia la început.

Trecură pe lângă Golful Alexander și dincolo de gura râului Orange, fără să vadă nici un alt semn de viață în afară de cârdurile de cormorani zburând spre casă și un stol de păsări flamingo frumos colorate. Deși aveau la bord conserve de carne și orez, fructe și două bidoane cu apă, erau prea nervoși ca să poată mânca. Jamie refuză să se gândească prea mult la primejdiile ce îi așteptau, dar Banda nu se putea stăpâni. El fusese acolo. Amintindu-și de paznicii violenți, de arme și câini, de minele acelea îngrozitoare și aducătoare de moarte, se întrebă cum de se lăsase târât într-o asemenea aventură nebunească. Se uită la scoțian și-și spuse în sinea lui: „El e mai nebun decât mine. Dacă mor, eu mor pentru surioara mea. Dar el pentru ce moare?“

La amiază apărură rechinii. Erau vreo șase și se îndreptau spre plută spintecând apa cu înotătoarele.

— Rechini cu aripi negre, zise Banda. Mănâncă oameni.

Jamie privi înotătoarele apropiindu-se și mai mult de plută.

— Ce facem?

Banda înghiți în sec.

— Sincer să fiu, trăiesc pentru prima oară o asemenea experiență, Jamie.

Unul din rechini împinse pluta cu spinarea, iar aceasta aproape că se răsturnă. Cei doi bărbați se agățară de catarg. Jamie aruncă o vâslă spre rechin, iar în secunda următoare bucata de lemn fu ruptă în două. Acum rechinii se roteau în cercuri tot mai strânse, frecându-și trupurile enorme de mica ambarcațiune. Fiecare atingere înclina pluta într-o poziție periculoasă. Aveau să se răstoarne în orice clipă.

— Trebuie să scăpăm de ei înainte să ne scufunde.

— Și cum facem asta? întrebă Banda.

— Dă-mi o conservă de carne.

— Cred că glumești! N-o să-i sature o conservă de carne. Ei ne vor pe noi!

Încă o zdruncinătură, și pluta se balansă serios.

— Carnea! strigă Jamie. Dă-mi-o!

O secundă mai târziu, Banda îi puse conserva în mână. Pluta se legăna amețitor, provocându-le o senzație de greață.

— Deschide-o pe jumătate. Grăbește-te!

Banda își scoase briceagul și deschise conserva pe jumătate. Jamie i-o luă din mână și pipăi cu degetul marginile ascuțite ale metalului.

— Ține-te bine!

Se lăsă în genunchi la marginea plutei și așteptă. Aproape imediat, un rechin veni spre el cu gura uriașă larg deschisă, lăsând să i se vadă șirurile lungi de dinți diavolești.

Jamie ținti spre ochii lui. Se întinse cu toată puterea și, ținând cutia cu ambele mâini, zgârie ochiul peștelui cu metalul tăiat până i-l sparse. Rechinul își ridică trupul masiv și, pentru o clipă, pluta se opri. Apa din jurul lor se făcu dintr-odată roșie. Totul în jurul lor se zvârcolea, pentru că toți ceilalți rechini se năpustiseră asupra camaradului lor rănit, uitând complet de plută. James și Banda priviră cum rechinii uriași sfâșiau victima neajutorată în timp ce ei se îndepărtau din ce în ce mai mult, până când ferocele creaturi ale mării nu se mai văzură.

Banda trase adânc aer în piept.

— Într-o zi, o să le povestesc nepoților despre asta. Crezi că o să creadă?

Izbucniră amândoi în hohote de râs care le aduseră lacrimi în ochi.

Mai târziu, Jamie se uită la ceasul lui de buzunar.

— Ar trebui să ajungem pe plajă la miezul nopții. Soarele răsare la șase și un sfert. Asta înseamnă că vom avea patru ore la dispoziție ca să adunăm diamantele și două ore ca să ajungem iar în larg, unde nu putem fi văzuți. Ne ajung patru ore, Banda?

— Nu poți cheltui nici într-o sută de ani ce poți culege de pe plaja aia în patru ore.

„Sper numai că o să trăim suficient de mult cât să apucăm să culegem..."

Restul zilei continuară să navigheze spre nord, pe ape calme, împinși de vânt și maree.

Spre seară, în fața lor apăru o insuliță. Nu părea să aibă mai mult de două sute de metri în circumferință. Pe măsură ce se apropiau, mirosul usturător de amoniac deveni atât de puternic, încât le dădură lacrimile. Jamie înțelese de ce nu locuia nimeni acolo. Duhoarea era mai mult decât insuportabilă. Pe de altă parte, era locul perfect unde se puteau ascunde până la venirea nopții. Strânse pânza, și în câteva minute ambarcațiunea atinse țărmul stâncos. Banda împinse pluta și săriră amândoi pe țărm. Întreaga insulă era acoperită cu ceea ce păreau a fi milioane de păsări: cormorani, pelicani, gâște de mare, pinguini și păsări flamingo. Duhoarea făcea aerul imposibil de respirat. După numai câțiva pași, se afundară până la genunchi în excremente de pasăre.

— Să mergem înapoi la plută, îngăimă Jamie.

Banda îl urmă fără să scoată un cuvânt.

Pe drumul de întoarcere, un stol de pelicani își luă zborul, lăsând în urmă un spațiu gol. Trei oameni zăceau acolo. Nu se putea spune de cât timp muriseră. Cadavrele le erau foarte bine păstrate de amoniacul din atmosferă, iar părul li se făcuse de un roșu aprins.

Jamie și Banda nu știură cum să plece mai repede. Odată ajunși în largul coastei, lăsară pânza jos și se puseră pe așteptat.

— Stăm aici până la miezul nopții. De abia atunci debarcăm.

Rămaseră în liniște, pregătindu-se sufletește pentru ce avea să se întâmple. Soarele cobora încet spre orizont, pictând cerul apusului în culorile unui artist nebun. Apoi, deodată, fură învăluiți în întuneric.

Mai așteptară încă două ore, după care Jamie înălță pânza, iar pluta porni spre est, spre țărmul nevăzut. Deasupra, norii se despărțiră ca o draperie și lăsară să treacă lumina slabă a lunii. Vântul se înteți, împingând ambarcațiunea cu o viteză din ce în ce mai mare. În curând văzură clar conturul țărmului, un uriaș parapet de stâncă. Chiar și de la distanța aceea se puteau vedea și auzi valurile enorme, spărgându-se de stânci cu zgomot de tunet. Priveliștea îi dădu lui Jamie fiori pe șira spinării.

— Ești sigur că plaja e nepăzită? întrebă el în șoaptă.

Fără să-i răspundă, Banda arătă spre stâncile din fața lor. Fu destul ca Jamie să înțeleagă. Stâncile erau mult mai amenințătoare decât orice capcană întinsă de om. Străji neclintite ale mării, nu se odihneau și nu dormeau niciodată. Așteptau acolo, răbdătoare, ca prada să vină singură. „Ei bine, o să vă învingem, se îmbărbătă Jamie. O să trecem cu pluta peste voi."

Dacă pluta îi adusese până acolo, avea să-i ducă și mai departe. Țărmul se apropia cu viteză și începură să simtă deja umflăturile valurilor uriașe.

Banda se ținea cu toate puterile de catarg.

— Înaintăm prea repede.

— Nu-ți face griji, îl liniști Jamie. Când o să ne apropiem suficient, o să cobor pânza și o să încetinim. O să trecem peste stânci foarte ușor.

Forța vântului și a valurilor creștea implacabil, aruncând pluta spre stâncile aducătoare de moarte. Jamie calculă repede distanța rămasă până la țărm și înțelese că valurile aveau să-i ducă și fără pânză. O coborî repede, dar viteza nu se micșoră deloc. Pluta era

acum în derivă, la mila valurilor uriașe, azvârlită de pe o creastă pe alta. Se legăna atât de tare, încât amândoi trebuiau să se țină zdravăn de ea. Jamie se așteptase ca acostarea să fie dificilă, dar fusese total nepregătit pentru vâltoarea furioasă cu care se luptau.

Dintr-odată, stâncile le apărură în fața ochilor cu o claritate uimitoare. Puteau vedea valurile izbindu-se de pietrele ascuțite și explodând ca niște uriașe gheizere furioase. Planul lor avea sorți de izbândă numai dacă reușeau să păstreze pluta intactă, ca să o poată folosi și la întoarcere. Fără ea erau morți.

Acum se îndreptau direct spre bariera de rocă, împinși de forța înspăimântătoare a valurilor. Vuietul vântului era asurzitor. Brusc, pluta fu ridicată în aer de un val uriaș și azvârlită spre stânci.

— Ține-te bine, Banda! strigă Jamie. Ajungem!

Valul uriaș ridică pluta ca pe un băț de chibrit și o purtă spre țărm pe deasupra stâncilor. Amândoi se țineau zdravăn, luptându-se cu balansul care amenința să-i arunce în mare. Când se uită în jos, Jamie zări vârfurile ascuțite. Într-o clipă aveau să treacă peste ele și să ajungă teferi pe țărm. Tocmai când gândea asta, simți o smucitură: una dintre stânci agățase un butoi de dedesubt, dislocându-l. Pluta se înclină, moment în care un alt butoi fu desprins, și apoi altul. Vântul, valurile și stâncile înfometate se jucau cu pluta de parcă ar fi fost o jucărie, aruncând-o înainte și înapoi sau răsucind-o în aer.

Jamie și Banda simțiră lemnul fragil cedându-le sub picioare.

— Sări! strigă tânărul scoțian aruncându-se în apă.

Un val uriaș îl luă și-l purtă spre plajă cu viteza unei catapulte. Era prizonierul unei forțe incredibile, care îl deposedase de orice control asupra situației. Devenise o parte din val. Era deasupra lui, sub el, înăuntrul lui. Trupul îi era răsucit și întors, iar plămânii parcă stăteau să-i explodeze. Începu să vadă luminițe care explodau.

„Mă înec“, își dădu el seama. Ca prin minune, tocmai atunci, trupul îi fu aruncat pe nisip. Rămase acolo, trăgându-și sufletul și umplându-și plămânii cu aer curat. Pe piept și picioare avea carne

vie din cauza nisipului, iar hainele îi erau numai zdrențe. Se ridică încet în capul oaselor și se uită în jur după Banda. Acesta stătea ghemuit la câțiva metri de el, vărsând apă de mare. Clătinându-se, Jamie se apropie.

— Ești bine?

Banda dădu din cap afirmativ, apoi trase adânc aer în piept și se uită la tovarășul său.

— Nu știu să înot.

Jamie îl ajută să se ridice, apoi se întoarseră și priviră spre stânci. Nu se mai vedea nimic din pluta lor. Aceasta fusese ruptă în bucățele de furia oceanului. Însă ei ajunseseră pe terenul cu diamante. Partea proastă era că nu mai aveau cum să mai plece.

În spatele lor se afla oceanul dezlănțuit. În față, deșertul întins, care ajungea până departe, la poalele versanților purpurii ai lanțului Richterveld, o lume a canioanelor și a piscurilor răsucite, luminate acum de luna palidă. La poalele munților se afla valea Hexenkessel – „cazanul vrăjitoarei" –, o capcană a vânturilor. Era un peisaj sălbatic și pustiu care ducea cu gândul la începuturile lumii. Singurul indiciu că omul trecuse vreodată pe acolo era o pancartă înfiptă în nisip pe care scria:

Verbode gebied Sperrgebiet.

Interzis.

Nu aveau cum să fugă pe mare. Singura direcție rămasă era deșertul Namib.

— Va trebui să ne-ncercăm norocul și să-l traversăm, zise Jamie.

Banda clătină din cap.

— Paznicii o să ne împuște pe loc sau o să ne spânzure. Chiar dacă

avem noroc și trecem și de ei, și de câini, nu putem scăpa de mine. Suntem morți.

Nu avea o atitudine temătoare, ci doar părea că își acceptase resemnat destinul. Privindu-l, Jamie simți un regret profund. El îl băgase în această încurcătură, iar Banda nu se plânsese niciodată. Nici măcar acum, conștient fiind că nu mai aveau nici o scăpare, nu rostise nici un reproș.

Jamie se uită la zidul furios al valurilor care se spărgeau de țărm și se gândi că numai o minune îi ajutase să ajungă atât de departe. Era două dimineața, deci le mai rămâneau patru ore până la ivirea zorilor. „Să fiu al naibii dacă am de gând să renunț“, își spuse.

— Hai la treabă, amice!

Banda clipi des.

— Și ce să facem?

— Am venit aici după diamante, nu? Atunci, hai să le luăm.

Banda se uită lung la bărbatul cu privire sălbatică, cu părul alb lipit de cap, din ai cărui pantaloni zdrențuiți se scurgea apa.

— Ce vrei să spui?

— Ai zis că o să ne omoare pe loc, nu? Păi, dacă tot e să ne omoare, mai bine să fim bogați în momentul acela. O minune ne-a adus aici, poate că tot o minune o să ne și scoată. Iar dacă reușim să scăpăm, al naibii să fiu dacă plec cu mâinile goale.

— Ești nebun!

— Altfel n-am mai fi fost aici, îi aminti Jamie.

— La dracu’! oftă Banda. Oricum n-am altceva de făcut până ne găsesc.

Jamie își scoase cămașa ruptă, iar Banda înțelese și făcu la fel.

— Bine. Și acum, unde sunt diamantele alea mari despre care tot

vorbeai?

— Sunt peste tot. La fel și paznicii, și câinii.

— La ei o să ne gândim mai târziu. Când vin pe plajă?

— Când se luminează.

Jamie se gândi o clipă.

— Există vreun loc pe plaja asta unde nu vin? Unde ne-am putea ascunde?

— Nu există nici un loc unde să nu vină și nici unul unde să poți ascunde o muscă.

— Bun, atunci, spuse Jamie bătându-l ușor pe umăr. Hai să mergem!

Banda se lăsă în patru labe și începu să înainteze, răsfirând nisipul cu degetele. După vreo două minute se opri și ridică în mână o piatră.

— Am găsit unul!

Jamie se apucă de căutat în aceeași poziție. Primele două pietre pe care le găsi erau mici, însă cea de-a treia cântărea probabil peste cincisprezece carate. Rămase cu privirea ațintită asupra ei, nevenindu-i să creadă că o asemenea bogăție putea fi culeasă atât de ușor și că totul îi aparținea lui Salomon van der Merwe și asociaților lui. Peste câteva clipe, trezindu-se din reverie, se întoarse la treabă.

În următoarele trei ore adunară mai mult de patruzeci de diamante, variind între două și treizeci de carate. La răsărit, cerul începea să se lumineze. Era ora la care Jamie plănuise să se urce pe plută și să fugă. Acum nu mai avea nici un rost să se gândească la asta.

— În curând o să fie lumină, zise el. Hai să vedem câte diamante mai putem găsi.

— N-o să apucăm să le cheltuim nici pe astea. Vrei să mori foarte

bogat, nu?

— Eu nu vreau să mor deloc.

Scoteau diamant după diamant, de parcă i-ar fi cuprins nebunia. Grămezile crescură până când strânseră în cămășile rupte șaizeci de pietre care valorau cât coroana unui rege.

— Vrei să le duc eu? întrebă Banda.

— Nu. Amândoi putem să... începu Jamie. Apoi înțelese ce era în mintea tovarășului său: acela care era prins în posesia diamantelor avea să moară mult mai încet și în chinuri mai mari. Le iau eu, zise el cu hotărâre.

Le adună pe toate în ceea ce mai rămăsese din cămașă și făcu un nod strâns.

Orizontul era cenușiu-deschis, iar înspre continent cerul se colora în nuanțele răsăritului.

Ce aveau să facă acum? Întrebarea era clară, nu și răspunsul. Puteau să rămână pe loc și să moară, ori să o ia prin deșert și să moară.

— Să mergem!

Umăr lângă umăr, porniră în direcția opusă țărmului.

— Unde încep minele?

— La vreo sută de iarzi în față.

Din depărtare se auzi un câine lătrând.

— Nu cred că mai trebuie să ne facem probleme în privința minelor, căci se apropie câinii gardienilor.

— Cât mai au până la noi?

— Cam un sfert de oră. Poate zece minute chiar.

Era aproape lumină. Ceea ce fuseseră niște forme vagi deveneau

dune de nisip și creste muntoase. Nu aveau unde să se ascundă.

— Câți paznici sunt într-un schimb?

— Vreo zece, spuse Banda după un moment de gândire.

— Zece paznici nu sunt mulți pentru o plajă atât de mare.

— Chiar și unul ar fi fost destul, pentru că au arme și câini. Paznicii nu sunt orbi, iar noi nu suntem invizibili.

Lătratul se auzea și mai aproape.

— Banda, îmi pare rău! N-ar fi trebuit să te bag în buclucul ăsta, oftă Jamie.

— Nu m-ai băgat tu.

Tânărul scoțian înțelese la ce se referea.

Când ajunseră în dreptul unei dune, glasurile gardienilor răzbătură până la ei.

— Ce-ar fi dacă ne-am îngropa în nisip?

— S-a mai încercat. Ne-ar găsi câinii și ne-ar sfâșia beregata. Eu vreau să mor repede. O să-i las să mă vadă și după aceea o să încep să fug. Așa, o să mă împuște. Eu... eu nu vreau să mă prindă câinii.

Jamie îl prinse de braț.

— S-ar putea să murim, dar să fiu al naibii dacă o să alergăm spre moarte. Hai să le îngreunăm treaba.

Începură să deslușească diferite cuvinte, venite din depărtare:

— Mișcați-vă, animale puturoase, striga o voce.

— Urmați-mă... în șir... Toată noaptea ați dormit... Haideți, la muncă acum...

În ciuda declarației brave de mai devreme, pe Jamie îl trecură fiori la auzul acelei voci. Se întoarse și se uită din nou la ocean. Oare

înecul era o moarte mai ușoară? Pe când privea cum talazurile se spărgeau cu putere de stânci mai văzu ceva, dincolo de valuri, dar nu-și dădea seama ce putea fi.

— Banda, uite...

De departe, dinspre larg, un zid cenușiu de nepătruns se apropia de plajă, împins de vânturile puternice dinspre vest.

— Este ceața mării! exclamă Banda. Vine de două, trei ori pe săptămână.

Chiar în timp ce vorbeau, ceața se apropia din ce în ce mai mult, ca o uriașă perdea cenușie care acoperea tot cerul.

Dar și glasurile se auzeau din ce în ce mai aproape:

— Den donsant! Blestemata asta de ceață! Iar ne încetinește, și șefilor n-o să le placă...

— Avem o șansă, murmură Jamie.

— Care?

— Ceața! N-o să ne mai vadă.

— Nu prea ne e de ajutor. Odată tot o să se ridice, iar noi o să fim tot aici. Dacă paznicii nu se pot mișca printre mine, nici noi n-o putem face. Încearcă tu să traversezi deșertul ăsta înconjurat de ceață și, după nici câțiva pași, o să fii făcut bucățele. Aștepți să se întâmple vreo minune?

— Exact.

Cerul se întuneca deasupra capetelor lor. Ceața acoperise deja oceanul, iar acum era gata să înghită țărmul. Avea un aspect înfricoșător, însă Jamie își recăpătase optimismul: „Asta o să ne salveze!“

Deodată se auzi o voce strigând:

— Hei, voi doi! Ce dracu' căutați acolo?

Se întoarseră speriați. În vârful dunei, la vreo zece metri de ei, se afla un paznic înarmat. Jamie privi înapoi spre țărm. Ceața se apropia repede.

— Hei! Veniți aici, strigă paznicul îndreptându-și pușca spre ei.

Jamie ridică brațele.

— Mi-am sucit piciorul, nu pot să merg!

— Rămâneți pe loc, le ordonă paznicul. Vin eu la voi.

Lăsând arma în jos, porni spre ei. O scurtă privire în spate le arătă că perdeaua de ceață ajunsese la țărm și înainta ușor.

— Fugi! șopti Jamie.

Se răsuci și o rupse la fugă spre plajă, urmat de Banda.

— Stați pe loc!

O clipă mai târziu auziră o împușcătură și nisipul din fața lor explodă, dar continuară să alerge spre marele zid de ceață. Se mai auzi o împușcătură, mai aproape de astă dată, însă bezna îi cuprinsese deja. Parcă erau îngropați în vată. Le era imposibil să vadă ceva.

Glasurile paznicilor, atenuate de peretele de ceață, păreau să vină din toate părțile.

— Kruger! Aici e Brent... Mă auzi?

— Te aud, Kruger.

— Sunt doi indivizi, strigă prima voce. Un alb și un negru. Sunt pe plajă. Împrăștie-ți oamenii. Skiet hom! Ucideți-i!

— Ține-te de mine, șopti Jamie, iar Banda îl apucă de braț.

— Unde ai de gând să mergi?

— O să scăpăm de aici.

Jamie își apropie busola de față. Abia o vedea. Se tot întoarse până când găsi direcția spre est.

— Pe aici...

— Stai! Nu se poate. Chiar dacă n-o să dăm peste vreun paznic sau peste vreun câine, tot o să ajungem pe terenul minat.

— Ai spus că sunt vreo sută de metri până acolo, nu? Atunci, hai să ieșim de pe plajă!

Înaintau încet, șovăitor, ca niște orbi într-un ținut necunoscut. Ori de câte ori cădeau în nisipul moale, se ridicau și porneau mai departe. Jamie număra pașii și, din când în când, se oprea să verifice busola. Când bănui că parcurseseră cei o sută de metri, dădu semnalul de oprire.

— Cam de-aici ar trebui să înceapă terenul minat. Sunt amplasate după vreun model anume? Știi ceva ce ne-ar putea ajuta?

— Niște rugăciuni, răspunse Banda. Nimeni n-a reușit să treacă de minele astea vreodată, Jamie. Sunt peste tot, îngropate cam la cincisprezece centimetri sub pământ. Mai bine stăm aici până se ridică ceața și ne predăm.

Jamie ascultă iar glasurile înfundate care se auzeau în jurul lor:

— Kruger! Ține legătura prin voce...

— Am înțeles, Brent...

— Kruger...

— Brent...

Voci imateriale strigau una la cealaltă prin ceața care acoperea totul. Mintea lui Jamie gonea, cântărind frenetic orice posibilă cale de scăpare. Dacă rămâneau pe loc aveau să fie împușcați chiar în clipa în care se ridica ceața. Dacă încercau să se strecoare printre mine aveau să fie făcuți bucățele.

— Ai văzut vreodată minele? șopti el.

— Am ajutat la îngroparea câtorva.

— Ce le face să explodeze?

— Greutatea unui om. Orice depășește treizeci de kilograme le poate face să explodeze. În felul ăsta, câinii nu pot muri.

Jamie trase adânc aer în piept.

— Banda, s-ar putea să fi găsit o soluție să scăpăm de aici, dar la fel de bine s-ar putea să nu fie bună. Ce zici, încercăm?

— Ce mai ai în cap?

— O să traversăm câmpul de mine târându-ne pe burtă. Așa o să ne distribuim greutatea.

— Dumnezeule!

— Ce zici?

— Zic c-am fost nebun că am plecat din Cape Town.

— Vii cu mine? îl întrebă Jamie, abia deslușindu-i chipul.

— Nu prea îi dai omului de ales, nu?

— Atunci, haide!

Jamie se întinse cu grijă pe nisip. Banda îl privi o clipă, trase aer în piept și i se alătură. Umăr la umăr, începură să se târască foarte încet spre terenul minat.

— Când te miști, nu te sprijini pe mâini sau pe picioare, îl sfătui Jamie. Folosește-te de tot trupul.

Nu primi nici un răspuns. Banda era prea ocupat să-și valorifice până și cea mai mică șansă de supraviețuire.

Se aflau într-un vid înecăcios și cenușiu care nu le îngăduia să vadă nimic. În orice clipă puteau să dea peste vreun paznic ori un câine, sau să declanșeze o mină. Nici unul nu avea cămașă, și nisipul le zgâria pielea de pe burtă în timp ce se târau. Jamie își dădu seama că aproape totul era împotriva lor. Chiar dacă, printr-un noroc, reușeau să traverseze deșertul fără să fie împușcați sau aruncați în aer, tot aveau de înfruntat gardul de sârmă ghimpată și paznicii înarmați din turnul de control de la intrare. În plus, n-aveau de unde să știe cât dura ceața. Se putea ridica oricând, dându-i în vileag.

Continuară să se târască până când pierdură orice noțiune a timpului. Centimetrii se transformau în metri, apoi în kilometri. Nu știau de cât timp înaintau așa. Erau siliți să-și țină capul foarte aproape de pământ, așa că ochii, urechile și nasul li se umplură cu nisip. Făceau un efort enorm numai ca să respire.

În depărtare se auzea mereu ecoul glasurilor:

— Kruger... Brent... Kruger... Brent...

La câteva minute se opreau să se mai odihnească și să verifice busola, după care porneau din nou. Exista o tentație aproape copleșitoare de a se mișca mai repede, dar acest lucru ar fi însemnat să apese mai tare. Jamie își imagina fragmentele metalice explodând sub el și străpungându-i burta, așa că se strădui să mențină ritmul ca de melc. Din când în când auzeau alte glasuri,

dar vorbele erau înfundate din cauza ceții și le era imposibil să-și dea seama din ce parte veneau. „E un deșert imens, își spuse Jamie plin de speranță. N-o să ne ciocnim de nimeni.“

Ca din senin, o formă mare, îmblănită, se năpusti asupra lui. Atacul se petrecuse atât de rapid, încât îl luase prin surprindere. Simți colții uriașului alsacian înfigându-i-se în braț. Lăsă jos legătura cu diamante și încercă să descleșteze gura câinelui, dar nu avea decât o mână liberă, așa că nu reuși. Simți sângele cald șiroindu-i pe braț. Înverșunat, fără să scoată un sunet, dulăul își înfigea colții și mai adânc. Jamie simți că începea să-și piardă cunoștința. Apoi auzi un zgomot surd și încă unul; fălcile animalului își slăbiră strânsoarea, iar ochii i se stinseră. Prin vălul de durere, Jamie îl văzu pe Banda lovind câinele în cap cu legătura de diamante. Alsacianul mai gemu o dată, apoi rămase nemișcat.

— Ești teafăr? îl întrebă Banda nerăbdător.

Jamie nu putea să vorbească. Rămase întins, așteptând ca valurile de durere să înceteze. Banda rupse atunci o fâșie din pantalonii lui și îi legă strâns brațul pentru a opri sângerarea.

— Trebuie să mergem! Dacă a fost unul, înseamnă că mai sunt și alții pe aici.

Jamie dădu din cap afirmativ. Alunecă încet înainte, luptându-se cu îngrozitoarele zvâcneli ale brațului.

Nu-și mai aminti nimic din restul drumului. Era pe jumătate conștient, ca un automat. Ceva din exteriorul lui îi dirija mișcările. „Brațele înainte, împinge… Brațele înainte, împinge… Brațele înainte, împinge…“ Era o odisee nesfârșită a agoniei. Banda se ocupa acum de verificarea busolei, și, când Jamie o apucă în direcție greșită, îl întoarse ușor. Erau înconjurați de paznici, câini și mine, iar singura lor apărare o reprezenta ceața. Continuară să se târască pentru a-și salva viețile până când nici unul din ei nu mai putu să se miște.

Adormiră.

Când Jamie deschise ochii, ceva se schimbase. Zăcea pe nisip, cu

trupul țeapăn de durere, încercând să-și dea seama unde se afla. Îl văzu pe Banda dormind la câțiva pași de el și atunci își aminti totul. Pluta zdrobindu-se de stânci... ceața... Dar ceva nu era în regulă.

Imediat ce reuși să se proptească în coate simți un gol în stomac. Îl vedea pe Banda! Asta nu era în regulă. Ceața se ridica. Auzind voci din apropiere, privi prin perdeaua cenușie care se tot subția și constată că se târâseră până aproape de intrarea pe câmpul de diamante. Văzu și turnul de control și gardul de sârmă ghimpată descrise de tovarășul său. Vreo șaizeci de muncitori negri mergeau dinspre plaja cu diamante spre poartă. Își terminaseră schimbul, iar următorul grup se pregătea să-și înceapă munca.

Se târî până la Banda și-l scutură să se trezească.

— Fir-ar să fie! zise acesta, nevenindu-i să-și creadă ochilor când se uită în jur. Aproape c-am reușit.

— Chiar am reușit! Dă-mi diamantele!

Banda îi întinse legătura.

— Ce vrei să...?

— Vino după mine!

— Paznicii care stau lângă poartă o să știe că nu suntem de aici.

— Pe asta mă și bazez, replică Jamie.

Porniră împreună spre paznici, trecând printre șirurile de muncitori care își strigau tot felul de ironii:

— O să munciți de o să vă spetiți, băieți. Noi am dormit așa bine pe timpul ceții...

— Cum ați aranjat să vină ceața, blestemați norocoși ce sunteți?

— Dumnezeu mă ascultă pe mine. Nu pe tine, că ești rău...

Jamie și Banda ajunseră la poartă. De partea cealaltă, doi paznici înarmați îi trimiteau pe cei care-și încheiaseră tura spre o baracă

mică unde urmau să fie controlați. „Îi dezbracă la pielea goală și îi caută peste tot“, își aminti Jamie cuvintele lui Banda. Strângând și mai tare legătura în mână, trecu de șirul de muncitori și se apropie de un paznic.

— Scuzați-mă, domnule! Cu cine să vorbim pentru o slujbă aici?

Banda se holba la el înmărmurit. Paznicul se întoarse spre Jamie.

— Ce dracu' căutați înăuntru?

— Am venit să căutăm de lucru. Am auzit că ar fi un post de paznic, iar servitorul meu ar putea săpa. M-am gândit...

Paznicul îi privi pe cei doi zdrențăroși, care nu păreau deloc de încredere.

— Ieșiți naibii afară!

— Dar nu vrem să ieșim, protestă Jamie. Avem nevoie de o slujbă și mi s-a spus că...

— Asta e o zonă interzisă, domnule. N-ați văzut ce scrie? Acum plecați naibii de aici! Amândoi! Le arătă, în afara gardului de sârmă, o căruță în care se urcau cei care-și terminaseră schimbul. Vă va duce până la Port Nolloth. Dacă vreți o slujbă, faceți o cerere acolo, la biroul companiei.

— Aha, vă mulțumim, domnule, zise Jamie.

Îi făcu semn lui Banda. Peste câteva clipe ieșeau pe poartă spre libertate.

— Ce prostovani! bombăni paznicul în urma lor.

Zece minute mai târziu, Jamie și Banda se aflau pe drum spre Port Nolloth, ducând cu ei diamante în valoare de jumătate de milion de lire.

Trăsura elegantă înainta la pas prin praful străzii principale din

Klipdrift. Hățurile celor doi murgi superbi le ținea un bărbat zvelt, cu aspect atletic și cu părul, barba și mustața albe ca zăpada. Purta un costum gri cu croială modernă și o cămașă fină, iar eșarfa neagră era prinsă cu un ac cu diamant. Avea un joben de culoarea costumului, iar pe degetul mic îi strălucea un inel cu diamant. Dădea impresia că era străin de oraș, dar nu era.

Klipdrift se schimbase foarte mult de când plecase Jamie McGregor, cu un an în urmă. Acum, în 1884, arăta ca un orășel în toată puterea cuvântului. Calea ferată dintre Cape Town și Hopetown fusese terminată, iar o ramificație a ei trecea prin Klipdrift, ceea ce dusese la apariția unui nou val de imigranți. Orașul era mult mai populat ca altădată, dar de alt fel de oameni. Pe lângă prospectori se vedeau o sumedenie de oameni de afaceri în costume și matroane îmbrăcate elegant care intrau și ieșeau din magazine. Klipdrift căpătase o aură de respectabilitate.

Jamie depăși trei săli de dans și vreo șase baruri noi, apoi trecu pe lângă o biserică recent construită, o frizerie și un hotel, Grand. Oprind în fața unei bănci, sări de pe capră și îi aruncă hățurile unui băiat.

— Dă-le apă!

Înăuntru ceru să-l vadă pe director, căruia îi spuse răspicat:

— Aș vrea să depun o sută de mii de lire la banca dumneavoastră.

Vestea se răspândi într-o clipă. Prin urmare, când intră în barul Sundowner toate privirile se întoarseră către el. Smit îl salută respectuos.

— Cu ce vă servim, domnule?

Chipul lui nu trăda nici un semn că l-ar fi recunoscut.

— Whisky. Cel mai bun.

— Desigur, domnule. Abia ați sosit în Klipdrift ?

— Da.

— Sunteți numai în trecere, nu?

— Nu. Am auzit că ăsta e oraș bun pentru cine vrea să investească.

Ochii barmanului străluciră.

— Nici nu puteați nimeri mai bine! Un om cu o sută... Vreau să spun, un om cu bani poate să facă multe aici. De fapt, și eu v-aș putea fi de folos.

— Chiar așa? Cum?

Smit se aplecă spre el și îi spuse pe un ton conspirativ:

— Îl cunosc pe cel care conduce orașul ăsta. Este președintele consiliului municipal și al comitetului cetățenesc. E cel mai important om din partea aceasta de țară. Se numește Salomon van der Merwe.

Jamie sorbi din pahar.

— N-am auzit de el niciodată.

— E proprietarul magazinului mare de peste drum. Vă poate propune niște afaceri excelente. Ar merita să-l cunoașteți.

— Adu-l aici, zise Jamie după ce mai luă o înghițitură de whisky.

Barmanul se uită la inelul de pe degetul nou-venitului și la acul de cravată cu diamant.

— Imediat, domnule! Aș putea să-i spun și cum vă numiți?

— Travis. Jan Travis.

— Domnule Travis, sunt sigur că domnul Salomon van der Merwe va fi încântat să vă cunoască, spuse barmanul, după care îi mai umplu o dată paharul. Mai beți cât așteptați. E din partea casei.

Jamie se așeză la bar cu paharul de whisky, conștient că toți clienții îl studiau atent. Mai plecaseră oameni bogați din Klipdrift, dar niciodată nu mai venise acolo cineva cu o asemenea avere.

Barmanul se întoarse după un sfert de oră, însoțit de Salomon van der Merwe. Bătrânul se duse direct la străinul cu barbă albă, întinzându-i mâna și zâmbind.

— Domnule Travis, eu sunt Salomon van der Merwe.

— Jan Travis.

Jamie se aștepta să vadă o reacție, o grimasă prin care Salomon van der Merwe să-i dea de înțeles că-l recunoscuse, dar chipul olandezului era impasibil. În definitiv, nu mai rămăsese nimic din băiatul de optsprezece ani, naiv și idealist, care plecase în căutare de diamante.

Slugarnic, Smit îi conduse pe cei doi la o masă dintr-un colț. De cum se așezară, Salomon van der Merwe începu:

— Am înțeles că doriți să faceți investiții în Klipdrift, domnule Travis.

— E posibil.

— Aș putea să vă fiu de folos. Trebuie să fiți foarte precaut. Sunt mulți escroci în jur.

— Da, sunt convins, răspunse Jamie privindu-l în ochi.

Era ceva ireal în faptul că purta o conversație politicoasă cu cel care îi furase averea, înșelându-l, și încercase apoi să-l și ucidă. Ura pentru Salomon van der Merwe îl mistuise în tot acel timp, setea de răzbunare fiind singura care îl ținuse în viață. Acum însă, Salomon van der Merwe avea să-i simtă răzbunarea.

— Dacă nu vă supărați că vă-ntreb, domnule Travis, câți bani aveți de gând să investiți?

— Păi, la început vreo sută de mii de lire, zise Jamie nepăsător, privindu-l pe Salomon van der Merwe cum își umezea buzele. Apoi poate încă vreo trei-patru sute de mii.

— Ăăă, s-ar putea să faceți treabă foarte bună, da, da, chiar foarte bună. Cu o îndrumare potrivită, bineînțeles, adăugă repede

Salomon van der Merwe. V-ați gândit cam în ce anume ați dori să investiți acești bani?

— Aș vrea întâi să văd cam ce posibilități ar fi.

— Foarte înțelept din partea dumneavoastră, zise olandezul dând din cap cu înțelepciune. N-ați vrea să cinăm în seara asta împreună, să mai discutăm? Fiica mea gătește excelent. Ar fi o mare onoare pentru noi.

Jamie zâmbi.

— Mi-ar face plăcere, domnule Salomon van der Merwe.

„Habar n-ai câtă plăcere îmi face“, își zise el în gând.

Planul de răzbunare începuse.

*

Drumul din deșertul Namib până la Cape Town fusese lipsit de evenimente. Se opriseră într-un sătuc unde un doctor îi îngrijise brațul lui Jamie, apoi găsiseră o căruță care îi dusese până la Cape Town. Fusese o călătorie lungă și grea, dar ei nu mai dăduseră atenție lipsei de confort. Odată ajunși, Jamie se cazase la frumosul hotel Royal de pe strada Plein – „Patronat de Alteța Sa Regală, Ducele de Edinburgh“ – unde fusese condus în apartamentul regal.

— Aș dori să-mi trimiteți cel mai bun frizer din oraș, îi spuse el directorului. După aceea am nevoie de un croitor și de un cizmar.

— Imediat, domnule, răspunse directorul cu o plecăciune.

„E uimitor ce pot face banii“, își zise atunci Jamie în sinea lui.

Baia apartamentului regal era ceva de vis. Se lungi în apa caldă, gonindu-și oboseala din oase și gândindu-se la incredibilele aventuri din ultima perioadă. Oare trecuseră numai câteva săptămâni de

când el și Banda construiseră pluta? Păreau să fi trecut ani. Își aminti de drumul pe apă spre Sperrgebiet, de rechini, de valurile acelea cumplite și de stâncile care le fărâmaseră ambarcațiunea improvizată. Și de ceața mării, de cum se târâseră peste zona cu mine și de câinele acela uriaș care sărise pe el... De strigătele groaznice, înăbușite, care aveau să-i răsune mereu în urechi: „Kruger... Brent... Kruger... Brent...“

Dar, mai întâi de toate, se gândea la Banda. Prietenul lui.

— Rămâi cu mine, îl rugase când ajunseseră la Cape Town.

La care Banda, dezvelindu-și frumoșii dinți albi, îi răspunsese zâmbind:

— Viața e prea plictisitoare alături de tine. Vreau să caut ceva mai palpitant.

— Și ce-o să faci acum?

— Păi, mulțumită ție și minunatului tău plan conform căruia este atât de simplu să treci cu pluta peste stânci, o să-mi cumpăr o fermă, o să-mi iau o nevastă și o să am o mulțime de copii.

— Foarte bine, atunci hai să mergem la Diamant Kooper, ca să-ți dau partea ta de diamante.

— Nu. Nu o vreau.

Jamie se încruntase.

— Ce tot spui? Jumătate sunt ale tale. Ești milionar.

— Nu. Uită-te la pielea mea, Jamie. Dacă aș deveni milionar, viața mea n-ar mai valora nici cât negru sub unghie.

— Poți ascunde o parte din ele. Poți...

— Nu-mi trebuie decât atât cât să-mi ajungă pentru o bucată de pământ și doi boi, ca să-mi pot lua o soție. Două, trei diamante mici îmi vor da tot ce-mi doresc. Restul sunt ale tale.

— Imposibil. Nu poți să-mi dai mie partea ta.

— Ba pot, Jamie. Pentru că tu o să mi-l dai pe Salomon van der Merwe.

Jamie îl privise câteva clipe, apoi rostise hotărât:

— Îți promit!

— Atunci, la revedere, prietene. După ce își strânseseră mâinile, Banda adăugase: O să ne mai vedem cu siguranță. Pentru data viitoare gândește-te la ceva cu adevărat palpitant.

Se îndepărtase apoi cu trei diamante mici ascunse cu grijă în buzunar.

Jamie le trimisese părinților săi un cec de douăzeci de mii de lire, cumpărase cea mai frumoasă trăsură cu cai și se îndreptase spre Klipdrift. Venise timpul să se răzbune.

În seara aceea, când intră în magazinul lui Salomon van der Merwe, Jamie McGregor fu cuprins de o senzație atât de neplăcută, încât trebui să se oprească puțin ca să-și recapete stăpânirea de sine.

Când îl văzu, bătrânul se lumină la față.

— Domnule Travis! Bine ați venit!

— Vă mulțumesc, domnule... mă scuzați, dar nu v-am reținut numele...

— Salomon van der Merwe. Salomon van der Merwe. Nu vă cereți scuze! Numele olandeze totdeauna se rețin greu. Masa e gata. Margaret! strigă el, conducându-l pe Jamie în camera din spate.

Nu se schimbase nimic. Margaret supraveghea o tigaie pe plită, cu spatele la ei.

— Margaret, a venit oaspetele despre care ți-am vorbit, domnul Travis.

Ea se întoarse.

— Bună seara.

Nici un semn că l-ar fi recunoscut.

— Încântat, zise Jamie.

În acel moment se auzi sunând clopoțelul de la intrare.

— Mă scuzați, mă-ntorc imediat. Vă rog să vă simțiți ca acasă, domnule Travis, spuse Salomon van der Merwe și ieși repede.

Margaret aduse la masă un castron aburind cu legume și cu carne, apoi se grăbi la cuptor să scoată pâinea. Jamie o privea tăcut. Părea că înflorise în ultimul an. Acum era femeie, și emana o senzualitate imposibil de trecut cu vederea.

— Tatăl dumitale mi-a spus că gătești excelent.

Ea roși.

— Așa... așa sper, domnule Travis.

— N-am mai mâncat de mult mâncare gătită. De abia aștept, zise el, luându-i din mână o farfurie cu unt și așezând-o pe masă.

Ea fu atât de surprinsă, că aproape scăpă farfuria cealaltă din mână. Nu auzise niciodată ca un bărbat să se amestece în treburile casnice. Îl privi uimită. Nasul rupt și cicatricea stricau ceea ce altminteri ar fi fost un chip foarte drăguț. În ochii gri-deschis se citeau inteligență și o putere arzătoare. Părul alb îi spunea că nu era tânăr; pe de altă parte, nu putea fi înaintat în vârstă. Era înalt și puternic și... Margaret se întoarse, tulburată de privirea lui.

Salomon van der Merwe intră frecându-și mâinile bucuros.

— Am închis magazinul. Haideți să ne așezăm la masă.

Lui Jamie i se dădu locul de onoare.

— Mai întâi să ne rugăm, spuse stăpânul casei.

Închiseră ochii. Margaret privi însă printre gene la străinul cel misterios și elegant în timp ce vocea tatălui ei se auzea ca un zumzet:

— O, Doamne, toți suntem niște păcătoși în fața Ta și trebuie să fim pedepsiți. Dă-ne puterea să îndurăm greutățile pe acest pământ, ca să ne putem bucura de fructele raiului când vom fi chemați. Îți mulțumim, Doamne, că ne ajuți pe noi, cei care merităm să prosperăm. Amin!

Salomon van der Merwe începu să servească, oferindu-i oaspetelui porția cea mai mare.

— Este prima oară când veniți prin părțile astea, domnule Travis?

— Da, e prima oară.

— Înțeleg că n-ați adus-o și pe doamna Travis.

— Nu există nici o doamnă Travis. Încă n-am găsit pe cineva care să mă accepte, spuse Jamie zâmbind.

„Care femeie l-ar putea refuza?“, se întrebă Margaret, lăsând ochii în jos de teamă ca nu cumva străinul să-i citească gândurile.

— Klipdrift este un oraș plin de posibilități, domnule Travis. Plin de posibilități.

— Sunt dispus să le cunosc, zise el privind spre Margaret, care roși.

— Dacă nu sunt prea indiscret, aș putea să vă întreb cum ați dobândit toată această avere?

Întrebările directe ale bătrânului ei tată o stânjeneau pe Margaret, dar pe musafir nu păreau să-l deranjeze.

— Am moștenit-o de la tatăl meu, spuse el nestingherit.

— Ah, dar sunt convins că aveți o bogată experiență în afaceri.

— Foarte puțină, mă tem. Am nevoie de îndrumări.

Salomon van der Merwe nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Soarta a făcut să ne întâlnim, domnule Travis. Am niște legături de afaceri foarte bune. Într-adevăr, foarte bune. Vă garantez că vă pot dubla banii numai în câteva luni. Aplecându-se puțin, îl bătu ușor pe braț. Am senzația că asta e o zi mare pentru amândoi. Când Jamie se mulțumi să zâmbească, îl întrebă: Presupun că stați la Grand Hotel, nu?

— Exact.

— E îngrozitor de scump, dar pentru un om cu posibilitățile dumneavoastră...

— Am auzit că împrejurimile sunt foarte interesante. Aș da dovadă de lipsă de respect dacă v-aș ruga să-i dați voie fiicei dumneavoastră să mă însoțească mâine?

Margaret își simți inima oprindu-i-se în loc. Salomon van der Merwe se încruntă.

— Nu știu. Ea...

Una din regulile de nezdruncinat ale olandezului era să nu lase niciodată un bărbat singur cu fiica sa. Totuși, în cazul domnului Travis, hotărî că n-ar fi fost rău dacă ar fi făcut o excepție. Fiind atâția bani în joc, nu voia să pară nepoliticos.

— M-aș putea dispensa de Margaret puțin. Ce zici, Margaret, îi arăți împrejurimile oaspetelui nostru?

— Cum vrei dumneata, tată, murmură ea.

— Atunci s-a aranjat, spuse Jamie zâmbind. Rămâne pe mâine dimineață, la zece?

După plecarea oaspetelui, Margaret strânse masa și spălă vasele complet uluită. „Probabil zice că sunt o proastă.“ Se gândi iar și iar la ce spusese în timpul mesei. Nimic. Pur și simplu avusese limba legată. De ce, oare? Nu vorbise înainte cu sute de bărbați în magazin, fără să pară o proastă? Sigur că ei nu o priviseră ca Jan Travis. „Toți bărbații îl au pe diavol în ei, Margaret. N-o să-i las să-

ți corupă inocența." Cuvintele tatălui ei încă îi mai răsunau în minte. Să fi fost oare adevărat? Cum se explicau slăbiciunea și tremurul pe care le simțise sub privirea străinului? Îi corupea inocența? Acest gând îi dădea fiori plăcuți prin tot trupul. Se uită la farfuria pe care o ștersese de trei ori și hotărî că era mai bine să se așeze.

Ar fi vrut să mai fi trăit mama ei. Ea ar fi înțeles totul. Margaret își iubea tatăl, dar uneori avea sentimentul că nu era decât prizoniera lui. O îngrijora faptul că nu lăsa nici un bărbat să se apropie de ea. „N-o să mă mărit niciodată. Cel puțin, nu până la moartea lui." Acele gânduri răzvrătite o făcură să se simtă vinovată, așa că se duse repede în magazin, unde bătrânul făcea niște socoteli în spatele tejghelei.

— Noapte bună, tată.

Salomon van der Merwe își scoase ochelarii cu rame de aur și se frecă la ochi înainte să-și îmbrățișeze fiica. Fără să-și dea seama de ce, Margaret se retrase repede, apoi plecă la culcare.

Singură, în despărțitura care îi servea drept dormitor, își privi cu atenție chipul în oglinjoara de pe perete. Nu-și făcea iluzii. Nu era drăguță. Era doar interesantă. Avea ochi frumoși, pomeți înalți și o siluetă frumoasă.

Se apropie mai mult de oglindă. Ce văzuse Jan Travis când se uitase la ea? Începu să se dezbrace, moment în care Jan Travis se materializă acolo, lângă ea, privind-o cu ochii lui arzători. Își scoase pantalonașii și cămășuța din muselină, rămânând goală în fața lui. Își mângâie ușor sânii și simți cum i se întăreau sfârcurile. Degetele îi alunecară peste abdomenul plat, coborând încet, urmate de mâinile lui. Ajunseseră între picioare acum, atingând, mângâind, frecând, mai tare, mai repede și mai repede, până când fu cuprinsă într-un vârtej de senzații care, în cele din urmă, explodară înăuntrul ei; îi șopti numele și căzu pe pat.

A doua zi se plimbară cu trăsura lui. Jamie se minună încă o dată văzând cât se schimbase orașul. Unde înainte fusese o mare de corturi, acum erau case destul de frumoase, construite din lemn, cu acoperișuri din tablă ondulată sau din paie.

— Klipdrift pare foarte prosper, observă el.

— Bănuiesc că unui nou-venit i se pare interesant.

„Eu l-am urât până acum“, se gândi Margaret.

Ieșiră din oraș, îndreptându-se spre taberele căutătorilor de pe malul râului Vaal. Ploile transformaseră împrejurimile în grădini imense și colorate, pline de tufe bogate, buruieni și plante care nu existau în nici o altă parte a lumii. Trecură pe lângă un grup de prospectori.

— S-a găsit ceva în ultimul timp? întrebă Jamie.

— O, da, în câteva locuri. De câte ori se-mprăștie vestea, alte sute de nou-veniți dau buzna, dar majoritatea pleacă săraci și cu inimile zdrobite. Margaret simți că trebuia să-l avertizeze: Tatei nu i-ar plăcea dacă m-ar auzi vorbind astfel, dar eu cred că e o afacere îngrozitoare, domnule Travis.

— Pentru unii, probabil. Pentru alții, da.

— Aveți de gând să stați mai mult?

— Da.

Inima fetei tresăltă de bucurie.

— Bine. Adăugă repede: Tata va fi încântat.

Din când în când, Jamie se oprea să discute cu prospectorii. Mulți o recunoșteau pe Margaret și îi vorbeau respectuos. La rândul ei, tânăra se purta cu o căldură și o amabilitate pe care nu le arăta în prezența tatălui ei.

— Toată lumea pare să te cunoască, remarcă Jamie.

— Pentru că toți fac afaceri cu tata, spuse ea roșind. El le furnizează echipamente.

Jamie nu făcu nici un comentariu. Îl interesa mult mai mult ceea ce vedea. Calea ferată adusese schimbări foarte mari. O nouă asociație

numită De Beers, după fermierul pe al cărui teren se descoperiseră diamante prima oară, își cumpărase principalul rival, Barney Barnoto, și acum De Beers se ocupa de adunarea a sute de mici proprietari de terenuri diamantifere într-o singură organizație. Recent se descoperise aur nu departe de Kimberley, la un loc cu mangan și zinc. Jamie era convins că acesta era doar începutul, că Africa de Sud era un izvor de minereuri. Un om cu viziune avea niște posibilități incredibile.

Se întoarseră după-amiază târziu. Jamie opri trăsura în fața magazinului, zicând:

— Aș fi încântat dacă dumneata și tatăl dumitale mi-ați fi oaspeți la cină.

Margaret se îmbujoră.

— O să-l întreb pe tata. Sper să fie de acord. Vă mulțumesc pentru această zi minunată, domnule Travis, zise ea, după care fugi înăuntru.

Luară masa toți trei în sufrageria spațioasă de la Grand Hotel. Observând că încăperea era plină, Salomon van der Merwe mormăi:

— Nu înțeleg cum de-și permit oamenii ăștia să mănânce aici.

Jamie luă un meniu și îl studie. O friptură costa o liră și patru șilingi, cartofii patru șilingi și o bucată de plăcintă cu mere zece șilingi.

— Sunt niște escroci! se lamentă olandezul. Mănânci de câteva ori aici și ajungi la azilul de săraci.

Jamie se întrebă ce l-ar fi putut face pe Salomon van der Merwe să ajungă la azilul de săraci. Își puse în gând să afle. Când veni chelnerul, bătrânul comandă cele mai scumpe feluri, în timp ce Margaret ceru doar supă. Era prea tulburată ca să poată mânca. Își privi mâinile, amintindu-și ce făcuseră cu o seară în urmă, și se cutremură de vinovăție.

— Pot să-mi permit o cină, o tachină Jamie. Comandă orice vrei.

Ea roși.

— Vă mulțumesc, dar nu... nu prea mi-e foame.

Salomon van der Merwe, observându-i îmbujorarea, se uită în ochii lui Jamie și-i spuse:

— Fiica mea e o ființă deosebită, domnule Travis, deosebită.

Jamie dădu din cap afirmativ.

— Vă împărtășesc întru totul această părere, domnule Salomon van der Merwe.

Vorbele lui o făcură pe Margaret atât de fericită, încât, atunci când li se aduse comanda, nu putu să mănânce nici măcar supa. Efectul pe care Jan Travis îl avea asupra ei era incredibil. Citea înțelesuri ascunse în fiecare cuvânt și gest al lui. Dacă îi zâmbea, însemna că o plăcea mult; dacă se încrunta, însemna că o ura. Sentimentele ei erau ca un termometru emoțional care urca și cobora mereu.

— Ați văzut ceva interesant, astăzi? îl întrebă Salomon van der Merwe pe Jamie.

— Nu prea, nimic ieșit din comun, răspunse celălalt simplu.

Olandezul se aplecă puțin.

— Fiți atent ce vă spun, asta o să fie regiunea care se va dezvolta cel mai repede din întreaga lume. Un om deștept va investi aici, acum. Calea ferată o să facă din Klipdrift un al doilea Cape Town.

— Știu eu, făcu Jamie neîncrezător. Am auzit de o mulțime de locuri ca ăsta de care s-a ales praful. N-am chef să-mi bag banii într-un oraș-fantomă.

— Nu aveți nici un motiv de teamă, îl asigură Salomon van der Merwe. Se găsesc din ce în ce mai multe diamante. Și aur.

Jamie ridică din umeri.

— Și asta cât o să dureze?

— Ei, nimeni nu știe sigur, dar...

— Vedeți?

— Nu vă pripiți! N-aș vrea să ratați o mare ocazie.

— Poate că mă cam pripesc, zise Jamie după o clipă de reflecție. Margaret, mă mai însoțești și mâine?

Olandezul deschise gura să se împotrivească, dar o închise imediat. Își aminti vorbele domnului Thorenson, bancherul său: „A intrat aici și a depus o sută de mii de lire, cât se poate de calm, și a zis că o să mai facă și alte depuneri“.

În scurta luptă care se duse în sufletul lui, lăcomia învinse.

— Bineînțeles că o să vă însoțească, spuse el.

A doua zi dimineață, Margaret se îmbrăcă în rochia de duminică, pregătindu-se pentru plimbare. Când tatăl ei o văzu, se făcu roșu de furie.

— Vrei să creadă omul că ești o desfrânată? Că te îmbraci așa ca să-l seduci? Aici e vorba de afaceri, fetițo. Scoate-ți rochia și pune-ți hainele de lucru!

— Bine, tată, dar...

— Fă cum ți-am spus!

— Desigur, tată, murmură ea resemnată.

Salomon van der Merwe îi privi plecând douăzeci de minute mai târziu. Se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală.

De astă dată, Jamie mână trăsura în altă direcție. Peste tot se vedeau construcții noi. „Dacă o să continue descoperirile, proprietățile imobiliare vor aduce un câștig mai important decât diamantele sau aurul, se gândi el. Klipdrift va avea nevoie de mai multe bănci, hoteluri, baruri, magazine, bordeluri...“ Lista putea

continua la nesfârșit. La fel și posibilitățile.

Conștient că Margaret îl țintuia cu privirea, o întrebă:

— S-a-ntâmplat ceva?

— A, nu, nimic, zise ea, uitându-se repede în altă parte.

Jamie observă fericirea care o învăluia. Părea să fie tulburată de prezența și de virilitatea lui. Era o femeie fără bărbat, își dădu el seama.

La amiază, Jamie ieși de pe drumul principal, îndreptându-se spre o regiune împădurită. Când ajunse lângă un izvor, opri la umbra unui baobab uriaș. Le ceruse celor de la hotel să-i pregătească un coș de picnic. Margaret întinse o față de masă și începu să scoată mâncarea din coș: friptură rece de miel, pui fript, orez, gem de gutui, mandarine, piersici și soetekoekjes, prăjiturele ornate cu migdale.

— Dar ăsta-i un adevărat ospăț! exclamă ea. Mă tem că nu merit toate astea, domnule Travis.

— Meriți mult mai mult. Tânăra vru să așeze în continuare merindele, însă el îi cuprinse capul între palme. Margaret, uită-te la mine!

— O! Te rog! Eu... îngăimă ea tremurând.

— Uită-te la mine!

Ridică încet capul și îl privi în ochi, moment în care Jamie o strânse în brațe și-și apăsă buzele pe ale ei.

După câteva clipe ea se retrase brusc și apoi scutură din cap.

— Vai, Doamne! Nu trebuie. Nu, nu trebuie. O să ajungem în iad.

— În rai.

— Mi-e teamă.

— N-ai nici un motiv. Îmi vezi ochii? Ei pot să privească în sufletul

tău. Și știi ce văd, nu? Văd că vrei să fac dragoste cu tine. Și asta o să și fac. Iar tu n-ai de ce să te temi, pentru că ești a mea. Știi asta, nu? Ești a mea, Margaret. Spune-o! Sunt a lui Jan. Haide, spune-o! Sunt – a – lui – Jan.

— Sunt – a lui Jan.

Își apăsă iar buzele pe ale ei și începu să-i desfacă corsajul.

O clipă mai târziu era complet goală, iar Jamie o așeză cu blândețe pe pământ. Trecerea de la copilărie la statutul de femeie constitui o experiență pasionantă, înălțătoare, pe care Margaret avea s-o țină minte până la sfârșitul vieții. Nu avea să uite patul de frunze, adierea caldă care îi mângâia trupul gol și umbra baobabului ce le învăluia trupurile. A doua oară când făcură dragoste fu de-a dreptul minunat. „Nici o femeie nu poate iubi un bărbat așa cum îl iubesc eu pe acesta“, se gândi ea.

După ce căzură extenuați, Jamie o luă în brațele sale puternice. Tânăra femeie și-ar fi dorit să rămână acolo pentru totdeauna. Își ridică privirea spre el și îl întrebă în șoaptă:

— La ce te gândești?

— Că sunt mort de foame, îi răspunse el zâmbind.

Veseli, începură să mănânce protejați de umbra copacilor. Înotară în râu, apoi se întinseră la soare să se usuce. După ce făcură din nou dragoste, Margaret își spuse: „Aș vrea ca ziua de azi să nu se mai termine“.

În seara aceea, Jamie se întâlni cu Salomon van der Merwe în barul Sundowner .

— Ați avut dreptate. Aici există posibilități mai mari decât aș fi crezut.

Salomon van der Merwe zâmbi încântat.

— Știam eu că sunteți prea deștept ca să nu vedeți acest lucru,

domnule Travis.

— Mai exact, ce m-ați sfătui să fac?

Olandezul privi în jur și îi spuse coborând vocea:

— Chiar astăzi am aflat de un nou zăcământ de diamante la nord de Pniel. Mai sunt zece loturi disponibile, pe care le putem împărți între noi. Eu pun cincizeci de mii de lire pentru cinci dintre ele, dumneavoastră puneți cincizeci de mii pentru celelalte cinci. Sunt diamante cu duiumul acolo. Putem deveni milionari peste noapte. Ce ziceți?

Jamie știa exact ce era în mintea lui. Salomon van der Merwe avea să le oprească pe cele mai bune, lăsându-i-le lui pe cele mai mici. În plus, era sigur că bătrânul ticălos n-avea să pună nici un ban.

— Pare foarte interesant, zise el. Câți prospectori sunt implicați?

— Doar doi.

— Și de ce e nevoie de atâția bani?

— Ah, asta e chiar o întrebare inteligentă, zise Salomon van der Merwe. Vedeți, ei știu valoarea loturilor, dar nu au banii necesari ca să le exploateze. Aici intervenim noi doi. Le dăm o sută de mii de lire și le lăsăm douăzeci la sută din terenuri.

Menționase procentul din vârful buzelor, de parcă n-ar fi meritat nici o atenție. Jamie era convins că prospectorii aveau să rămână și fără diamante, și fără bani. Totul avea să se ducă la Salomon van der Merwe.

— Va trebui să ne mișcăm repede, spuse olandezul. De cum o să se răspândească vestea...

— Să nu pierdem ocazia, întări Jamie.

Salomon van der Merwe zâmbi.

— Nu vă temeți, voi face contractele imediat.

„În afrikaans“, își spuse Jamie.

— Acum, mai sunt și alte afaceri pe care le consider interesante, Jan.

Cum era important ca asociatul său să fie mereu binedispus, Salomon van der Merwe nu se mai împotrivi când Jamie o rugă pe Margaret să-l însoțească. În ceea ce o privea, tânăra femeie era îndrăgostită până peste cap. La Jan – cum îl cunoștea – se gândea seara, înainte să adoarmă, și cu el se trezea în gând dimineața, când deschidea ochii. Jamie trezise în ea o senzualitate pe care n-ar fi crezut-o posibilă. Descoperise dintr-odată pentru ce era făcut trupul ei, iar toate lucrurile de care fusese învățată să se rușineze deveniseră daruri minunate, cu care îi făcea plăcere lui Jamie. Și ei înseși. Dragostea era un tărâm nou și fantastic, care trebuia explorat. Un ținut senzual, cu văi tulburătoare și râuri de miere. Nu se mai sătura.

Ținând cont de întinderea vastă a sălbăticiei, nu le era greu să găsească locuri izolate unde să facă dragoste. De fiecare dată, pentru Margaret era la fel de tulburător ca prima oară.

Era însă urmărită de vechiul sentiment de vinovăție față de tatăl ei. Salomon van der Merwe era un membru pios al Bisericii Olandeze Reformate, iar dacă ar fi aflat vreodată despre îndeletnicirile fiicei sale nu s-ar fi pus problema să o ierte. Nici măcar în Klipdrift, unde moravurile erau ușoare, ca în orice oraș de frontieră, oamenii bucurându-se de plăceri acolo unde le găseau, nu ar fi găsit nici o înțelegere. Existau numai două categorii de femei pe lume, fete cuminți și târfe, și o fată cuminte nu ar fi lăsat un bărbat să se atingă de ea înainte de a se fi căsătorit cu el. Prin urmare, ar fi fost considerată o târfă. „E atât de nedrept, își spuse ea. Să dăruiești și să primești dragoste este ceva înălțător, nicidecum un păcat.“ Grija aceasta, care o rodea neîncetat, o făcu în cele din urmă să aducă vorba despre căsătorie.

Se întâmplă când se plimbau de-a lungul râului Vaal.

— Jan, știi cât de mult... începu ea, dar nu mai știu cum să continue. Vreau să spun că noi doi... Disperată, izbucni: Ce-ai zice să ne căsătorim?

Jamie izbucni în râs.

— Sunt cu totul de acord, Margaret. Cu totul de acord.

Molipsită de veselia lui, se gândi că era cea mai fericită clipă din viața ei.

Duminică dimineață, Salomon van der Merwe îl invită pe Jamie să-i însoțească la slujbă. Biserica Nederduits Hervormde era o construcție mare și impresionantă, imitând stilul gotic, cu amvonul într-un capăt și o orgă uriașă în celălalt. Când intrară, Salomon van der Merwe fu salutat cu mare respect.

— Am ajutat la construirea acestei biserici, îi zise el lui Jamie cu mândrie. Sunt diacon.

În cea mai mare parte, predica se referi la pucioasă și la flăcările iadului. Salomon van der Merwe, drept ca o lumânare, dădea din cap și sorbea fiecare cuvânt al preotului.

„Duminica e omul lui Dumnezeu, iar în celelalte zile îi aparține diavolului“, se gândi Jamie.

Salomon van der Merwe se așezase între cei doi tineri, dar Margaret simți acut prezența lui Jamie tot timpul slujbei. „Ce bine că preotul nu știe ce gânduri îmi trec prin cap“, își zise ea zâmbind nervos.

În seara aceea, Jamie trecu pe la barul Sundowner. Smit se afla la tejghea, servind băuturi. Chipul i se lumină văzându-l.

— Bună seara, domnule Travis. Ce doriți? Ca de obicei?

— Nu, în seara asta, nu. Aș vrea să-ți vorbesc. În odaia din spate.

— Sigur, domnule, zise Smit, gândindu-se că avea să facă niște bani în plus. Întorcându-se spre ajutorul lui, îi spuse: Ai grijă de bar!

Camera din spate nu era mai mare decât o cămară, dar oferea intimitate. Înăuntru era o masă rotundă cu patru scaune, iar în mijlocul mesei, o lampă, pe care barmanul o aprinse.

— Stai jos, îi spuse Jamie, iar Smit se conformă.

— Da, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

— Eu am venit să te ajut pe tine.

Smit zâmbi.

— Într-adevăr, domnule?

— Da, spuse Jamie. Scoase un trabuc lung și subțire pe care și-l aprinse. M-am hotărât să te las în viață.

O expresie de nesiguranță se ivi pe chipul celuilalt.

— Nu... nu înțeleg, domnule Travis.

— Nu mă numesc Travis, ci McGregor. Jamie McGregor. Îți amintești? Acum un an ai aranjat să fiu omorât. În grajd. Pentru Salomon van der Merwe.

Smit se încruntă, brusc îngrijorat.

— Nu știu despre ce...

— Taci și ascultă-mă!

Glasul lui Jamie era ca o lovitură de bici. Vedea cum se învârteau rotițele în capul lui Smit. Încerca disperat să facă legătura între bărbatul cu părul alb din fața lui și tânărul entuziast din urmă cu un an.

— Trăiesc și sunt bogat, îndeajuns de bogat ca să pot pune niște oameni să facă scrum întregul local, împreună cu tine. Pricepi ce spun, Smit?

Smit dădu să protesteze, să susțină că nu știa despre ce e vorba, dar primejdia pe care o văzu în ochii lui Jamie McGregor îl făcu să se oprească.

— Da, domnule, murmură el precaut.

— Salomon van der Merwe te plătește ca să-i trimiți prospectori pe

care să-i jefuiască. E un parteneriat interesant. Cu cât te plătește?

Urmă o clipă de tăcere. Smit era prins între două mari forțe. Nu știa în ce parte să sară.

— Cât?

— Doi la sută, răspunse el în cele din urmă.

— Eu o să-ți dau cinci. De acum înainte, când apare un prospector, îl trimiți la mine. O să-l finanțez eu. Deosebirea e că el o să-și primească partea, și tu la fel. Chiar ai crezut că Salomon van der Merwe îți dădea doi la sută din ce câștiga? Prostule!

Smit dădu din cap.

— Așa este, domnule Trav... domnule McGregor. Înțeleg.

Jamie se ridică.

— Nu cred. Aplecându-se peste masă, adăugă: Te gândești să te duci la Salomon van der Merwe, să-i spui despre scurta noastră discuție. Astfel, ai putea lua de la amândoi. Ar fi o singură problemă, Smit, rosti el coborându-și vocea până la șoaptă: Dacă o faci, ești un om mort!

Auzi o bătaie ușoară în ușa camerei lui. Când deschise, o văzu pe Margaret în prag.

— Intră, Maggie! S-a-ntâmplat ceva?

Îl vizita pentru prima oară la hotel. Intră, dar acum, când se aflau față în față, îi era greu să vorbească. Nu dormise toată noaptea, gândindu-se cum să-i dea vestea. Se temea că avea s-o alunge fără milă.

— Jan, sunt însărcinată, îi mărturisi ea privindu-l în ochi.

În primul moment, spre disperarea ei, chipul lui nu afișă nici o expresie. Apoi, deodată, se lumină cu atâta bucurie, încât toate

îndoielile ei dispărură imediat. O apucă de brațe și strigă:

— E minunat, Maggie! Minunat! I-ai spus tatălui tău?

Margaret se dădu înapoi speriată.

— Vai, nu! El... Se duse și se așeză pe canapeaua de pluș verde. Nu-l cunoști pe tata. El... el n-ar înțelege niciodată.

Jamie își puse repede cămașa.

— Haide, o să-i spunem împreună!

— Ești sigur că totul va fi bine?

— Niciodată n-am fost mai sigur ca acum.

Salomon van der Merwe tocmai măsura niște fâșii de pastramă pentru un prospector când intrară ei.

— Ah, Jan! Termin imediat. Se grăbi să încheie socotelile cu clientul și veni spre Jamie. Ce mai faci?

— Cât se poate de bine, răspunse Jamie vesel. Maggie a dumitale va avea un copil.

În magazin se lăsă o tăcere colosală.

— Nu... nu înțeleg, se bâlbâi Salomon van der Merwe.

— E foarte simplu. Am lăsat-o însărcinată.

Culoarea dispăru complet de pe chipul olandezului, care se uita când la unul, când la celălalt.

— Nu e... nu e adevărat, nu? Un vârtej de emoții contradictorii se îmbulzeau în capul lui. Prețioasa lui fiică își pierduse virginitatea... era gravidă... Avea să ajungă de râsul orașului. Dar Jan Travis era foarte bogat. Și dacă se căsătoreau imediat... Se întoarse spre el și-i spuse ferm: O să vă căsătoriți imediat, bineînțeles.

Jamie îl privi surprins.

— Să ne căsătorim? Ai lăsa-o pe Margaret să se mărite cu un imbecil care te-a lăsat odinioară să-i furi tot?

Amețit, Salomon van der Merwe se lăsă pe un scaun.

— Ce tot spui, Jan? Niciodată...

— Nu mă numesc Jan. Ci Jamie McGregor. Nu mă recunoști? Observând uimirea extraordinară de pe chipul bătrânului, Jamie pufni: Nu, sigur că nu. Acel băiat a murit. L-ai ucis. Dar eu nu sunt omul care să poarte pică, Salomon van der Merwe, așa că-ți fac un cadou! Sămânța mea, în pântecul fiicei tale.

Apoi se întoarse și ieși, lăsându-i pe amândoi să se holbeze uluiți în urma lui.

Margaret ascultase șocată, nevenindu-i să creadă. Doar nu vorbise serios. O iubea! El...

Salomon van der Merwe se întoarse spre fiica lui, cuprins de o mânie extraordinară.

— Târfă! răcni el. Târfă ce ești! Afară! Ieși imediat afară!

Margaret rămase nemișcată, incapabilă să priceapă. Jan o învinuia pe ea pentru ceva ce făcuse tatăl ei. Jan o credea și pe ea implicată. Cine era Jamie McGregor?

— Ieși! strigă Salomon van der Merwe, lovind-o tare peste față. Nu vreau să te mai văd în viața mea!

Margaret stătea înmărmurită, cu inima bubuindu-i în piept, încercând să-și recapete răsuflarea. Tatăl ei arăta ca un nebun. Peste o clipă fugi afară, fără să se mai uite înapoi.

Cuprins de disperare, Salomon van der Merwe privi ușa închizându-se. Văzuse ce pățiseră alte fete care se dezonoraseră. Fuseseră silite să se ridice în picioare în biserică și, după o judecată publică, li se comunicase sentința: excluderea din comunitate.

Aceasta era pedeapsa pe care o meritau. Dar Margaret a lui primise o educație decentă, cu frica lui Dumnezeu. Cum de-l trădase astfel? O și vedea goală, împreunată cu bărbatul acela, zvârcolindu-se ca niște animale. Dintr-odată își simți membrul în erecție.

Puse pe ușă plăcuța pe care scria „Închis“ și se lungi pe pat, fără să aibă nici puterea, nici dorința de a se mișca. Când se răspândea vestea, avea să fie ori compătimit, ori blamat pentru depravarea fiicei sale. Oricum, avea să fie insuportabil. Trebuia să aibă grijă să nu afle nimeni. Avea s-o trimită pe târfă undeva departe, pentru totdeauna. Îngenunche și începu să se roage: „O, Doamne! Cum ai putut să-mi faci una ca asta mie, sincerul Tău servitor? De ce m-ai uitat? Să moară, Doamne! Să moară amândoi…“

Barul Sundowner era plin de lume când intră Jamie. Se duse la tejghea și se întoarse cu fața spre clienți.

— Atenție, vă rog! Încet, încet se făcu liniște, moment în care anunță: Băutură pe gratis pentru toată lumea!

— Ce este? îl întrebă Smit. O nouă lovitură?

— Într-un fel, prietene, spuse Jamie râzând. Fiica nemăritată a lui Salomon van der Merwe e gravidă. Domnul Salomon van der Merwe dorește ca toată lumea să-l ajute să sărbătorească.

— O, Dumnezeule! șopti Smit.

— Dumnezeu nu are nici un amestec aici. Doar Jamie McGregor.

Într-o oră, toată lumea din Klipdrift aflase vestea. Că Jan Travis era, de fapt, Jamie McGregor și că o lăsase însărcinată pe fiica bogatului olandez. Margaret van der Merwe păcălise întregul oraș.

— Nu prea pare a fi genul, nu?

— Se spune că pisica blândă zgârie rău.

— Mă-ntreb câți alți bărbați și-or mai fi potolit setea în fântâna aia.

— Arată bine fata. Aș vrea și eu o bucățică.

— De ce nu-i ceri? E darnică.

Toți bărbații râdeau în hohote.

În după-amiaza aceea, când Salomon van der Merwe ieși din magazin, se împăcase deja cu teribila catastrofă care se abătuse asupra lui. Avea să o trimită pe Margaret la Cape Town cu următoarea diligență. Putea să-și nască acolo bastardul, și nimeni din Klipdrift nu avea să afle nimic de rușinea lui. Ieși în stradă cu un zâmbet întipărit pe buze.

— Bună ziua, domnule Salomon van der Merwe. Am auzit că veți avea un stoc nou de haine pentru nou-născuți.

— Salut, Salomon. Am auzit că o să ai în curând un mic ajutor în prăvălie.

— Ziua bună, Salomon. Am auzit că ar fi apărut o specie nouă de păsări pe lângă râul Vaal. Da, domnule, o barză!

Salomon van der Merwe se întoarse și intră amețit în magazin, încuind ușa în urma lui.

La barul Sundowner, Jamie bea un whisky și asculta bârfele din jurul lui. Era cel mai mare scandal care izbucnise vreodată în Klipdrift, și oamenii se bucurau nespus. „Aș vrea să fi fost și Banda aici, să se bucure cu mine“, își spuse el. Asta era plata pentru ce-i făcuse Salomon van der Merwe surorii lui Banda, lui Jamie și câtor altora, dar era numai o parte din plata pentru tot ce făcuse ticălosul, numai începutul. Răzbunarea nu avea să se sfârșească decât odată cu distrugerea completă a olandezului. Cât despre Margaret, nu-i stârnea pic de milă. Era și ea amestecată. Ce-i spusese în prima zi când se cunoscuseră? „Tatăl meu v-ar putea ajuta. El știe totul.“ Și ea era tot o van der Merwe, deci își merita pedeapsa.

Barmanul veni la el la masă.

— Pot să vă vorbesc o clipă, domnule McGregor?

— Ce este?

Smit își drese glasul.

— Știu doi prospectori care au zece loturi lângă Pniel. Terenurile sunt pline de diamante, dar oamenii n-au bani pentru echipamente și caută un asociat. M-am gândit că v-ar interesa.

Jamie îl privi atent.

— Sunt cei despre care i-ai spus și lui Salomon van der Merwe, nu-i așa?

Smit încuviință surprins.

— Chiar așa, domnule. Dar m-am mai gândit la propunerea pe care mi-ați făcut-o. Aș vrea să devin partenerul dumneavoastră.

Jamie își scoase un trabuc lung și subțire, pe care barmanul se grăbi să i-l aprindă.

— Mai spune-mi!

Și Smit îi spuse mai mult.

La început, prostituția se desfășurase oarecum haotic în Klipdrift. Serviciile erau oferite îndeosebi de negrese, în bordeluri murdare situate pe străzi dosnice. Primele prostituate albe din oraș lucrau ziua ca ospătărițe. Pe măsură ce orașul s-a dezvoltat însă, numărul lor a crescut.

La periferie erau acum vreo șase case de toleranță, construite din lemn, cu acoperișuri din tablă. Singura excepție era Madame Agnes, care avea o clădire cu două etaje pe strada Bree, o ramificație a bulevardului principal, astfel încât doamnele din oraș să nu fie nevoite să treacă prin fața bordelului. Clienții erau soții acestora și orice străin care își putea permite. Era scump, dar femeile, tinere și lipsite de inhibiții, ofereau servicii de calitate. Băuturile se serveau

într-o încăpere frumos decorată, și era o regulă a casei ca nici un client să nu fie grăbit sau prost tratat.

Madame Agnes era o roșcată veselă și robustă, de vreo treizeci și cinci de ani. Lucrase într-un bordel londonez și fusese atrasă de Africa de Sud auzind poveștile despre cât de ușor se puteau câștiga banii într-un oraș ca Klipdrift. Economisise destul ca să-și poată deschide un loc al ei, și afacerea mersese bine chiar de la început.

Madame Agnes se lăuda cu capacitatea ei de a înțelege bărbații, dar Jamie McGregor era de neînțeles. Venea pe acolo frecvent, cheltuia fără să se uite la bani și se purta drăguț cu femeile, dar părea retras, imposibil de citit. Ochii lui o fascinau. Erau de culoare deschisă, ca niște ape reci, fără fund. Spre deosebire de ceilalți clienți, nu vorbea niciodată despre el însuși sau despre trecutul lui. Madame Agnes aflase cu câteva ore mai devreme că o lăsase însărcinată cu bună știință pe fiica lui Salomon van der Merwe, refuzând să se însoare cu ea. „Nemernicul!“ își spuse matroana, însă trebui să admită că era un nemernic atrăgător. Îl privi cum coboară scara acoperită de un covor roșu, spune politicos noapte bună și pleacă.

Când se întoarse la hotel, Jamie o găsi pe Margaret în cameră, uitându-se pe fereastră. Se întoarse imediat ce îl auzi.

— Bună, Jamie, spuse ea cu glas tremurat.

— Ce cauți aici?

— Trebuia să-ți vorbesc.

— N-avem ce să mai vorbim.

— Știu de ce faci toate astea. Îl urăști pe tatăl meu. Dar trebuie să știi că, indiferent ce ți-ar fi făcut, eu n-am avut habar. Te rog, te implor, crede-mă! Nu mă urî. Te iubesc prea mult.

Jamie o privi cu răceală.

— Asta e problema ta, nu?

— Te rog, nu te mai uita așa la mine. Mă iubești...

El nu mai asculta. Se afla din nou pe drumul spre Paardspan, când aproape că murise... mutase bolovanii de pe mal până la epuizare... ca, până la urmă, ca printr-o minune, să găsească diamante... Se văzu iarăși dându-i-le lui Salomon van der Merwe și îl auzi spunând: „M-ai înțeles greșit, băiete. Eu n-am nevoie de parteneri. Tu lucrezi pentru mine... Îți dau douăzeci și patru de ore să părăsești orașul". Și bătaia aceea sălbatică... Simțea și acum mirosul vulturilor și ciocurile lor ascuțite, rupându-i carnea...

Ca de la o mare distanță, auzea glasul lui Margaret:

— Nu-ți mai amintești? Sunt a ta... Te iubesc.

Se trezi din reverie și o privi. Iubire. Nu mai știa ce însemna acel cuvânt. Salomon van der Merwe îi distrusese orice emoție, în afară de ură. Cu ea se hrănea. Era ca un elixir, îi dădea puterea să trăiască. Ura îl ținuse în viață atunci când înfruntase rechinii, când trecuse peste stânci și când se târâse peste minele din deșertul Namib. Poeții scriseseră despre iubire, aezii o cântaseră și poate că era ceva real, poate exista, într-adevăr. Dar iubirea era pentru alții, nu pentru Jamie McGregor.

— Ești fiica lui Salomon van der Merwe. Îi porți nepotul. Ieși!

Margaret nu avea unde să se ducă. Își iubea tatăl și avea nevoie de iertarea lui, dar știa că el nu i-ar fi uitat niciodată păcatul. Avea să-i facă viața un calvar. În același timp, nu dispunea de nici o altă cale. Trebuia să se ducă undeva.

Părăsi hotelul și se îndreptă spre magazinul tatălui ei. Avea impresia că toți trecătorii o priveau, ba unii bărbați îi zâmbeau insinuant. Fără să-i bage în seamă, își continuă drumul cu capul sus. Când ajunse la magazin, ezită un moment, dar apoi intră. Înăuntru nu era nimeni. Tatăl ei veni din spate.

— Tată...

— Tu! Resimți disprețul din vocea lui ca o palmă. Când se apropie

mai mult de ea, simți miros de whisky. Vreau să pleci din orașul ăsta. Acum! În seara asta! Și să nu mai calci aici niciodată. Mă auzi? Niciodată! strigă el. Scoase câteva bancnote pe care le aruncă pe jos. Ia-i și pleacă!

— Dar îți port nepotul!

— Porți copilul diavolului! Veni și mai aproape de ea, cu pumnii încleștați. De câte ori o să te vadă lumea plimbându-te prin oraș ca o târfă, o să se gândească la rușinea mea. Dacă pleci, o să uite.

Îl mai privi o dată lung, după care se întoarse și porni clătinându-se spre ușă.

— Ia banii, târfă! îi strigă el. Ai uitat banii!

La marginea orașului se afla o pensiune ieftină. Cu mintea tulburată, Margaret se îndreptă într-acolo. Doamna Owens, proprietăreasa, era o femeie plinuță și plăcută la chip, având în jur de cincizeci de ani. Soțul ei o adusese la Klipdrift, apoi o părăsise. O ființă mai slabă de înger s-ar fi prăbușit, dar doamna Owens se ținuse tare. Acum se gândi că văzuse mulți oameni necăjiți în orașul acela, însă fata de șaptesprezece ani din fața ei părea de-a dreptul distrusă.

— M-ai chemat?

— Da. Mă întrebam dacă... dacă nu cumva aveți ceva de lucru.

— O slujbă? Ce anume?

— Orice. Gătesc bine. Pot să servesc, să fac paturile. Să... să... Disperată, o imploră: Vă rog din suflet! Orice!

Deznădejdea ei îi frânse inima doamnei Owens.

— Cred că aș mai putea folosi un ajutor. Când poți să începi?

Ușurarea lumină chipul lui Margaret.

— Chiar acum.

— Pot să-ți dau numai... Doamna Owens se gândi la o sumă și adăugă ceva bani în plus. O liră, doi șilingi și unsprezece pence pe lună, cu masă și casă.

— E foarte bine, zise Margaret recunoscătoare.

*

În prezent, Salomon van der Merwe apărea foarte rar pe străzile din Klipdrift. Clienții găseau din ce în ce mai des plăcuța cu „Închis“ pe ușă, la orice oră din zi. După câtva timp, începură să-și rezolve treburile în altă parte.

La slujbele duminicale nu renunțase însă. Nu se ducea acolo ca să se roage, ci ca să-i ceară Domnului să îndrepte catastrofa ce căzuse pe umerii celui mai ascultător credincios al Său. Ceilalți enoriași îl trataseră întotdeauna cu respect pentru că era bogat și influent, dar acum le simțea privirile ațintite asupra lui și îi auzea șușotind în spate. Familia care stătea de obicei în strana de lângă el se mută ceva mai departe. Era un paria. Dar ceea ce îl doborî complet fu slujba în care preotul combină fragmente din Exodul, din Ezechiel și din Leviticul.

— Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, sunt foarte mânios când văd nedreptățile părinților căzând asupra copiilor. Tu, femeie ușoară, ascultă cuvântul Domnului, căci ți-ai arătat murdăria, ți-ai dezvelit goliciunea cu iubiții tăi... Și Domnul îi spuse lui Moise: „Nu-ți prostitua fiica, pentru ca să devină o târfă; altfel tot ținutul va fi al desfrâului și plin de răutate...“

După duminica aceea, Salomon van der Merwe refuză să mai calce în biserică.

Pe măsură ce afacerea lui Salomon van der Merwe se ruina, a lui Jamie McGregor prospera. Cheltuielile pentru exploatarea terenurilor diamantifere creșteau odată cu înaintarea în adâncime,

iar cei interesați își dădeau seama că nu-și puteau permite echipamentul sofisticat de care aveau nevoie. Imediat se răspândi vestea că Jamie McGregor oferea finanțare în schimbul unei cote din câștig, iar prospectorii se grăbiră să-i ceară ajutorul. Cu timpul, scoțianul răscumpără părțile asociaților săi și investi în terenuri, magazine și aur. Pe măsură ce își consolida reputația de afacerist cinstit, tot mai mulți îi propuneau colaborarea.

Erau două bănci în oraș; când una din ele dădu faliment din cauza proastei gestionări, Jamie o cumpără, instalând la conducere oameni în care avea încredere.

Orice atingea el părea să prospere. Avea succes și era mai bogat decât visase vreodată, dar toate acestea nu însemnau cine știe ce pentru el. Își măsura reușita numai după decăderea lui Salomon van der Merwe. Răzbunarea lui abia începuse.

Se întâmpla uneori să treacă pe lângă Margaret pe stradă, însă nu-i dădea nici o atenție.

Jamie habar nu avea cât rău îi făceau ei acele întâlniri întâmplătoare. Numai văzându-l și i se tăia respirația, trebuind să se oprească până își recăpăta stăpânirea de sine. Încă îl mai iubea cu toată ființa. Nimic n-ar fi putut schimba acest lucru. Se folosise de trupul ei ca să-i pedepsească tatăl, dar ea știa că exista cale de întoarcere. În curând avea să dea naștere copilului lui Jamie, și când avea să-l vadă, trup din trupul lui, avea să se însoare cu ea, dându-i astfel pruncului un nume. Margaret ar fi devenit doamna Jamie McGregor și nici nu-și dorea altceva mai mult. Seara, înainte să adoarmă, își mângâia pântecele umflat șoptind:

— Fiul nostru.

Poate era o nebunie să creadă că ar fi putut influența sexul bebelușului, dar voia să încerce totul. Orice bărbat își dorea un fiu.

Pe măsură ce sarcina înainta, Margaret era tot mai speriată. Ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să vorbească, dar femeile din oraș nu-i vorbeau. Religia lor le învățase să pedepsească, nu să ierte. Singură, înconjurată de străini, plângea în fiecare noapte pentru ea și pentru copilul ei nenăscut.

Jamie McGregor cumpărase o clădire cu două etaje în centrul orașului, pe care o folosea ca sediu. Într-o zi, Harry McMillan, contabilul-șef, îi spuse:

— Întrucât unim toate companiile într-un consorțiu, ne trebuie un nume. Ai vreo idee?

— O să mă gândesc.

Și se gândi. Încă îi mai răsunau în urechi strigătele care străpungeau ceața din deșertul Namib, și știu că nu exista decât un nume potrivit. Îl chemă pe contabil.

— Noua companie o să se numească Kruger-Brent.

Într-o zi, Alvin Cory, directorul băncii lui Jamie, îi ceru o audiență.

— Aș vrea să vă vorbesc despre împrumuturile domnului Salomon van der Merwe. A rămas foarte mult în urmă cu plata datoriilor. Pe vremuri era un client bun, dar situația dânsului s-a schimbat foarte mult, domnule McGregor. Cred că ar trebui să insistăm pentru recuperarea tuturor creanțelor.

— Nu.

Cory îl privi surprins.

— A venit azi-dimineață, încercând să împrumute mai mulți bani ca să...

— Dați-i! Dați-i orice vrea!

Directorul se ridică.

— Cum spuneți, domnule McGregor. O să-i spun că dumneavoastră...

— Nu-i spuneți nimic. Doar dați-i banii.

În fiecare dimineață, Margaret se trezea la ora cinci ca să coacă pâine și biscuiți. Apoi, la micul dejun, le servea chiriașilor fiertură de ovăz, șuncă și ouă, fursecuri cu hrișcă, căni de cafea și naartje, mandarine. Cei mai mulți erau prospectori în căutare de terenuri sau veniți de la exploatările lor. Se opreau în Klipdrift atâta cât să-și evalueze diamantele, să facă o baie, să se îmbete și să viziteze unul dintre bordelurile din oraș, de obicei cam în această ordine. În mare parte, erau aventurieri grosolani și analfabeți.

În Klipdrift exista o lege nescrisă potrivit căreia fetele cuminți nu trebuiau atacate cu apropouri erotice. Dacă un bărbat voia sex, se ducea la o târfă. Însă Margaret van der Merwe reprezenta o provocare, pentru că nu făcea parte din nici o categorie. Fetele serioase nu rămâneau însărcinate, iar ideea era că, din moment ce Margaret greșise o dată, era probabil dornică să se mai culce și cu alții. Prin urmare, nu aveau altceva de făcut decât să întrebe. Și așa și făcură. Unii erau deschiși și aroganți; alții, vicleni și ascunși. Margaret îi trata pe toți cu o demnitate tăcută.

Într-o seară, în timp ce se pregătea de culcare, doamna Owens auzi țipete din camera tinerei sale angajate. Proprietăreasa deschise ușa și dădu buzna înăuntru. Unul dintre chiriași, un prospector beat, îi sfâșiase cămașa de noapte și o țintuise pe pat.

Doamna Owens se repezi la el ca o tigroaică, puse mâna pe un fier de călcat și începu să-l lovească. Era pe jumătate cât atacatorul, dar nu conta. Furioasă peste măsură, îl lovi până când acesta își pierdu cunoștința, după care îl târî în hol și apoi afară în stradă. Apoi se întoarse repede la Margaret, care își ștergea sângele de pe buze, de unde o mușcase nemernicul. Mâinile îi tremurau.

— Totul e-n regulă, Maggie?

— Da, vă mulțumesc, doamnă Owens.

Lacrimi neașteptate i se iviră în ochi. Într-un oraș în care puțini oameni îi vorbeau, femeia aceea îi arătase bunătate.

„Biată visătoare! Jamie McGregor n-o s-o ia niciodată de nevastă“, își zise în sinea ei doamna Owens, privind pântecul umflat al lui Margaret.

Nașterea se apropia. Margaret obosea repede, aplecatul și ridicatul fiind un mare efort. Singura bucurie era când simțea copilașul mișcând. Ea și cu fiul ei erau singuri pe lume. Totuși, îi vorbea ore întregi despre minunatele lucruri pe care avea să i le rezerve viața.

Într-o seară, puțin după cină, un băiat negru veni la pensiune și îi dădu o scrisoare.

— Trebuie să aștept răspuns, îi spuse puștiul.

Margaret parcurse repede scrisoarea, apoi o reciti foarte încet.

— Da, zise ea. Răspunsul e da.

Vinerea următoare, fix la amiază, Margaret se afla în fața bordelului lui Madame Agnes. Pe o plăcuță agățată pe ușă scria „Închis“. Bătu ușor la ușă, ignorând privirile uimite ale trecătorilor. Se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală venind acolo. Fusese o hotărâre dificilă, pe care o luase numai din cauza singurătății înfiorătoare. Scrisoarea suna astfel:

Dragă domnișoară Margaret van der Merwe,

Nu e treaba mea, dar fetele și cu mine am discutat despre situația dumitale nefericită și nedreaptă și suntem de părere că e păcat. Am vrea să te ajutăm și pe dumneata, și copilul. Dacă nu te deranjează, am fi foarte onorate dacă ai accepta invitația noastră la dejun. Vineri la prânz ar fi bine?

Cu respect,

Madame Agnes

P.S. Vom fi foarte discrete.

Margaret tocmai se gândea să plece, când Madame Agnes deschise ușa. O luă de braț, zicându-i:

— Intră, draga mea! Să ne ascundem de căldura asta blestemată.

O conduse într-un salon cu mobilier în stil victorian, îmbrăcat în pluș roșu. Încăperea fusese gătită cu panglici și fundițe și, Dumnezeu știe de unde, cu baloane colorate. Din tavan atârnau pancarte pe care scria: „Bine ai venit, bebe!“ „E băiat!“ „La mulți ani!“

Înăuntru erau opt dintre fetele lui Madame Agnes, de diverse vârste, mărimi și culori. Toate se îmbrăcaseră pentru această ocazie, sub supravegherea lui Madame Agnes. Purtau rochii de prânz și nu erau machiate. „Par mult mai respectabile decât majoritatea nevestelor din orașul ăsta“, își spuse Margaret uimită.

Privea camera plină de prostituate, fără să știe ce să facă. Unele chipuri îi erau cunoscute. Le servise în magazinul tatălui ei. Unele erau tinere și chiar frumoase. Altele, mai vârstnice și mai plinuțe, cu părul evident vopsit. Dar toate aveau ceva în comun: le păsa de ea. Erau prietenoase și cumsecade și voiau să o facă fericită.

Se învârteau în jurul ei grijulii să nu spună sau să nu facă ceva greșit. Orice ar fi bârfit lumea, știau că ea era o doamnă și erau conștiente de diferența dintre Margaret și ele. Erau onorate de vizita ei și țineau ca petrecerea să iasă cât mai bine.

— Ți-am pregătit niște feluri delicioase, scumpa mea, zise Madame Agnes. Sper că ți-e foame.

O conduseră în sufragerie, unde masa fusese aranjată festiv, cu o sticlă de șampanie așezată în dreptul invitatei. Când trecură prin hol, Margaret își aruncă privirea spre scările care duceau la dormitoare. Știa că Jamie venea acolo și se întrebă pe care dintre fete o alegea. Pe toate, probabil. Le studie pe furiș, întrebându-se ce

aveau în plus față de ea.

Dejunul se transformă într-un adevărat banchet. Supa și salata fură urmate de crap proaspăt, apoi de fripturile de oaie și de rață cu cartofi și legume. După aceea, budincă, brânză, fructe și cafea. Margaret, care se simțea minunat, se trezi mâncând cu poftă. Stătea în capul mesei, având-o pe Madame Agnes în dreapta și pe Maggie, o blondă drăguță, care nu avea mai mult de șaisprezece ani, în stânga ei. La început, conversația merse greu. Fetele aveau o mulțime de lucruri amuzante de povestit, dar nu erau genul lui Margaret. Astfel că vorbiră despre vreme, despre felul cum se dezvolta orașul Klipdrift și despre viitorul Africii de Sud. Știau totul despre politică, economie și diamante, pentru că aflau informațiile direct de la experții în materie.

La un moment dat, blonda cea drăguță, Maggie, zise:

— Jamie tocmai a descoperit un nou filon de diamante la... Când în încăpere se făcu deodată liniște, își dădu seama de gafă și adăugă nervos: Adică unchiul meu, Jamie. E... e însurat cu mătușa mea.

Pe Margaret o surprinse valul brusc de gelozie care o năpădise. Madame Agnes schimbă repede subiectul.

La sfârșitul mesei, matroana se ridică și îi spuse:

— Vino pe aici, draga mea!

Margaret o urmă împreună cu fetele într-un al doilea salon care era plin cu zeci de daruri, toate foarte frumos împachetate. Nu îi venea să creadă.

— Nu... nu știu ce să spun.

— Deschide-le, o invită Madame Agnes.

Descoperi un leagăn, botoșei lucrați de mână, scutece, bonete brodate și o pelerină lungă din cașmir brodat. Pantofiori franțuzești, o ceșcuță pentru copii, din argint și cu marginea aurită, o perie și un pieptene cu mânere din argint, agrafe din aur și ornate cu perle, clopoței, o suzetă și un căluț de lemn vopsit cu picățele. Soldați de jucărie, cuburi din lemn viu colorate și, spre uimirea și încântarea

ei, un veșmânt lung și alb pentru botez.

Parcă ar fi fost Crăciunul. Cadourile îi întreceau toate așteptările. Toată singurătatea și tristețea adunate în ultimele luni explodară, făcând-o să izbucnească în lacrimi.

Madame Agnes o cuprinse pe după umeri și le spuse fetelor să iasă. Acestea părăsiră încăperea în tăcere. Matroana o așeză pe Margaret pe o canapea, unde rămaseră până când suspinele începură să se potolească.

— Îmi... îmi pare rău, îngăimă tânăra. Nu... nu știu ce m-a apucat.

— Nu-i nimic, draga mea. Camera asta a văzut multe necazuri. Și știi ce-am învățat? Într-un fel, toate se rezolvă în cele din urmă. Și tu, și copilul o să fiți bine.

— Vă mulțumesc, șopti Margaret arătând spre grămada de cadouri. Nici n-o să vă pot mulțumi îndeajuns pentru...

— Nu, o întrerupse Madame Agnes strângându-i mâna. Habar n-ai cât de mult ne-a plăcut să le adunăm! N-avem ocazia să facem așa ceva foarte des. Când una din noi rămâne însărcinată e tragedia dracului. Dându-și seama de gafă, își duse repede mâna la gură. Ah, scuză-mă, te rog!

Margaret zâmbi.

— Aș vrea să știți că asta a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea.

— Suntem într-adevăr onorate că ai venit, scumpo. După părerea mea, faci cât toate femeile din orașul ăsta la un loc. Blestematele alea! Le-aș omorî pentru felul cum se poartă cu tine. Și, dacă nu te superi, Jamie McGregor e un prost. Bărbații! Ar fi minunat dacă am putea trăi fără nenorociții ăștia. Sau poate că n-ar fi. Cine mai știe?

Margaret își revenise, așa că se ridică și luă mâna celeilalte femei într-a ei.

— N-o să uit niciodată. N-o să uit cât o să trăiesc. Odată, când fiul meu va fi destul de mare, o să-i povestesc totul despre ziua asta.

Madame Agnes se încruntă.

— Chiar crezi că ar fi bine?

— Chiar cred că ar fi bine, replică Margaret zâmbind.

— O să-ți trimit toate astea la pensiune și... succes, îi spuse matroana conducând-o la ușă.

— Mulțumesc mult.

Madame Agnes mai rămase o clipă privind în urma ei, după care se întoarse și strigă:

— Gata, fetelor! La treabă!

O oră mai târziu, bordelul era deschis, ca de obicei.

Venise vremea să culeagă roadele. În ultimele șase luni, Jamie McGregor îi adunase pe toți partenerii lui Salomon van der Merwe în variatele lui întreprinderi, astfel încât îi controla toate afacerile. Dar obsesia lui era să pună mâna pe câmpul de diamante din Namib. Plătise pentru el însutit cu sângele și pielea lui, chiar cu viața aproape. Folosise diamantele pe care le luase cu Banda pentru a construi un imperiu, având drept obiectiv distrugerea lui Salomon van der Merwe. Sarcina nu fusese încă îndeplinită. Acum, Jamie era pregătit să ducă totul la bun sfârșit.

Olandezul se înglodase din ce în ce mai mult în datorii. Nimeni din oraș nu-i mai împrumuta bani, în afară de banca pe care Jamie o stăpânea în secret. Instrucțiunea pe care i-o dăduse directorului fusese:

— Dați-i lui Salomon van der Merwe orice dorește.

Magazinul nu mai era deschis aproape niciodată. Salomon van der Merwe începuse să bea de la prima oră, iar după-amiaza se ducea la Madame Agnes, rămânând uneori și peste noapte.

Într-o dimineață, pe când se afla la măcelărie, așteptând puii pe

care îi comandase doamna Owens, Margaret îl zări pe tatăl ei părăsind bordelul. Abia îl recunoscu pe bătrânul acela neîngrijit care înainta șovăitor pe stradă. „Eu l-am adus în halul ăsta. Of, Doamne, iartă-mă, eu l-am adus așa!“

Salomon van der Merwe habar nu avea ce i se întâmpla. Știa doar că, nu din vina lui, viața îi fusese distrusă. Dumnezeu îl alesese pe el – cum odată îl alesese pe Iov – pentru a-i pune credința la încercare. Era convins că, în cele din urmă, avea să iasă învingător în lupta cu dușmanii lui invizibili. Nu avea nevoie decât de puțin timp, de timp și de bani. Își pusese gaj magazinul, acțiunile pe care le avea în șase loturi diamantifere, ba chiar și calul, și căruța. Nu-i mai rămăsese decât câmpul din Namib și, în ziua în care îl puse și pe acesta drept zălog, Jamie simți că era momentul să dea lovitura finală.

— Cereți-i totul, îi spuse directorului băncii. Dați-i termen de douăzeci și patru de ore să plătească tot sau, dacă nu, executați-l silit.

— Domnule McGregor, nu poate plăti toți acești bani…

— Douăzeci și patru de ore.

Fix la ora patru în după-amiaza următoare, directorul adjunct al băncii, însoțit de șeful poliției, apăru în magazin cu dispoziția de a confisca toate bunurile lui Salomon van der Merwe. Din biroul lui de peste drum, Jamie îl văzu pe olandez dat afară din magazin. Bătrânul stătea afară, clipind des din cauza soarelui și neștiind ce să facă, încotro s-o apuce. Pierduse tot. Răzbunarea lui Jamie era deplină.

„De ce oare nu simt nici o satisfacție?“, se întrebă el. Era gol pe dinăuntru. Omul pe care îl adusese la ruină era cel care îl distrusese pe el mai întâi.

Pe seară, când se duse la Madame Agnes, aceasta îi zise:

— Ai auzit, Jamie? Salomon van der Merwe și-a zburat creierii acum o oră.

*

Înmormântarea avu loc în cimitirul mohorât și bătut de vânt din afara orașului. În afară de ciocli și gropari mai erau de față doar două persoane: Margaret și Jamie McGregor.

Ea purta o rochie neagră, largă, menită să-i ascundă sarcina. Era palidă și nu arăta prea bine. Jamie, înalt și elegant, avea o mină sumbră și distantă. Stăteau de o parte și de alta a mormântului, privind cum sicriul cobora încet. Lui Margaret i se păru că bulgării de pământ care cădeau peste sicriu spuneau: „Târfă!... Târfă!..."

Se uită la Jamie peste mormântul tatălui ei și privirile li se întâlniră. A lui Jamie era rece și impersonală, de parcă ar fi avut o străină în față. Îl urî în clipa aceea. „Stai acolo fără să simți nimic, deși ești la fel de vinovat ca și mine. L-am omorât împreună. În ochii Domnului suntem soț și soție. Dar suntem asociați la rele." Se uită în jos la mormântul descoperit și văzu ultima lopată de pământ acoperind sicriul.

— Odihnește-te în pace, șopti ea. Odihnește-te!

Când își ridică privirea, Jamie plecase.

În Klipdrift, două clădiri din lemn serveau drept spitale, dar erau atât de murdare și neigienice, încât mai mulți pacienți mureau decât erau vindecați. Nașterile aveau loc acasă. Când se apropie sorocul lui Margaret, doamna Owens o preveni pe moașă, pe nume Hannah. Durerile începură la trei dimineața.

— Acum trebuie doar să suporți, îi zise Hannah. Natura o să facă restul.

Prima durere aduse un zâmbet pe buzele lui Margaret. Își aducea fiul pe lume și avea să-l facă pe Jamie McGregor să-l recunoască. Copilul ei nu avea să sufere pentru păcatele generațiilor anterioare.

Chinurile continuară oră după oră. Când unii chiriași intrară în dormitorul lui Margaret să vadă ce se întâmpla, fură trimiși la plimbare.

— Asta e ceva intim, îi zise moașa. Între tine, Dumnezeu și diavolul care te-a băgat în buclucul ăsta.

— O să fie băiat? gemu Margaret.

Hannah îi șterse fruntea cu o cârpă umedă.

— O să-ți spun imediat ce aflu. Acum împinge. Tare! Mai tare! Și mai tare!

Contracțiile se îndesiră. Acum, durerea îi sfâșia trupul. „Vai, Doamne, ceva nu e-n regulă“, își spuse Margaret.

— Împinge! îi zise Hannah, deodată alarmată. E răsucit, strigă ea. Nu... nu pot să-l scot!

Printr-o ceață roșiatică, Margaret o văzu pe moașă aplecându-se și răsucindu-i trupul. Încăperea începu să dispară, și ea nu mai simți nici o durere. Plutea în spațiu, iar la capătul unui tunel se vedea o lumină puternică. Cineva îi făcea semne. Era Jamie. „Aici sunt, Maggie, draga mea. O să-mi dăruiești un fiu minunat.“ Se întorsese la ea. Nu îl mai ura. Atunci își dădu seama că nu-l urâse niciodată. Auzi o voce:

— Aproape că s-a terminat.

O durere puternică o sfâșie înăuntru, făcând-o să țipe.

— Acum! anunță Hannah. Vine!

O clipă mai târziu simți ceva ud între picioare. Cu un strigăt de triumf, moașa ridică un ghemotoc roșu, căruia îi spuse:

— Bine ai venit la Klipdrift. Scumpa mea, ai un fiu.

Îi dădu numele de Jamie.

Margaret știa că Jamie avea să afle repede de copil, așa că așteptă să o caute sau să trimită după ea. Când, după câteva săptămâni, tot nu primi nici un semn, îi trimise ea un mesaj. Băiatul se întoarse după o jumătate de oră.

Ea fierbea de nerăbdare.

— L-ai găsit pe domnul McGregor?

— Da, doamnă.

— Și i-ai transmis mesajul?

— Da, doamnă.

— Și ce-a spus?

Băiatul era încurcat.

— A... a spus că nu are nici un fiu, domnișoară Margaret van der Merwe.

Rămase încuiată în cameră o zi și o noapte, refuzând să iasă.

— Tatăl tău e supărat acum, Jamie. Crede că mama ta i-a făcut ceva rău. Dar tu ești băiatul lui și, când o să te vadă, o să ne ia la el acasă și o să ne iubească pe amândoi foarte mult. O să vezi, dragul meu, că totul o să fie bine.

Dimineață, când doamna Owens bătu în ușă, Margaret îi deschise. Părea ciudat de liniștită.

— Te simți bine, Maggie?

— Foarte bine, mulțumesc, zise ea în timp ce îmbrăca bebelușul cu unul dintre costumașele cele noi. Am de gând să-l scot la plimbare cu căruciorul.

Căruciorul, darul de la Madame Agnes și de la fetele ei, era o frumusețe, construit din cel mai bun soi de trestie, cu mânere solide din lemn curbat. Era tapițat cu brocart din import, pernele erau îmbrăcate în pluș mătăsos, iar în spate era prinsă o umbrelă de

soare cu multe dantele și volănașe.

Se plimbă pe toate străduțele care dădeau din bulevardul principal. Din când în când, câte un străin se mai oprea zâmbindu-i copilului, dar femeile își întorceau privirea sau traversau, ocolind-o pe Margaret.

Ea nu le acordă nici o atenție, căci era interesată de o singură persoană. În fiecare zi când era vreme bună, îmbrăca băiețelul în câte un costumaș frumos și îl scotea cu căruciorul. La sfârșitul săptămânii, constatând că nu-l întâlnise cu nici un chip pe Jamie, își dădu seama că el o evita intenționat. „Ei bine, dacă el nu vine să-și vadă fiul, o să se ducă fiul lui la el“, își spuse hotărâtă.

A doua zi dimineață o găsi pe doamna Owens în salon.

— O să plec într-o scurtă călătorie, doamnă Owens. Mă-ntorc peste o săptămână.

— Copilul e prea mic pentru călătorii, Maggie...

— Copilul o să rămână în oraș.

Doamna Owens se încruntă.

— Adică aici?

— Nu, doamnă Owens, nu aici.

*

Jamie McGregor își construise casa pe Kopje, una din colinele ce dominau Klipdrift. Era o vilă cu acoperiș abrupt și cu două aripi mari legate de corpul principal prin două verande. Casa era înconjurată de pajiști verzi presărate cu pomi și de o grădină de trandafiri. În spate se găseau șopronul pentru trăsuri și camerele servitorilor. De treburile gospodăriei se îngrijea Eugenia Talley, o văduvă formidabilă, de vârstă mijlocie, care avea șase copii mari în

Anglia.

Margaret ajunse cu bebelușul în brațe pe la zece dimineața, când știa că Jamie era la birou. Doamna Talley deschise ușa și rămase înmărmurită văzându-i. Cum știa toată lumea pe o rază de două sute de kilometri, așa știa și doamna Talley cine erau cei doi.

— Îmi pare rău, dar domnul McGregor nu este acasă, zise ea, vrând să închidă ușa, însă Margaret o opri.

— N-am venit să-l văd pe domnul McGregor, ci ca să-i aduc fiul.

— Mă tem că nu știu nimic despre asta...

— O să plec pentru o săptămână, după care o să vin să-l iau înapoi, spuse Margaret întinzându-i copilul. Îl cheamă Jamie.

O expresie de groază se întipări pe chipul doamnei Talley.

— Dar nu-l puteți lăsa aici! Domnul McGregor ar...

— Aveți de ales. Ori îl luați în casă, ori îl las aici, în prag. Nici asta nu i-ar conveni domnului McGregor.

Fără să mai spună un cuvânt, îi puse copilul în brațe doamnei Talley și plecă.

— Stați puțin! Nu puteți...! Veniți înapoi imediat! Domnișoară...!

Margaret nu privi înapoi. Cu copilașul în brațe, doamna Talley își spuse: „Dumnezeule! Domnul McGregor o să fie al naibii de furios!“

Nu îl mai văzuse niciodată așa.

— Cum ai putut să fii atât de proastă? strigă el. Trebuia să-i trântești ușa în nas.

— Dar n-am avut când, domnule McGregor.

— N-o să-i țin copilul la mine în casă! Umbla înainte și înapoi, oprindu-se din când în când în fața femeii. Ar trebui să te concediez

pentru asta.

— Se-ntoarce la sfârșitul săptămânii după el.

— Nu-mi pasă când se întoarce, răcni Jamie. Ia copilul de aici imediat! Scapă de el!

— Și cum propuneți dumneavoastră să fac, domnule McGregor? întrebă ea înțepată.

— Lasă-l undeva în oraș. Trebuie să existe un loc unde să-l poți lăsa.

— Unde anume?

— De unde dracu' vrei să știu eu?

Doamna Talley se uită la ghemotocul pe care-l ținea în brațe. Strigătele îl făcuseră să plângă.

— Nu există orfelinate în Klipdrift, zise ea legănându-l, dar fără a reuși să-l potolească. Cineva trebuie să aibă grijă de el.

Jamie își trecu degetele prin păr neștiind ce să spună.

— Fir-ar să fie! Bine. Dacă ești atât de generoasă, ia dumneata copilul și ai grijă de el.

— Desigur, domnule.

— Și fă-l să înceteze cu plânsul ăsta insuportabil. Să fie clar, doamnă Talley! Vreau să-l ții departe de mine. Nu vreau să știu că e în casa asta. Iar când maică-sa o să vină să-l ia, să n-o văd. E limpede?

Copilul începu iar să plângă, de parcă și-ar fi recăpătat puterile.

— Foarte limpede, domnule McGregor, zise doamna Talley și ieși repede.

Jamie rămase să bea un brandy și să fumeze un trabuc. „Proasta! Crede că vederea lui o să mă-nmoaie făcându-mă să alerg la ea și să-i spun: «Te iubesc. Iubesc copilul. Vreau să ne căsătorim.»“ Eh,

nici măcar nu se sinchisise să se uite la copil. Nu avea nimic cu el. Nu se născuse din iubire, nici măcar din dorință sexuală, ci doar din răzbunare. Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul lui Salomon van der Merwe când îi spusese că Margaret era însărcinată. Acela fusese începutul, iar sfârșitul fusese pământul aruncat pe sicriul de lemn. Trebuia să-l găsească pe Banda, să-i spună că misiunea lor fusese îndeplinită.

Pradă unui sentiment de deșertăciune, se gândi că de acum trebuia să-și fixeze alte țeluri. Era deja peste măsură de bogat. Avea sute de acri de zăcăminte. Cumpărase terenurile pentru diamantele care le-ar fi putut descoperi și sfârșise prin a avea aur, platină și încă vreo alte șase minereuri rare. Banca lui deținea ipoteci pe jumătate din proprietățile din Klipdrift, iar pământurile lui se întindeau de la Namib până la Cape Town. Era satisfăcut de toate astea, dar nu era de ajuns. Își chemase părinții, dar aceștia nu voiau să părăsească Scoția. Frații și sora lui se căsătoriseră. Le trimitea sume mari părinților lui și asta îi făcea o mare plăcere, dar viața lui era anostă. Cu câțiva ani în urmă, când era plină de urcușuri și coborâșuri, simțise că trăia cu adevărat. Trăise cu adevărat când, împreună cu Banda, trecuseră cu pluta peste stânci. Trăise cu adevărat când se târâse peste mine prin deșert. Asta nu i se mai întâmplase de mult, însă nu recunoștea nici măcar în fața lui însuși că era singur.

Întinse iar mâna spre sticla cu brandy, dar aceasta era goală. Ori băuse mai mult decât crezuse, ori doamna Talley nu avusese destulă grijă să i-o umple. Se ridică de pe scaun și se duse spre dulapul cu băuturi. Tocmai destupa o sticlă când auzi un gângurit de copil. „Ăsta! Doamna Talley ar trebui să-l țină în camera ei, nu în bucătărie.“ Îi ascultase porunca până în cel mai mic amănunt. În cele două zile care trecuseră, nici nu-l văzuse, nici nu-l auzise. O auzi pe menajeră vorbindu-i pe tonul acela cântat pe care îl folosesc de obicei femeile cu copiii mici.

— Ești un băiețel frumos, nu-i așa? Ești un înger. Da, ești un înger.

Bebelușul gânguri din nou. Jamie se apropie de dormitorul doamnei Talley și aruncă o privire înăuntru. Făcuse rost de undeva de un leagăn în care ținea copilul. Era aplecată deasupra lui, și el îi ținea strâns degetul.

— Ce puternic ești, diavol mic! O să fii un mare... zise ea, dar se opri brusc, surprinsă, când își văzu stăpânul în prag. Ah, aveți nevoie de ceva, domnule McGregor?

— Nu, spuse el apropiindu-se de leagăn. M-a deranjat zgomotul de aici.

Atunci își privi pentru prima oară fiul. Era mai mare decât crezuse și bine clădit. Părea să-i zâmbească.

— Îmi pare rău, domnule McGregor, dar e un copil foarte cuminte. Și sănătos. Ia dați-i un deget, să vedeți ce putere are.

Fără o vorbă, Jamie îi întoarse spatele și părăsi încăperea.

Jamie McGregor avea peste cincizeci de angajați. Nu era unul, de la poștaș și până la cel mai înalt funcționar, să nu știe de unde venise numele Societății Kruger-Brent, și erau toți foarte mândri că lucrau pentru el. Pe David Blackwell îl angajase de curând; avea șaisprezece ani și era fiul unuia din supraveghetorii săi, un american din Oregon, care venise în Africa de Sud după diamante. Când Blackwell își terminase banii, Jamie îl angajase supraveghetor la una dintre mine. Fiul lui începuse lucrul într-o vară, iar Jamie, văzându-l că făcea treabă bună, îi oferise o slujbă permanentă. Tânărul David Blackwell era inteligent, chipeș și avea inițiativă. În plus, putea păstra un secret, motiv pentru care îl alesese să se ocupe de treaba asta.

— David, aș vrea să te duci la pensiunea doamnei Owens. Locuiește acolo o femeie, Margaret van der Merwe.

Dacă lui David îi era cunoscut acel nume, nu o arătă prin nimic.

— Desigur, domnule.

— Să vorbești numai cu ea. Și-a lăsat copilul la menajera mea. Spune-i că aș vrea să vină chiar astăzi să-l ia.

— Am înțeles, domnule McGregor.

O jumătate de oră mai târziu, David Blackwell se întoarse. Jamie îl privi din spatele biroului.

— Domnule McGregor, mă tem că n-am putut să fac ce m-ați rugat.

— De ce? se răsti Jamie. Doar era foarte simplu.

— Domnișoara Margaret van der Merwe nu era acolo.

— Atunci, găsește-o!

— A plecat din Klipdrift acum două zile. Ar trebui să se întoarcă peste cinci zile. Dacă doriți să mai fac și alte cercetări...

— Nu, nu-i nimic. Acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, se gândi Jamie. Asta-i tot, David.

— Prea bine, domnule, zise băiatul, după care ieși.

„A naibii femeie! Când o să se întoarcă, o să aibă o surpriză. O să-și ia copilul înapoi!“

În seara aceea, Jamie cină singur acasă. Tocmai își bea paharul cu brandy în birou, când doamna Talley intră să-i vorbească despre o problemă legată de gospodărie. Se opri în mijlocul unei propoziții ca să asculte atent, apoi spuse:

— Mă scuzați, domnule McGregor, dar îl aud pe Jamie plângând.

După care ieși repede.

Jamie trânti cu zgomot paharul pe masă.

„Plodul ăsta nenorocit! Și a mai avut și tupeul să-i dea numele meu. Nici măcar nu arată ca un Jamie. Nu seamănă a nimic.“

Peste zece minute, doamna Talley se întoarse în birou și, văzând băutura vărsată, îl întrebă:

— Vreți să vă aduc un alt brandy?

— Nu-i nevoie, zise el cu răceală. E nevoie însă ca dumneata să-ți aminteşti pentru cine lucrezi. Nu-mi place să fiu întrerupt din cauza

acelui bastard. E clar, doamnă Talley?

— Da, domnule.

— Cu cât va dispărea mai curând, cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Pricepi?

Ea strânse din buze.

— Da, domnule. Mai aveți să-mi spuneți ceva?

— Nu. Când femeia dădu să plece, o opri: Doamnă Talley...

— Da, domnule McGregor?

— Ai spus că plângea. Nu cumva e bolnav?

— Nu, domnule, era doar ud. Trebuia schimbat.

Lui Jamie i se păru revoltător.

— Asta-i tot.

S-ar fi înfuriat teribil dacă ar fi știut că servitorii își petreceau ore întregi discutând despre el și fiul lui. Toți considerau că stăpânul lor se purta irațional, dar mai știau și că numai menționarea acestui subiect le-ar fi adus concedierea pe loc. Jamie McGregor nu era omul care să se lase sfătuit.

Seara următoare avu o ședință până târziu. Investise într-o nouă cale ferată. Nu era lungă, de la minele lui din deșertul Namib până la De Aar, unindu-se cu linia Cape Town-Kimberley, dar acum transportul diamantelor și al aurului până în port avea să-l coste mai puțin. Prima linie de cale ferată din Africa de Sud, inaugurată în 1860, ducea de la Dunbar la Point, și de atunci mai fuseseră deschise și alte linii între Cape Town și Wellington. Căile ferate erau venele de oțel care permiteau mărfurilor și oamenilor să călătorească prin inima Africii de Sud, iar Jamie nu putea să rateze o asemenea șansă. Acesta era doar începutul planului său. „După asta, vapoarele“, își spuse. „Vapoarele mele, care să transporte minereurile peste ocean.“

Când sosi acasă, după miezul nopții, se dezbrăcă și se băgă în pat. Plătise un decorator de la Londra să-i facă un dormitor mai mare, bărbătesc, cu un pat uriaș, lucrat la Cape Town. Într-un colț al camerei erau un vechi scrin spaniol și două dulapuri mari care adăposteau mai mult de cincizeci de costume și treizeci de perechi de pantofi. Nu îi păsa de haine, dar era important pentru el să le știe acolo. Își petrecuse prea multe zile și nopți în zdrențe.

Tocmai ațipise când avu impresia că auzea un plânset. Se ridică în capul oaselor și ascultă. Nimic. Oare o fi fost copilul? O fi căzut din leagăn. Știa că doamna Talley dormea foarte adânc. Ar fi fost groaznic să se întâmple ceva cu bebelușul la el în casă. Ar fi fost răspunzător. „Fir-ar să fie de femeie!“ bombăni el în gând.

Își luă halatul și papucii și traversă toată casa până în camera doamnei Talley. Ascultă la ușă, dar nu auzi nimic. Deschise ușa încet. Menajera dormea dusă, înfășurată în cuvertură. Jamie se apropie de leagăn. Copilul era întins pe spate, cu ochii larg deschiși. Se apropie și mai mult, privindu-l. Exista totuși o asemănare, pentru numele lui Dumnezeu! Avea cu siguranță gura și bărbia lui. Ochii erau albaștri acum, dar toți copiii mici aveau ochii albaștri. Numai uitându-se la el, putea să jure că aveau să devină cenușii. Își agita mânuțele în aer, gângurind și zâmbindu-i bărbatului de deasupra lui. „Chiar că e cuminte, așa cum stă acolo, fără să facă gălăgie, fără să țipe, ca alți copii“, își spuse Jamie în sinea lui, privindu-l mai de aproape. „Da, e un adevărat McGregor“, conchise el.

Îi întinse încetișor un deget, pe care copilul i-l prinse cu amândouă mânuțele, strângându-i-l cu putere.

„E puternic ca un tăuraș“. În aceeași clipă o expresie ciudată se ivi pe chipul băiețelului, iar Jamie simți un miros acru.

— Doamnă Talley!

Aceasta sări din pat speriată.

— Ce... ce s-a-ntâmplat?

— Copilul are nevoie de dumneata. Eu trebuie să fac chiar totul în casa asta? zise el, după care ieși din încăpere.

— David, tu te pricepi la copii?

— În ce sens, domnule? îl întrebă David Blackwell.

— Păi, știi tu, cu ce le place să se joace, chestii din astea.

— Cred că, atunci când sunt foarte mici, le plac clopoțeii, jucăriile care fac zgomot, domnule McGregor.

— Cumpără vreo șase, îi zise Jamie.

— Am înțeles, domnule.

Fără nici o altă întrebare inutilă. Așa îi plăcea lui Jamie. David Blackwell avea să ajungă departe.

În seara aceea, când Jamie veni acasă cu un pachețel maroniu, doamna Talley îi spuse:

— Aș vrea să vă cer scuze pentru azi-noapte, domnule McGregor. Nu-mi dau seama cum de am putut dormi așa. Probabil că a plâns foarte tare, dacă l-ați auzit tocmai de la dumneavoastră din cameră.

— Nu-ți face probleme, replică mărinimos Jamie. Este foarte bine că unul din noi a auzit, adăugă el dându-i pachetul. Dă-i asta! Niște jucării. Nu cred că-i place prea mult să fie ținut prizonier în leagănul ăla toată ziua.

— Dar nu-i ținut deloc prizonier, domnule. Îl scot și pe afară.

— Și unde-l duci?

— Doar prin grădină, unde îl pot supraveghea.

Jamie se încruntă.

— Aseară mi s-a părut că nu arăta prea bine.

— Nu?

— Nu. Nu prea mi-a plăcut culoarea. N-ar fi bine să se

îmbolnăvească înainte să vină maică-sa.

— Așa e, domnule.

— Poate ar fi mai bine să-l mai văd o dată.

— Bine, domnule. Doriți să-l aduc aici?

— Chiar te rog, doamnă Talley.

— Imediat, domnule McGregor.

Se întoarse după câteva minute cu bebelușul în brațe. Ținea strâns o jucărie albastră.

— Mie mi se pare că arată foarte bine.

— Păi, atunci m-oi fi înșelat eu. Dă-mi-l, te rog!

I-l dădu cu grijă, iar Jamie își luă fiul în brațe pentru prima dată. Ceea ce simți atunci îl umplu de mirare. Era ca și cum ar fi tânjit de mult după această clipă, de parcă ar fi trăit pentru ea, fără să o știe exact. Ținea în brațe sânge din sângele lui, pe fiul lui, pe Jamie McGregor junior. Ce rost avea să construiască un adevărat imperiu, o dinastie, ce rost aveau diamantele, aurul și căile ferate dacă nu avea cui să le lase? „Ce prost am fost!“ își zise. Până atunci nu-și dăduse seama ce anume îi lipsea. Ura îl orbise prea tare. Privind la fețișoara aceea rotundă, asprimea dinăuntrul lui dispăru.

— Mută leagănul lui Jamie la mine-n dormitor, doamnă Talley.

Trei zile mai târziu, când Margaret apăru la ușă, doamna Talley îi spuse:

— Domnul McGregor este la birou, domnișoară Margaret van der Merwe, dar mi-a spus să trimit după dânsul când sosiți. Vrea să vă vorbească.

Margaret așteptă în salon cu micuțul Jamie în brațe. Îi fusese îngrozitor de dor de el. De câteva ori voise să se întoarcă la

Klipdrift, temându-se să nu i se fi întâmplat ceva sau să nu se fi îmbolnăvit. Dar se silise să stea departe, și planul îi reușise. Jamie voia să-i vorbească! Totul avea să fie minunat. Aveau să fie împreună toți trei acum.

În clipa când Jamie intră, Margaret simți o emoție foarte cunoscută. „O, Dumnezeule, cât de mult îl iubesc!“ își zise.

— Bună, Maggie.

— Bună, Jamie, răspunse ea zâmbitoare.

— Îmi vreau fiul.

Inima îi tresări de bucurie.

— Sigur că-ți vrei fiul, Jamie, nu m-am îndoit niciodată de asta.

— O să am grijă să fie crescut cum trebuie. O să-i ofer toate avantajele și, desigur, o să mă îngrijesc și de tine.

Margaret îl privi amețită.

— Nu... nu înțeleg.

— Ți-am spus că vreau copilul.

— Am crezut... adică... tu și cu mine...

— Nu, eu vreau doar copilul.

O furie nemaipomenită puse stăpânire pe ea.

— Înțeleg. Ei bine, n-o să te las să mi-l iei.

— În regulă. Hai să facem un compromis. Poți să stai aici cu Jamie, îi poți fi... guvernantă. Văzându-i expresia de pe chip, Jamie o întrebă: Ce vrei, de fapt?

— Ca fiul meu să aibă un nume, îi zise ea cu mândrie. Numele tatălui său.

— Bine, atunci îl adopt.

Ea îl privi ironic.

— Să-mi adopți copilul? Ah, nu! N-o să-mi iei fiul, îmi pare rău pentru tine. Marele Jamie McGregor. Cu toți banii și cu toată puterea ta, de fapt n-ai nimic. Pur și simplu ești demn de plâns.

Plecă demnă, cu copilul în brațe.

A doua zi de dimineață, Margaret începu pregătirile pentru călătoria în America.

— Fuga nu rezolvă nimic, îi zise doamna Owens.

— Dar nu fug. Doar mă duc undeva unde copilul meu să înceapă o viață nouă.

Nu mai suporta ca ea și fiul ei să fie batjocura lui Jamie McGregor.

— Și când o să pleci?

— Cât mai repede. O să luăm diligența până la Worcester și de acolo trenul spre Cape Town. Am strâns destui bani ca să pot ajunge până la New York.

— Dar e un drum foarte lung.

— O să merite. Se spune că America este țara tuturor posibilităților, nu? De asta avem nevoie.

Jamie se lăudase întotdeauna cu faptul că rămânea calm în situațiile dificile. Acum însă, urla la oricine îi apărea în față. În biroul lui era un tărăboi continuu. Nimic din ce făceau ceilalți nu îi convenea. Se înfuria și se plângea de orice, incapabil să se stăpânească. Nu mai dormise de trei nopți. Nu se gândea decât la discuția cu Margaret. La naiba cu ea! Trebuia să fi știut că avea să-l forțeze să se căsătorească. Era la fel de ticăloasă ca tatăl ei. Nu procedase bine. Îi spusese că avea să se îngrijească de ea, dar nu fusese foarte clar. Bineînțeles. Banii! Ar fi trebuit să-i ofere bani. O mie de lire, zece mii, mai mult.

— Am o sarcină delicată pentru tine, îi zise lui David Blackwell.

— Vă ascult.

— Vreau să te duci să vorbești cu domnișoara Margaret van der Merwe. Spune-i că-i ofer douăzeci de mii de lire. Știe ea ce anume vreau în schimb, îi zise Jamie, completând un cec. Dă-i ăsta!

Învățase de mult ce însemnau banii.

— Am înțeles, domnule.

David plecă imediat, dar după un sfert de oră se întoarse, aducând cecul rupt în două. Jamie simți cum îi urca sângele la cap.

— Îți mulțumesc, David. Asta-i tot.

Deci Margaret voia mai mulți bani. Ei bine, avea să-i dea, dar de data asta fără intermediari.

Târziu în după-amiaza aceea, se duse la pensiunea doamnei Owens.

— Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Margaret van der Merwe.

— Mă tem că nu se poate, îi spuse doamna Owens. E în drum spre America.

Jamie avu impresia că primise o lovitură în stomac.

— Nu se poate! Când a plecat?

— Cu diligența de prânz spre Worcester.

Trenul aștepta în gară la Worcester, plin peste măsură de călători gălăgioși în drum spre Cape Town. Negustori cu soțiile, comis-voiajori, prospectori, cafri[5], soldați și marinari întorcându-se la datorie. Majoritatea se aflau într-un tren pentru prima oară, și printre ei domnea o atmosferă de sărbătoare. Margaret reușise să găsească un loc lângă fereastră, unde Jamie era ferit de înghesuială. Stătea cu copilașul în brațe, ignorându-i pe cei din jur și gândindu-

se doar la viața care îi aștepta. N-avea să fie deloc ușor. Oriunde s-ar fi dus, avea să rămână doar o femeie nemăritată cu un copil, o jignire pentru societate. Dar avea să găsească ea o cale ca fiul ei să ducă o viață decentă. Atunci îl auzi pe conductor strigând:

— Toată lumea în vagoane!

În fața ei apăruse însă Jamie.

— Ia-ți lucrurile, îi ordonă el. Cobori din tren.

„Tot mai crede că mă poate cumpăra“, își spuse ea.

— Cât îmi mai oferi de data asta?

Jamie își privi fiul care dormea liniștit în brațele ei și îi răspunse:

— Îți ofer căsătoria.

Se căsătoriră trei zile mai târziu, într-o ceremonie scurtă și foarte intimă, singurul martor fiind David Blackwell.

În timpul ceremoniei, Jamie McGregor fu cuprins de emoțiile cele mai bizare. Fusese obișnuit să-i dirijeze și să-i manipuleze pe ceilalți, iar acum el era cel manipulat. Se uită la Margaret. Așa cum stătea lângă el, părea chiar frumoasă. Își aminti pasiunea și abandonul ei, dar totul nu era decât o amintire, nimic mai mult, fără vreo căldură sau emoție. O folosise ca pe un instrument al răzbunării, și ea îi dăduse un moștenitor.

— Vă declar soț și soție, încheie preotul. Puteți săruta mireasa.

Jamie se aplecă și își atinse iute buzele de obrazul ei.

— Hai acasă, zise el apoi, nerăbdător să-și revadă fiul.

Când ajunseră acasă, îi arătă lui Margaret o cameră aflată într-una din aripi.

— Acesta e dormitorul tău.

— Înțeleg.

— O să angajez altă menajeră, iar doamna Talley se va ocupa de Jamie. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i lui David Blackwell.

Margaret se simți ca și cum i-ar fi dat o palmă. O trata deci ca pe o servitoare. Dar nu asta era important. Copilul ei avea un nume, și asta îi era de-ajuns.

Jamie nu se întoarse la cină. Margaret îl așteptă, dar în cele din urmă mâncă singură. Toată noaptea rămase trează în pat, ascultând fiecare zgomot din casă. Adormi pe la patru dimineața, iar ultimul ei gând fu să se întrebe pe care din fetele de la Madame Agnes o alesese.

Dacă relațiile ei cu Jamie nu se schimbaseră după căsătorie, cele cu locuitorii din Klipdrift cunoscuseră o transformare miraculoasă. Dintr-o renegată, Margaret devenise peste noapte arbitrul social al orașului. Mulți își câștigau existența într-un fel sau altul de pe urma lui Jamie McGregor și a companiei Kruger-Brent. Așadar, dacă Margaret van der Merwe fusese de ajuns de bună pentru Jamie McGregor, era de ajuns de bună și pentru ei.

Acum, de câte ori Margaret scotea copilul la plimbare, era întâmpinată cu zâmbete și urări de bine. Invitațiile curgeau una după alta. Era invitată la ceai, la dineuri de binefacere și în diverse comitete orășenești. Când își aranja părul într-un anume fel, o mulțime de femei din oraș se pieptănau la fel. Când își cumpără o rochie nouă galbenă, străzile se umplură de rochii galbene. Margaret le suporta slugărnicia cum le suportase și ostilitatea: cu demnitate.

Jamie venea acasă doar ca să se joace cu fiul lui. Purtarea sa față de Margaret continua să fie distantă și politicoasă. În fiecare dimineață, la micul dejun, tânăra femeie o făcea pe soția fericită, de ochii servitorilor, în ciuda indiferenței reci de care dădea dovadă consortul ei. După plecarea lui fugea la ea în cameră, udă de transpirație. Se ura pe ea însăși. Unde îi era mândria? Știa că încă îl mai iubea pe Jamie. „O să-l iubesc întotdeauna“, își spuse. „Dumnezeu să mă ajute.“

Jamie se afla la Cape Town într-o călătorie de afaceri de trei zile. Pe treptele hotelului Royal, un șofer negru în livrea îl întrebă:

— Doriți o trăsură, domnule?

— Nu, mulțumesc. Merg pe jos.

— Banda s-a gândit că ați dori o trăsură.

Jamie se opri în loc și îl privi cu atenție.

— Banda?

— Da, domnule McGregor.

Se urcă în trăsură. Negrul pocni din bici și porniră. Pe banchetă, Jamie se gândi la Banda, la curajul și la prietenia lui. În ultimii doi ani încercase de multe ori să-l găsească, dar fără nici un succes. Acum avea să-și revadă prietenul.

Trăsura se îndreptă spre țărm și Jamie își dădu imediat seama încotro mergeau. Un sfert de oră mai târziu se opriră în fața depozitului părăsit unde, odinioară, plănuise împreună cu Banda aventura lor în Namib.

„Ce tineri nebuni eram“, își zise el, coborând din trăsură și intrând în depozit. Banda îl aștepta. Nu se schimbase, doar că acum era îmbrăcat elegant, la costum și cravată.

O clipă se priviră zâmbind, după care se îmbrățișară.

— Arăți foarte bine, remarcă Jamie.

— Nu mi-a mers rău. Mi-am cumpărat ferma aia de care-ți ziceam, am o soție și doi băieți. Cultiv grâu și cresc struți.

— Struți?

— Penele lor aduc o grămadă de bani.

— Ah, tare aș vrea să-ți cunosc și eu familia, Banda. Se gândi la

familia lui din Scoția și la cât de dor îi era de ei. Plecase de acasă de aproape patru ani. Am tot încercat să te găsesc.

— Am fost ocupat, Jamie, îi zise Banda venind mai aproape. A trebuit să te văd ca să te avertizez. O să dai de bucluc!

Jamie îl privi cu atenție.

— Ce fel de bucluc?

— Șeful exploatării din Namib, Hans Zimmerman, nu-i bun. Muncitorii îl urăsc. Plănuiesc să fugă. Dacă o fac, paznicii o să-ncerce să-i oprească și o să izbucnească o revoltă. Sub privirea uluită a lui Jamie, Banda continuă: Ții minte că ți-am povestit odată despre un anume John Tengo Javabu?

— Da, îmi aduc aminte, e un conducător politic. Am citit despre el, a stârnit o adevărată donderstorm.

— Eu sunt unul dintre adepții lui.

Jamie clătină din cap.

— Înțeleg. O să fac tot ce o să pot, îi promise el.

— Foarte bine. Ai ajuns mare, Jamie. Mă bucur.

— Îți mulțumesc, Banda.

— Și ai un fiu minunat.

— De unde știi? întrebă Jamie fără a-și putea ascunde surprinderea.

— Îmi place să nu pierd legătura cu prietenii mei, zise Banda ridicându-se. Acum trebuie să mă duc la o întrunire. O să le spun că problemele din Namib o să se aranjeze.

— Da, o să am grijă. Când o să ne mai vedem?

— O să fiu pe-aici, replică Banda zâmbind. Nu scapi tu de mine așa ușor!

După ce se întoarse la Klipdrift, Jamie îl chemă pe David.

— Au fost ceva probleme în Namib?

— Nu, domnule McGregor, răspunse tânărul după o scurtă ezitare. Dar am auzit că s-ar putea să fie.

— Supraveghetorul este Hans Zimmerman. Interesează-te dacă nu cumva se comportă ca un tiran cu muncitorii. Dacă da, pune-l la punct. Aș vrea să te duci chiar tu acolo.

— Plec mâine-dimineață.

Ajuns acolo, David stătu două ore de vorbă cu paznicii și cu muncitorii. Ceea ce auzi îl înfurie foarte tare. După ce află tot ce era de aflat, se duse să-l vadă pe Hans Zimmerman.

Acel Zimmerman era un adevărat uriaș. Cântărea vreo sută cincizeci de kilograme și avea peste doi metri înălțime. Cu un chip porcin și gras și ochii brăzdați de vinișoare roșii, era unul dintre cei mai antipatici oameni pe care David Blackwell îi întâlnise vreodată. Dar, în același timp, era și unul din cei mai buni supraveghetori ai companiei. Când intră, David îl găsi stând la birou. Prezența lui făcea ca toate obiectele din jur să pară minuscule.

Se ridică și dădu mâna cu trimisul patronului.

— Mă bucur să vă văd, domnule Blackwell. Ar fi trebuit să-mi spuneți că veniți.

David era sigur că vestea sosirii lui ajunsese deja la Zimmerman.

— Doriți un whisky?

— Nu, mulțumesc.

Zimmerman se lăsă pe spate și zâmbi.

— Cu ce vă pot fi de folos? Nu-i place șefului câte diamante scoatem? Amândoi știau că producția de diamante din Namib era excelentă. Supraveghetorul se lăudă: Îi fac să muncească mai mult decât oricare altul din compania asta.

— Am primit unele reclamații în legătură cu condițiile de aici.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Zimmerman.

— Ce fel de reclamații?

— Că oamenii n-ar fi tratați cum trebuie...

Zimmerman sări de pe scaun cu o agilitate surprinzătoare. Era roșu de furie.

— Ăștia nu sunt oameni! Ăștia sunt cafri! Voi stați cu mâinile-n sân la sediu și...

— Ascultă-mă, îi zise David. Nu e nici o...

— Dumneata să mă asculți pe mine! Aduc mai multe diamante decât oricare altul din compania asta, și știi de ce? Pentru că bag frica de Dumnezeu în nenorociții ăștia.

— La celelalte mine îi plătim cu cincizeci și nouă de șilingi pe lună plus hrană. Dumneata le dai doar cincizeci de șilingi pe lună.

— Vă plângeți pentru că fac o treabă mai bună? Doar profitul contează.

— Jamie McGregor nu e de acord. Mărește-le salariile!

— Bine, doar sunt banii șefului, mormăi Zimmerman posomorât.

— Am mai auzit că sunt biciuiți destul de des.

Supraveghetorul râse zgomotos.

— Dumnezeule, dar un băștinaș nu simte durerea! Au pielea atât de groasă, încât nu simt nici blestematul de bici. Doar îi sperie.

— Atunci pe trei lucrători i-ai speriat de moarte, domnule Zimmerman.

— Mai sunt o mulțime, zise celălalt ridicând din umeri.

„E un animal nenorocit“, își zise David. „Și unul periculos pe deasupra.“

— Dacă mai sunt probleme aici, o să fii înlocuit, îi spuse, după care se ridică să plece. De acum înainte îi vei trata ca pe niște oameni. Trebuie să încetezi imediat cu pedepsele. Le-am văzut cocioabele. Sunt ca niște cocini, curățați-le!

Hans Zimmerman îl privi fix, forțându-se să-și păstreze calmul.

— Mai e ceva? reuși el să întrebe.

— Da. Mă-ntorc peste trei luni. Dacă n-o să fiu mulțumit, va trebui să îți cauți de lucru la altă companie. La revedere.

Hans Zimmerman rămase locului mult timp, cuprins de o mânie îngrozitoare. „Niște proști, își spuse. Uitlanders." Zimmerman era bur, ca și tatăl lui. Pământul acela le aparținea lor, și Dumnezeu îi făcuse pe negri să-i servească pe ei. Dacă ar fi vrut să fie tratați ca niște oameni, Dumnezeu nu le-ar fi făcut pielea neagră. Jamie McGregor nu putea înțelege acest lucru. Dar la ce te puteai aștepta de la un uitlander, un om care ținea cu băștinașii? Înțelese că trebuia să aibă mai multă grijă pe viitor, dar avea să le arate el cine era șef la exploatarea din Namib.

Compania Kruger-Brent se extindea, și Jamie McGregor era mai mult plecat. Cumpără o fabrică de hârtie în Canada și un șantier naval în Australia. Când era acasă își petrecea tot timpul cu fiul său, care semăna din ce în ce mai mult cu el. Se simțea neobișnuit de mândru de băiat. Ar fi vrut să-l ia cu el în lungile sale călătorii, dar Margaret nu îl lăsa.

— E prea mic. Când o să mai crească, o să-l poți lua cu tine. Dacă vrei să fii cu el, îl găsești aici.

Până să-și dea Jamie seama, fiul său împlinise un an, apoi doi, făcându-l să se mire cât de repede trecea timpul. Venise deja anul 1887.

Pentru Margaret, cei doi ani trecuseră foarte greu. O dată pe săptămână, Jamie invita oaspeți la cină, ea făcând pe gazda drăguță. Ceilalți o găseau isteață și inteligentă și o companie

agreabilă. Știa că erau câțiva bărbați care o găseau chiar atrăgătoare, dar bineînțeles că nu făcuseră niciodată nici un gest, pentru că era soția lui Jamie McGregor.

După ce ultimii oaspeți plecau, Margaret îl întreba:

— Te-ai simțit bine în seara asta?

— Da, răspundea el invariabil. Noapte bună.

După care se ducea la micuțul Jamie. Câteva minute mai târziu, Margaret auzea ușa de la intrare închizându-se. Soțul ei pleca în oraș.

Noapte de noapte, Margaret McGregor se gândea la viața ei. Știa cât de mult o invidiau femeile din Klipdrift care nu cunoșteau realitatea. Trăia cu un bărbat care o trata mai rău decât un străin. Dacă măcar i-ar fi dat atenție! Se întrebă ce ar fi făcut el dacă într-o dimineață, la micul dejun, ea ar fi luat vasul cu fulgi de ovăz importați special din Scoția și i l-ar fi vărsat în cap. Parcă vedea expresia de pe chipul lui. Imaginea i se păru atât de amuzantă încât se trezi chicotind, dar râsul i se transformă treptat în suspine. „Nu vreau să-l mai iubesc. N-o să-l mai iubesc. Trebuie să încetez, înainte să mă distrug…“

În 1890, Klipdrift ajunse să depășească așteptările lui Jamie. În cei șapte ani de când se afla acolo se dezvoltase uimitor, datorită prospectorilor care veneau fără încetare din toate colțurile lumii. De fiecare dată avea loc din nou vechea poveste. Veneau cu trăsuri, căruțe sau chiar pe jos. Nu aveau nimic decât zdrențele de pe ei. Aveau nevoie de hrană, echipament, adăpost și bani, iar Jamie McGregor era acolo tocmai pentru a-i ajuta. Deținea acțiuni la o duzină de exploatări de diamante și de aur, iar numele și reputația lui erau tot mai cunoscute. Într-o dimineață primi vizita unui avocat de la De Beers, uriașul conglomerat care controla marile mine de diamant de la Kimberley.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă Jamie.

— Am fost trimis să vă fac o propunere, domnule McGregor. De Beers ar dori să vă cumpere. Spuneți dumneavoastră prețul.

Era o clipă importantă. Jamie zâmbi și zise:

— Spuneți-l pe al dumneavoastră.

David Blackwell devenea din ce în ce mai indispensabil pentru Jamie. În tânărul american se vedea pe el însuși, așa cum fusese odată. Era cinstit, inteligent și loial. Îl făcu mai întâi secretarul lui, apoi asistentul său personal și, în cele din urmă, când împlini vârsta de douăzeci și unu de ani, director general.

Pentru David Blackwell, Jamie era ca un al doilea tată. Când tatăl lui David suferi un atac de cord, Jamie îl internă în spital și plăti pentru tratamente, iar când își dădu sufletul, el însuși se îngriji de înmormântare. În cei cinci ani de când lucra pentru compania Kruger-Brent, David ajunsese să-și admire patronul mai mult decât pe oricine altcineva. Își dădea seama de situația dintre Jamie și Margaret și regreta profund, căci îi plăcea pe amândoi. „Dar nu-i treaba mea“, își spuse. „Eu trebuie să-l ajut pe Jamie cât pot.“

Jamie își petrecea din ce în ce mai mult timp cu fiul său, care împlinise cinci ani. Prima dată când îl luase cu el în mină, o săptămână întreagă nu mai vorbise despre altceva. Făceau excursii în cursul cărora dormeau în cort. Jamie era obișnuit cu cerul Scoției, unde stelele își știau bine locul pe firmament. Aici, în Africa de Sud, constelațiile erau derutante. În ianuarie Canopus strălucea puternic deasupra capului, dar în mai Crucea Sudului era la zenit. În iunie, deci la începutul iernii, Scorpionul ocupa locul de onoare pe boltă. Era amețitor, pur și simplu. Totuși, i se părea minunat să stea pe pământul cald, cu privirea ațintită spre cerul fără margini, avându-l pe fiul său alături, știind că făceau amândoi parte din aceeași eternitate.

Se trezeau dis-de-dimineață și vânau potârnichi, bibilici și tot felul de alte păsări sălbatice.

Micuțul Jamie își avea poneiul lui, astfel că tată și fiu călăreau alături prin savană, ocolind cu grijă gropile adânci făcute de furnicari, de ajuns ca să înghită și cal, și călăreț, și gropile mai mici făcute de suricate.

Savana era plină de primejdii. Într-una din aceste excursii, când își instalaseră cortul pe malul unui râu, aproape că fură omorâți de o turmă de antilope migratoare. Mai întâi se ivi un vag nor de praf la orizont. Iepuri, șacali, pisici fugeau care încotro, iar șerpii ieșeau din tufișuri căutând pietre sub care să se ascundă. Jamie scrută din nou zarea. Norul se apropia și mai mult.

— Hai să plecăm repede, zise el.

— Și cortul...

— Lasă-l!

Începură să urce repede un deal înalt. Auziră tropăit de copite, după care văzură primul șir de antilope, lung de vreo cinci kilometri. Erau pe puțin jumătate de milion, distrugând tot în calea lor. Copacii erau smulși din rădăcină, tufele pulverizate, lăsând în urma lor trupurile a sute de animale mici. Iepuri, șerpi, șacali, păsări erau zdrobite sub copitele aducătoare de moarte. Aerul era plin de praf și zgomot asurzitor. În cele din urmă, când totul se sfârși, Jamie socoti că durase mai mult de trei ore.

Când micuțul Jamie împlini șase ani, tatăl său îi spuse:

— Săptămâna viitoare o să te iau la Cape Town să vezi și tu un oraș adevărat.

— Și mama o să vină cu noi? Nu-i place vânătoarea, dar orașele îi plac.

— Nu, fiule, ea are treabă aici, îi răspunse tatăl său ciufulindu-l. Mergem numai noi, bărbații, da?

Pe copil îl supăra faptul că părinții lui erau atât de reci unul față de celălalt, dar atunci nu înțelegea prea multe.

Călătoriră în vagonul personal al lui Jamie. În 1891, calea ferată

devenise principalul mijloc de transport în Africa de Sud, căci trenurile erau ieftine, convenabile și rapide. Vagonul particular comandat de Jamie avea vreo patruzeci de metri și conținea patru compartimente de lux în care puteau să stea douăsprezece persoane, un salon ce putea fi folosit ca birou, o sufragerie, un bar și o bucătărie complet echipată. Compartimentele aveau canapele pe suporturi din alamă, lămpi cu gaz și ferestre foarte mari.

— Dar unde sunt călătorii? întrebă copilul la un moment dat.

— Noi suntem toți călătorii, râse Jamie. Ăsta e trenul tău, fiule.

Aproape tot timpul, puștiul privi pe fereastră, minunându-se de vastitatea câmpurilor pe lângă care treceau în viteză.

— Acesta e pământul Domnului, îi spuse tatăl său. L-a umplut cu minereuri prețioase pentru noi. Sunt toate acolo, în pământ, și așteaptă să fie găsite. Ce s-a descoperit până acum e numai începutul.

Când ajunseră la Cape Town, micuțul fu uimit de mulțimea de oameni și de clădirile uriașe. Jamie își duse fiul la sediul Liniei Maritime McGregor și îi arătă în port vreo șase vapoare care încărcau și descărcau mărfuri.

— Le vezi? Sunt toate ale noastre.

De cum ajunseră înapoi la Klipdrift, băiețelul povesti încântat ce văzuse.

— Tata are tot orașul! exclamă el. O să-ți placă, mamă! O să-l vezi și tu data viitoare.

— Așa e, dragul meu, zise ea strângându-l la piept.

Jamie își petrecea multe nopți departe de casă. Mergea la Madame Agnes, după cum aflase Margaret. Auzise chiar că îi cumpărase o casă uneia dintre femei, ca să o poată vizita în secret. Cu toate că nu avea toate informațiile, știa că, indiferent cine era respectiva, ar fi vrut s-o ucidă.

Pentru a-și menține moralul, se sili să-și facă de lucru în oraș.

Adună fonduri pentru construirea unei biserici și fondă o asociație de ajutorare a familiilor nevoiașe de prospectori. Îl rugă pe Jamie să pună un vagon la dispoziția celor care se întorceau la Cape Town când rămâneau fără bani și fără orice speranță.

— Îmi ceri să arunc banii pe apa sâmbetei, femeie, mormăi el. Lasă-i să se întoarcă așa cum au venit.

— Dar nu pot nici să mai meargă, replică Margaret. În plus, dacă rămân aici, orașul va trebui să suporte cheltuielile pentru îmbrăcăminte și hrană.

— Bine, fie, oftă el într-un târziu. Dar este o idee prostească.

— Îți mulțumesc, Jamie.

O urmări cu privirea ieșind din birou și, în ciuda voinței lui, nu putu să nu se simtă mândru de ea. „Ar fi putut să fie o soție extraordinară pentru altul", își spuse.

Numele femeii pe care Jamie o instalase într-o casă separată era Maggie, frumoasa prostituată care stătuse lângă Margaret la masa dată în cinstea copilului. În mod paradoxal, purta același nume cu soția lui, se gândea Jamie, dar nu exista nici o asemănare între ele. Maggie era o blondă de douăzeci și unu de ani, cu un chip nostim și un trup împlinit. Pe deasupra, era o adevărată tigroaică în pat. Jamie o plătise foarte bine pe Madame Agnes ca să-i dea drumul fetei, iar pe Maggie o plătea cu generozitate. Era foarte discret când o vizita. Venea numai noaptea, convins că nu-l observa nimeni; de fapt, mulți îl văzuseră, însă nici unul nu îndrăznea să comenteze. Era orașul lui Jamie McGregor, și avea dreptul să facă ce voia.

În seara aceea însă, nu găsi nici o bucurie. Se dusese cu gândul la plăcerea pe care avea s-o trăiască acolo, dar o găsi pe Maggie prost dispusă. Stătea tolănită în patul mare, într-un capot roz care nu îi ascundea prea bine sânii copți și nici triunghiul mătăsos și auriu dintre coapse.

— M-am săturat să tot stau închisă în blestemata asta de casă. Parcă

aș fi o sclavă! Cel puțin la Madame Agnes se întâmpla mereu câte ceva. De ce nu mă iei niciodată în călătoriile tale?

— Doar ți-am mai explicat, Maggie, nu pot...

Ea sări din pat să-l înfrunte, iar capotul i se deschise complet.

— Prostii! Pe fiul tău îl iei peste tot. Eu nu-s la fel de bună ca puștiul ăla?

— Nu, rosti Jamie pe un ton periculos de calm. Nu ești.

Se duse să-și toarne un brandy, al patrulea, mult mai mult ca de obicei.

— Nu însemn absolut nimic pentru tine! Sunt doar un fund și atât, adăugă ea și, dându-și capul pe spate, izbucni într-un râs sarcastic. Marele, moralul scot!

— Scoțian, nu scot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să nu mă mai dăscălești atâta? Nimic din ce spun eu nu e bine. Cine dracu' te crezi, nenorocitu' de taică-meu?

Jamie se săturase.

— Mâine poți să te-ntorci la Madame Agnes. O s-o anunț eu că te duci înapoi, zise el și, luându-și pălăria, se îndreptă spre ușă.

— Nu poți să scapi de mine așa, cu una, cu două, ticălosule! țipă ea, înnebunită de furie.

— Ba tocmai am făcut-o, spuse el din prag.

Acestea fiind zise, dispăru în noapte.

Spre surprinderea lui, îi venea greu să meargă drept. Poate băuse mai mult de patru pahare de brandy. Nu era tocmai sigur. Își aminti de trupul gol al lui Maggie întins pe pat și de felul în care și-l etalase, ispitindu-l, ca apoi să se retragă. Se jucase cu el, îl mângâiase, își trecuse limba moale peste organul lui până când se

întărise, dornic să o aibă. Atunci însă începuse cu reproșurile, lăsându-l excitat și nesatisfăcut.

Acasă, în drum spre odaia lui, trecu prin fața camerei lui Margaret. Se vedea lumină pe sub ușă. Deci nu dormea încă. Și-o închipui deodată întinsă în pat, purtând o cămașă de noapte transparentă. Sau poate nimic. Își aminti cum se zvârcolise trupul ei bogat și împlinit sub el la umbra copacilor de pe malul râului Orange. Mânat de băutură, deschise ușa și intră.

Ea citea în pat la lumina unei lămpi. Își ridică privirea surprinsă.

— Jamie! S-a-ntâmplat ceva?

— Ce, e mare lucru că m-am hotărât să-i fac o vizită soției mele? bolborosi el.

Purta o cămașă de noapte transparentă, și Jamie îi putu vedea sânii plini și încordați prin material. „Doamne, ce trup minunat are!“, își spuse el începând să se dezbrace.

Margaret sări din pat cu ochii cât cepele.

— Ce faci?

Jamie trânti ușa cu piciorul și se duse spre ea. În clipa următoare o aruncă pe pat și sări alături, complet gol.

— Dumnezeule, cât te doresc, Maggie!

În beția lui, nici nu mai era sigur pe care din cele două Maggie o dorea cu adevărat. Ce se mai lupta cu el! Da, ea era pisicuța lui sălbatică. Izbucni în râs când reuși să-i țină cu forța mâinile și picioarele. Dintr-odată, ea i se oferi cu totul, trăgându-l aproape și șoptind:

— Ah, Jamie, scumpul meu Jamie, am atâta nevoie de tine!

În acest timp el se gândea: „N-ar fi trebuit să fiu atât de crud cu tine. Dimineață o să-ți spun să nu te mai întorci la Madame Agnes...“

În zori, când se trezi, Margaret constată că era singură în pat. Amintindu-și de virilitatea lui, de felul cum îi șoptise „Doamne, cât te doresc, Maggie“, fu cuprinsă de o bucurie fără margini. Avusese dreptate. O iubea, într-adevăr. Meritase să aștepte, meritaseră toți acei ani de durere, singurătate și umilință.

În culmea fericirii, făcu baie, își uscă părul și ezită mult înainte de a alege o rochie care să-l impresioneze pe soțul ei. Îi dădu liber bucătăresei, ca să-i pregătească ea însăși mâncarea lui preferată. Aranjă masa de câteva ori, până când îi plăcu cum erau puse lumânările și florile. Voia ca seara aceea să fie perfectă.

Dar Jamie nu veni acasă la cină. Nu veni toată noaptea. Margaret îl așteptă în bibliotecă până la trei dimineața, apoi se duse abătută la culcare.

Seara următoare, când se întoarse acasă, Jamie o salută politicos, după care se duse în odaia fiului său. Stupefiată, Margaret se întoarse încet către oglindă. Imaginea pe care o văzu acolo îi spuse că niciodată nu fusese mai frumoasă, dar ochii care o priveau erau de nerecunoscut. Erau ochii altcuiva.

— Am o veste minunată pentru dumneavoastră, doamnă McGregor, îi spuse voios doctorul Teeger. Veți avea un copil.

Șocată, Margaret nu știa ce să facă, să râdă sau să plângă. Veste minunată? Aducerea unui alt copil într-o căsnicie lipsită de dragoste era de neconceput. Nu mai putea suporta umilința, trebuia să găsească o scăpare. Chiar în acel moment, senzația de greață deveni atât de puternică, încât fruntea i se acoperi de sudoare.

— Grețuri? o întrebă medicul.

— Da.

— Luați astea, zise el dându-i niște pastile. O să vă ajute. Sunteți într-o stare excelentă, doamnă McGregor, nu aveți de ce să vă faceți griji. Acum duceți-vă acasă și dați-i soțului vestea cea bună.

— Da, oftă ea. Așa o să fac.

Se aflau la masă când îi spuse pe un ton lipsit de expresie:

— Am fost la medic astăzi. Voi avea un copil.

Fără să scoată o vorbă, Jamie trânti șervetul pe masă, se ridică și părăsi încăperea ca o furtună. Atunci își dădu seama Margaret că îl putea urî pe Jamie McGregor la fel de mult pe cât îl iubea.

Își petrecu mare parte a sarcinii în pat, slăbită și epuizată. Stătea cu ochii în tavan ore întregi, reflectând la viața pe care o dusese până atunci și la ceea ce urma. Și-l imagina pe Jamie la picioarele ei, implorând-o să-l ierte și iubind-o iar cu sălbăticie. Aceasta nu era însă decât o închipuire. În realitate era prinsă în cursă. Nu avea unde să se ducă și, chiar dacă ar fi putut să plece, el n-ar fi lăsat-o să-și ia fiul.

Jamie, acum în vârstă de șapte ani, era un băiat sănătos, frumușel, cu o minte ageră și cu simțul umorului. Era mai apropiat de mama lui, de parcă i-ar fi simțit nefericirea. Îi aducea tot felul de cadouri pe care i le pregătise la școală; Margaret îi mulțumea cu un zâmbet, făcând eforturi să se smulgă din depresie. Când băiatul o întrebă de ce tatăl lui stătea mereu plecat nopțile și nu o scotea deloc în oraș, ea îi răspunse:

— Tatăl tău e un om de seamă, Jamie. Face lucruri importante și, de aceea, e foarte ocupat.

„Ce e între mine și soțul meu e numai treaba noastră, și n-o să-l las pe Jamie să-și urască tatăl din cauza asta“, își spuse ea.

Sarcina devenea din ce în ce mai vizibilă. Cunoștințele o opreau pe stradă, întrebând-o:

— Nu mai e mult, nu, doamnă McGregor? Pun pariu că o să fie un băiețel la fel de frumos ca Jamie. Soțul dumneavoastră trebuie să fie în culmea fericirii.

Și în spatele ei:

— Biata femeie! E foarte slăbită, trebuie să fi aflat de târfa aia pe care și-a luat-o de amantă...

Începu să-l pregătească pe micuțul Jamie pentru eveniment.

— Dragul meu, o să ai o nouă surioară sau un nou frățior în curând. O să ai cu cine să te joci tot timpul. Nu-i așa că o să fie frumos?

— O să ai și tu mai multă companie, mamă, răspunse băiețelul strângând-o în brațe.

Margaret se chinui să-și rețină lacrimile.

Durerile începură pe la patru dimineața, iar nașterea avu loc la amiază. Era o fetiță sănătoasă care avea gura mamei și bărbia tatălui ei și un păr negru cârlionțat. Margaret îi dădu numele de Kate. „Este un nume care sugerează putere“, se gândi ea. „Și va avea nevoie de putere. Toți avem. Trebuie să-mi duc copiii departe de aici. Nu știu cum încă, dar voi găsi eu o cale.“

Când David Blackwell dădu buzna în biroul patronului fără să bată, acesta îl privi surprins.

— Ce naiba?

— E revoltă în Namib!

Jamie se ridică brusc.

— Cum? Ce s-a întâmplat?

— Un negru a fost prins încercând să fure un diamant. Și-a făcut o tăietură la subsuoară și a ascuns piatra acolo. Ca lecție, Hans Zimmerman l-a biciuit în fața tuturor. Băiatul a murit. Avea doisprezece ani.

— Dumnezeule! izbucni mânios Jamie. Doar am dat ordin să se înceteze cu biciuirile la toate minele.

— Eu l-am avertizat pe Zimmerman.

— Scapă de ticălos!

— Nu-i de găsit.

— De ce nu?

— L-au luat negrii. Nu mai putem controla situația.

Jamie își luă repede pălăria.

— Stai aici și ai grijă de tot până mă întorc!

— Nu cred că e bine să vă duceți acolo, domnule McGregor. Negrul ucis de Zimmerman făcea parte din tribul Barolong și ei nici nu iartă, nici nu uită. Aș...

Dar Jamie plecase deja.

Când ajunse la vreo cincisprezece kilometri de exploatare, zări fumul. Toate colibele din Namib ardeau ca niște torțe. „Proștii! Își ard propriile case“, se gândi el. Pe măsură ce se apropia, auzi împușcături și țipete. Polițiștii trăgeau în negri și în mulatri, care, disperați, încercau să fugă. Albii erau depășiți ca număr, zece la unu, dar aveau arme.

Văzându-l pe Jamie, șeful polițiștilor, Bernard Sothey, se duse repede la el și îi spuse:

— Nu vă faceți griji, domnule McGregor. O să-i prindem pe toți blestemații ăștia.

— Îi prindeți pe dracu’, răcni Jamie. Ordonă-le oamenilor tăi să-nceteze focul!

— Cum? Păi, dacă noi...

— Fă cum ți-am spus! îi strigă Jamie, simțind că-i venea rău de furie când văzu o femeie neagră căzând sub o ploaie de gloanțe. Cheamă-ți oamenii!

— Cum spuneți dumneavoastră.

Trei minute mai târziu, focul încetă. Peste tot în jur erau o mulțime de cadavre.

— Dacă vreți sfatul meu, eu aș... începu Sothey.

— Nu vreau sfatul tău. Aduceți-l pe conducătorul lor!

Doi polițiști aduseră un tânăr negru. Avea cătușe și era plin de sânge, dar nu părea speriat. Stătea drept, cu ochii strălucind, ceea ce îl făcu pe Jamie să-și amintească de isiko, termenul folosit de Banda pentru a caracteriza mândria populațiilor bantu.

— Eu sunt Jamie McGregor. Când negrul se mulțumi să scuipe disprețuitor, adăugă: Ce s-a întâmplat aici nu a fost din ordinul meu. Aș vrea să mă înțeleg cu oamenii tăi.

— Spuneți-le asta văduvelor.

Jamie se întoarse spre Sothey.

— Unde e Hans Zimmerman?

— Încă îl mai căutăm, domnule.

Jamie văzu sclipirea din ochii negrului și își dădu seama că nu aveau să-l găsească niciodată. Îi spuse:

— O să închid mina pentru trei zile. Aș vrea să le vorbești oamenilor. Faceți o listă cu toate nemulțumirile pe care le aveți, și o să mă ocup personal. Promit că o să mă țin de cuvânt. O să schimb tot ce nu merge aici. Observând scepticismul celuilalt, insistă: Va veni un nou supraveghetor și veți lucra în condiții decente. Dar aștept ca oamenii tăi să reînceapă munca peste trei zile.

Polițistului nu-i venea să creadă ce auzise.

— Vreți să spuneți că o să-i dați drumul? Dar mi-a ucis câțiva oameni.

— Se va face o anchetă completă și...

Tropotul unui cal ce se apropia în galop îl făcu să se întoarcă. Spre

uimirea lui, era David Blackwell, pe care nu-l aștepta acolo.

David sări de pe cal.

— Domnule McGregor, fiul dumneavoastră a dispărut.

Inima lui Jamie se opri în loc.

Jumătate din populația Klipdriftului plecă în căutarea copilului. Cercetară împrejurimile, scormoniră prin toate văgăunile și râpele, dar nu găsiră nici o urmă.

Jamie parcă era nebun. „S-a rătăcit pe undeva și-atât. O să se-ntoarcă el."

Intră în dormitorul lui Margaret, pe care o găsi în pat, alăptând fetița.

— Ai mai aflat ceva? îl întrebă ea.

— Nu, nu încă, dar o să-l găsesc, fii sigură de asta!

După ce își privi fetița o clipă, ieși fără să mai spună ceva.

Doamna Talley intră frământându-și mâinile în șorț.

— Fiți liniștită, doamnă McGregor, Jamie e un băiat mare, știe să-și poarte singur de grijă.

Ochii lui Margaret erau plini de lacrimi. „Nimeni nu i-ar face vreun rău micuțului Jamie, nu-i așa? Sigur că nu."

Doamna Talley se aplecă și i-o luă pe Kate din brațe.

— Încercați să dormiți!

Duse apoi copila în camera ei și o așeză în leagăn. Kate o privea zâmbind.

— Hai, dormi acum și tu, micuța mea! Te așteaptă o viață foarte agitată, îi zise doamna Talley, după care ieși închizând ușa în urma

ei.

La miezul nopții, fereastra dormitorului se deschise încet și un bărbat pătrunse în odaie. Se duse direct la leagăn, îi aruncă o pătură pe cap fetiței și o luă în brațe.

Banda plecă le fel de iute cum venise.

Doamna Talley fu cea care descoperi dispariția lui Kate. Prima dată se gândi că poate doamna McGregor intrase în timpul nopții și o luase la ea. Intrând la Margaret, o întrebă repede:

— Unde e fetița?

Văzând expresia de pe chipul ei, înțelese într-o clipă ce se întâmplase.

Cum trecuse încă o zi fără să se dea de urma fiului său, Jamie se afla pe punctul de a face o criză nervoasă.

— Nu i s-o fi întâmplat ceva rău, ce crezi? îl întrebă la un moment dat pe David, abia stăpânindu-și tremurul din glas.

David încercă să pară convingător:

— Sunt sigur că nu, domnule McGregor.

În realitate, era pesimist. Doar îl avertizase pe șeful său că negrii bantu nu iertau și nu uitau, iar cel ucis fusese un bantu. Avea o singură certitudine: dacă oamenii aceia îl luaseră pe micul Jamie, copilul urma sa aibă o moarte oribilă.

Jamie se întoarse acasă în zori, complet epuizat. Condusese toată noaptea o poteră formată din localnici, săpători și polițiști, căutând prin toate locurile posibile, dar fără succes.

David, care îl aștepta în birou, se ridică plin de respect.

— Domnule McGregor, fiica dumneavoastră a fost răpită.

Jamie îl privi tăcut, alb ca varul. Apoi se întoarse și se duse în dormitor.

Cum nu dormise de patruzeci și opt de ore, căzu pe pat și adormi într-o clipită. Se afla la umbra unui baobab uriaș împreună cu fiul său. Dintr-odată, micuțul Jamie începu să tragă de el. „Trezește-te, tată, vine un leu!“ Fiara se apropia din ce în ce mai mult și mai repede, și fiul său îl zgâlțâia tot mai tare. „Trezește-te!“

Deschise ochii. Îl văzu pe Banda lângă el. Jamie vru să spună ceva, dar negrul îi astupă gura cu mâna.

— Taci! îi zise el, dar îl lăsă să se ridice în capul oaselor.

— Unde e fiul meu? întrebă Jamie.

— E mort.

Odaia începu să se învârtă cu el.

— Îmi pare rău! Am ajuns prea târziu ca să-i mai pot opri. Oamenii tăi au vărsat sânge bantu, și poporul meu a cerut răzbunare.

Jamie își îngropă fața în mâini.

— Dumnezeule! Ce i-au făcut?

În glasul lui Banda se simțea o tristețe fără margini.

— L-au lăsat în deșert. Eu i-am... i-am găsit trupul și l-am îngropat.

— O, nu! Vai, te rog, nu!

— Am încercat să-l salvez, Jamie.

Jamie dădu din cap încet, în semn că îl credea. Întrebă abătut:

— Și fetița?

— Am luat-o eu înainte s-o găsească ei. Acum e înapoi în dormitor și doarme. Va fi bine dacă tu îți vei ține promisiunea.

Jamie își ridică privirea. Chipul său era o mască a urii.

— O să-mi țin promisiunea. Dar îi vreau pe cei care mi-au ucis copilul. Trebuie să plătească.

— În cazul ăsta va trebui să-mi ucizi tot tribul, spuse Banda, după care dispăru.

Nu era decât un coșmar. Își ținea ochii strâns închiși, știind că, dacă îi deschidea, coșmarul avea să devină realitate, și copiii ei aveau să moară. Prin urmare, juca acel joc. Își ținea ochii închiși până când avea să-i simtă mânuța lui Jamie într-a ei, spunându-i:

— Totul e bine, mămico! Suntem aici. Teferi.

Zăcea de trei zile, refuzând să vorbească sau să vadă pe cineva. Doctorul Teeger venea și pleca, dar ea nu își dădea seama. La un moment dat auzi un zgomot puternic venind din odaia fiului ei. Deschise ochii și ascultă. Se mai auzi ceva. Micuțul Jamie se întorsese!

Se dădu repede jos din pat și alergă pe coridor până în dreptul ușii. Prin ea auzea tot felul de sunete ciudate. Își luă inima în dinți și o deschise.

Soțul ei era pe podea, cu chipul și trupul contorsionate. Un ochi îl avea închis, în timp ce cu celălalt o privea în mod grotesc. Încerca să vorbească, dar din gură nu-i ieșeau decât sunete animalice.

— Of, Jamie... Jamie! gemu ea.

Doctorul Teeger spuse:

— Mă tem că vă voi da vești proaste, doamnă McGregor. Soțul dumneavoastră a suferit un atac cerebral foarte grav. Are cincizeci la sută șanse de supraviețuire, dar în acest caz va fi un infirm, o legumă. Voi face aranjamentele necesare ca să-l internez într-un sanatoriu unde va fi îngrijit cum trebuie.

— Nu.

O privi surprins.

— Nu... ce?

— Nu vreau să-l internați în spital. Îl vreau aici, cu mine.

Medicul se gândi o clipă.

— Bine, dar veți avea nevoie de o asistentă medicală. Voi căuta pe cineva

— Nu, nu vreau. O să-l îngrijesc eu singură pe Jamie.

Doctorul Teeger clătină din cap.

— Nu se poate, doamnă McGregor. Nu vă dați seama ce înseamnă. Soțul dumneavoastră nu mai este o ființă umană funcțională. Este complet paralizat și va rămâne așa pentru tot restul vieții.

— Voi avea eu grijă de el, repetă Margaret.

În sfârșit, Jamie îi aparținea.

Jamie McGregor mai trăi exact un an din ziua accidentului cerebral, și aceea fu cea mai fericită perioadă din viața lui Margaret. Era complet neajutorat. Nu putea nici să vorbească, nici să se miște.

Ea îl îngrijea, îi făcea toate poftele și îl veghea zi și noapte. În timpul zilei, îl așeza într-un scaun cu rotile și, în timp ce îi tricota pulovere, îi vorbea. Discuta cu el toate problemele casei pentru care nu avusese niciodată timp înainte și îi povestea cum îi mergea micuței Kate. Seara îi ducea trupul slăbit la ea în dormitor și îl așeza încet în pat. Îl învelea și îi vorbea iar până când adormea.

David Blackwell, acum director al companiei, îi aducea din când în când lui Margaret hârtii la semnat. Vederea lui Jamie îi provoca o suferință cumplită. „Îi datorez totul acestui om“, se gândea el.

— Ai făcut o alegere bună, îi spuse Margaret soțului ei. David e foarte potrivit, îți seamănă în multe privințe. Dar nimeni nu se compară cu tine, dragul meu. Erai atât de frumos, Jamie, și bun, și puternic! Și nu te temeai să visezi. Acum toate visele ți s-au

împlinit. Compania crește pe zi ce trece, iar micuța Kate a început să vorbească. Sunt în stare să jur că a zis „mama“ azi-dimineață...

Din scaunul lui, Jamie privea cu un ochi înainte.

— Are ochii tăi, gura ta. O să fie o frumusețe...

A doua zi dimineață, când se trezi, Jamie murise. Îl luă în brațe și îl ținu strâns.

— Odihnește-te, dragul meu, odihnește-te! Te-am iubit totdeauna atât de mult, Jamie, sper că știi asta. Adio, unica mea iubire!

Rămăsese singură. Atât soțul, cât și fiul ei o părăsiseră. Nu mai erau decât ea și Kate. Se duse în odaia fetiței și o privi cum dormea în leagăn. „Katherine. Kate.“ Numele venea din greacă și însemna „limpede, pur“. Era un nume pe care îl purtau sfintele, maicile și reginele.

— Care din ele o să fii tu, Kate? întrebă Margaret cu glas tare.

Era vremea marilor expansiuni în Africa de Sud, dar și vremea marilor conflicte. Disputa care mocnea în Transvaal între buri și britanici ajunse în cele din urmă să se acutizeze. Joi, 12 octombrie 1899, când Kate împlinea șapte ani, britanicii le declarară război burilor; trei zile mai târziu, Statul Liber Orange fu atacat. David încercă să o convingă pe Margaret să o ia pe Kate și să părăsească Africa de Sud, dar ea refuză.

— Soțul meu e aici!

David știa că nu o putea face să se răzgândească.

— O să mă înrolez în armata burilor. Tu te descurci singură?

— Bineînțeles, spuse Margaret. O să-ncerc să țin compania pe picioare.

A doua zi David plecă.

Britanicii se așteptaseră să fie un război de scurtă durată și ușor, astfel că începuseră încrezători și optimiști. La Hyde Park Barrocks, la Londra, se organiză un dineu pe al cărui meniu era înfățișat un soldat britanic ducând pe tavă capul unui mistreț[6].

Textul era următorul:

DINEU DE DESPĂRȚIRE PENTRU DETAȘAMENTUL CAPE

27 noiembrie 1899

MENIU

Stridii Blue Points

Supă-cremă combinată

Cârnați în aluat de clătite

Calcan

Oaie Mafeking

Napi de Transvaal. Sos Cape

Fazani Pretoria

Sos alb

Cartofi la cuptor

Budinca păcii. Înghețată massa[7]

Brânză olandeză

Desert

(Vă rugăm să nu aruncați cochiliile sub masă)

Vin „Lacrima burului“, gin „Long Tom“[8]

Vin de Orania

Britanicii avură însă o surpriză. Burii erau la ei acasă și, în plus, erau aprigi și hotărâți. Cea dintâi luptă se dădu la Mafeking, localitate puțin mai mare decât un sat. Atunci își dădură seama englezii de calibrul adversarului. Cu întăririle primite din metropolă asediară orașul Kimberley, dar numai după o luptă înverșunată reușiră să cucerească Ladysmith. Tunurile burilor aveau o bătaie mai lungă decât ale lor; pentru a compensa acest dezavantaj, piesele de artilerie de pe vasele de război britanice fură debarcate, astfel că marinarii ajunseră să le utilizeze la sute de kilometri distanță de vapoare.

La Klipdrift, Margaret aștepta nerăbdătoare orice știre despre mersul războiului. Cu toții se hrăneau cu zvonuri, iar starea lor sufletească varia de la bucurie la disperare, după cum erau veștile.

Într-o dimineață, unul dintre angajați dădu buzna în biroul ei zicând:

— Tocmai am auzit că englezii se-ndreaptă spre Klipdrift. O să ne omoare pe toți!

— Prostii! N-o să-ndrăznească să se atingă de noi.

Cinci ore mai târziu, Margaret McGregor era prizonieră de război. Fu dusă împreună cu Kate la Paardeberg, unul dintre sutele de lagăre de prizonieri care împânziseră Africa de Sud. Erau ținuți într-un enorm câmp deschis, îngrădit cu sârmă ghimpată și păzit de soldați britanici. Condițiile erau îngrozitoare.

Ținând-o pe Kate în brațe, Margaret îi spuse:

— Nu te teme, scumpa mea, n-o să ți se-ntâmple nimic.

Dar nici una din ele nu credea. Fiecare zi aducea și mai multe orori.

Prizonierii mureau cu zecile, cu sutele și apoi cu miile când febra se răspândi. Nu existau doctori sau medicamente pentru bolnavi, iar hrana era foarte puțină. Coșmarul dură aproape trei ani.

Cel mai chinuitor era sentimentul de neajutorare. Margaret și Kate se aflau la dispoziția celor care le capturaseră. De ei depindeau pentru hrană și adăpost. Kate era terorizată. Îi vedea pe copiii din jurul ei murind și se temea că avea să-i vină și ei rândul. Nu avea nici o putere ca să-și apere mama sau pe ea însăși, și aceasta era o lecție pe care nu avea să o uite niciodată. Puterea. Dacă ai putere, ai hrană. Medicamente. Libertate. Viață. „Într-o bună zi o să am putere", își spuse ea. „Nimeni n-o să-mi mai facă așa ceva vreodată."

Luptele continuară – Belmont, Graspan, Stormberg și Spioenkop –, dar bravii buri nu se puteau pune cu puternicul imperiu britanic. În 1902, după aproape trei ani de lupte sângeroase, trebuiră să capituleze. Cincizeci și cinci de mii de buri participaseră la lupte, și treizeci și patru de mii de soldați, femei și copii muriseră, dar ceea ce îi umplea pe supraviețuitori de o imensă amărăciune era gândul că douăzeci și opt de mii dintre ei pieriseră în lagărele britanice.

Imediat ce porțile se deschiseră, Margaret se întoarse la Klipdrift cu Kate. După câteva săptămâni, într-o zi liniștită de duminică, apăru și David Blackwell. Purtând în suflet drama războiului, rămăsese același David tenace și serios pe care Margaret știa că se putea bizui. Pe tot parcursul conflictului se gândise cu teamă la soarta lui Margaret și a fetiței sale, așa că îl cuprinse o bucurie nemărginită când le găsi pe amândouă tefere.

— Aș fi vrut să vă pot apăra pe amândouă, îi zise lui Margaret.

— A trecut totul, David, acum nu trebuie să ne mai gândim decât la viitor.

Și viitorul nu însemna altceva decât compania Kruger-Brent.

Pentru întreaga lume, anul 1900 era o tăbliță curată pe care trebuia scrisă istoria, o nouă eră care promitea pace și foarte multe speranțe

pentru toți. Începuse un nou secol, aducând cu el o serie de invenții uimitoare care aveau să modifice viața pe tot globul. Motoarele cu aburi și cele electrice ale automobilelor fură înlocuite de motorul cu combustie internă. Își făcură apariția submarinele și avioanele. Populația planetei ajunsese la un miliard și jumătate de locuitori. Era vremea dezvoltării, și în următorii șase ani Margaret și David profitară din plin de orice ocazie.

În acest timp, Kate crescu aproape nesupravegheată. Mama ei era prea ocupată cu problemele companiei pentru a-i mai da ei vreo atenție. Era o copilă sălbatică, încăpățânată, încrezută și neascultătoare. Într-o după-amiază, când se întorcea de la o întrunire de afaceri, Margaret își găsi fiica de paisprezece ani bătându-se cu doi băieți în curtea plină de noroi. O privi îngrozită.

— Fir-ar să fie! Asta-i fata care într-o zi o să fie la cârma companiei Kruger-Brent! Dumnezeu să ne ajute pe toți!

---

[1] Mâncare scoțiană din organe de oaie sau vițel (n.red.)

[2] Pentru a da curs unei profeții, membrii populației Xhosa din Africa de Sud și-au ucis toate animalele și și-au distrus recoltele în 1856–1857. (n.red.)

[3] Budincă cu prune (în limba engleză, în original) (n.tr.)

[4] Insula fripturii de vită (în limba engleză, în original) (n.tr.)

[5] Membri ai populațiilor vorbitoare de bantu din sudul Africii (n.red.)

[6] În engleză, boar („mistreț“) și boer (bur) se pronunță asemănător (n.red.)

[7] Apelativul dat de sclavii din Africa stăpânilor lor (n.red.)

[8] Long Tom – tun de fabricație franceză utilizat de buri în conflictul cu britanicii (n.red.)

Cartea a doua

Kate și David

1906–1914

Într-o seară fierbinte din vara anului 1914, Kate McGregor lucra în biroul ei din noul sediu al companiei, construit la Johannesburg, când auzi un huruit de motoare. Lăsă hârtiile pe care le studia și se uită pe fereastră. Două mașini de poliție și o dubă opriră chiar în fața intrării. Se încruntă văzând vreo cinci-șase polițiști coborând din vehicule și grăbindu-se spre căile de acces în imobil. Era târziu, și străzile erau pustii. În aceeași clipă, Kate își surprinse umbra în geam. Era o femeie frumoasă, având ochii deschiși la culoare ai tatălui ei și silueta plină a mamei.

Dintr-odată auzi o ciocănitură în ușă.

— Intră!

Apărură doi polițiști. Unul din ei purta gradul de inspector-șef.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Kate.

— Mă scuzați că vă deranjez la această oră târzie, domnișoară McGregor. Sunt inspectorul-șef Cominsky.

— Și care e problema, domnule inspector-șef?

— Am fost informați că un ucigaș evadat ar fi fost văzut intrând în această clădire cu puțin timp în urmă.

Pe chipul lui Kate apăru o expresie de șoc.

— Intrând în această clădire?

— Exact, domnișoară. E înarmat și periculos.

— În cazul ăsta, domnule inspector-șef, v-aș fi foarte recunoscătoare dacă l-ați găsi și l-ați scoate de aici, spuse ea nervoasă.

— Exact asta și avem de gând, domnișoară McGregor. N-ați văzut sau auzit ceva ieșit din comun?

— Nimic. Dar, după cum vedeți, sunt singură, iar aici sunt o mulțime de locuri unde s-ar putea ascunde cineva. V-aș ruga să vă puneți oamenii să caute foarte bine peste tot.

— Începem imediat, domnișoară. Inspectorul-șef își chemă oamenii în hol. Împrăștiați-vă! Începeți cu subsolul, terminați cu acoperișul. Se întoarse apoi spre Kate: E vreun birou încuiat?

— Nu cred, dar dacă e, îl descui eu.

Polițistul se gândi că ar fi fost și mai nervoasă dacă ar fi știut cât de disperat era cel pe care îl căutau.

— O să-l găsim noi, o asigură el.

Kate luă din nou raportul pe care îl studiase mai devreme, dar nu se putea concentra. Îi auzea peste tot prin clădire, umblând din birou în birou. Se întrebă cutremurându-se: „Oare o să-l găsească?“

Polițiștii înaintau încet, căutând cu atenție în fiecare colțișor, de la subsol până în pod. Peste trei sferturi de oră, Cominsky se întoarse în biroul lui Kate.

— Nu l-ați găsit, constată ea.

— Nu încă, domnișoară, dar nu vă faceți griji...

— Ba îmi fac, domnule inspector-șef. Dacă este, într-adevăr, un ucigaș evadat aici, vă rog foarte mult să-l găsiți.

— O să-l găsim, domnișoară McGregor. Avem și câini.

Pe culoar se auzi un lătrat și, o clipă mai târziu, un agent intră în birou ținând de lesă doi ciobănești germani.

— Am fost cu câinii peste tot, domnule comandant, în afară de această încăpere.

Inspectorul-șef se întoarse spre Kate.

— Ați ieșit cumva din birou în ultimele două ore?

— Da. M-am dus să iau niște dosare din biroul alăturat. Credeți că ar fi putut să...? întrebă ea străbătută de un fior. Desigur, vă rog să căutați și aici.

Polițistul fluieră scurt și agentul, dând drumul câinilor, spuse doar: „Căutați".

Câinii înnebuniră, pur și simplu. Alergară la o ușă închisă și începură să latre cu furie.

— Dumnezeule! exclamă Kate. E acolo!

Inspectorul-șef își scoase pistolul.

— Deschideți-l!

Doi polițiști, cu armele scoase, traseră ușile dulapului, însă acesta era gol.

Unul din câini se duse la o altă ușă și începu să dea cu laba pe ea.

— Ușa asta unde dă? întrebă Cominsky.

— La toaletă.

Cei doi polițiști se așezară de o parte și de alta a ușii și o deschiseră larg. Tot nimeni. Agentul cu câinii era total nedumerit.

— Niciodată nu s-au mai purtat așa, spuse el, privind cum patrupedele se învârteau agitate prin încăpere. Au prins mirosul, dar unde e individul?

Amândoi câinii se repeziră deodată la un sertar al biroului lui Kate, continuând să latre.

— Iată răspunsul, zise ea încercând să râdă. E în sertarul meu.

Cominsky era încurcat.

— Îmi pare nespus de rău că v-am deranjat, domnișoară McGregor. Ia câinii de aici, îi ceru agentului.

— Doar nu plecați? întrebă Kate cu îngrijorare în glas.

— Domnișoară McGregor, vă asigur că sunteți în perfectă siguranță. Oamenii mei au cercetat fiecare colțișor al clădirii, așa că vă garantez personal că nu-i nimeni aici. Mă tem că a fost doar o alarmă falsă. Scuzele mele!

Kate înghiți în sec.

— Vă pricepeți foarte bine să tulburați seara unei doamne.

Se uită pe geam până când dispăru din vedere și ultima mașină, după care, deschizând sertarul, scoase o pereche de pantofi pătați de sânge. Îi luă și se duse la o ușă pe care scria „Accesul rezervat personalului“. Încăperea era goală, cu excepția unui seif uriaș în perete, locul unde compania depozita diamantele înainte de a le expedia în străinătate. Kate formă repede combinația și deschise ușa. Pe laturi erau stivuite zeci de cutii pline cu diamante. În mijloc, jos, zăcea Banda, pe jumătate conștient.

— Au plecat, murmură Kate îngenunchind lângă el.

Banda deschise ochii încet și reuși să zâmbească slab.

— Dacă aș fi putut să ies de aici, îți dai seama ce bogat aș fi fost?

Îl ajută cu grijă să se ridice în picioare. Bărbatul avu o tresărire de durere când îi atinse brațul. I-l bandajase, dar sângele tot mai curgea.

— Poți să-ți pui pantofii?

I-i luase mai devreme și, ca să inducă în eroare câinii, pe care știa că polițiștii aveau să-i aducă, umblase cu ei prin tot biroul, după care îi ascunsese în sertar.

— Haide. Trebuie să ieșim de aici, îi zise, dar el clătină din cap.

— O s-o fac singur. Dacă te prind ajutându-mă, ai intra în mare bucluc.

— Lasă-mă pe mine să mă gândesc la asta. Observând privirea pe care rănitul o aruncă seifului, îl întrebă: Vrei ceva? Poți să iei.

Banda se uită la tânăra femeie și văzu că vorbea serios.

— Și tatăl tău mi-a făcut oferta asta, cu mult timp în urmă.

— Știu, replică ea zâmbind.

— N-am nevoie de bani. Trebuie doar să părăsesc orașul pentru câtva timp.

— Și cum crezi că o să ieși din Johannesburg?

— O să văd eu cum.

— Ascultă-mă! Poliția trebuie să fi blocat deja toate drumurile. Fiecare ieșire din oraș. Singur n-o să reușești.

— Ai făcut destul, rosti el cu încăpățânare.

Izbutise să-și pună pantofii. Arăta ca vai de el, cu cămașa și haina rupte și pline de sânge. Fața îi era ridată și părul încărunțit, dar ei îi părea tot înalt și tânăr ca atunci când îl văzuse prima oară, în copilărie.

— Dacă te prind, te ucid fără să clipească, insistă ea. Vino cu mine!

Nu se îndoia că toate ieșirile din Johannesburg erau păzite de patrule. Capturarea lui Banda reprezenta o prioritate, și autoritățile dăduseră ordin să fie adus viu sau mort. Nici gările și nici șoselele nu scăpau controlului.

— Sper ca planul tău să fie mai bun decât al lui Jamie, zise Banda cu glasul stins, ceea ce o făcu pe Kate să se întrebe cât sânge pierduse.

— Nu mai vorbi. Păstrează-ți forțele și lasă totul pe seama mea.

Părea mult mai încrezătoare decât era. Viața lui Banda era în mâinile ei și nu ar fi suportat să i se întâmple ceva. Își dorea iar, pentru a suta oară, ca David să nu fi fost plecat. Ei bine, avea să se descurce singură.

— O să aduc mașina pe alee. Aștepți zece minute și pe urmă ieși. O să las portiera din spate deschisă. Intri și te culci pe podea. O să găsești și o pătură cu care să te acoperi.

— Kate, o să controleze fiecare mașină care iese din oraș. Dacă…

— Dar noi n-o să mergem cu mașina. E un tren care pleacă spre Cape Town la opt dimineață. Am cerut să fie cuplat vagonul meu personal.

— Ai de gând să mă scoți cu vagonul tău?

— Exact.

Banda zâmbi.

— Vouă, ăstora din familia McGregor, vă place la nebunie aventura.

Peste o jumătate de oră, Kate ajunse cu mașina în apropierea gării. Banda era întins pe jos, în spate, ascuns sub o pătură. Trecuse fără probleme de punctele de control din oraș, dar acum, când o luă spre depou, o lumină i se aprinse deodată în față și văzu că drumul era blocat de câțiva polițiști. O figură familiară veni spre ea.

— Domnule inspector-șef Cominsky!

— Domnișoară McGregor, ce căutați pe aici? o întrebă el surprins.

— O să mă credeți o femeie proastă și slabă, domnule inspector-șef, dar, ca să fiu sinceră, întâmplarea de astăzi m-a speriat de moarte, așa că m-am hotărât să plec din oraș până se liniștesc lucrurile și îl găsiți pe criminal. Sau poate l-ați și găsit?

— Nu, nu încă, dar o să-l găsim. Simt eu că o să vină încoace. Oriunde s-ar duce, tot îl prindem noi.

— Sper din tot sufletul!

— Și încotro plecați?

— Vagonul meu se află puțin mai încolo. Merg spre Cape Town.

— Doriți să vă escorteze unul din oamenii mei?

— O, vă mulțumesc, dar nu-i nevoie. Acum când știu că n-ați abandonat căutările o să stau mai liniștită, credeți-mă!

După cinci minute erau amândoi în vagon. Domnea o beznă totală.

— E mai bine să nu aprind lumina, zise Kate ajutându-l pe Banda să se urce în pat. O să stai așa până mâine-dimineață. Când oprește trenul, te ascunzi în toaletă.

— Îți mulțumesc.

— Ai vreun doctor care să te vadă când ajungem la Cape Town? îl întrebă ea în timp ce trăgea obloanele.

— Ajungem? se miră el.

— Doar n-ai crezut că o să ratez bunătate de aventură lăsându-te să călătorești singur?

Banda își dădu capul pe spate și izbucni în râs. „E, într-adevăr, fiica tatălui ei."

La ivirea zorilor, vagonul fu atașat trenului ce trebuia să plece spre Cape Town. Îi zgâlțâi puțin până se făcu cuplarea.

Fix la opt ieșiră din gară. Kate lăsase vorbă să nu fie deranjată. Rana lui Banda sângera iar, așa că trebui s-o panseze. Nu avuseseră timp să stea de vorbă de când intrase clătinându-se în biroul ei, cu o seară înainte.

— Acum, spune-mi ce s-a-ntâmplat, îi ceru.

De unde să înceapă? se întrebă el. Cum putea să-i explice că semenii

lui bantu fuseseră izgoniți de pe pământul lor natal? Dar oare atunci începuse totul? Sau odată cu discursul ținut în parlamentul sud-african de uriașul Oom Paul Kruger, președintele Transvaalului: „Noi trebuie să fim stăpânii negrilor și să facem din ei o rasă de slujitori...“? Sau pornise de la Cecil Rhodes, marele făuritor de imperii, al cărui motto era „Africa pentru albi“? Cum putea el să rezume istoria poporului său într-o singură frază? Găsi totuși o cale.

— Poliția mi-a ucis fiul, zise el într-un sfârșit.

Și povestea începu. Ntombenthle, fiul mai mare al lui Banda, asista la o întrunire politică când poliția venise să-i disperseze pe participanți. Se trăseseră câteva focuri de armă și începuse revolta. Ntombenthle fusese arestat, și a doua zi îl găsiseră spânzurat în celulă.

— Au spus că a fost sinucidere, oftă Banda. Dar eu îmi cunosc fiul. A fost crimă.

— Dumnezeule, dar era atât de tânăr, spuse Kate, amintindu-și de câte ori se jucaseră și râseseră împreună. Se împăcase foarte bine cu Ntombenthle. Îmi pare rău, Banda, teribil de rău! Dar de ce te caută pe tine?

— După ce l-au ucis, am început să-i adun pe negri. Trebuia să lupt, Kate. Nu puteam să stau cu mâinile-n sân. Poliția m-a declarat atunci dușman al statului. M-au arestat pentru un jaf pe care nu-l comisesem și m-au condamnat la douăzeci de ani închisoare. Am evadat împreună cu încă patru prizonieri. Un paznic a fost împușcat și ucis, iar vina a căzut pe mine. Eu n-am pus mâna pe o armă-n viața mea.

— Te cred. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să găsim un loc unde să fii în siguranță.

— Îmi pare rău că te amestec în treaba asta.

— Nu m-ai amestecat în nimic. Ești prietenul meu.

El zâmbi.

— Știi care a fost primul alb care mi-a spus că-i sunt prieten? Tatăl

tău. Dar cum ai de gând să mă scoți din tren la Cape Town?

— Nu mergem la Cape Town!

— Dar ai spus că...

— Sunt femeie, Banda, deci am tot dreptul să mă răzgândesc.

În toiul nopții, când trenul opri în gara Worcester, Kate puse ca vagonul să-i fie decuplat și tras pe o linie secundară. Când se trezi dimineață și se duse la patul lui Banda, acesta nu mai era. Dispăruse. Nu voise să o compromită și mai mult. Fără îndoială, se pusese deja la adăpost, căci avea mulți prieteni care să-l ajute. „David o să fie mândru de mine“, își spuse în sinea ei.

*

— Nu pot să cred că ai fost atât de nebună! urlă David când Kate, întoarsă la Johannesburg, îi povesti totul. Nu ți-ai pus numai viața ta în pericol, ci întreaga companie. Dacă poliția l-ar fi găsit pe Banda aici, știi ce-ar fi făcut?

— Da, l-ar fi ucis, spuse ea sfidător.

David își frecă fruntea nervos.

— Nu înțelegi chiar nimic?

— Ba fii convins că da! Înțeleg că ești al naibii de rece și lipsit de sentimente, țipă ea cu ochii strălucind de furie.

— Ești încă un copil.

Ea ridică mâna să-l lovească, dar David o opri.

— Kate, trebuie să te stăpânești.

Ecoul acestor cuvinte îi răsuna în urechi: „Kate, trebuie să-nveți să te stăpânești...“

Se întâmplase cu atâta timp în urmă. Avea doar patru ani și era în toiul unei bătăi cu un băiat care îndrăznise să o necăjească. Văzându-l pe David, copilul dăduse bir cu fugiții. Ea pornise după el, însă David o prinsese.

— Stai pe loc, Kate! Trebuie să-nveți să te stăpânești. Domnișoarele nu se bat cu pumnii.

— Dar eu nu sunt o domnișoară, spuse ea. Lasă-mă-n pace, te rog!

Și David o lăsase.

Rochița roz era murdară de noroi și ruptă, iar obrazul îi era brăzdat de zgârieturi.

— Mai bine hai să te aranjez înainte să te vadă mama ta așa, îi spusese el.

— L-aș fi bătut dacă m-ai fi lăsat, mormăise ea privind cu regret după băiețelul care fugise.

— Poate că da, spusese David uitându-se înveselit la chipul acela mic și pătimaș.

În cele din urmă, Kate îl lăsase să o ia în brațe și să o ducă înăuntru. Îi plăcea la el în brațe. Îi plăcea totul la David. Era singurul adult care o înțelegea. De câte ori era în oraș, își petrecea timpul cu ea. În clipele lor de liniște, Jamie îi povestise tânărului David despre aventurile lui împreună cu Banda, iar el i le povestea la rândul lui fetiței, care nu se mai sătura ascultând.

— Mai povestește-mi cum a făcut pluta!

Și David îi povestea.

— Mai povestește-mi despre rechini... Hai, mai spune-mi despre ceața mării... Vorbește-mi de ziua...

Kate nu-și vedea prea des mama, care era prea ocupată cu treburile companiei. Margaret făcea totul cu gândul la Jamie.

Îi vorbea în fiecare seară, exact cum făcuse în anul cât zăcuse la pat.

— David ne ajută foarte mult, Jamie, și va fi la fel și când va conduce Kate compania. Nu vreau să te-ngrijorez, dar, pur și simplu, nu știu ce o să mă fac cu fata asta...

Kate era încăpățânată, nesupusă și imposibilă. Nu voia să-și asculte nici mama, nici pe doamna Talley. Dacă ele alegeau o rochie, Kate nu era de acord și îmbrăca o alta. Nu mânca decât ce voia și când voia și nu se lăsa înduplecată de nici o amenințare sau promisiune. De câte ori era obligată să ia parte la o aniversare, găsea ea o cale de a strica tot. Nu avea nici o prietenă. Nu voia să ia lecții de dans; în schimb, juca rugby cu băieții. Când începu școala, stabili un adevărat record de pozne. Margaret trebuia să se ducă cel puțin o dată pe lună la directoare, implorând-o să o ierte pe Kate și să n-o exmatriculeze.

— Nu o înțeleg deloc, doamnă McGregor, îi spunea directoarea oftând. Este foarte inteligentă, dar se împotrivește tot timpul. Nu știu ce să mă fac cu ea.

Nici Margaret nu știa.

Singurul care o putea stăpâni era David.

— Am auzit că ai fost invitată la o aniversare, îi spuse el într-o zi.

— Nu pot să sufăr aniversările.

David se lăsă în jos până ajunse la nivelul ochilor ei.

— Știu asta, Kate, dar tatăl sărbătoritei este un bun prieten al meu. M-ai face să mă simt prost dacă nu te-ai duce și dacă nu te-ai purta ca o adevărată domnișoară.

— Este chiar un bun prieten al tău? se interesă ea privindu-l fix.

— Este.

— Bine, atunci mă duc.

Și se purtă impecabil.

— Nu știu cum reușești, îi spuse Margaret lui David. Parcă i-ai face

vrăji.

— E doar prea îndrăzneață, replică David râzând. O să se schimbe, numai că e foarte important să avem grijă să nu-i distrugem acest curaj.

— Știi ceva, câteodată aș vrea să-i rup gâtul, oftă Margaret.

Când Kate avea zece ani, îi spuse lui David:

— Aș vrea să-l cunosc și eu pe Banda.

El o privi surprins.

— Mă tem că asta nu se poate. Ferma lui Banda e foarte departe de aici.

— Ai de gând să mă duci, sau vrei să mă duc singură?

Săptămâna următoare, David o duse la ferma lui Banda. Avea un teren destul de mare pe care cultiva grâu și creștea oi și struți. Casa propriu-zisă era o colibă circulară cu pereți din noroi uscat. Niște stâlpi susțineau acoperișul conic de stuf. Banda, care îi aștepta, o privi atent pe fetiță.

— Mi-aș fi dat seama oricând că ești fiica lui Jamie McGregor.

— Iar eu aș fi știut că ești Banda, răspunse Kate serioasă. Am venit să-ți mulțumesc pentru că i-ai salvat viața tatălui meu.

Banda începu să râdă.

— Cineva ți-a umplut capul cu povești. Hai, vino să-mi cunoști familia!

Soția lui era o frumoasă bantu pe nume Ntame. Avea doi băieți, Ntombenthle, cu șapte ani mai mare decât Kate, și Magena, cu șase ani mai mare. Ntombenthle era o copie în miniatură a tatălui său. Avea aceleași trăsături, aceeași ținută mândră și aceeași forță lăuntrică.

Kate își petrecu toată după-amiaza jucându-se cu cei doi copii. Cina o luară în bucătărie. David nu se simțea prea bine în compania familiei de negri. Îl respecta pe Banda, dar tradiția interzicea orice formă de socializare între cele două rase. În plus, îl îngrijorau și activitățile politice ale lui Banda. Se zvonea că ar fi fost un adept al lui John Tengo Jovabu, care lupta pentru schimbări sociale drastice. Dat fiind că proprietarii minelor nu puteau găsi destui muncitori indigeni, guvernul impusese o taxă de zece șilingi pentru fiecare negru care nu lucra la mină. Drept urmare, pe tot cuprinsul Africii de Sud izbucniseră revolte.

Mai târziu, după-amiază, David spuse:

— Ar fi mai bine să plecăm, Kate, avem mult de mers.

— Nu încă, protestă ea, apoi se întoarse spre Banda. Povestește-mi despre rechini...

De atunci, de câte ori se afla în oraș, Kate îl punea să o ducă la Banda și la familia lui.

Prezicerea lui David în legătură cu domolirea lui Kate nu dădea nici un semn să se adeverească. Dimpotrivă, devenea tot mai îndărătnică. Refuza ferm să participe la orice activitate specifică fetelor de vârsta ei. Insista să se țină după David, atât în vizitele la mine, cât și la vânătoare, la pescuit și în excursii. Kate adora acest lucru. Într-o zi, când pescuiau în râul Vaal, și Kate prinse un păstrăv mai mare decât toți ceilalți, David oftă:

— Ar fi trebuit să fii băiat.

— Nu mai vorbi prostii, David, atunci nu m-aș putea mărita cu tine, replică ea supărată. Când el izbucni în râs, adăugă pe un ton țâfnos: Doar știi foarte bine că o să ne căsătorim.

— Mă tem că nu, Kate. Sunt cu douăzeci și doi de ani mai mare decât tine. Ți-aș putea fi tată. Într-o zi o să cunoști un băiat, un tânăr drăguț...

— Eu nu vreau un tânăr drăguț. Eu pe tine te vreau.

— Dacă vorbești chiar serios, atunci o să-ți spun cum ajungi la inima unui bărbat.

— Hai, spune-mi! îl îndemnă ea nerăbdătoare.

— Prin stomacul lui. Hai, curăță păstrăvul ăla și să mâncăm.

Kate nu avea nici cea mai mică îndoială că urma să se mărite cu David Blackwell. În ceea ce o privea, era singurul bărbat din lume.

O dată pe săptămână, Margaret îl invita pe David la cină. De regulă, Kate prefera să ia masa cu servitorii, în bucătărie, unde nu trebuia să-i pese de maniere. Dar în fiecare seară de vineri, când venea David, își făcea apariția în sufragerie. De obicei venea singur, rareori era însoțit de vreo femeie, pe care Kate o ura din prima clipă. Aștepta să-l prindă singur ca să-i spună cu o dulce nevinovăție: „N-am mai văzut niciodată așa o nuanță de blond“. Sau „Are, fără îndoială, un gust ciudat în materie de haine, nu?“ sau „E cumva una dintre fetele de la Madame Agnes?“

Când Kate avea paisprezece ani, directoarea o chemă pe Margaret.

— Doamnă McGregor, eu conduc o școală respectabilă. Mă tem că fiica dumneavoastră ar putea fi un exemplu negativ pentru celelalte eleve.

— Ce-a mai făcut de data asta? oftă Margaret.

— Le învață pe colegele ei cuvinte pe care nu le-au mai auzit până acum, zise directoarea cu asprime. Ba aș putea adăuga, doamnă McGregor, că unele îmi sunt străine și mie. Nu pot să-mi dau seama de unde le-o fi învățat.

Margaret își dădea seama foarte bine. Kate le învăța de la prietenii ei de pe stradă. „Ar fi timpul să punem capăt acestei situații“, se gândi ea posomorâtă.

Directoarea tocmai îi spunea:

— Aș dori să discutați cu ea. O să-i mai dăm o șansă, dar...

— Nu, eu am o idee mai bună. O s-o trimit la o școală departe de casă.

Când îi dădu vestea lui David, acesta comentă zâmbind:

— N-o să-i placă deloc.

— N-am ce să fac. Directoarea s-a plâns de vocabularul lui Kate, pe care l-a deprins de la căutătorii de diamante. Se ține după ei tot timpul, așa că a ajuns să se poarte ca ei, să arate ca ei și să miroasă ca ei. Ca să fiu sinceră, n-o înțeleg absolut deloc. Habar n-am de ce se poartă așa, doar e frumușică, e deșteaptă, e...

— Poate că e prea deșteaptă.

— Ei bine, deșteaptă sau nu, o să plece la pension.

Kate se înfurie teribil când primi vestea.

— Încerci să scapi de mine!

— Cum să fac așa ceva, scumpo? Mă gândeam doar că ar fi mai bine dacă ai pleca...

— Mi-e foarte bine aici. Toți prietenii mei sunt aici. Încerci să mă desparți de prietenii mei.

— Dacă te referi la nespălații aceia care...

— Nu sunt nespălați. Sunt la fel de buni ca oricare alții.

— Kate, n-o să mă cert cu tine acum. O să pleci la pension și gata.

— O să mă omor!

— Foarte bine, draga mea. Sus e o lamă și, dacă te uiți mai atent, sunt sigură că o să găsești prin casă și tot felul de otrăvuri.

Kate izbucni atunci în plâns.

— Te rog, mamă, nu-mi face una ca asta!

— Este numai pentru binele tău, murmură Margaret luând-o în

brațe. În curând o să devii femeie și o să trebuiască să te măriți. Nimeni nu ia o fată care vorbește, se îmbracă și se poartă în felul în care o faci tu.

— Ba nu-i adevărat, izbucni ea. Lui David nu-i pasă.

— Dar ce legătură are David cu toate astea?

— O să ne căsătorim.

— O s-o rog pe doamna Talley să-ți împacheteze lucrurile, oftă Margaret.

După ce studie oferta celor mai bune pensioane englezești pentru fete, Margaret hotărî că Cheltenham, din Gloucester, era cea mai potrivită pentru Kate. Era o școală renumită pentru disciplina ei severă. Se întindea pe acri întregi de pământ și era înconjurată de ziduri înalte, iar în prospect scria că fusese construită pentru fiicele de nobili. Cum David avea legături de afaceri cu soțul directoarei, doamna Keaton, nu întâmpină nici un fel de greutăți în a o înscrie pe Kate.

Când auzi unde trebuia să se ducă, fetița izbucni iarăși:

— Am auzit de școala asta! E groaznică. O să mă-ntorc țeapănă și grasă ca o păpușă englezească. Asta vrei?

— Eu nu vreau decât să înveți să te porți, îi spuse Margaret.

— Dar eu n-am nevoie să știu să mă port. Am destulă minte.

— Nu acesta-i primul lucru pe care un bărbat îl caută la o femeie, și tu ești o femeie în devenire, replică sec mama ei.

— Nu vreau să devin femeie, țipă Kate. De ce naiba nu mă lași odată-n pace?

— Să nu te mai aud cu un asemenea limbaj.

Așa continuară lucrurile până în ziua plecării. Cum David trebuia să

se ducă la Londra într-o călătorie de afaceri, Margaret îl rugă:

— Nu te superi dacă te rog să o duci pe Kate până acolo? Dumnezeu știe unde ar ajunge dacă am lăsa-o singură.

— Cu plăcere.

— Și tu! Ești la fel de rău ca mama! Sunteți nerăbdători să scăpați de mine.

— Te-nșeli, spuse David zâmbind. Eu sunt foarte răbdător.

De la Klipdrift până la Cape Town merseră cu vagonul personal, iar de acolo luară vaporul până la Southampton. Drumul dură patru săptămâni. Mândria nu o lăsa să recunoască, dar Kate era teribil de tulburată să călătorească alături de David. „Parcă ar fi o lună de miere, doar că nu suntem căsătoriți. Nu încă“, își spuse ea.

La bordul navei, David își petrecea foarte mult timp lucrând în cabina lui. Kate se ghemuia pe canapea și îl privea în liniște, mulțumită că era lângă el.

— Nu te plictisești să tot lucrezi cu cifrele alea? îl întrebă la un moment dat.

El își lăsă creionul jos și o privi.

— Nu sunt numai simple cifre, Kate. Sunt povești întregi.

— Ce fel de povești?

— Dacă știi să le interpretezi, sunt povești despre firmele pe care le cumpărăm sau le vindem, despre oamenii care lucrează pentru noi. Mii de oameni din toată lumea își câștigă existența grație companiei fondate de tatăl tău.

— Eu semăn cu tata?

— În multe privințe, da. Era un om încăpățânat și independent.

— Și eu sunt o femeie încăpățânată și independentă?

— Tu ești o puștoaică răsfățată. Cel care o să te ia de nevastă o să aibă o viață de calvar.

Atunci ea zâmbi visătoare. „Bietul David!“

În salon, în ultima seară a călătoriei pe mare, David o întrebă:

— De ce ești atât de dificilă, Kate?

— Așa sunt?

— Știi foarte bine că da. Pur și simplu, o înnebunești pe biata Margaret.

— Și pe tine te înnebunesc? îl întrebă ea suav, punându-și mâna pe mâna lui.

— Încetează, protestă el roșu la față. Nu te înțeleg deloc.

— Ba mă-nțelegi foarte bine.

— De ce nu te porți ca toate celelalte fete de vârsta ta?

— Mai degrabă aș muri. Eu nu vreau să fiu ca nimeni altcineva.

— Și nici nu ești!

— Nu o să te-nsori cu nimeni până nu ajung eu la vârsta măritișului, da? O să cresc cât pot de repede. Sper din tot sufletul să nu cunoști vreo fată de care să te îndrăgostești.

Era tulburat de sinceritatea ei. Îi luă mâna într-a lui și îi spuse:

— Kate, când o să mă-nsor, aș vrea ca fiica mea să semene cu tine.

Atunci ea se ridică și spuse atât de tare, încât se auzi în tot salonul:

— Poți să te duci dracului, David Blackwell!

După care părăsi încăperea cu bărbia sus, sub privirile stupefiate ale celorlalți pasageri.

Rămaseră trei zile împreună la Londra, iar ea se bucură de fiecare clipă.

— Am o surpriză pentru tine, îi spuse el. Am luat două bilete la Doamna Wiggs din Cabbage Patch.

— Îți mulțumesc, David, dar eu vreau să merg la Gaiety.

— Asta nu se poate, este un spectacol de varietăți. Nu-i pentru tine.

— Nu știu până nu văd, nu? zise ea încăpățânată.

Așa că se duseră la Gaiety.

Lui Kate îi plăcea Londra. Amestecul de automobile și trăsuri, doamnele îmbrăcate în dantelă, tul și satin, purtând bijuterii sclipitoare, bărbații în haine de seară cu veste de pichet și plastroane albe. Luară cina la Ritz, apoi merseră pentru o gustare târzie la Savoy. Când se făcu timpul să plece, Kate își spuse: „O să mai venim aici. David și cu mine o să mai venim aici".

Ajunși la pensionul Cheltenham, fură imediat conduși în biroul doamnei Keaton.

— Aș vrea să vă mulțumesc pentru că ați primit-o pe Kate, spuse David.

— Sunt convinsă că va fi o plăcere să o avem printre noi. De asemenea, mă bucur că l-am putut servi pe un prieten de-al soțului meu.

În clipa aceea, Kate își dădu seama că fusese păcălită. David fusese cel care voise să o îndepărteze, aranjând totul.

Era atât de furioasă și rănită, încât refuză chiar să-și ia la revedere de la el.

Pensionul Cheltenham era insuportabil. Pentru orice existau reguli și pedepse. Fetele, îmbrăcate în uniforme identice, făceau școală zece ore pe zi, și fiecare minut era foarte sever structurat. Doamna

Keaton îi conducea pe toți, eleve și profesori, cu o vergea de fier. Fetele trebuiau să învețe bunele maniere, disciplina și buna-cuviință, ca într-o bună zi să își găsească soții doriți.

„E o închisoare oribilă, îi scrise Kate mamei sale. Fetele de aici sunt îngrozitoare. Nu vorbesc decât despre haine și despre blestemații de băieți. Nenorociții de profesori sunt niște monștri. N-o să mă poată ține aici. O să fug.“

Reuși să fugă de trei ori, dar de fiecare dată fu prinsă și adusă înapoi, fără ca ea să simtă vreo remușcare.

La o ședință, una dintre profesoare se plânse:

— Pur și simplu nu se poate controla. Cred că ar trebui s-o trimitem înapoi în Africa de Sud.

— Înclin să fiu de acord cu dumneata, dar haideți să luăm totul ca pe o provocare, spuse doamna Keaton. Dacă reușim să o disciplinăm pe Kate McGregor, atunci putem disciplina pe oricine.

Prin urmare, nu fu exmatriculată.

Spre surprinderea tuturor, pe Kate începu să o intereseze ferma școlii. Avea grădini de zarzavat, găini, vaci, porci și cai. Își petrecea acolo mare parte din timp, ceea ce o bucură foarte mult pe doamna Keaton.

— Ați văzut, n-a fost decât o chestiune de răbdare, le zise ea profesorilor. În sfârșit, Kate a găsit ceva ce o pasionează. Într-o zi se va mărita cu un latifundiar și îl va ajuta să-și exploateze terenurile.

A doua zi, Oscar Denker, omul care răspundea de fermă, veni la directoare.

— Pe una dintre eleve, Kate McGregor, aș vrea s-o țineți cât mai departe de fermă.

— Dar ce spui? tresări doamna Keaton. Am auzit că o interesează foarte mult.

— Sigur, dar știți ce anume? Împerecherea animalelor, dacă vreți să

mă scuzați.

— Cum?

— Cum ați auzit. Se învârte toată ziua, urmărind animalele cum se împerechează.

— Fir-ar să fie! răbufni directoarea.

Kate nu îl iertase încă pe David pentru că o trimisese în exil, dar îi era foarte dor de el. „Asta-i soarta mea, să fiu îndrăgostită de un om pe care îl urăsc“, își spuse ea cu amărăciune. Număra zilele care o țineau departe de el, ca prizonierul care numără clipele până în ziua eliberării. Îi era teamă să nu facă ceva îngrozitor, de exemplu să se însoare cu o alta, în timp ce ea era închisă în școala aceea blestemată. „Dacă o face, îi omor pe amândoi. Ba nu. O omor doar pe ea. O să mă aresteze și-o să condamne la spânzurătoare. Când o să fiu pe eșafod, el o să-și dea seama că mă iubește, dar o să fie prea târziu. O să mă implore să-l iert. Da, dragul meu David, te iert. N-ai fost în stare să pricepi că aveai în mână o mare iubire. Ai lăsat-o să zboare ca pe o pasăre din pumn. Acum pasărea atârnă în ștreang. Adio, David.“ Dar în ultima clipă era grațiată, iar David o lua în brațe și o ducea într-o țară exotică unde mâncarea era mai bună decât cea de la cantina pensionului.

Într-o zi, primi un bilet de la el în care o anunța că venea la Londra și că trecea să o vadă și pe ea. Imaginația i se aprinse. Descoperi o duzină de înțelesuri ascunse în scurta misivă. De ce venea în Anglia? Ca să fie lângă ea, bineînțeles. De ce trecea să o vadă? Pentru că, în sfârșit, își dăduse seama că o iubea și nu mai putea trăi fără ea nici o clipă. Avea să o ia în brațe și să o ducă departe de locul acela îngrozitor. Abia își mai putea reține bucuria. Fantezia ei devenise atât de reală, încât în ziua sosirii lui se dusese să-și ia rămas-bun de la colegele de clasă.

— Vine iubitul meu să mă ia de aici, le spuse.

O priveau într-o tăcere plină de suspiciune. Doar Georgiana Christy deschise gura.

— Iarăși minți, Kate McGregor.

— Așteaptă și o să vezi. E înalt și frumos și e nebun după mine.

Pe David îl miră faptul că toate fetele se holbau la el. Șușoteau și chicoteau, dar în clipa când îi surprindeau privirea roșeau și întorceau capul.

— Se poartă de parcă n-ar mai fi văzut un bărbat în viața lor, îi zise el lui Kate, scrutând-o bănuitor. Ce poveste le-ai îndrugat?

— Nici nu se pune problema, replică ea cu trufie. De ce s-o fi făcut?

Mâncară în sala de mese a școlii, timp în care el îi povesti tot ce se mai întâmplase pe acasă.

— Mama îți trimite toată dragostea ei. Te așteaptă în vacanța de vară.

— Ce mai face?

— E bine. Muncește mult.

— Compania merge bine?

— Chiar foarte bine, răspunse David, surprins de interesul ei. De ce?

„Pentru că într-o zi va fi a mea, la fel ca și tine“, se gândi ea, dar cu glas tare se mulțumi să spună:

— Eram doar curioasă.

— N-ai mâncat nimic, remarcă el.

Nu o interesa mâncarea. Aștepta clipa aceea magică, acea clipă când el avea să-i spună: „Vino cu mine, Kate, ești femeie de-acum și te vreau. Hai să ne căsătorim!“

Veni și desertul, însă David nu scoase nici un cuvânt magic. Deodată se uită la ceas și zise:

— Ar fi bine să plec, altfel pierd trenul.

Îngrozită, își dădu seama că nu venise să o ia. Ticălosul avea să o lase să putrezească acolo!

Lui David îi făcuse plăcere vizita aceea. Kate era o copilă inteligentă și amuzantă, iar îndărătnicia pe care o arătase odată părea să se fi domolit. O bătu ușor pe mână și o întrebă:

— Pot face ceva pentru tine înainte să plec?

— Da, David, îmi poți face un serviciu enorm, răspunse ea suav. Dispari dracului din viața mea!

Ieși țanțoș, cu capul sus, lăsându-l cu gura căscată.

Lui Margaret i se făcu repede dor de fiica ei. Oricât ar fi fost de nesupusă și de dificilă, era singura ființă pe care o iubea. Pe de altă parte, trebuia să învețe manierele unei doamne, chiar dacă nu-i făcea deloc plăcere.

Kate veni acasă în vacanța de vară.

— Cum merge școala? o întrebă Margaret.

— O urăsc! Parcă ești înconjurată de o sută de doici.

— Celelalte fete sunt de aceeași părere?

— Ce știu ele? zise ea disprețuitoare. Ar trebui să le vezi! Au fost cocoloșite de când s-au născut. Nu știu absolut nimic despre viață.

— Draga mea, trebuie să fie îngrozitor pentru tine!

— Nu e nimic de râs în asta. Nici măcar n-au fost vreodată în Africa de Sud. Singurele animale pe care le-au văzut sunt cele de la grădina zoologică. Nici una din ele n-a văzut o mină de diamante sau de aur.

— Sărmanele, comentă Margaret ascunzându-și cu greu amuzamentul.

— Bine... Dar când o să ajung să fiu ca ele, o să-ți pară al naibii de rău!

— Crezi că o să ajungi ca ele?

Kate zâmbi ștrengărește.

— Sigur că nu! Ce, ai înnebunit?

La o oră după ce sosise, Kate era deja afară, jucând rugby cu copiii servitorilor. Urmărind-o pe fereastră, Margaret își spuse: „Îmi irosesc banii. N-o să se schimbe niciodată“.

În seara aceea, la cină, Kate întrebă cu aparentă nepăsare:

— David e-n oraș?

— A fost în Australia. Cred că se-ntoarce mâine.

— Vine la masă vineri seară?

— Probabil, zise Margaret privind-o atent. Îți place de David, nu-i așa?

— Cred că e drăguț, spuse Kate ridicând din umeri.

— Aha.

Margaret zâmbi în sinea ei, amintindu-și de jurământul lui Kate de a se mărita cu David.

— Oricum, nu-mi displace, adică îmi place de el așa, ca om. Dar ca bărbat, nu pot să-l sufăr.

Când David veni la cină vineri seară, Kate se repezi la ușă să-l întâmpine. Îi sări în brațe și-i șopti la ureche:

— Te iert. Of, ce dor mi-a fost de tine! Ție nu ți-a fost dor de mine?

El confirmă fără să se gândească, după care își dădu seama că realmente îi fusese dor de ea. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea ființă. O văzuse crescând, iar fiecare întâlnire era ca o revelație. Avea aproape șaisprezece ani și începuse să se împlinească. Părul negru îi cădea lin pe umeri. Trăsăturile i se maturizaseră și emana o senzualitate pe care David nu o mai

percepuse până atunci. Era frumoasă, inteligentă și cu o voință de nezdruncinat. „Va fi extraordinară pentru norocosul care o s-o ia de nevastă“, își zise.

În timpul mesei o întrebă cum mai mergea cu școala.

— Îmi place la nebunie, declară ea entuziastă. Învăț o mulțime de lucruri, profesorii sunt minunați și mi-am făcut o grămadă de prietene.

Margaret asculta uluită.

— David, mă iei cu tine la mină?

— Așa vrei tu să-ți irosești vacanța?

— Da, te rog!

O excursie în mină dura o zi întreagă, ceea ce însemna că putea să stea cu el în tot acel timp.

— Dacă mama ta e de acord...

— Hai, mamă, te rog!

— Bine, scumpa mea. Cu David știu că ești în siguranță, zise Margaret, sperând ca și David să fie în siguranță.

Mina de lângă Bloemfontein a companiei Kruger-Brent era uriașă, cu sute de lucrători care săpau, spălau și sortau.

— Asta e una dintre cele mai profitabile exploatări, spuse David în timp ce așteptau în biroul directorului să fie conduși în galerii.

Lipită de perete era o vitrină plină cu diamante de toate culorile și mărimile.

— Fiecare diamant are o caracteristică distinctă, îi explică el. Cele de pe malurile râului Vaal sunt aluvionare. Observi cum sunt tocite pe laturi din cauza eroziunii?

„E mai frumos ca oricând, își zise ea. Îi ador sprâncenele.“

— Cele de aici au proveniențe diferite, dar pot fi identificate ușor după aspect. Îl vezi pe ăsta? După mărime și după culoarea gălbuie poți spune imediat că e din Paardspan. Diamantele De Beers au o suprafață cu aspect uleios și o formă dodecaedrică.

„E încântător. Le știe pe toate.“

— Despre acesta poți spune că e din mina Kimberley pentru că e octaedric. Culoarea lor variază de la fumuriu la un alb pur.

„Mă întreb dacă directorul îl crede pe David iubitul meu. Sper că da.“

— Culoarea unui diamant ajută la stabilirea valorii lui. Culorile sunt numerotate de la unu la zece. Cele mai valoroase sunt absolut incolore, pe când la capătul inferior al scării se află cele galben-maronii.

„Miroase atât de frumos. E un miros atât de... atât de bărbătesc. Îi ador brațele și umerii. Aș vrea...“

— Kate!

— Da, David? răspunse ea repede, simțindu-se vinovată.

— Asculți ce-ți spun?

— Sigur că te ascult, replică ea cu indignare în glas. Am auzit fiecare cuvânt.

Următoarele două ore și le petrecură în adâncul minei, după care luară masa de prânz. Pentru Kate fusese o zi splendidă.

Spre seară, când se întoarse, Margaret o întrebă:

— Te-ai simțit bine?

— A fost minunat. Mineritul e, într-adevăr, fascinant.

Peste o jumătate de oră, când aruncă o privire pe fereastră,

Margaret o văzu pe Kate luându-se la trântă cu fiul unuia din grăjdari.

În anul următor, scrisorile de la Kate căpătară un ton mai optimist. Fusese aleasă căpitanul echipei de hochei pe iarbă, iar la învățătură era în fruntea clasei. Scria că școala nu era, în fond, atât de groaznică, ba câteva fete din clasă erau chiar drăguțe. Ceru voie să le aducă pe două din prietenele ei în vacanța de vară, și Margaret fu încântată. Casa avea să fie iar veselă, răsunând de râsete tinere. Abia o aștepta să vină. Toate visurile ei erau acum legate de Kate. „Jamie și cu mine suntem trecutul, își spunea ea. Kate este viitorul. Și ce viitor minunat va fi!“

În vacanță, când veni acasă, toți tinerii din Klipdrift începură să roiască în jurul ei, dar pe Kate nu o interesa nici unul. David era în America, și ea îl aștepta cu nerăbdare să se întoarcă. Îl întâmpină la ușă purtând o rochie albă, încinsă cu un cordon de catifea neagră care îi punea și mai mult în evidență silueta. Când o îmbrățișă, David se minună de căldura ei. Se trase înapoi și o privi mai atent. Avea ceva deosebit, o expresie a ochilor pe care el nu o putea defini, ceea ce îl făcea să nu se simtă în largul lui.

De câte ori o văzuse în timpul acelei vacanțe, Kate era înconjurată de băieți, astfel că ajunsese să se întrebe care din ei avea să fie norocosul. La un moment dat trebui să plece în Australia pentru afaceri; când se întoarse la Klipdrift, ea era în drum spre Anglia.

În ultimul an de școală, David apăru într-o seară pe neașteptate. De obicei își anunța vizitele printr-o scrisoare sau un telefon. De data aceasta, însă, nu fusese nimic.

— David! Ce surpriză minunată! exclamă ea îmbrățișându-l. Ar fi trebuit să-mi spui că vii, aș fi...

— Kate, am venit să te iau acasă...

Ea se dădu puțin înapoi și îl privi.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că mama ta e foarte bolnavă.

Kate rămase o clipă încremenită.

— Sunt gata imediat.

Aspectul lui Margaret o șocă. Cu câteva luni mai devreme păruse în formă, însă acum era palidă și vlăguită, fără urmă de viață în ochi. Ca și cum cancerul care îi mâncase trupul îi mâncase și sufletul.

Se așeză pe marginea patului și îi luă mâna într-a ei.

— Mamă! Îmi pare al naibii de rău!

Margaret îi strânse mâna ușor.

— Eu sunt pregătită, draga mea. Cred că am fost pregătită încă de când a murit tatăl tău. Vrei să-ți spun o prostie? N-am mai spus-o nimănui. După ce ezită puțin, continuă: M-am tot frământat că n-o să aibă nimeni grijă cum trebuie de tatăl tău. Acum o s-o pot face eu.

O îngropară trei zile mai târziu. Dispariția lui Margaret o zgudui puternic pe Kate. Își pierduse tatăl și un frate, dar pe ei nu-i cunoscuse niciodată, erau doar niște povestiri din trecut. Moartea mamei era însă ceva real și dureros. La optsprezece ani era deodată singură pe lume; acest gând o înspăimânta.

La marginea mormântului se forță să nu plângă, dar odată ce ajunse acasă nu mai putu să se abțină.

— A fost totdeauna atât de minunată cu mine, David, și eu am fost atât de rea!

— Ai fost o fată foarte bună, Kate, murmură el încercând s-o liniștească.

— Nu i-am făcut decât necazuri. Aș da orice să se-ntoarcă. De ce i-a făcut Dumnezeu asta?

David o lăsă să se descarce. Peste câteva minute, când se mai potoli, îi spuse:

— Știu că ți-e greu să crezi acum, dar durerea asta va dispărea într-o bună zi. Și știi cu ce o să rămâi, Kate? Cu niște amintiri frumoase. O să-ți aduci aminte toate clipele fericite pe care le-ai trăit cu mama ta.

— Bănuiesc, numai că acum doare al naibii de mult.

A doua zi discutară despre viitorul ei.

— Ai o familie în Scoția, îi aminti David.

— Nu! Ei nu sunt familia mea, sunt doar niște rude, zise ea cu amărăciune. Când tata le-a spus că vrea să vină aici, au râs de el. Nimeni nu l-a ajutat în afară de mama, și ea e moartă acum. Nu. Nu vreau să am de-a face cu ei.

— Ai de gând să termini școala? Înainte ca ea să-i dea un răspuns, David continuă: Cred că mama ta ar fi vrut s-o faci.

— Atunci o s-o fac, spuse ea cu ochii în lacrimi. Fir-ar să fie!

— Știu, zise David cu blândețe. Știu.

Kate termină șefă de promoție, și David asistă la festivitatea de acordare a diplomelor.

În tren, pe drum spre Klipdrift, îi spuse:

— Știi, toate astea îți vor aparține peste câțiva ani. Vagonul ăsta, minele, compania... toate sunt ale tale. Ești o tânără foarte bogată. Poți vinde compania pe milioane de lire sau poți s-o păstrezi. Va trebui să te gândești foarte bine.

— M-am și gândit. Cu un zâmbet larg, Kate adăugă: Tata a fost un pirat, David. Un pirat extraordinar. Tare aș vrea să-l fi cunoscut. N-o să vând compania. Și știi de ce? Pentru că acest pirat a botezat-o după cei doi paznici care încercau să-l ucidă. Nu e grozav? Câteodată, noaptea, când nu pot să dorm, mi-i închipui pe tata și pe Banda târându-se prin ceață și parcă aud vocile paznicilor: Kruger... Brent... Ei bine, nu, n-o să vând niciodată compania tatei. Atâta timp cât o s-o conduci tu.

— O să stau cât o să ai nevoie de mine.

— M-am gândit să mă înscriu la o școală de afaceri.

— O școală de afaceri? întrebă el surprins.

— Suntem în 1910, îi aminti Kate. La Johannesburg există școli de afaceri unde sunt acceptate și femei.

— Bine, dar...

— M-ai întrebat ce vreau să fac cu banii, îi zise ea privindu-l în ochi. Aș vrea să-i câștig eu însămi.

Școala comercială fu o aventură interesantă. Înscrierea la Cheltenham fusese un dezastru, un rău necesar. Aici era cu totul altceva. Fiecare curs îi aducea informații utile, care aveau să o ajute la administrarea companiei. Erau cursuri de contabilitate, management, comerț internațional și gestionarea afacerilor. David o suna în fiecare săptămână ca să-i ceară vești.

— Îmi place foarte mult, îi zise Kate. E extraordinar de interesant.

La un moment dat, ea și cu David aveau să lucreze împreună, până seara târziu, numai ei doi. Și, într-una din aceste seri, David avea să-i spună: „Scumpa mea Kate, am fost atât de orb. Vrei să te măriți cu mine?“ Într-o clipită avea să fie în brațele lui...

Toate acestea mai aveau însă de așteptat. Până una, alta, învățătura era pe primul loc. Conștiincioasă, Kate reveni cu gândul la tema pentru acasă.

După doi ani de cursuri, tânăra femeie se întoarse la Klipdrift, la timp pentru a-și sărbători cea de-a douăzecea aniversare. Sări în brațele lui David imediat ce coborî din tren.

— O, David, sunt atât de fericită că te văd!

Dar el se trase înapoi și îi spuse pe un ton straniu:

— Și eu mă bucur că te văd, Kate.

— S-a-ntâmplat ceva? îl întrebă ea remarcându-i răceala.

— Nu. Numai... numai că nu-i frumos ca domnișoarele să se arunce așa de gâtul bărbaților în public.

— Aha. Înțeleg. Promit să nu te mai fac să te simți prost altă dată.

În drum spre casă, David o studie pe furiș. Era extraordinar de frumoasă, inocentă și vulnerabilă, iar el era hotărât să nu profite niciodată de asta.

Luni dimineață, Kate își luă în primire biroul la compania Kruger-Brent. Era ca și cum ar fi nimerit într-o lume exotică și ciudată, cu obiceiuri și un jargon aparte. Era o întreagă rețea de divizii, sucursale, departamente regionale, concesiuni și filiale străine. Activele companiei păreau infinite. Oțelării, ferme de vite, o cale ferată, o linie maritimă și, bineînțeles, baza averii familiei: diamante și aur, zinc, platină și magneziu, extrase tot timpul din mine și vărsate în seifurile companiei.

Puterea.

Aproape că era prea mult. Stătea în biroul lui David ascultând cum lua hotărâri pentru mii de oameni din toată lumea. Directorii generali ai diferitelor divizii făceau propuneri, dar adesea el nu le lua în considerare.

— De ce faci asta? Nu sunt pricepuți? îl întrebă ea.

— Ba cum să nu, dar nu asta contează, îi explică David. Fiecare director își vede propria întreprindere ca fiind centrul pământului, și așa și trebuie să fie. Dar cineva trebuie să aibă o privire de

ansamblu și să decidă ce e mai bine pentru companie. Hai, o să luăm masa de prânz cu un tip pe care vreau să-l cunoști.

O conduse într-un salon de lângă biroul ei, unde îi aștepta un bărbat cu trăsături uscățive și niște ochi căprui cercetători.

— Ți-l prezint pe Brad Rogers. Brad, dânsa este Kate McGregor, noua ta șefă.

— Încântat, domnișoară McGregor, zise acesta întinzându-i mâna.

— Brad este arma noastră secretă, spuse David. Știe la fel de multe despre companie ca și mine. Dacă eu o să plec vreodată, n-o să ai de ce să-ți faci griji. Brad o să fie aici.

„Dacă eu o să plec vreodată." Numai acest gând o umplea de panică. „Dar David nu va părăsi niciodată compania." Nu se mai gândi la nimic altceva tot timpul mesei, așa că la final nici nu știa ce mâncase.

După aceea discutară despre Africa de Sud.

— În curând o să avem necazuri, o avertiză David. Guvernul tocmai a stabilit un impozit pe cap de locuitor.

— Mai exact? întrebă Kate.

— Negrii și indienii vor trebui să plătească două lire de fiecare membru al familiei, adică mai mult decât salariul lor pe o lună.

Kate se gândi atunci la Banda și o cuprinse teama. Dar subiectul se schimbă imediat.

Îi plăcea foarte mult noul ei mod de viață. Fiecare hotărâre implica milioane de lire. Afacerile cereau inteligență, curajul de a risca și instinctul de a ști când să renunțe și când să continue.

— Afacerile sunt un joc cu mize fantastice, iar concurenții tăi sunt experți, îi spuse David. Dacă vrei să câștigi, trebuie să-nveți să fii stăpână pe situație.

Kate era hotărâtă să învețe.

Trăia singură în toată casa aceea imensă, exceptând servitorii. Ritualul de vineri seara continuă, dar când ea îl invita în oricare altă seară, el găsea întotdeauna o scuză. În timpul orelor de lucru erau mereu împreună, dar chiar și atunci David părea să ridice între ei o barieră pe care ea nu era în stare s-o străpungă.

Când împlini douăzeci și unu de ani, Kate intră în posesia acțiunilor companiei. Acum controla totul.

— Hai să cinăm împreună diseară ca să sărbătorim, îi sugeră lui David.

— Iartă-mă, Kate, dar am foarte mult de lucru.

Cină singură în seara aceea, întorcând problema pe toate fețele.

Cine era de vină, ea sau David? Trebuia să fie surd, mut și orb ca să nu își dea seama ce simțea ea, ce simțise dintotdeauna pentru el. Trebuia neapărat să facă ceva.

Compania tocmai ducea niște tratative pentru deschiderea unei linii maritime spre Statele Unite.

— De ce nu te duci cu Brad la New York ca să semnați contractul? o întrebă el. Ar fi o experiență foarte bună pentru tine.

Kate ar fi vrut să fie însoțită de el, dar era prea mândră ca să i-o spună. Avea să se descurce și așa, mai ales că nu fusese în viața ei în America și abia aștepta să trăiască această experiență.

Negocierile se derulară fără impedimente, așa că îi rămase destul de mult timp liber.

— Cât ești acolo, n-ar strica să vezi câte ceva și din restul țării, îi spusese David.

Vizită împreună cu Brad filialele companiei de la Detroit, Chicago, Pittsburgh și New York, rămânând uimită de mărimea și energia Statelor Unite. Cel mai frumos moment din toată călătoria fu vizita la Dark Harbor, Maine, pe o insuliță fermecătoare numită Islesboro, din Golful Penobscot. Fusese invitată să ia cina acasă la Charles Dana Gibson, renumita artistă. Mai erau douăsprezece persoane acolo, și, în afară de ea, toți aveau case pe insulă.

— Locul acesta are o istorie foarte interesantă, îi spuse Gibson. Cu ani în urmă, locuitorii veneau de la Boston cu mici vase de coastă. Îi întâmpina o trăsurică trasă de un cal care îi ducea la casele lor.

— Câți oameni locuiesc pe insulă? întrebă Kate.

— Vreo cincizeci de familii. Ai văzut farul când ai venit?

— Da.

— E locuit doar de îngrijitor și de câinele său. De câte ori trece un vas, câinele trage clopotul.

— Glumești, zise Kate râzând.

— Ba deloc. Ce e mai nostim e că acest câine e complet surd și își lipește urechea de clopot ca să simtă vibrațiile.

— Mi se pare că e o insulă într-adevăr fascinantă.

— Poate ar fi bine să mai stai și să mai arunci o privire mâine-dimineață.

— De ce nu? spuse Kate.

Își petrecu noaptea la singurul hotel de pe insulă, Islesboro Inn. Dimineață închirie o trăsură cu un cal, mânată de un localnic. După ce părăsiră centrul sătucului Dark Harbor, care consta într-un magazin general, unul de arme și un mic restaurant, ajunseră într-o zonă plină de verdeață. Kate observă că nici una din străzi nu avea nume și nici pe cutiile poștale nu era scris nimic. Se întoarse către ghidul ei și îl întrebă:

— Nu se rătăcește nimeni pe aici fără nici un indicator?

— Nu. Știm locul fiecărui lucru.

— Înțeleg, zise ea aruncându-i o privire lungă.

În capătul insulei ajunseră în dreptul unui cimitir.

— Vrei să oprești puțin, te rog?

Coborî din trăsură și începu să se plimbe printre morminte.

„Job Pendleton, decedat pe 25 ianuarie 1794 la 47 de ani.“ Pe epitaf se putea citi: „Sub această piatră mă odihnesc într-un dulce somn; Hristos să-mi binecuvânteze patul.“

„Jane, soția lui Thomas Pendleton, decedată pe 25 februarie 1802 la 47 de ani.“

Erau ființe dintr-un alt secol, dintr-o epocă demult apusă. „Căpitanul William Hatch, înecat în Strâmtoarea Long Island în octombrie 1866, la 30 de ani.“ Pe epitaf scria: „Prin multe furtuni a trecut și mările vieții le-a traversat.“

Kate rămase mai mult timp acolo, bucurându-se de liniște. Într-un târziu, se întoarse la trăsură și plecară mai departe.

— Cum e iarna pe-aici? vru ea să știe.

— Frig. Apa din golf îngheață, și de pe continent se vine cu sănii. Dar acum avem vaporașul.

Deodată, Kate văzu jos, lângă apă, o splendidă casă albă cu două niveluri, înconjurată de nemțișor, trandafiri sălbatici și maci. La toate cele opt ferestre din față avea obloane verzi, iar lângă ușile duble se vedeau câteva bănci albe și ghivece cu mușcate. Părea ieșită dintr-o poveste.

— A cui este casa aceea?

— E a bătrânului Dreben. Doamna Dreben a murit acum câteva luni.

— Și acum cine locuiește acolo?

— Nimeni, din câte știu.

— Nu știi dacă e cumva de vânzare?

— Dacă este, va fi cumpărată probabil de o familie care locuiește deja aici. Insularilor nu prea le plac străinii, mormăi încruntat ghidul.

Era tocmai ce nu trebuia să-i spună lui Kate. O oră mai târziu discuta cu un avocat:

— În legătură cu casa Dreben. Este de vânzare?

— Păi, da și nu, îi răspunse avocatul țuguindu-și buzele.

— Adică?

— Este de vânzare, dar sunt deja câțiva tipi interesați să o cumpere.

„Vechile familii de pe insulă“, se gândi Kate.

— Au făcut vreo ofertă?

— Nu încă, dar...

— Atunci o să fac eu una.

— Este o casă foarte scumpă, o preveni avocatul.

— Spuneți prețul.

— Cincizeci de mii de dolari.

— Haideți să mergem să mai arunc o privire.

Interiorul casei era chiar mai încântător decât se așteptase ea. Din holul spațios se putea vedea marea printr-un perete de sticlă. Într-un capăt era un salon vast și, în celălalt, un living-room cu un tapet pătat de vreme și cu un șemineu enorm. Mai erau o bibliotecă și o bucătărie imensă, cu un cuptor de fier și o masă mare din lemn de pin, având alături cămara pentru băuturi și spălătoria. La demisol se

aflau șase camere pentru servitori și o sală de baie. La etaj, dormitorul matrimonial și alte patru mai mici. Casa era mult mai mare decât crezuse Kate. „Dar când eu și cu David vom avea copii, o să avem nevoie de toate aceste camere“, își spuse. Terenul din jur se întindea până la golf, unde se afla un debarcader particular.

— O cumpăr, îi zise ritos avocatului.

Și se hotărî s-o boteze Cedar Hill.

Abia aștepta să ajungă în Klipdrift să-i dea vestea lui David.

Pe timpul drumului fu extrem de agitată. Casa din Dark Harbor era un simbol, semnul că ea și cu David aveau să se căsătorească. Era convinsă că și lui avea să-i placă la fel de mult.

În după-amiaza când ajunse la Klipdrift împreună cu Brad, se duse glonț în biroul lui David. Vederea lui îi înteți bătăile inimii. Nu își dăduse seama până atunci cât de mult îi simțise lipsa.

— Kate! Bine ai venit acasă! Până să spună ea ceva, David adăugă: Voiam să afli tu prima. Mă însor.

Totul începuse cu șase săptămâni în urmă, dintr-o întâmplare. Pe la mijlocul unei zile agitate, David primise un mesaj cum că Tim O'Neil, prietenul unui foarte important cumpărător de diamante american, se afla la Klipdrift și ar fi dorit să-l vadă. Nu avea deloc timp de pierdut cu turiștii, dar nu voia să-și jignească clientul. Ar fi rugat-o pe Kate să se ocupe de vizitator, dar ea era în America de Nord, cu Brad Rogers. Gândindu-se că nu avea încotro, sunase la hotelul unde era cazat O'Neil și îl invitase la cină.

— E și fiica mea cu mine, îi spusese O'Neil. Sper că nu vă supărați dacă o aduc și pe ea.

— Deloc.

David nu avea chef să-și petreacă seara cu un copil, dar oricum intenționa să încheie cina devreme.

Se întâlniră în salonul de la Grand Hotel. Când ajunse el, cei doi erau deja așezați la masă. O'Neil era un irlandez-american grizonant, în jur de cincizeci și cinci de ani, iar fiica sa, Josephine, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse David vreodată. Avea vreo treizeci de ani, o siluetă extraordinară și ochii de un albastru deschis. Lui David i se tăie pur și simplu respirația.

— Mă... mă scuzați că am întârziat, îngăimă el. A fost ceva urgent în ultima clipă.

Josephine îi urmări amuzată reacția.

— Uneori astea sunt chestiunile cele mai interesante. Tata spune că sunteți un om foarte important, domnule Blackwell.

— Nu tocmai, și numele meu este David.

— Un nume frumos, încuviință ea. Sugerează o mare forță.

Înainte ca masa să ia sfârșit, David se convinsese deja că Josephine O'Neil era mult mai mult decât o femeie frumoasă. Era inteligentă, cu simțul umorului și pricepută în a-și face interlocutorii să se simtă în largul lor. În plus, părea să fie sincer interesată de el, iscodindu-l așa cum nu mai făcuse nimeni până atunci. La final, era pe jumătate îndrăgostit.

— Unde locuiți? îl întrebă el pe Tim O'Neil.

— La San Francisco.

— Aveți de gând să vă întoarceți curând? se interesă David pe un ton cât mai neutru cu putință.

— Săptămâna viitoare.

— Dacă Klipdrift este un oraș atât de interesant cum pare, l-aș putea convinge pe tata să stăm mai mult, interveni Josephine.

— Atunci o să fac să fie cât mai interesant, o asigură David. Ce-ați spune de o vizită într-o mină de diamante?

— Cu plăcere. Îți mulțumim.

La începutul carierei îi însoțise personal pe vizitatorii importanți în mine, dar renunțase de mult, lăsând această sarcină în seama subordonaților. Acum însă, se auzi spunând:

— Mâine-dimineață vă convine?

Îl așteptau vreo șase întâlniri, dar toate își pierduseră brusc importanța.

Îi conduse pe cei doi printr-un puț săpat la patru sute de metri sub pământ. Lat de doi metri și lung de vreo șapte, puțul era împărțit în patru compartimente, unul de pompare, două de săpare a pământului diamantifer și unul cu o cabină pentru transportul minerilor.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce greutatea diamantelor se măsoară în carate, zise Josephine.

— Din vechime se folosește ca unitate de măsură sămânța de roșcov[9], îi explică David. În mod remarcabil, toate au aceeași greutate. Un carat este egal cu două sute de miligrame sau a o suta patruzeci și doua parte dintr-o uncie.

— Sunt absolut fascinată, murmură Josephine, iar el se întrebă dacă se referise doar la diamante.

Parfumul ei era amețitor. De câte ori se uita la ea, se simțea tulburat.

— Ar trebui să vedeți ceva și din împrejurimi, le spuse celor doi. Dacă sunteți liberi mâine, aș fi încântat să vă servesc drept ghid.

— Ar fi încântător, răspunse Josephine, nelăsându-și tatăl să intervină.

De atunci David își petrecu fiecare zi împreună cu Josephine și tatăl ei. Tot mai îndrăgostit, se gândea că nu mai cunoscuse niciodată o ființă atât de fermecătoare.

Când se duse într-una din seri să-i ia la masă și Tim O’Neil îi spuse: „Sunt cam obosit în seara asta, David. Te superi dacă nu vin?“, el încercă să-și ascundă bucuria.

— Nu, domnule, vă înțeleg.

— O să-ncerc să nu te plictisești, zise Josephine cu un zâmbet plin de promisiuni.

David o duse la un restaurant care abia se deschisese. Era plin, dar șeful de sală îl recunoscu și îi oferi imediat o masă. Un trio cânta muzică americană.

— Vrei să dansezi? o întrebă.

— Cu multă plăcere.

O clipă mai târziu se afla în brațele lui pe ring. David o ținea strâns și o simțea răspunzându-i.

— Josephine, te iubesc.

Ducând un deget la buze, ea îi șopti:

— Te rog, David... nu...

— De ce nu?

— Pentru că nu mă pot mărita cu tine.

— Mă iubești?

— Sunt nebună după tine, dragul meu. Nu-ți dai seama?

— Atunci, de ce?

— Pentru că n-aș putea trăi în Klipdrift. Aș înnebuni aici.

— Ai putea încerca măcar.

— David, ideea mă tentează, dar știu ce s-ar întâmpla. Dacă m-aș mărita cu tine și aș rămâne aici, m-aș transforma într-o adevărată scorpie și am sfârși urându-ne. Prefer să ne despărțim așa.

— Dar eu nu vreau să ne despărțim.

Sub privirea minunaților ei ochi albaștri, David îi simți trupul

contopindu-se cu al lui.

— N-ai putea tu să vii să stai la San Francisco?

Era ceva imposibil.

— Și ce să fac acolo?

— Hai să luăm micul dejun împreună mâine. Aș vrea să stai de vorbă puțin cu tata.

— Fiica mea mi-a spus despre conversația de aseară. Se pare că aveți o problemă și eu aș avea o soluție, dacă te interesează.

— Mă interesează foarte mult, domnule.

O'Neil scoase câteva documente dintr-o servietă din piele maro.

— Știi ceva despre hrana congelată?

— Mă tem că nu.

— În Statele Unite hrana a fost congelată prima oară în 1865. Exista problema transportării ei la mari distanțe fără să se strice. Avem vagoane frigorifice, dar nimeni n-a găsit o cale de a menține o temperatură scăzută în camioane. Până acum, zise O'Neil arătând spre hârtiile de pe masă. Tocmai am primit brevetul de invenție. Asta înseamnă o revoluționare a întregii industrii alimentare.

David se uită pe ele.

— Mă tem că nu prea îmi spun multe, domnule O'Neil.

— Nu contează. Eu n-am nevoie de un expert tehnic, pentru că din aceștia am o mulțime. Vreau pe cineva care să conducă întreaga afacere și să facă rost de finanțare. Ăsta nu-i un vis. Am vorbit cu cei mai buni oameni în această ramură. O să fie ceva mult mai important decât îți închipui. Și am nevoie de un tip ca tine.

— Sediul companiei va fi la San Francisco, adăugă Josephine.

— Spuneți că vi s-a acordat brevetul? întrebă David după o clipă de gândire.

— Exact. Totul e pregătit.

— Vă supărați dacă vă rog să-mi împrumutați aceste planuri ca să le arăt cuiva?

— N-am nimic împotrivă.

Făcu unele cercetări în privința lui Tim O'Neil și află că avea o excelentă reputație în San Francisco. Fost șef al catedrei științifice de la Colegiul Berkeley, se bucura de un respect unanim. Era adevărat că David nu știa nimic despre congelarea hranei, dar avea de gând să afle.

— Mă întorc peste cinci zile, draga mea. Aș vrea să mă așteptați.

— Cât vrei tu. O să-mi fie dor de tine, îi spuse Josephine.

— Și mie.

Vorbele acelea conțineau mult mai mult adevăr decât își imagina ea.

Luă trenul spre Johannesburg și se duse la Edward Broderick, proprietarul celei mai mari fabrici de ambalare a cărnii din Africa de Sud.

— Aș vrea să-ți cer părerea într-o problemă, îi zise David întinzându-i planurile. Spune-mi dacă sunt bune de ceva.

— Habar n-am despre hrana congelată sau camioanele frigorifice, dar cunosc oameni care se pricep. Vino din nou după-amiază, între timp o să chem niște experți.

La ora patru David era din nou acolo. Era nervos, nesigur, pentru că nu știa nici el cum ar fi preferat să se desfășoare întâlnirea. Cu două săptămâni în urmă ar fi râs dacă i-ar fi spus cineva că o să părăsească vreodată compania Kruger-Brent. Făcea parte din el. Ar

fi râs și mai tare dacă i s-ar fi spus că avea să preia conducerea unei mici companii alimentare din San Francisco. Era o nebunie, cu o singură excepție: Josephine O’Neil.

În biroul lui Eduard Broderick mai erau două persoane.

— Ți-i prezint pe domnul doctor Crawford și pe domnul Kaufman. David Blackwell.

Își strânseră mâinile și apoi David întrebă:

— Ați avut timp să vă uitați pe planurile acelea?

— Bineînțeles, domnule Blackwell, răspunse doctorul Crawford. Le-am studiat cu foarte multă atenție. Înțeleg că Biroul de Brevete al Statelor Unite le-a dat aprobarea.

— Exact.

— Păi, domnule Blackwell, deținătorul acestui brevet o să fie un om foarte bogat.

David dădu din cap, copleșit de emoții contradictorii.

— Și?

— Este la fel ca toate marile invenții, atât de simplă, încât te întrebi de ce nu s-o fi gândit cineva mai devreme. Nu poate să dea greș.

David nu știa nici cum să reacționeze. Sperase pe jumătate că nu trebuia să ia el hotărârea. Dacă invenția lui Tim O’Neil ar fi fost inutilă, ar mai fi avut o șansă să o convingă pe Josephine să rămână în Africa de Sud, dar tot ce îi spusese Tim O’Neil era adevărat. Prin urmare, acum trebuia să ia o hotărâre.

Tot timpul drumului cântări argumentele pro și contra. Dacă accepta, trebuia să plece de la Kruger-Brent și să-și ia viața de la capăt. Era el american, dar America îi era cu totul străină. Deținea o poziție importantă la una din cele mai puternice companii din lume. Își iubea slujba. Jamie și Margaret McGregor se purtaseră foarte bine cu el. Și apoi mai era și Kate. Avusese grijă de ea dintotdeauna. O văzuse crescând, de la un băiețoi încăpățânat și murdar la o

tânără superbă. Viața ei era ca un album de fotografii în mintea lui. Dădea paginile și o vedea la patru, la opt, la zece, la paisprezece, la douăzeci și unu de ani – vulnerabilă și imprevizibilă…

Când trenul ajunse la Klipdrift, David se hotărâse deja. Nu avea să plece de la Kruger-Brent.

Se duse direct la Grand Hotel și bătu la ușa apartamentului celor doi O'Neil. Îi deschise chiar Josephine.

— David! Când el o luă în brațe și o sărută lacom, simțindu-i trupul lipit de al lui, murmură fericită: Ah, David, mi-a fost așa de dor de tine! Nu mai vreau să ne despărțim niciodată.

— Nu va mai fi nevoie, îi zise el încet. Vin la San Francisco…

Așteptase cu multă nerăbdare întoarcerea lui Kate din America. Acum că se hotărâse, abia aștepta să-și înceapă noua viață și să se însoare cu Josephine.

Așadar, de îndată ce o văzu, îi spuse:

— Mă căsătoresc.

Ea auzise acele cuvinte ca printr-un vâjâit. Simțind că îi venea să leșine, se agăță de marginea biroului. „Aș vrea să mor", își zise. „Oh, Doamne, cât aș vrea să mor!"

Cu ultimele resurse de voință reuși să zâmbească.

— Spune-mi despre ea, îi ceru, mândră de cât de calmă îi suna vocea. Cine e?

— Se numește Josephine O'Neil. A venit aici în vizită cu tatăl ei. Sunt convins că o să vă înțelegeți foarte bine amândouă. E o femeie extraordinară.

— Trebuie să fie așa, dacă o iubești.

El ezită o clipă, după care îi spuse:

— Ar mai fi ceva, Kate. Va trebui să plec de la companie.

Avu impresia atunci că toată lumea se prăbușea peste ea.

— Numai pentru că te însori nu înseamnă că trebuie să...

— Nu-i asta. Tatăl ei începe o afacere la San Francisco și are nevoie de mine.

— Deci... vei locui la San Francisco.

— Da. Brad Rogers e un tip foarte priceput și vom alege un comitet director care să-l ajute. Kate, dacă ai ști ce greu mi-a fost să mă hotărăsc!

— Sigur, David. Trebuie... că o iubești foarte mult. Când o să cunosc și eu mireasa?

David zâmbi, încântat de felul cum primise Kate vestea.

— Chiar în seara asta, dacă ești liberă la cină.

— Sunt liberă.

Nu dădu frâu liber lacrimilor decât atunci când rămase singură.

Luară masa toți patru în casa McGregor. De cum o văzu pe Josephine, Kate se albi ca varul. „Dumnezeule! Nu-i de mirare că s-a îndrăgostit!“ Era uluitoare. O făcea să se simtă urâtă. Și, pe deasupra, mai era și plină de grație și farmec. Și foarte îndrăgostită de David. „Fir-ar să fie!“

În timpul mesei, Tim O'Neil îi vorbi lui Kate despre noua companie.

— Pare ceva foarte interesant, zise ea.

— Mă tem că nu e de talia lui Kruger-Brent, domnișoară McGregor. Va trebui să începem de la zero, dar cu David la conducere ne vom descurca foarte bine, n-am nici o îndoială.

— Cu David la conducere n-o să dați greș, într-adevăr.

Seara aceea fu un adevărat chin. Într-o singură clipă îl pierduse pe omul iubit și singura persoană indispensabilă companiei. Reuși să participe la conversație, dar după aceea nu își mai aminti ce spusese sau ce făcuse. Știa doar că, de câte ori David și Josephine se priveau sau se atingeau, ea ar fi vrut să moară.

În drum spre hotel, Josephine spuse:

— E îndrăgostită de tine, David.

— Kate? Nu. Suntem doar prieteni. Ne cunoaștem de când era ea mică. Te-a plăcut foarte mult.

Josephine zâmbi. „Bărbații sunt atât de naivi."

A doua zi de dimineață, Tim O'Neil se afla în biroul lui David.

— Am nevoie de vreo două luni ca să aranjez lucrurile aici, zise David. M-am gândit la banii cu care trebuie să începem. Dacă ne adresăm unei mari companii, o să ne înghită, lăsându-ne doar firimiturile. Cred că ar trebui să furnizăm chiar noi capitalul de pornire. Părerea mea este că, pentru început, ne trebuie optzeci de mii de dolari. N-am decât echivalentul a aproape patruzeci de mii. Ne mai trebuie încă patruzeci.

— Eu am vreo zece mii, spuse Tim O'Neil. Și am un frate care mi-ar putea împrumuta alți cinci mii.

— Deci ne lipsesc doar douăzeci și cinci de mii. O să încercăm să-i împrumutăm de la bancă.

— Mă duc la San Francisco imediat și aranjez totul, zise O'Neil.

Josephine și tatăl ei plecară spre Statele Unite două zile mai târziu.

— Trimite-i cu vagonul particular până la Cape Town, îi spuse Kate lui David.

— Ești foarte generoasă.

În dimineața când Josephine plecă, David avu impresia că i se lua o parte din viață. Abia aștepta să o revadă la San Francisco.

În următoarele câteva săptămâni se ocupă împreună cu Brad Rogers de formarea unui comitet director. Făcuseră o listă cu posibilii candidați pe care îi analizau unul câte unul.

— Taylor e un foarte bun tehnician, dar un conducător slab.

— Și Simmons?

— E bun, dar nu-i încă pregătit, zise Brad. Îi mai trebuie vreo cinci ani.

— Babcock?

— Nu-i rău. O să mai vorbim despre el. Peterson?

— N-ar fi un șef bun, spuse David. Este prea preocupat de el însuși.

În definitiv, nici el nu era altfel, își zise, simțindu-se vinovat pentru că o părăsea pe Kate.

Continuară să discute lista de nume. În cele din urmă aleseră patru oameni care să-l secondeze pe Brad Rogers. Toți lucrau în străinătate, așa că fură chemați pentru un interviu. Primele două audieri merseră bine.

— Eu aș fi mulțumită cu oricare din ei, le zise Kate lui David și Brad.

În dimineața când trebuia să aibă loc a treia audiere, David intră în biroul ei. Era palid, cu ochii încercănați.

— Postul meu mai e liber?

Văzându-l, Kate se ridică speriată.

— Ce s-a-ntâmplat, David?

— Am… am… Se prăbuși într-un fotoliu. S-a-ntâmplat ceva.

— Spune-mi!

— Tocmai am primit o scrisoare de la Tim O'Neil. A vândut afacerea.

— Cum adică?

— Exact cum ți-am spus. A acceptat o ofertă de două sute de mii de dolari și drepturi de proprietate intelectuală pentru brevetul său de la compania Three Star Meat Packing din Chicago, zise David plin de amărăciune. Cei de acolo ar vrea să mă angajeze pe post de director. Tim regretă, dar nu putea să refuze acei bani.

Kate îl privi cu atenție.

— Și Josephine? Ea ce spune? Trebuie să fie foarte furioasă pe tatăl ei.

— Am primit o scrisoare și de la ea. Vrea să ne căsătorim imediat ce ajung la San Francisco.

— Și nu te duci?

— Bineînțeles că nu mă duc! explodă el. Înainte, aveam ce să ofer, aș fi dezvoltat compania. Dar ei voiau să facă bani mult prea repede.

— David, nu e drept să spui „ei". Fii doar...

— O'Neil n-ar fi luat o asemenea hotărâre fără asentimentul Josephinei.

— Nu... nu știu ce să mai zic.

— Nici nu-i nimic de spus, doar că era cât pe-aci să fac cea mai mare greșeală din viața mea.

Kate se duse la birou, luă lista candidaților și o rupse în bucăți.

În săptămânile următoare David se cufundă în muncă, încercând să uite de umilința și dezamăgirea pe care le suferise. Aruncase la coș scrisorile de la Josephine O'Neil fără să le citească, însă nu și-o putea scoate din minte. Kate, conștientă de durerea lui, se mulțumi să-i dea de înțeles că era acolo oricând ar fi avut nevoie de ea.

Trecuseră șase luni de când primise scrisoarea de la Tim O'Neil. În acest timp, Kate și David continuară să lucreze împreună, să călătorească împreună și să-și petreacă împreună cea mai mare parte a timpului. Kate, vrând să-l scoată din depresie, nu știa cum să-i mai facă pe plac, de la alegerea hainelor până la organizarea unor activități amuzante, însă nu constata nici o îmbunătățire.

Erau la Rio de Janeiro pentru inspecția unui nou zăcământ. Cinaseră la hotel, iar acum discutau unele aspecte ale afacerii în camera lui Kate. Când terminară, David se întinse zicând:

— Ei, asta-i tot pentru astă-seară. Cred că ar trebui să mă duc la culcare.

Kate îl privi stăruitor.

— David, nu crezi că ar fi timpul să renunți la doliu?

— Doliu? se miră el.

— După Josephine O'Neil.

— Bine, dar nu mai există în viața mea!

— Atunci arată asta.

— Și, de fapt, ce-ai vrea să fac? o întrebă el cu brutalitate.

Kate era furioasă. Furioasă din cauză că părea orb, furioasă pentru tot timpul irosit.

— Să-ți spun eu ce aș vrea să faci: să mă săruți.

— Cum?

— Fir-ar să fie, David! Sunt șefa ta, ce naiba! exclamă ea venind mai aproape. Sărută-mă!

Îl trase spre ea și își apăsă buzele pe ale lui. Simțind că opunea rezistență vru să se dea înapoi, dar el îi înconjură trupul cu brațele

și îi răspunse la sărut.

— Kate...

— Credeam că n-o să mai vină niciodată clipa asta... șopti ea.

Peste șase săptămâni se căsătoriră. Nunta lor, cea mai grandioasă din câte se văzuseră la Klipdrift, începu cu slujba oficiată la cea mai mare biserică din oraș și continuă cu o petrecere la primărie, unde erau invitați toți locuitorii orașului. În acordurile orchestrei, oaspeții dansară și se înfruptară din cantitățile uriașe de mâncare, bere, whisky și șampanie. Banchetul dură până în zori, când tinerii însurățel plecară.

— Mă duc acasă să termin de împachetat, zise ea. Vino să mă iei peste o oră!

În lumina palidă a zorilor, Kate intră în dormitorul ei din casa McGregor, se duse glonț la un tablou de pe perete și apăsă pe ramă. Când tabloul dispăru, dând la iveală un seif, formă combinația secretă și deschise ușa, apoi scoase dinăuntru un document. Era contractul prin care compania Three Star Packing din Chicago era cumpărată de către Kate McGregor. Alături se afla un alt contract de cumpărare a invenției lui Tim O'Neil cu două sute de mii de dolari. Ezită o clipă, după care puse hârtiile la loc și încuie seiful. David era al ei acum. Dintotdeauna fusese al ei. Și al companiei Kruger-Brent. Împreună aveau să construiască un adevărat imperiu.

Așa cum ar fi vrut Jamie și Margaret McGregor.

---

[9] Termenul caratus (latina medievală) provine din qirat (arabă), însemnând „sămânță de roșcov, cantitate mică“, iar acesta, la rândul lui, din grecescul keration. (n.red.)

Cartea a treia

Compania Kruger–Brent

1914–1945

Se aflau în bibliotecă, unde îi plăcea lui Jamie să își bea paharul cu brandy după cină. David tocmai spunea că nu aveau timp pentru o lună de miere adevărată.

— Cineva trebuie să aibă grijă de companie, Kate.

— Da, domnule Blackwell, dar de mine cine o să aibă grijă? se alintă ea, ghemuindu-i-se în brațe.

El îi simți căldura trupului prin rochia subțire. În clipa următoare, hârtiile pe care le citea căzură pe jos. Kate îl înconjură cu brațele și își apăsă șoldurile de el făcând mișcări lente, circulare. Conștientă de reacția lui favorabilă, se ridică, apoi lăsă rochia să-i cadă de pe umeri. David o privi, minunându-se de cât era de frumoasă. Cum fusese orb atâta timp?

Trupurile lor goale erau înlănțuite. O dezmierdă pe față, pe gât și mai apoi pe sâni. Kate suspină în timp ce mâinile lui coborâră mai jos, până la moliciunea catifelată dintre coapse, pe care începu să o mângâie ritmic până când ea șopti:

— Ia-mă, David!

Se rostogoliră amândoi pe covorul gros și moale. Kate îi simți trupul puternic deasupra. După câteva clipe dulci o pătrunse, umplând-o cu totul, și începură să se miște în același ritm. Totul deveni un val uriaș care o ridica din ce în ce mai sus, până când nu mai putu să îndure extazul. Urmă o explozie glorioasă înăuntrul ei și apoi încă una și încă una, făcând-o să-și spună: „Am murit și am ajuns în rai.“

Călătoriră prin toată lumea, la Paris și Zürich, Sydney și New York, cu treburile companiei, dar oriunde se duceau își rezervau timp și pentru ei. Stăteau de vorbă până târziu și apoi făceau dragoste explorând fiecare mintea și trupul celuilalt. Pentru David, Kate era o încântare inepuizabilă. Putea să-l trezească dimineața, să facă o dragoste nebună și câteva ore mai târziu să-și exprime punctul de vedere la o conferință. Avea un simț înnăscut pentru afaceri, în condițiile în care cercul antreprenorilor era aproape exclusiv masculin. La început fusese tratată cu o toleranță binevoitoare, dar această atitudine se transformase repede în respect. Kate era încântată de manevrele subtile pe care le presupuneau negocierile, și reușea să întreacă bărbați cu mult mai multă experiență. Avea instinct de învingător. Știa foarte bine ce voia – puterea – și cum s-o obțină.

Își încheiară luna de miere cu o săptămână de vis în casa Cedar Hill din Dark Harbor.

Pe 28 iunie 1914 auziră prima oară vorbindu-se despre război. Kate și David erau invitați la o fermă în Sussex. Weekendurile la țară erau în mare vogă, iar oaspeții trebuiau să se supună unui ritual complex. Bărbații se îmbrăcau pentru micul dejun, se schimbau pentru activitățile din timpul dimineții, apoi aveau ținute diferite pentru dejun, ceai și masa de seară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă David. Parcă aș fi un păun.

— Dar ești un păun foarte frumos, dragul meu, îl asigură ea. Când mergem acasă, poți să umbli numai dezbrăcat.

— Abia aștept, râse el luând-o în brațe.

La cină aflară vestea că Franz Ferdinand, moștenitorul tronului austro-ungar, și soția sa, Sophie, fuseseră asasinați.

— Urâtă treabă să împuști o femeie, nu? comentă gazda, Lord

Maney. Dar n-o să înceapă nimeni un război din cauza unei țărișoare balcanice.

Discuția se orientă imediat înspre crichet. Mai târziu, în pat, Kate îl întrebă pe David:

— Crezi că o să fie război?

— Pentru un biet arhiduce asasinat? Nu.

Se înșela amarnic. Austro-Ungaria, suspectând Serbia că ar fi pus la cale asasinarea lui Ferdinand, îi declară război. Până în octombrie, majoritatea marilor puteri ale lumii intraseră într-un conflict ce se anunța altfel decât precedentele, căci pentru prima dată erau folosite vehicule mecanizate, avioane, nave și submarine.

În ziua când Germania își anunță intrarea în război, Kate spuse:

— S-ar putea să fie o ocazie minunată pentru noi, David.

— Ce tot spui acolo?

— Toate țările astea o să aibă nevoie de arme, muniții și...

— N-o să le ia de la noi, o întrerupse el ferm. Avem afacerile noastre, nu vrem să profităm de sângele nimănui.

— Nu ești cam melodramatic? Cineva trebuie să facă și arme.

— Atâta timp cât sunt eu la Kruger-Brent, n-o să fim noi aceia. Gata, am încheiat subiectul!

„Pe naiba“, se gândi Kate. Și, pentru prima oară de când se căsătoriseră, dormiră separat. „Cum de poate fi atât de idealist?“

La rândul lui, David își spuse: „Cum poate să aibă atâta sânge-rece? Afacerile au schimbat-o“. Zilele care urmară fură mizerabile pentru amândoi. David regretă ruptura, dar nu știa ce să facă. Kate era prea mândră ca să facă primul pas, deoarece era convinsă că ea avea dreptate.

Președintele Woodrow Wilson promisese să țină Statele Unite departe de război, dar când submarinele germane începură să bombardeze nave de pasageri neînarmate și începură să se răspândească relatări despre atrocitățile comise de nemți, asupra Americii se exercitară presiuni tot mai mari de a veni în ajutorul Aliaților. Sloganul era: „Să facem lumea mai sigură pentru democrație“.

David învățase să piloteze în Africa de Sud. Când află că în Franța se constituise Escadrila Lafayette, formată din piloți americani, îi spuse lui Kate:

— Va trebui să mă înrolez.

— Nu! exclamă ea albindu-se la față. Nu-i războiul tău!

— O să fie. O să se implice și Statele Unite, și eu sunt american. Vreau să fiu de ajutor.

— Dar ai patruzeci și șase de ani!

— Tot mai sunt în stare să pilotez un avion, iar Aliații au nevoie de orice ajutor posibil.

Kate nu-l putu face să se răzgândească, așa că se resemnă. Își petrecură ultimele câteva zile liniștiți, uitând de toate discuțiile. Se iubeau, și numai asta conta.

— Tu și Brad Rogers puteți să vă descurcați la fel de bine ca mine, poate chiar mai bine, îi spuse el în ajunul plecării spre Franța.

— Dacă ți se întâmplă ceva? N-aș suporta.

— N-o să mi se întâmple nimic, o asigură el strângând-o în brațe. O să vin înapoi cu o mulțime de medalii.

Plecă a doua zi dimineață.

Pentru Kate, absența lui era echivalentă cu moartea. Îi trebuise atât de mult ca să-l câștige, și acum era terorizată de teama că avea să-l piardă. Îl regăsea în timbrul vocii cuiva, în râsul altcuiva de pe stradă, într-o frază, într-un parfum, într-un cuvânt. Era peste tot. Îi

scria în fiecare zi scrisori lungi. De câte ori primea o scrisoare de la el o citea și o recitea până o făcea praf. Era bine, îi spunea el. Aviația germană era superioară, însă acest lucru urma să se schimbe. Se zvonea că America avea să intervină în curând. Promitea să-i scrie cât mai des. O iubea.

„Nu lăsa să ți se întâmple ceva, dragul meu! O să te urăsc veșnic dacă o faci.“

Încercă să uite de singurătate și de tristețe dedicându-se cu toată energia muncii. La începutul războiului, Franța și Germania aveau cele mai bine echipate forțe din Europa, dar efectivele, resursele și materialele Aliaților erau cu mult superioare. Pe de altă parte, armata rusă, cea mai numeroasă, era slab dotată și prost condusă.

— Au nevoie de ajutor, îi spuse Kate lui Brad Rogers. Le trebuie tancuri, arme și muniții.

Brad nu era tocmai de acord.

— Kate, David nu...

— David nu-i aici. Depinde numai de tine și de mine.

Dar Brad Rogers știa că, de fapt, voia să spună „Depinde de mine“.

Kate nu înțelegea deloc refuzul lui David de a crea o divizie de armament în cadrul companiei. Aliații aveau nevoie de arme, și i se părea de datoria ei să le vină în ajutor. După ce purtă discuții cu liderii câtorva state din rândul Aliaților, trecu la fapte, astfel că, peste un an, compania Kruger-Brent fabrica arme și tancuri, bombe și muniții. Furniza trenuri, blindate, uniforme și puști. Kruger-Brent deveni repede unul dintre conglomeratele cele mai dezvoltate din lume. Pe când studia datele referitoare la profituri, Kate îi zise lui Brad Rogers:

— Le-ai văzut? David va trebui să admită că s-a înșelat.

În acest timp, Africa de Sud era în fierbere. Conducătorii politici își oferiseră sprijinul Aliaților și acceptaseră responsabilitatea apărării

Africii de Sud împotriva Germaniei, dar majoritatea africanilor se opuneau ajutorului acordat Marii Britanii. Nu puteau uita prea ușor trecutul.

În Europa, lucrurile nu mergeau bine pentru Aliați, care ajunseseră la un impas pe frontul de Vest. Soldații din ambele tabere, obligați să stea luni de zile în tranșeele din Franța și Belgia, erau într-o stare deplorabilă. Ploaia umplea șanțurile cu apă și noroi, iar șobolanii mișunau transmițând boli grave. Kate era fericită că David lupta în aer.

Pe 6 aprilie 1917, președintele Wilson anunță intrarea țării sale război, confirmând premoniția lui David. America începea mobilizarea.

Primul corp expediționar american, condus de generalul John J. Pershing, debarcă în Franța pe 26 iunie 1917. În discuțiile de zi cu zi își făcură loc noi toponime: Saint-Michel... Chateau-Thierry... Meuse Argonne... Pădurea Belleau... Verdun... Aliații deveniseră o forță irezistibilă. În cele din urmă, pe 11 noiembrie 1918 se semnă armistițiul. Lumea era sigură pentru democrație.

David se afla în drum spre casă.

Când debarcă la New York de pe nava de transport militar, o găsi pe Kate așteptându-l. Se priviră o clipă cât o veșnicie, ignorând zgomotul și mulțimea de oameni din jur, și deodată ea i se aruncă în brațe. Era mai slab și părea foarte obosit. „Dumnezeule! Mi-a fost atât de dor de el“, se gândi ea. Avea să-i pună mii de întrebări, însă nu voia să-l obosească.

— O să te duc la Cedar Hill, îi spuse. E un loc perfect pentru odihnă.

Redecorase casa în cinstea sosirii lui. Salonul principal fusese mobilat cu două canapele îmbrăcate în creton cu model floral roz și verde. Două fotolii asortate se aflau în fața șemineului. Deasupra acestuia atârna un tablou de Vlaminck, având de fiecare parte câte un sfeșnic aurit. Ușile vitrate dădeau spre veranda care înconjura

casa pe trei părți. Camerele erau sclipitoare și aerisite, iar priveliștea portului, impresionantă.

Kate îi arătă schimbările sporovăind voioasă, dar el părea ciudat de tăcut.

— Îți place, dragul meu?

— E frumos, Kate. Acum stai jos! Aș vrea să-ți spun ceva.

Ea avu deodată un sentiment de prăbușire.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Se pare că furnizăm armament pentru jumătate din glob.

— Așteaptă să vezi registrele, începu ea. Profitul nostru a...

— Eu mă refer la altceva. Din câte îmi amintesc, beneficiul nostru era destul de mare înainte să plec. Am crezut că ne-am înțeles că nu o să ne amestecăm în fabricarea armelor.

— Tu ai fost de acord, îl corectă ea, abia reușind să-și stăpânească furia. Eu nu. Vremurile se schimbă, iar noi trebuie să ne schimbăm odată cu ele.

Privind-o în ochi, o întrebă încet:

— Tu te-ai schimbat?

În pat, în seara aceea, Kate se întrebă care dintre ei se schimbase. Devenise ea mai puternică, sau David, mai slab? Se gândi la argumentul lui împotriva fabricării armelor. Era un argument slab. În fond, cineva trebuia să le furnizeze arme Aliaților, și acest lucru era foarte profitabil. Ce se întâmplase cu simțul de afaceri al lui David? Ea îl privise totdeauna ca pe cel mai deștept om pe care îl cunoscuse vreodată, însă acum se simțea mai capabilă decât el să conducă firma. Avu o noapte albă.

Dimineață, după micul dejun, se plimbară prin grădină.

— E într-adevăr foarte frumos, zise David. Sunt fericit să mă aflu

aici.

— În legătură cu discuția de aseară...

— Am încheiat subiectul. Eu am fost plecat, iar tu ai făcut ce ai crezut de cuviință.

„Oare aș fi procedat la fel dacă ai fi fost aici?“ se întrebă în sinea ei. Făcuse totul pentru binele companiei. Oare Kruger-Brent conta pentru ea mai mult decât căsnicia? Se temea să răspundă la această întrebare.

În următorii cinci ani, lumea întreagă se dezvoltă impresionant. Compania Kruger-Brent pornise de la diamante și aur, dar se extinsese și se diversificase, așa încât sediul central nu mai era în Africa de Sud. De curând achiziționaseră o editură, o companie de asigurări și două sute de mii de hectare de pădure.

Într-o noapte, Kate îl scutură pe David ca să-l trezească.

— Dragul meu, hai să mutăm sediul companiei!

— Ce... ce spui? bâigui el somnoros.

— În ziua de azi, centrul lumii afacerilor este la New York. Acolo trebuie să fie și sediul nostru. Africa de Sud e prea departe; în plus, din moment ce avem telefon, putem comunica oricând cu birourile de peste tot.

— De ce nu m-oi fi gândit și eu la asta? murmură el, culcându-se din nou.

New York era o tulburătoare lume nouă. În timpul vizitelor ei precedente Kate simțise pulsul alert al orașului, dar viața de zi cu zi îi dădea impresia că era prinsă în centrul unei mașinării. Pământul părea să se rotească mai repede, totul se mișca mult mai iute.

Aleseră un loc pe Wall Street pentru noul sediu al companiei, și

arhitecții se puseră pe lucru. Pentru reședința lor, care urma să fie situată pe Fifth Avenue, Kate îi comandă unui alt arhitect un imobil în stilul Renașterii franceze din secolul al șaisprezecelea.

— Orașul ăsta e atât de zgomotos, se plânse David.

Ceea ce era foarte adevărat. Zgomotul mașinilor de nituit deveni omniprezent odată cu înmulțirea șantierelor de zgârie-nori. New Yorkul devenise centrul comerțului mondial, găzduind sediile principalelor companii maritime, de asigurări, de comunicații și de transport. Era un oraș cu o vitalitate unică. Lui Kate îi plăcea foarte mult, dar simțea nefericirea lui David.

— Iubitule, ăsta e viitorul. Locul ăsta se va dezvolta, și noi odată cu el.

— Dumnezeule, Kate, cât de mult mai vrei?

— Totul, răspunse ea fără să stea pe gânduri.

Întrebarea nu avea sens. Regula jocului era să câștigi, și nu puteai să câștigi decât învingându-i pe ceilalți. Ei i se părea foarte simplu. Oare David de ce nu vedea asta? Era un om de afaceri priceput, dar îi lipsea ceva... o poftă, o dorință de a cuceri, de a fi cel mai mare și cel mai bun. Tatăl ei îi transmisese acel spirit. Nu era sigură când se produsese schimbarea, dar era conștientă că, din stăpână, devenise sclava propriei companii.

Când încercă să-i explice lui David, el izbucni în râs.

— Muncești prea mult, draga mea.

„Seamănă atât de mult cu Jamie“, se gândi el. Fără să înțeleagă de ce, acest lucru îl deranja.

Cum putea cineva să muncească prea mult? se întreba Kate. Nu exista plăcere mai mare în viață. Atunci simțea că trăiește. Fiecare zi îi aducea alte probleme, și fiecare din ele era o provocare, un mister de rezolvat, un nou joc de câștigat. Se pricepea de minune la asta, iar sentimentul că exercita o putere imensă o umplea de fericire. Dirija viețile a mii de oameni din toate colțurile lumii, așa cum fusese dirijată și viața ei cândva. Atâta timp cât deținea

puterea, nu avea nevoie de nimeni. Era o armă incredibilă.

Era invitată să cineze cu regi, regine și președinți, toți căutând să-i obțină bunăvoința. O nouă fabrică a companiei putea însemna diferența dintre sărăcie și bogăție. Puterea. Compania era vie, un uriaș care tot creștea și trebuia hrănit; uneori erau necesare și sacrificii, căci uriașul nu putea fi încătușat. Kate înțelegea acest lucru. Avea un ritm, un puls care bătea în cadență cu inima ei.

Prin martie, la un an după ce se mutaseră la New York, Kate începu să se simtă rău, iar David o convinse să se ducă la un doctor.

— Se numește John Harley. E un medic tânăr cu o reputație excelentă.

De voie, de nevoie, Kate se duse. Originar din Boston, John Harley era un bărbat slab, de vreo douăzeci și șase de ani, deci cu cinci ani mai tânăr decât ea.

— Vă anunț că n-am timp să fiu bolnavă, îi zise ea.

— N-o să uit, doamnă Blackwell, dar haideți să vă consult!

O examină, îi făcu o serie de analize și apoi îi spuse:

— Sunt sigur că nu e vorba de ceva serios. O să am rezultatele într-o zi, două. Sunați-mă miercuri!

Miercuri dimineață, când îl sună, medicul exclamă voios:

— Am vești bune pentru dumneavoastră, doamnă Blackwell. O să aveți un copil.

Era una dintre cele mai tulburătoare clipe din viața ei. Abia aștepta să-i spună lui David.

Nu îl mai văzuse niciodată atât de emoționat.

— O să fie fată și o să semene cu tine, râse el luând-o în brațe.

„Este exact ce îi trebuie lui Kate“, comentă în sinea lui. „Acum o să stea mai mult pe acasă. Se va comporta mai mult ca o soție.“

În același moment, Kate se gândea: „Va fi un băiat și într-o zi va conduce Kruger-Brent“.

Pe măsură ce se apropia sorocul își scurtă programul de lucru, dar tot se ducea la birou în fiecare zi.

— Mai uită de treburi și odihnește-te, o sfătui David, fără să priceapă că tocmai munca era relaxarea ei.

Copilul trebuia să vină în decembrie.

— O să-ncerc pentru douăzeci și cinci, îi promise ea. Va fi cadoul nostru de Crăciun.

„Va fi un Crăciun perfect“, își spuse. Era șefa unui mare conglomerat, era căsătorită cu omul pe care îl iubea și urma să nască rodul dragostei lor. Dacă exista vreo ironie în ordinea priorităților, ea nu își dădea seama.

Din cauza kilogramelor acumulate, se mișca greoi; îi era din ce în ce mai greu să se ducă la birou, dar de câte ori David sau Brad Rogers îi sugerau să stea acasă, le răspundea invariabil:

— Mintea îmi merge foarte bine.

Cu două luni înainte de venirea pe lume a copilului, David se afla într-o călătorie în Africa de Sud, unde inspecta mina Pniel. Trebuia să se întoarcă la New York săptămâna următoare.

Kate se afla la birou când Brad Rogers intră neanunțat. Văzându-i expresia sumbră, îl întrebă:

— Am pierdut afacerea Shannon?

— Nu, Kate, tocmai... am primit vestea. A fost un accident. O explozie în mină.

Kate simți o durere puternică.

— Unde? E grav? A fost cineva ucis?

— Vreo șase oameni. Brad trase adânc aer în piept, apoi rosti: Kate... era și David cu ei.

Cuvintele, care păreau să fi umplut încăperea, se amplificară până ajunseră niște țipete în urechile ei, absorbind-o ca un vârtej. Presiunea crescu mai mult și mai mult, până când nu mai putu să respire.

După aceea totul deveni întunecat și tăcut.

Copilul se născu după o oră, cu două luni mai devreme. Kate îi puse numele Anthony James Blackwell, după tatăl lui David. „O să te iubesc pentru mine, băiete, și o să te iubesc și pentru tatăl tău."

O lună mai târziu, casa de pe Fifth Avenue fu gata, iar Kate, copilul și câțiva servitori se mutară în ea. Pentru amenajarea ei fuseseră golite două castele din Italia. Era ca în povești, cu mobilă din lemn de nuc în stilul secolului al șaisprezecelea și pardoseală din marmură roz cu intarsii roșu-închis. În bibliotecă trona un magnific șemineu din secolul al optsprezecelea, deasupra căruia era agățat un Holbein. Erau și o cameră a trofeelor, unde se afla colecția de arme a lui David, și o galerie de artă, pe care Kate o umplu cu tablouri de Rembrandt, Vermeer, Velasquez și Bellini. Mai erau o sală de bal, o încăpere pentru dineuri și o cameră de copii chiar lângă dormitorul lui Kate, plus nenumărate camere de oaspeți. În grădini se găseau statui de Rodin, Augustus Saint-Gaudens și Maillol. Era un adevărat palat regal. „Și regele va crește în el", își zise ea încântată.

În 1928, când Tony avea patru ani, Kate îl trimise la grădiniță. Era un băiețel drăguț și serios, care moștenise bărbia încăpățânată și ochii cenușii ai mamei sale. Primea lecții de muzică, iar la cinci ani a fost dat la școala de dans. Cele mai plăcute clipe le petreceau amândoi la Cedar Hill House, în Dark Harbor. Kate cumpără un iaht numit Corsarul, cu care îl plimba pe Tony de-a lungul coastei statului Maine. Puștiul adora aceste excursii, însă ea își dădu seama că tot munca îi făcea mai multă plăcere.

Era ceva mistic în legătură cu compania fondată de Jamie McGregor. Era vie, mistuitoare. Era dragostea ei, care nu avea să

moară într-o zi de iarnă, lăsând-o singură, ci urma să trăiască veșnic. Iar la un moment dat, Kate avea să i-o încredințeze fiului său.

Singurul lucru care o tulbura era gândul la pământul natal. Îi era foarte dor de Africa de Sud. Problemele rasiale se intensificau, și acest lucru o neliniștea. Erau două tabere: verkramptes – cei limitați, pro-segregare, și verligtes – cei cu vederi largi, care doreau o îmbunătățire a situației negrilor. Prim-ministrul James Hertzog și Jan Smuts formaseră o coaliție, unindu-și forțele pentru votarea noii legi funciare. Negrii erau șterși din registrele agricole și nu mai aveau dreptul să voteze sau să posede pământ. Milioane de oameni aparținând mai multor minorități fură afectați de această lege. Persoanele de culoare puteau locui doar în regiunile care nu conțineau minereuri, în centrele industriale sau în porturi.

Kate își stabili întâlniri cu mai multe oficialități sud-africane.

— Aceasta este pur și simplu o bombă, le zise ea. Practic încercați să țineți în sclavie opt milioane de oameni.

— Nu este sclavie, doamnă Blackwell. Facem acest lucru pentru binele lor.

— Cum așa?

— Fiecare rasă contribuie cu ceva. Dacă negrii se amestecă cu albii, își pierd individualitatea. Iar noi încercăm să-i protejăm.

— Prostii, le-o reteză Kate. Africa de Sud a devenit un adevărat iad rasial.

— Nu-i adevărat. Vin negri din alte țări, de la mii de kilometri distanță. Plătesc cincizeci și șase de lire pentru un permis fals. Negrul trăiește aici mai bine decât în oricare altă parte a lumii.

— Atunci le plâng de milă.

— Sunt niște copii primitivi, doamnă Blackwell. Totul e spre binele lor.

Kate părăsi întrunirea învinsă și foarte îngrijorată pentru țara ei.

Își mai făcea griji și pentru Banda, care era menționat frecvent în presă. Ziariștii, care îl porecliseră „Scânteia roșie“, nu-și puteau reține o anume admirație față de el. Scăpase de poliție deghizându-se în muncitor, șofer sau portar. Organizase o armată de gherilă și se afla în fruntea celor căutați de poliție. Un articol din Cape Times relata că fusese purtat în triumf pe străzile unui sat de negri, pe umerii demonstranților. Mergea din sat în sat vorbindu-le studenților, dar, de fiecare dată când poliția îi dădea de urmă, Banda dispărea. Se spunea că ar fi avut o gardă personală formată din sute de prieteni și adepți și că în fiecare noapte dormea în altă parte. Kate știa că numai moartea îl putea opri.

Trebuia să ia legătura cu el. Îl chemă pe unul din vechii supraveghetori negri și îl întrebă:

— William, crezi că-l poți găsi pe Banda?

— Numai dacă vrea să fie găsit.

— Încearcă. Aș vrea să stau de vorbă cu el.

— O să văd ce pot face.

A doua zi dimineață, supraveghetorul îi spuse:

— Dacă sunteți liberă în seara asta, o mașină vă va duce afară din oraș.

Kate ajunse într-un sătuc la vreo sută de kilometri de Johannesburg. Banda, care o aștepta într-o colibă modestă, arăta la fel ca ultima oară când îl văzuse. „Și trebuie să aibă vreo șaizeci de ani“, își spuse ea. Era urmărit de poliție de ani întregi și, totuși, părea liniștit și senin.

— Ești din ce în ce mai frumoasă, îi spuse el îmbrățișând-o.

— Îmbătrânesc, replică ea amuzată de compliment. Peste câțiva ani fac patruzeci.

— Nu se observă, să știi.

Intrară în bucătărie. În timp ce el făcea cafeaua, Kate zise:

— Nu-mi place deloc ce se-ntâmplă, Banda. Cum o să se termine totul?

— Până una-alta va fi și mai rău. Guvernul nu va accepta să stea de vorbă cu noi. Albii au distrus toate punțile de legătură între ei și noi, dar într-o bună zi o să-și dea seama că au nevoie de ele. Avem eroii noștri acum, Kate. Nehemiah Tile, Mokone, Richard Msimang. Albii ne mână ca pe o cireadă de vite.

— Nu gândesc toți albii așa, îl asigură ea. Ai prieteni care luptă să schimbe lucrurile. O să fie bine într-o zi, Banda, dar mai trebuie să treacă timp.

— Timpul e ca nisipul dintr-o clepsidră. Se scurge.

— Unde sunt Ntame și Magena? îl întrebă Kate peste câteva clipe.

— Soția și fiul meu se ascund, zise Banda trist. Poliția mă caută încă.

— Ce-aș putea face să te ajut? Nu pot să stau așa cu mâinile-n sân. Banii ar fi de folos?

— Banii sunt întotdeauna de folos.

— O să am grijă. Ce altceva?

— Roagă-te! Roagă-te pentru noi toți!

A doua zi, Kate se întoarse la New York.

*

Când Tony crescu destul pentru a putea călători, începu să-l ia cu ea în diverse călătorii de afaceri, pe timpul vacanțelor. Îi plăceau foarte mult muzeele și stătea ore în șir să se uite la tablourile și

statuile marilor maeștri. Ajuns acasă, Tony schița copii ale picturilor, dar era prea rușinos ca să i le arate mamei sale.

Dulce, inteligent și timid, reprezenta o companie extrem de plăcută. Kate era mândră de fiul ei. Totdeauna era primul în clasă.

— Îi întreci pe toți, așa e, dragul meu? spunea ea râzând și luându-l în brațe.

Iar micul Tony încerca și mai mult să confirme așteptările mamei sale.

În 1936, la a douăsprezecea lui aniversare, Kate tocmai sosise dintr-o călătorie în Orientul Mijlociu. Îi fusese dor de Tony și abia aștepta să-l revadă. Ajunsă acasă, îl luă în brațe și îl strânse cu putere.

— La mulți ani, dragul meu! A fost o zi frumoasă?

— D-da, m-mămico, a f-fost minunat.

Kate se dădu puțin înapoi și îl privi cu atenție. Niciodată nu-l auzise bâlbâindu-se.

— Te simți bine, Tony?

— F-foarte bine, m-mămico.

— Nu trebuie să te bâlbâi, vorbește mai rar.

— Da, m-mămico.

În următoarele câteva săptămâni bâlbâiala se înrăutăți, așa încât Kate se hotărî să discute cu doctorul Harley. La sfârșitul examinării, medicul spuse:

— Fizic, băiatul nu are absolut nimic. Se află sub vreo presiune?

— Fiul meu? Sigur că nu. Cum poți să pui o asemenea întrebare?

— Tony este un băiat foarte sensibil. Bâlbâiala este adesea o manifestare fizică a frustrării, a incapacității de adaptare.

— Te-nșeli, John, Tony este cel mai bun la școală. Trimestrul trecut

a obținut trei premii. Cel mai bun atlet, cel mai bun elev și cel mai bun la disciplinele umaniste. Nu prea cred că asta înseamnă incapacitate de adaptare.

— Înțeleg. Tu cum reacționezi când se bâlbâie?

— Îl corectez, bineînțeles.

— Te-aș sfătui să n-o mai faci. Asta îi sporește încordarea.

— Dacă Tony are probleme psihice, cum pari să crezi, să știi că asta nu e din cauza mamei lui, replică ea indignată. Eu îl ador, și el știe că îl consider cel mai minunat copil de pe pământ.

— Tocmai asta e problema. Nici un copil nu suportă așa ceva. Doctorul Harley se uită pe fișă. Ia să vedem! Tony are doisprezece ani?

— Da.

— Poate ar fi bine să plece un timp undeva, la vreo școală particulară. Observând neîncrederea de pe chipul lui Kate, adăugă: Lasă-l puțin pe picioarele lui. Numai până își termină liceul. Sunt niște școli excelente în Elveția.

„Elveția!“ Gândul că Tony ar fi putut să plece atât de departe era îngrozitor. Era prea mic, nu era încă pregătit, el... Își dădu seama că medicul o privea.

— O să mă mai gândesc, spuse ea în cele din urmă.

În după-amiaza aceea anulă o întrunire și se duse acasă mai devreme. Tony își făcea temele în camera lui.

— Am l-luat n-numai A-uri astăzi, m-mămico.

— Ce-ai zice dacă ai merge la o școală în Elveția, dragul meu?

— C-chiar aș putea? o întrebă el cu o licărire de bucurie în ochi.

Șase săptămâni mai târziu, Kate îl conduse pe vapor. Mergea la Institutul Le Rosey de la Rolle, un orășel pe malul lacului Leman. Pe

când urmărea vasul cu privirea, se gândi: „Fir-ar să fie! O să-mi fie atât de dor de el!“ După care se întoarse spre limuzina care o aștepta să o ducă la birou.

Îi plăcea să lucreze cu Brad Rogers. Avea patruzeci și șase de ani, cu doi ani mai mult decât ea. Cu timpul deveniseră buni prieteni, și ținea la el pentru devotamentul față de Kruger-Brent. Brad era necăsătorit și avea multe prietene atrăgătoare, dar Kate începu să-și dea seama că era pe jumătate îndrăgostit de ea. De mai multe ori făcuse remarci ambigue, însă ea considera că relațiile lor trebuiau să rămână în sfera profesională. Încălcă acest pact o singură dată.

Brad începuse să se vadă cu cineva în mod regulat. Stătea serile până târziu și venea a doua zi la birou obosit și neatent, cu mintea aiurea. Ceea ce era rău pentru companie. După ce trecu o lună, și purtarea lui deveni și mai evidentă, Kate hotărî că trebuia să ia măsuri. Ținea minte cât de aproape fusese David de a părăsi compania din cauza unei femei și nu avea de gând să lase să se întâmple același lucru și cu Brad.

Urma să facă un drum la Paris, de unde trebuia să cumpere o firmă de import-export, și în ultima clipă îl rugă pe Brad să o însoțească. În ziua sosirii avură mai multe întrevederi, iar seara luară cina la Grand Véfour. După aceea îi sugeră să vină în apartamentul ei de la hotelul George V, ca să se uite peste rapoartele noii firme. Îl aștepta într-un neglijeu foarte transparent.

— Am adus și hârtiile cu mine, așa că...

— Mai pot să aștepte, murmură ea. Voiam să fim numai noi doi, Brad.

— Kate... Ea se lipi atunci de el, ținându-l strâns. Dumnezeule! Cât am dorit asta!

— Și eu, Brad.

Și se duseră în dormitor.

Kate era o femeie senzuală, dar își canalizase de mult întreaga

energie erotică spre alte direcții. Munca o satisfăcea complet. De Brad avea nevoie pentru altele.

Își depărtă picioarele și îi simți sexul înăuntrul ei, ceea ce nu era nici plăcut, nici neplăcut.

— Kate, e atâta timp de când te iubesc...

Intra în ea și ieșea într-un ritm fără sfârșit, în timp ce ea își spunea: „Vânzătorii cer prea mult pentru firma asta, dar n-o să scadă prețul deoarece știu că o vreau neapărat".

Brad îi șoptea cuvinte tandre.

„Aș putea să pun capăt negocierilor și să aștept să vină ei la mine. Și dacă n-o fac? Pot risca să pierd afacerea asta?"

Ritmul era mai iute acum, iar ea își mișca șoldurile, împingând.

„Nu. Ar putea să găsească foarte ușor un alt client. Mai bine să le dau cât vor. O să-mi scot eu banii vânzând una dintre sucursale."

Brad gemea cuprins de o plăcere frenetică. Ea înteți ritmul, aducându-l la punctul culminant.

„O să le spun că m-am hotărât să accept."

— Dumnezeule, Kate, a fost minunat, bolborosi el cu răsuflarea tăiată. Cum ți s-a părut, draga mea?

— Foarte bine.

Se gândi și făcu planuri toată noaptea, în timp ce Brad dormea. Dimineață îi spuse:

— Brad, femeia aceea cu care te vezi...

— Doamne! Ești geloasă! râse el. Uit-o! N-o s-o mai văd niciodată. Promit!

De atunci, Kate nu mai făcu niciodată dragoste cu Brad. Când o întreba de ce îl refuza mereu, îi răspundea invariabil:

— Nici nu știi cât de mult aș vrea, dar mă tem că n-am mai putea lucra împreună. Trebuie să facem amândoi un sacrificiu.

Și el se vedea silit să accepte.

Pe măsură ce compania se extindea, Kate înființă fonduri caritabile pentru colegii, biserici și școli. În acest timp, continuă să-și îmbogățească colecția de artă cu operele unor mari artiști renascentiști și postrenascentiști precum Rafael, Tițian, Tintoretto și El Greco, dar și iluștri reprezentanți ai stilului baroc: Rubens, Caravaggio și Van Dyke.

Colecția Blackwell era considerată cea mai valoroasă din lume, însă, cu excepția unui număr foarte mic de oameni aleși pe sprânceană, nimeni nu avea acces la ea. Kate nu permitea să fie fotografiată sau comentată în presă. Viața personală a familiei Blackwell era tabu. Nici servitorii, nici angajații companiei nu aveau voie să discute despre familia Blackwell. Cu toate acestea, era imposibil să se oprească speculațiile și clevetelile despre misterioasa Kate Blackwell, una dintre cele mai bogate femei de pe glob. Erau mii de întrebări despre ea, dar foarte puține răspunsuri.

Kate sună la directoarea de la școala Le Rosey.

— Aș vrea să știu ce mai face Tony.

— Foarte bine, doamnă Blackwell. Fiul dumneavoastră e un elev extraordinar. E...

— Nu asta voiam să știu. Ci... Ezită, de parcă îi venea foarte greu să admită că exista o slăbiciune în familia Blackwell. Ci dacă se mai bâlbâie.

— Doamnă, nu există nici o problemă din acest punct de vedere. Totul este perfect.

Kate răsuflă ușurată. Totdeauna știuse că era doar ceva temporar. Ce ți-e și cu doctorii!

Tony veni acasă după o lună. Se bucură să vadă că arăta foarte bine.

— Bine ai venit, dragul meu, ce mai faci?

— F-foarte b-bine, m-mămico. Tu c-ce f-faci?

Băiatul își petrecu vacanța examinând tablourile pe care le cumpărase Kate în absența lui. Marii maeștri îi inspirau respect, iar impresioniștii francezi ca Monet, Renoir, Manet și Morisot îl încântau, evocându-i o lume magică. Își cumpără un set de culori și un șevalet și se apucă de lucru. Avea impresia că picturile sale erau îngrozitoare, astfel că refuza să le arate cuiva. Cum să se compare cu acele capodopere?

— Într-o zi toate tablourile astea vor fi ale tale, dragul meu, îi spuse Kate.

Acest gând îl tulbura pe băiatul de treisprezece ani. Mama lui nu putea înțelege. Nu puteau fi niciodată ale lui cu adevărat, pentru că nu făcuse nimic ca să le merite. Era ferm hotărât să își câștige existența în mod independent.

Pe de altă parte, viața alături de Kate îl fascina. De parcă ar fi fost în mijlocul unui vârtej, dădea ordine, încheia afaceri incredibile, îl lua în locuri exotice și îi prezenta oameni interesanți care o tratau cu respect. Tony era foarte mândru de ea; cu toate acestea, numai în prezența ei se bâlbâia, ceea ce îi trezea un sentiment de vinovăție.

Într-o bună zi se încumetă s-o întrebe:

— M-mămico, tu c-conduci lumea?

— Sigur că nu, îi răspunse ea râzând. Ce ți-a venit să spui asta?

— Toți c-colegii m-mei vorbesc despre t-tine. Ești c-cineva.

— Sunt într-adevăr cineva, sunt mama ta.

Tony voia din tot sufletul să-i facă pe plac. Știa cât de mult însemna compania pentru ea, cât de mult spera ca el să o conducă într-o zi,

și îi părea rău că nu putea să o facă. Avea cu totul alte planuri pentru propria viață.

Când încercă să-i explice acest lucru, ea râse:

— Prostii, Tony! Ești prea mic ca să știi ce să faci în viață.

Iar el începea din nou să se bâlbâie.

Visa să devină pictor, să poată surprinde frumosul și să-l întipărească pe pânză pentru veșnicie. Voia să meargă să studieze la Paris, dar mamei sale trebuia să-i dea vestea cu mare grijă.

Petreceau clipe minunate împreună. Kate era stăpâna unor proprietăți imense, așa că în timpul vacanțelor vizitau casele de la Palm Beach și din Carolina de Sud sau ferma de cai din Kentucky. Urmăreau la Newport regatele din Cupa Americii, iar când se aflau la New York prânzeau la Delmonico, luau ceaiul la Plaza și duminica cinau la Lüchow. Lui Kate îi plăceau foarte mult cursele de cai, și în scurt timp grajdurile ei deveniră cele mai bune din lume. Când alerga vreunul din caii ei, și Tony se afla acasă, în vacanță, îl lua cu ea la cursă. Striga până răgușea, sub privirea amuzată a băiatului. Știa că agitația ei nu avea nici o legătură cu banii.

— Să câștigi, Tony, asta e important.

Cele mai frumoase momente le petreceau la Dark Harbor. Făceau cumpărături de la Pendleton și Coffin și mâncau înghețată la Dark Harbor Shop. Vara navigau, se plimbau și vizitau galerii de artă. Iarna stăteau în fața focului în bibliotecă, unde Kate îi povestea despre bunicul lui și despre Banda, despre masa dată de Madame Agnes în cinstea bunicii lui Tony. Era o familie învingătoare, de care putea fi mândru.

— Compania Kruger-Brent va fi a ta într-o zi, tu o vei conduce și...

— Nu v-vreau s-o c-conduc, m-mamă. Nu mă interesează a-afacerile sau p-puterea.

— Prostule! explodă Kate. Ce știi tu despre afaceri sau putere? Crezi că eu colind lumea ca să fac rău omenirii? Crezi că Kruger-Brent

este o mașinărie nemiloasă de făcut bani care zdrobește orice îi iese în cale? Să-ți spun ceva, fiule. Este al doilea lucru foarte bun după Iisus Cristos. Noi suntem învierea, Tony. Salvăm sute de mii de vieți. Când deschidem o fabrică, locuitorii din zona respectivă își pot construi școli, biblioteci și biserici și le pot da copiilor lor o hrană adecvată, îmbrăcăminte și posibilități de recreere. Respirând greu din cauza furiei, continuă: Înființăm fabrici acolo unde șomajul și sărăcia sunt mari. Mulțumită nouă, oamenii de acolo pot duce o viață decentă. Noi suntem salvatorii lor. Să nu te mai aud vorbind astfel despre afaceri și putere.

— Îmi p-pare rău, m-mamă, îngăimă el.

Dar își spuse în sinea lui cu încăpățânare: „O să fiu artist".

La cincisprezece ani, Kate îi sugeră să-și petreacă vacanța de vară în Africa de Sud, unde nu fusese niciodată.

— Eu nu pot să merg acum, dar tu o să te simți foarte bine. O să aranjez totul.

— S-speram să-mi p-petrec v-vacanța la Dark Harbor, m-mamă.

— Vara viitoare, îi zise Kate cu fermitate. Vara asta vreau să te duci la Johannesburg.

Îl contactă pe administratorul filialei de la Johannesburg, și stabiliră împreună un itinerar. Fiecare zi era gândită cu un singur scop: acela de a-i stârni interesul băiatului, pentru a-l face să-și dea seama că viitorul lui era în sânul companiei.

Kate primea zilnic rapoarte despre fiul ei. Vizitase una dintre minele de aur. Își petrecuse două zile la câmpurile diamantifere. Făcuse un tur al fabricilor Kruger-Brent și participase la un safari în Kenya.

Cu câteva zile înainte de sfârșitul vacanței, Kate îi telefonă directorului filialei de la Johannesburg.

— Ce mai face Tony?

— Foarte bine, doamnă Blackwell. De fapt, azi-dimineață a întrebat dacă nu poate să mai stea.

— Minunat! exclamă ea încântată. Mulțumesc.

La sfârșitul vacanței, Tony merse la Southampton, în Anglia, de unde luă un zbor al companiei Pan American pentru Statele Unite. Și Kate zbura cu Pan American de câte ori avea ocazia. O prefera de departe celorlalte linii aeriene.

Plecă mai devreme de la o întrunire foarte importantă pentru a-și aștepta fiul la noul Aeroport La Guardia din New York. Pe chipul lui frumos se citea entuziasmul.

— Te-ai simțit bine, dragul meu?

— Africa de Sud e o țară f-fantastică, m-mamă. Știi că m-m-au dus în Deșertul N-namib, de unde bunicul a f-furat d-diamantele s-străbunicului Salomon v-van der Merwe?

— Dar nu le-a furat, Tony! îl corectă ea. A luat, pur și simplu, ceea ce îi aparținea.

— Sigur, făcu Tony ironic. Oricum, am f-fost acolo. N-a fost nici o ceață, dar mai s-sunt și paznici, și câini. Nu mi-au d-dat nici un eșantion.

Kate râse cu poftă.

— Nici nu ai nevoie să-ți dea ei vreun eșantion, dragul meu. Într-o bună zi toate o să fie ale tale.

— Să le-o s-spui tu, că pe m-mine nu mă cred.

— Ți-a plăcut, nu? zise ea strângându-l în brațe. Se bucura extraordinar că Tony ajunsese să aprecieze moștenirea ei.

— Știi ce m-mi-a plăcut mai m-mult?

— Ce anume?

— Culorile. Am p-pictat o m-mulțime de peisaje. Nici nu m-mai

voiam să plec. Aș v-vrea să mă întorc acolo să pictez.

— Să pictezi? Kate se strădui să-și ascundă uimirea. Mi se pare o pasiune minunată, dragul meu Tony!

— Nu, m-mamă, eu nu mă refer la sensul de h-hobby. Eu v-vreau să ajung p-pictor. M-am gândit f-foarte mult la asta. O să plec la Paris să s-studiez. Cred că am ceva talent.

Kate simți cum o cuprindea furia.

— Doar n-o să-ți petreci toată viața pictând!

— Ba da, m-mamă, este singurul lucru care îmi p-place cu adevărat.

În acel moment, Kate își dădu seama că pierduse.

„Are dreptul să-și trăiască viața cum vrea, se gândi. Dar cum pot să-l las să facă o asemenea greșeală?“

În septembrie, lucrurile se schimbară radical. Europa intra în război.

— Aș vrea să te înscrii la Școala de Finanțe și Comerț Wharton, îi spuse ea. Dacă după doi ani tot mai vrei să fii artist, voi fi de acord.

Era convinsă că, până atunci, Tony avea să se răzgândească. Nu putea concepe ca fiul ei să-și petreacă viața aruncând pete de culoare pe pânză, în loc să stea în fruntea celui mai important conglomerat din lume. Era totuși fiul ei.

Al Doilea Război Mondial îi oferea încă o șansă fantastică. Peste tot se ducea lipsă de arme și materiale, iar Kruger-Brent putea umple acel gol. O parte a companiei producea echipamente militare, în timp ce o alta se îngrijea de nevoile civililor. Fabricile lucrau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Kate era sigură că țara ei de adopție nu avea să rămână neutră. Președintele Franklin D. Roosevelt făcu apel ca Statele Unite să devină cel mai mare arsenal al democrației, iar pe 11 martie 1941 înaintă Congresului Legea „Lend-Lease“[10]. Transporturile destinate Aliaților care traversau Atlanticul erau amenințate de blocada

germană. Submarinele germane, luptând în grupuri de câte opt, atacară și scufundară foarte multe nave.

Germania era o forță teribilă care părea să nu poată fi oprită. Sfidând Tratatul de la Versailles, Adolf Hitler crease una dintre cele mai impresionante mașinării de război din istorie. Folosind o nouă tactică, aceea de Blitzkrieg, Germania atacă Polonia, Belgia și Olanda și, într-o succesiune rapidă, zdrobi Danemarca, Norvegia, Luxemburg și Franța.

Kate reacționă rapid când află că evreii care lucrau în fabricile companiei confiscate de naziști erau arestați și duși în lagăre de concentrare. Dădu câteva telefoane, și peste o săptămână era în drum spre Elveția. Când ajunse la Hotelul Baur au Lac din Zürich, găsi un mesaj din partea colonelului Brinkmann, care voia să-i vorbească. Brinkmann fusese directorul sucursalei de la Berlin, iar când fabrica fusese preluată de guvernul german primise gradul de colonel, fiind păstrat în funcție.

Era un bărbat slab și pedant, cu părul blond pieptănat cu grijă peste cap.

— Încântat să vă văd, Frau Blackwell. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea guvernului țării mele. Sunt împuternicit să vă asigur că, de cum o să câștigăm războiul, fabricile vă vor fi înapoiate. Germania va fi cea mai mare putere industrială din lume și ne va face mare plăcere să colaborăm cu oameni ca dumneavoastră.

— Și dacă Germania va pierde?

Colonelul Brinkmann zâmbi ironic.

— Amândoi știm că acest lucru nu se va întâmpla, Frau Blackwell. Statele Unite procedează corect neamestecându-se în treburile Europei, și ar fi bine să n-o facă nici de acum înainte.

— Sunt sigură, domnule colonel. Am auzit că evreii ar fi trimiși în lagăre de concentrare, unde sunt exterminați. E adevărat?

— Propagandă britanică, vă asigur. E adevărat că die Juden sunt

trimiși în lagăre de muncă, dar vă dau cuvântul meu de ofițer că sunt tratați cum trebuie.

Kate se întrebă ce însemnau cuvintele acelea exact. Avea de gând să afle.

A doua zi fixă o întâlnire cu un negustor german foarte cunoscut, pe nume Otto Bueller. Se întâlniră la o cafenea mică de lângă gară. Herr Bueller, un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu un aer distins și cu ochi care cunoscuseră suferința, alese o masă într-un colț mai liniștit.

— Mi s-a spus că încercați să duceți evreii în țări neutre, zise ea încet. E adevărat?

— Nu-i adevărat, doamnă Blackwell. Un asemenea gest ar însemna trădarea celui de-al Treilea Reich.

— Am mai auzit și că aveți nevoie de fonduri.

Herr Bueller ridică din umeri.

— Din moment ce nu există nici o asemenea mișcare, n-am nici nevoie de fonduri, nu-i așa? zise el aruncând o privire îngrijorată prin cafenea.

Era un om învățat să se confrunte cu pericolele.

— Speram să fiu de ajutor, zise Kate precaută. Compania Kruger-Brent are fabrici în multe țări neutre și aliate. Dacă cineva ar putea îndrepta refugiații într-acolo, eu le-aș putea oferi locuri de muncă.

Herr Bueller sorbi din cafeaua neagră, apoi spuse:

— Nu știu nimic despre asta. E periculos să faci politică în ziua de azi. Dar dacă vreți să ajutați oameni la ananghie, am un unchi în Anglia care suferă de o boală groaznică, iar medicamentele costă foarte mult.

— Cât de mult?

— Cincizeci de mii de dolari pe lună. Banii pot fi depuși la Londra și

transferați la o bancă elvețiană.

— Se poate aranja.

— Unchiul meu va fi încântat.

Peste opt săptămâni, mici grupuri de refugiați evrei începură să sosească în țările aliate, primind locuri de muncă la fabricile companiei.

Tony părăsi școala la capătul celor doi ani. Intrând în biroul mamei sale, îi spuse:

— Am încercat, m-mamă. Pe cuvânt, am încercat, dar nu m-am răzgândit. V-vreau să studiez p-pictura. După ce se v-va termina războiul, v-voi pleca la P-Paris.

Kate resimți fiecare cuvânt ca pe o lovitură de ciocan.

— Știu că ești d-dezamăgită, dar trebuie să-mi trăiesc p-propria v-viață. Cred că pot f-fi bun, f-foarte bun. Văzând expresia de pe chipul ei, adăugă: Am făcut tot ce mi-ai cerut. Acum trebuie să-mi dai o ș-șansă: șansa mea. Am fost primit la Institutul de Artă din C-Chicago.

În mintea ei era învălmășeală. Ceea ce voia Tony să facă era o totală pierdere de timp. Nu putu să spună decât:

— Când ai de gând să pleci?

— Înscrierile încep pe cincisprezece.

— Și azi în cât suntem?

— Șase decembrie.

Duminică, 7 decembrie 1941, o serie de escadrile de bombardiere Nakajima și avioane de vânătoare Zero ale Marinei Imperiale

Japoneze atacară Pearl Harbor, iar a doua zi, Statele Unite intrară în război. În aceeași după-amiază Tony se înrolă în Corpul Pușcașilor Marini și fu trimis la Quantico, în Virginia, unde absolvi Școala de Ofițeri pentru a pleca apoi în sudul Pacificului.

Kate avea impresia că trăia pe buza unei prăpăstii. Era ocupată de dimineață până seara cu problemele companiei, dar în mintea ei persista teama de a nu primi vreo veste rea despre Tony – că fusese rănit sau ucis.

Războiul cu Imperiul Soarelui Răsare mergea prost. Bombardierele japoneze loviră bazele americane de pe insulele Guam, Midway și Wake. Ocupară orașul Singapore în februarie 1942 și, imediat, insulele New Britain, New Ireland, Amiralității și Solomon. Generalul Douglas MacArthur fu silit să se retragă din Filipine. Puternicele forțe ale Axei cucereau lumea încet, încet, și situația se înrăutățea peste tot. Kate se temea ca Tony să nu fie cumva luat prizonier de război și torturat. Cu toată puterea și influența ei, nu putea face altceva decât să se roage. Fiecare scrisoare de la el era o rază de speranță, un semn că, doar cu câteva săptămâni în urmă, era în viață.

„Aici nu avem informații, scria el. Oare rușii încă rezistă? Soldatul japonez e brutal, dar trebuie respectat. Nu se teme de moarte...“

„Ce se mai întâmplă în State? Muncitorii mai fac greve pentru mărirea salariilor?...“

„Torpiloarele PT fac treabă foarte bună. Toți băieții ăștia sunt niște eroi...“

„Tu ai multe relații, mamă. Trimite-ne câteva sute din noile avioane de vânătoare ale Marinei, F4U. Mi-e dor de tine...“

Pe 7 august 1942, Aliații porniră prima lor acțiune ofensivă în Pacific. Pușcașii marini americani debarcară la Guadalcanal, pe insulele Solomon, și de atunci începură să recupereze teritoriile cucerite de japonezi.

În Europa, Aliații repurtau un șir aproape neîntrerupt de victorii. Pe 6 iunie 1944 începu invadarea vestului Europei odată cu debarcarea

americanilor, englezilor și canadienilor pe plajele Normandiei, iar un an mai târziu, pe 7 mai 1945, Germania se predă necondiționat.

În Japonia, pe 6 august 1945, o bombă atomică având o forță de distrugere mai mare decât douăzeci de mii de tone de trinitrotoluen fu lansată asupra Hiroshimei. Trei zile mai târziu, o altă bombă atomică distruse orașul Nagasaki, iar pe 14 august japonezii capitulară. În sfârșit, lungul și teribilul război se terminase.

După trei luni, Tony se întoarse acasă.

Se afla cu Kate la Dark Harbor, privind de pe terasă golful punctat cu pânze albe.

„Războiul l-a schimbat“, își spuse ea. Se maturizase, își lăsase mustață, era bronzat, arăta splendid.

În jurul ochilor îi apăruseră câteva riduri pe care nu le avusese înainte. Kate era convinsă că anii petrecuți peste ocean îl făcuseră să-și reconsidere hotărârea de a nu intra în companie.

— Care îți sunt planurile acum, fiule?

Tony zâmbi.

— Cum spuneam când am fost atât de crud întrerupți, mamă, plec la P-Paris.

---

[10] Program prin care Statele Unite le-au furnizat arme și provizii Aliaților până în 1945, primind în schimb accesul la baze militare (n.red.)

Cartea a patra

Tony

1946–1950

Tony mai fusese și altă dată la Paris, dar acum împrejurările erau altele. Orașul Luminilor îndurase ocupația germană, dar scăpase de la distrugere când fusese declarat oraș deschis. Deși naziștii prădaseră Muzeul Luvru, Tony găsi Parisul neatins. În plus, de data aceasta avea de gând să locuiască acolo, să facă parte din oraș, nu să fie un simplu turist. Ar fi putut să stea în casa lui Kate de pe Avenue du Maréchal Foch, care nu fusese deteriorată în timpul ocupației, dar preferă să închirieze un apartament nemobilat într-o casă veche din cartierul Montparnasse. Locuința consta într-o cameră de zi cu șemineu, un mic dormitor, o bucătărie și o baie înghesuită în care se aflau o cadă cu picioare în formă de labe de leu, un bideu scorojit și o toaletă cu scaunul rupt.

Când proprietăreasa începu să se scuze, Tony o opri:

— E în regulă.

Își petrecu toată ziua de sâmbătă în hala de vechituri, iar luni și marți colindă magazinele cu obiecte la mâna a doua de pe malul stâng al Senei, astfel că miercuri avea mobila de bază. O canapea-pat, o masă zgâriată, două scaune uzate, un dulap vechi cu intarsii, lămpi, o masă de bucătărie șubredă și două scaune. „Mama ar fi îngrozită“, își spuse el. Și-ar fi putut umple apartamentul cu antichități neprețuite, dar asta ar fi însemnat să joace rolul unui tânăr artist american în vizită la Paris, pe când el intenționa să trăiască permanent acolo.

Următorul pas era înscrierea la o școală de artă. Cea mai prestigioasă din întreaga Franță era École des Beaux-Arts din Paris,

cu standarde foarte înalte, unde puțini americani erau admiși. Tony își depuse candidatura, gândindu-se că avea șanse mici să fie acceptat. Într-un fel, trebuia să-i demonstreze mamei sale că luase o hotărâre corectă. Prezentă trei lucrări și află că răspunsul avea să vină într-o lună. La capătul celei de a patra săptămâni, portăreasa îi dădu o scrisoare de la școală. Trebuia să se prezinte lunea următoare.

École des Beaux-Arts era o clădire mare din piatră cu o duzină de săli pline de studenți. Tony se prezentă la directorul școlii, Maître Gessand, un om masiv, fără gât și cu buzele cele mai subțiri pe care le văzuse el vreodată.

— Lucrările dumitale sunt ale unui amator, dar promit. Comisia noastră le-a selectat mai mult pentru ce nu este în ele, decât pentru ce este, înțelegi?

— Nu prea, Maître.

— Vei înțelege cu timpul. Te voi repartiza la Maître Cantal. El îți va fi profesor în următorii cinci ani, dacă vei rezista până la capăt.

„Voi rezista până la capăt“, își promise Tony.

Maître Cantal era un om foarte scund, cu un cap complet chel pe care îl acoperea cu o beretă purpurie. Avea ochii căprui-închis, nasul mare și buzele foarte groase.

— Americanii sunt niște diletanți barbari, îi spuse el lui Tony. De ce te afli aici?

— Ca să învăț, Maître.

Profesorul se încruntă.

Avea douăzeci și cinci de studenți în clasă, în majoritate francezi. Șevaletele erau împrăștiate peste tot prin încăpere, și Tony își alese unul mai aproape de fereastră, de unde se vedea un bistro. În sală erau răspândite mulaje din plastic ale diferitelor părți ale corpului omenesc, făcute după statui grecești. Tony se uită în jur după model, dar nu văzu pe nimeni.

— Începeți, le ordonă Maître Cantal.

— Mă scuzați, zise Tony. Nu mi-am adus culorile.

— Nu vei avea nevoie de culori. Primul an ți-l vei petrece învățând să desenezi. După astea, explică profesorul arătând spre statuile grecești. Dacă vi se pare prea ușor, dați-mi voie să vă avertizez: înainte de sfârșitul anului, mai mult de jumătate din voi vor fi eliminați. Dându-și seama că îi speriase, maestrul își înmuie glasul. Vă veți petrece primul an studiind anatomia. Al doilea an – cei care vor promova, bineînțeles – veți picta în ulei după modele vii. În al treilea an, când vă asigur că veți fi și mai puțini, veți picta cu mine, în stilul meu, fiecare aducând contribuții personale, desigur. În al patrulea și al cincilea an vă veți găsi propriul stil, propriul glas. Și acum, la lucru!

Se plimba prin clasă, oprindu-se în dreptul fiecărui șevalet ca să critice sau să comenteze. Când ajunse la Tony, îi spuse scurt:

— Nu! Așa nu merge. Ce văd eu aici este exteriorul unui braț. Vreau să văd interiorul. Mușchii, oasele, ligamentele. Vreau să simt că dedesubt curge sânge. Știi să faci asta?

— Da, Maître. Gândești, vezi, simți și apoi desenezi.

Tony își continua lucrul și acasă. Ar fi pictat de dimineață până seara. Îi dădea un anumit sentiment de libertate pe care nu îl mai cunoscuse vreodată. Simplul fapt de a sta în fața unui șevalet, cu o pensulă în mână, îl făcea să se simtă extraordinar. Putea să creeze lumi întregi cu o singură mână. Putea să facă un copac, o floare, un om, un întreg univers. Era, într-adevăr, o experiență. Se născuse pentru asta.

Când nu picta, se plimba pe străzile Parisului. Acum era orașul lui, locul unde i se năștea arta. De fapt, erau două Parisuri, despărțite de Sena în Rive Gauche și Rive Droite, două lumi complet diferite. Rive Droite era pentru cei bogați, în timp ce Rive Gauche aparținea studenților, artiștilor, într-un cuvânt, celor care luptau. Montparnasse, Boulevard Raspail, Saint-Germain-des-Près, Café de Flore, Henry Miller și Elliot Paul. Tony se simțea acasă. Își petrecea ore întregi la Boule Blanche sau La Coupole cu alți studenți,

discutând despre lumea lor.

— Am auzit că directorul Muzeului Guggenheim e la Paris, cumpărând tot ce-i iese în cale.

— Spune-i să mă aștepte și pe mine!

Citeau cu toții aceleași reviste, împrumutându-și-le, pentru că erau prea scumpe: Studio, Cahiers d'Art, Formes et Couleurs și Gazette des Beaux-Arts.

Tony învățase franceză la Le Rosey, așa că îi fu ușor să-și facă prieteni printre colegi, căci toți aveau aceeași pasiune. Nu aveau idee din ce familie făcea parte și îl acceptaseră ca pe unul de-al lor. Artiștii săraci se adunau la Café de Flore sau Les Deux Magots pe bulevardul Saint-Germain, mâncau la Le Pot d'Étain pe Rue des Canettes sau pe Rue de l'Université. Nici unul din ei nu intrase vreodată la Lasserre sau la Maxim's.

În 1946, majoritatea marilor maeștri trăiau la Paris. Din când în când, Tony îl zărea pe Pablo Picasso, iar într-o zi, plimbându-se cu un prieten, îl văzu pe Marc Chagall, masiv, în jur de cincizeci de ani, cu o coamă de păr care tocmai începea să albească. Stătea la o masă, discutând cu câteva persoane.

— Suntem norocoși că l-am văzut, îi șopti prietenul lui Tony. Vine rar la Paris. Casa lui e undeva în Vence, lângă coasta mediteraneeană.

Îl zări și pe Max Ernst, bând un aperitiv la o cafenea pe trotuar, și pe marele Alberto Giacometti plimbându-se pe Rue de Rivoli. Semăna cu una din propriile sale sculpturi, înalt, subțire și noduros. Tony observă cu surprindere că avea și picioarele strâmbe. Avea să-l întâlnească și pe Hans Bellmer, care își făcuse un nume prin tablourile sale erotice, reprezentând tinere transformate în păpuși fără membre, însă nimic nu-l marcă mai mult decât momentul când îi fu prezentat lui Braque. Artistul era foarte cordial, dar Tony parcă amuțise.

Aspiranții la celebritate colindau noile galerii de artă, studiindu-și concurența. Galeria Drouant-David expunea lucrările unui tânăr

artist necunoscut pe nume Bernard Buffet, care studiase la École des Beaux-Arts, și pe ale lui Soutine, Utrillo și Dufy. Studenții se adunau la Salon d'Automne, la Galeria Charpentier și la Galeria Domnișoarei Roussa de pe Rue de Seine, bârfindu-și la nesfârșit rivalii.

Când Kate văzu prima oară apartamentul lui Tony, rămase uluită. Pe moment nu spuse nimic, dar în sinea ei își zise: „Fir-ar să fie! Cum poate fiul meu să trăiască într-un asemenea loc îngrozitor?"

— Are farmec, dar nu văd nici un frigider pe aici, comentă cu glas tare. Unde-ți ții mâncarea?

— Afară, la f-fereastră.

Kate o deschise și luă un măr de afară, de pe pervaz.

— Sper că nu-ți mănânc vreunul dintre modele?

— N-nu, mamă, râse el.

— Eh, și acum povestește-mi despre operele tale, îl îndemnă ea după ce mușcă din măr.

— N-nici nu e p-prea mult de spus, mărturisi el. Anul ăsta n-nu f-facem altceva decât d-desen.

— Îți place profesorul Cantal?

— E m-minunat. Întrebarea este dacă mă place el pe m-mine. Numai o treime din clasă va promova în anul viitor.

Kate nu făcu nici o mențiune despre companie.

Profesorul Cantal nu era omul care să împrăștie laude. Cel mai bun compliment primit de Tony era o încruntare însoțită de:

— Am văzut altele și mai proaste.

Sau:

— Aproape că încep să văd și interiorul.

La sfârșitul anului, Tony se numără printre cei opt studenți care promovaseră. Pentru a sărbători, merseră cu toții la un bar de noapte din Montmartre, se îmbătară și-și petrecură noaptea în compania unor tinere englezoaice care făceau turul Franței.

După vacanță începu să lucreze în ulei, după modele vii. Era ca și cum scăpase de la grădiniță. După un an de desenat diverse părți ale corpului omenesc avea senzația că știa fiecare mușchi, nerv și glandă. Acela nu era desenat, ci copiat. Acum, cu o pensulă în mână și cu un model viu în față, putea să creeze. Chiar și profesorul Cantal era impresionat.

— Ai simțul culorii, remarcă el încruntat. Trebuie să insistăm asupra tehnicii.

*

Erau vreo douăsprezece modele în total. Cele folosite în mod frecvent de profesorul Cantal erau Carlos, un tânăr care urma medicina, Annette, o brunetă scundă și durdulie, cu un ciuf de păr pubic roșcat și un spate cu urme de acnee, și Dominique Masson, o frumoasă blondă cu părul lung, pomeți delicați și ochi de un verde-închis. Dominique le mai poza și câtorva pictori renumiți. Era preferata tuturor. În fiecare zi, după orele de curs, studenții se strângeau în jurul ei, încercând să aranjeze o întâlnire.

— Niciodată nu amestec plăcerea cu munca, le spunea ea. N-ar fi drept. Toți ați văzut ce am eu de oferit. Eu cum să știu ce aveți voi?

Discuția continua, dar ea nu ieșea cu nimeni din școală.

Într-o după-amiază, târziu, după plecarea tuturor celorlalți, Tony mai rămase să termine un portret al lui Dominique. Dintr-odată, ea apăru în spatele lui.

— Nasul e prea lung.

— Îmi pare rău, o să-l refac, promise el fâstâcit.

— Nu, nu, nasul din tablou e în regulă; al meu este prea lung.

Tony zâmbi.

— Atunci, mă tem că nu pot face nimic.

— Un francez ar fi spus: Nasul tău e perfect, chérie.

— Dar îmi place nasul tău și eu nu sunt francez.

— Evident. Niciodată nu m-ai invitat. Și chiar mă întreb de ce.

Tony fu luat prin surprindere.

— Nu... nu știu. Poate pentru că toți ceilalți au făcut-o și n-ai ieșit niciodată cu nici unul din ei.

— Toată lumea iese cu cineva, spuse ea zâmbind. Noapte bună.

Acestea fiind zise, ieși din încăpere.

Tony observă că, de câte ori rămânea mai târziu, Dominique se îmbrăca și venea să stea în spatele lui cât picta.

— Ești foarte bun, îi spuse ea într-o după-amiază. O să fii un pictor faimos.

— Îți mulțumesc, Dominique. Sper să ai dreptate.

— Pictura e foarte importantă pentru tine, nu-i așa?

— Oui.

— Și acest om care va fi un pictor faimos nu vrea să mă invite la cină? Văzându-i chipul surprins, adăugă: Nu mănânc mult. Doar trebuie să-mi mențin silueta.

Tony începu să râdă.

— Cum să nu. Mi-ar face mare plăcere.

Mâncară la un bistro de lângă Sacré-Coeur, iar discuția se învârti în jurul artei. Tony o ascultă fascinat vorbind despre celebrii artiști cărora le pozase. În timp ce își beau cafeaua cu lapte, Dominique zise:

— După părerea mea, ești la fel de bun ca oricare din ei.

— Mai am multă cale de făcut, replică el, străduindu-se să-și ascundă mulțumirea.

Când ieșiră, Dominique îl întrebă:

— O să mă inviți acum să-ți văd apartamentul?

— Dacă vrei. Mă tem că nu-i cine știe ce.

Când ajunseră, tânăra femeie își roti privirea prin micul apartament răvășit și clătină din cap.

— Ai avut dreptate, nu-i cine știe ce. Cine are grijă de tine?

— Vine o femeie să facă curat o dată pe săptămână.

— Concediaz-o! E mizerie. Nu ai nici o prietenă?

— Nu.

Ea îl privi o clipă.

— Doar nu ești homosexual?

— Nu.

— Bun. Ar fi fost o adevărată tragedie. Adu-mi o găleată cu apă și niște săpun. Se apucă imediat să facă ordine. La sfârșit, spuse: Ajunge deocamdată. Dumnezeule, trebuie neapărat să fac o baie.

Intră în mica încăpere și dădu drumul la apă în cadă.

— Cum încapi în asta? îi strigă ea.

— Îmi strâng picioarele.

— Aș vrea s-o văd și pe asta! râse Dominique.

După un sfert de oră ieși doar cu un prosop legat în jurul taliei, cu apa picurându-i din părul lung și blond. Avea un corp atrăgător, sâni plini, talie înaltă și subțire, picioare frumos modelate. Tony o ignorase totdeauna ca femeie, nefiind altceva decât un nud care trebuia redat pe pânză. Foarte ciudat, prosopul schimba totul, făcându-l să simtă cum sângele îi curgea mai iute prin vene.

Dominique îl privea.

— Ai vrea să faci dragoste cu mine?

— Foarte mult.

— Arată-mi, îi spuse ea desfăcându-și încet prosopul.

Tony nu mai cunoscuse în viața lui o femeie ca Dominique. Îi dădea totul fără să-i ceară nimic în schimb. Venea aproape în fiecare seară să-i gătească, iar când luau masa în oraș, insista să meargă la bistrouri ieftine.

— Trebuie să-ți păstrezi banii, îl sfătui ea. La început e foarte greu chiar și pentru un artist bun. Și tu ești bun, chéri.

Dimineața mergeau la Les Halles și mâncau supă de ceapă la Pied de Cochon. Își petreceau timpul la Muzeul Carnavalet și în tot felul de locuri unde nu erau turiști, precum Cimitirul Père-Lachaise, unde se odihneau pentru vecie Oscar Wilde, Frédéric Chopin, Honoré de Balzac și Marcel Proust. Altă dată vizitară catacombele și își petrecură o săptămână de vacanță pe Sena, pe o șalupă a unui prieten al lui Dominique.

Era o adevărată plăcere să stai cu ea. Avea un simț al umorului extraordinar și, de câte ori îl vedea deprimat, reușea să-l înveselească. Perfect integrată în cercurile artistice pariziene, îl ducea pe Tony la tot felul de petreceri interesante unde îl prezenta celor mai renumiți oameni ai zilei, ca poetul Paul Éluard și André Breton, directorul prestigioasei galerii Maeght.

Dominique era o sursă de nesfârșită încântare.

— O să fii mai bun decât ei toți, chéri. Crede-mă! Eu știu foarte bine.

Dacă Tony avea chef să picteze în toiul nopții, Dominique îi poza cu plăcere, chiar dacă lucrase toată ziua. „Dumnezeule, ce noroc am“, își spunea el. Simțea pentru prima dată că era iubit pentru ceea ce era, nu pentru cine era, și acest sentiment îl făcea fericit. Nu voia să-i dezvăluie că era moștenitorul uneia dintre cele mai mari averi din lume, de teamă că s-ar fi putut schimba, că ar fi putut pierde tot ce aveau. Dar, de ziua ei, tot nu se putu abține să nu-i cumpere o haină din blană de râs.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viața mea! exclamă Dominique strângând haina în jurul ei și dansând prin încăpere. În mijlocul unei piruete se opri brusc și îl întrebă: De unde e? Tony, de unde ai avut bani să cumperi așa ceva?

Era pregătit să-i răspundă.

— E furată. Am luat-o de la un omuleț de lângă Muzeul Rodin. Era grăbit să scape de ea, și nu m-a costat mai mult decât una din stofă de la Printemps.

Dominique îl privi o clipă, după care izbucni în râs.

— O s-o port, chiar de-ar fi să intrăm amândoi la închisoare! Apoi îi sări de gât și începu să plângă. Ah, Tony, prostuțule! Prostuțul meu scump!

Meritase minciuna.

Într-o seară îi sugeră să se mute la ea. Din banii câștigați la École des Beaux-Arts și pozând unor celebri artiști din Paris, Dominique își permitea să închirieze un apartament spațios și modern pe Rue des Prêtres-Saint-Severin.

— N-ar trebui să mai stai într-un astfel de loc, Tony. E îngrozitor. Hai la mine, așa nu va mai fi nevoie să plătești chirie. Aș putea să-ți spăl, să gătesc, să...

— Nu, Dominique, îți mulțumesc.

— Bine, dar de ce?

Cum să-i explice? Era prea târziu ca să-i spună că era bogat.

— Ar fi ca și cum m-ai întreține tu, îi zise în cele din urmă. Deja mi-ai dat prea mult.

— Atunci renunț eu la apartament și mă mut aici, pentru că vreau să fiu cu tine.

Se mută chiar de a doua zi.

Între ei exista o intimitate simplă și minunată. Își petreceau weekendurile la țară, cazându-se la hanuri modeste. Tony își scotea șevaletul pentru a picta peisaje, iar când li se făcea foame, Dominique întindea pe iarbă mâncarea pregătită de acasă. După aceea făceau dragoste pe îndelete, oferindu-și unul altuia plăceri nebănuite. Tony nu mai fusese niciodată atât de fericit.

În privința artei făcea progrese. Într-o dimineață, profesorul Cantal, ținând în mână una dintre lucrările lui Tony, spuse întregii clase:

— Priviți acest tablou! Femeia din el aproape că se vede cum respiră.

Tony abia aștepta să vină seara ca să-i povestească lui Dominique.

— Știi cum am reușit asta? Ținând modelul în brațe în fiecare noapte.

Ea râse emoționată.

— Tony, eu nu cred că ai mai avea nevoie de încă trei ani de școală, îi spuse după câteva clipe de gândire. Ești pregătit de pe-acum. Toți văd asta, chiar și Cantal.

El se temea că nu era destul de bun, că nu era decât un pictor printre mulți alții. Nu suporta acest gând. „Important e să câștigi, Tony, nu uita!“

Câteodată, când termina un tablou, se simțea cuprins de mândrie și își spunea în sinea lui: „Am talent. Am, într-adevăr, talent.“ Alteori, deznădăjduit, se gândea că nu era mai mult decât un simplu amator.

Datorită încurajării lui Dominique, Tony câștigă din ce în ce mai multă încredere în munca lui. Făcuse vreo douăzeci de tablouri. Peisaje, naturi moarte. Unul o înfățișa pe Dominique goală, întinsă lângă un copac, cu trupul mângâiat de soare.

Mai departe se vedeau haina și cămașa unui bărbat, iar privitorul înțelegea că femeia își aștepta iubitul.

— Trebuie neapărat să ai o expoziție! exclamă Dominique privind fascinată lucrarea.

— Ești nebună! Nu sunt pregătit.

— Te înșeli, mon cher.

A doua zi, când Tony ajunse acasă, Dominique nu era singură, ci cu Anton Goerg, un bărbat slab, cu ochi căprui proeminenți. Era proprietarul Galeriei Goerg de pe Rue Dauphine. Tablourile lui Tony erau împrăștiate peste tot.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă el.

— Se întâmplă, monsieur, că opera dumitale mi se pare extraordinară, spuse Anton Goerg, bătându-l ușor pe spate. Aș fi onorat să vă găzduiesc o expoziție în galeria mea.

Tony îi aruncă o privire iubitei sale, care radia.

— Nu... nu știu ce să spun.

— Ați spus totul deja. Pe pânzele acestea.

Tony și Dominique discutară aproape toată noaptea despre propunerea lui Goerg.

— Nu mă simt destul de pregătit. Criticii mă vor distruge.

— Greșești, chéri. Totul o să fie perfect. E o galerie mică. Vor veni doar cei din cartier să te judece. Nu poți fi rănit în nici un fel. Monsieur Goerg nu s-ar fi oferit dacă n-ar fi avut încredere în tine și îmi împărtășește convingerea că vei fi un mare artist.

— Bine, zise Tony în cele din urmă. Cine știe? Poate chiar o să vând ceva.

În telegramă scria:

Sosesc Paris sâmbătă.

Te rog, cinează cu mine.

Cu dragoste, mama.

Primul lucru pe care și-l spusese Tony la vederea mamei sale fusese: „Ce femeie frumoasă!" Avea cincizeci și cinci de ani, părul natural, nevopsit, cu șuvițe albe printre firele negre. Emana o vitalitate ieșită din comun. O întrebase odată de ce nu se recăsătorise, și ea îi răspunsese imediat:

— Doar doi bărbați au fost importanți în viața mea. Tatăl tău și cu tine.

Acum, aflându-se în fața ei, în micuțul apartament din Paris, îi zise:

— M-mă bucur să te v-văd, mamă.

— Tony, arăți minunat! Ți-ai lăsat și barbă, observă ea trecându-și degetele prin firele aspre. Semeni cu Abe Lincoln în tinerețe. Rotindu-și privirea prin încăpere, constată mulțumită: Slavă Domnului, ai o îngrijitoare bună. Pare cu totul alt loc.

Se îndreptă spre șevalet și studie cu atenție pânza aflată în lucru, sub privirea nervoasă a fiului său.

— E minunat, Tony, într-adevăr minunat, spuse ea zâmbind. Nu făcea nici un efort să-și ascundă mândria. Avea un gust artistic desăvârșit și se bucura să vadă că fiul ei era atât de talentat. Mai arată-mi! îi ceru.

Următoarele două ore și le petrecură privind tablourile, pe care Kate le comentă profesionist, fără pic de indulgență. Nu îi reușise încercarea de a-i controla viața, și Tony o admira pentru eleganța cu care își primea înfrângerea. În final, Kate spuse:

— Îți voi aranja o expoziție. Cunosc câțiva oameni care...

— Mulțumesc, m-mamă, dar nu e n-nevoie. Voi avea o expoziție v-vinerea viitoare. O galerie s-a oferit să o organizeze.

Kate se aruncă atunci de gâtul lui.

— E minunat! Care galerie?

— Goerg.

— Nu cred că am auzit de ea.

— E m-mică, dar nu sunt pregătit încă pentru Hammer sau W-wildenstein.

— Greșești, Tony, zise Kate arătând spre tabloul înfățișând-o pe Dominique la umbra copacului. Eu cred că acesta e...

Se auzi deschizându-se ușa de la intrare.

— Sunt excitată, chéri, scoate-ți... Când dădu cu ochii de Kate, Dominique înțepeni: Merde! Mă scuzați. N-am... n-am știut că nu ești singur, Tony.

Urmă o clipă de liniște mormântală.

— Dominique, ea e m-mama. M-mamă, ți-o prezint pe Dominique Masson.

Cele două femei se cântăreau din priviri.

— Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Blackwell.

— Tocmai admiram portretul pe care ți l-a făcut fiul meu.

Se lăsă din nou o tăcere stranie.

— V-a spus că va avea o expoziție, doamnă Blackwell?

— Da, mi-a spus. A fost o veste minunată.

— Poți să rămâi până a-atunci, m-mamă?

— Aș da orice să pot sta, dar poimâine am o ședință a consiliului de administrație la Johannesburg, și nu pot să lipsesc în nici un chip. Ar fi fost bine să fi știut dinainte, mi-aș fi schimbat programul.

— Nu-i n-nimic. Înțeleg.

Se temea că mama lui ar fi putut vorbi mai mult despre companie în fața lui Dominique, dar gândul lui Kate era la picturi.

— E important să-ți vadă expoziția cine trebuie.

— La cine vă referiți, doamnă Blackwell?

— Specialiștii, criticii, îi răspunse Kate lui Dominique. Cineva ca André d'Usseau, de exemplu, ar trebui să fie acolo.

André d'Usseau era cel mai respectat critic de artă din Franța. Un leu feroce care apăra templul artei, al cărui cuvânt putea să facă sau să distrugă un artist peste noapte. Era invitat la toate vernisajele, dar nu se ducea decât la cele importante. Proprietarii de galerii și artiștii tremurau în așteptarea părerilor sale. Era un maestru al caracterizărilor tăioase, iar remarcile sale făceau înconjurul Parisului purtate de aripi otrăvite. În cercurile artistice pariziene, André d'Usseau era criticul cel mai urât, dar și cel mai respectat. Spiritul său mușcător și comentariile aspre aveau în spate o experiență fără egal.

— Așa e m-mama, îi explică Tony lui Dominique, după care se întoarse spre Kate: André d'Usseau nu m-merge la galerii m-mici.

— Ei, Tony, dar trebuie să vină. Te poate face faimos peste noapte.

— Sau m-mă poate distruge.

— N-ai încredere în tine însuți? îl întrebă Kate privindu-l fix.

— Ba sigur că are, interveni Dominique. Dar nu putem îndrăzni să sperăm că monsieur d’Usseau va participa la deschiderea expoziției.

— Aș putea vorbi cu câțiva prieteni care-l cunosc.

Chipul lui Dominique se lumină.

— Ar fi nemaipomenit! Chéri, îți dai seama ce-ar însemna dacă ar veni la vernisajul tău?

— Căderea mea în uitare.

— Hai, fii serios! Îi cunosc gusturile, Tony, știu ce-i place. Îți va adora picturile.

— Nu o să-ncerc să aranjez nimic până nu-mi spui tu că vrei, Tony, zise Kate.

— Sigur că vrea, doamnă Blackwell.

Tony trase adânc aer în piept.

— Mi-e f-frică, dar ce n-naiba! Să încercăm.

— O să văd ce pot face. Kate mai aruncă o privire lungă tabloului de pe șevalet, după care îi spuse cu tristețe în ochi fiului său: Mâine trebuie să plec. Putem cina împreună în seara asta?

— Sigur, m-mamă, n-noi suntem liberi.

Plină de grație, Kate i se adresă lui Dominique:

— Unde v-ar plăcea, la Maxim’s sau la...

Dar Tony se grăbi s-o întrerupă.

— Dominique și cu mine știm o cafenea m-minunată n-nu prea

departe de aici.

Merseră la un bistro din Place de la Victoire, unde mâncarea era bună și vinul excelent. Cele două femei păreau să se înțeleagă bine, și Tony era foarte mândru de amândouă. „Este una din cele mai frumoase seri din viața mea, se gândi. Sunt cu mama și cu femeia cu care am de gând să mă însor.“

A doua zi dimineață, Kate sună de la aeroport.

— Am dat vreo duzină de telefoane. Nimeni n-a putut să-mi dea un răspuns precis în legătură cu André d’Usseau, dar oricum, dragul meu, sunt foarte mândră de tine. Tablourile sunt minunate. Te iubesc, Tony.

— Și eu t-te iubesc, m-mamă.

Galeria Goerg era destul de mare încât să nu poată fi caracterizată drept „intimă“. Douăzeci dintre tablourile lui Tony erau deja pe simeze, iar acum se făceau ultimele pregătiri pentru deschidere. Pe o măsuță de marmură se aflau platouri cu felii de brânză și biscuiți, precum și sticle de Chablis. În galerie nu era nimeni în afară de Anton Goerg, Tony, Dominique și o asistentă care punea ultimul tablou.

Anton Goerg își privi ceasul.

— În invitații am scris ora șapte. Lumea ar trebui să apară din clipă-n clipă.

Tony nu se așteptase să fie nervos. „Și nu sunt nervos, își spuse. Sunt cuprins de panică!“

— Dacă nu vine nimeni? întrebă el. Adică, dacă nu apare nici măcar o singură persoană?

Dominique zâmbi și îl mângâie ușor pe obraz.

— Atunci o să mâncăm noi toată brânza și o să bem tot vinul.

Începură să sosească. Mai puțini la început, apoi din ce în ce mai mulți. Monsieur Goerg îi întâmpina la ușă. „Nu-mi par toți colecționari de artă“, se gândi Tony. Ochiul lui exersat îi împărți în trei categorii: artiștii și studenții care veneau la fiecare expoziție ca să-și studieze rivalii; negustorii de artă, care veneau ca să poată împrăștia apoi tot felul de vorbe despre pictorii în devenire, și marginalii lumii artistice, în majoritate homosexuali și lesbiene. „N-o să vând nimic, nici un amărât de tablou“, își zise el resemnat.

Monsieur Goerg îi făcu semn din partea cealaltă a încăperii.

— Nu cred că aș vrea să cunosc pe cineva dintre cei prezenți, îi șopti el lui Dominique. Au venit toți să mă sfâșie.

— Prostii! Au venit să te cunoască. Hai, fii politicos, Tony!

Îi urmă sfatul. Făcu cunoștință cu toți, zâmbi mult și răspunse adecvat la complimente. Dar or fi fost într-adevăr complimente? De-a lungul anilor, în cercurile artistice se crease un vocabular folosit în cazul expozițiilor susținute de pictori necunoscuți. Expresii care spuneau totul și nimic.

— Simți că ești, într-adevăr, acolo...

— N-am mai văzut un stil ca al dumneavoastră...

— Ei, asta da pictură!

— Îmi vorbește...

— N-ar fi putut ieși ceva mai bun...

Lumea continua să vină, și Tony se întrebă dacă o făceau din curiozitate pentru tablourile lui sau pentru tratația gratuită. Deocamdată nu vânduse nimic, dar vinul și brânza se consumau cu repeziciune.

— Ai răbdare, îi șopti monsieur Goerg. Sunt interesați. Întâi trebuie să le miroasă. Văd unul care le place, se tot întorc la el. În curând o să întrebe de preț și, când mușcă, voilà! Totul e aranjat!

— Dumnezeule! Mă simt de parcă aș fi într-o excursie la pescuit, îi

șopti Tony lui Dominique.

Monsieur Goerg veni repede la el.

— Am vândut unul! exclamă el. Peisajul normand. Cu cinci sute de franci.

Clipa aceea avea să-i rămână întipărită în memorie toată viața. Cineva cumpărase un tablou făcut de el! Cuiva îi plăcuse atât de mult, încât plătise pentru el. Urma să-l expună acasă sau la birou, să-l contemple, să trăiască alături de el, să-l arate prietenilor. Era o fărâmă de nemurire. Era un fel de a trăi mai mult de o viață, de a te afla în mai multe locuri în același timp. Un artist de renume se afla în sute de case, birouri și muzee din toată lumea, făcând plăcere miilor, uneori milioanelor de oameni. Tony se simțea de parcă ar fi intrat în panteonul lui Da Vinci, Michelangelo și Rembrandt. Nu mai era un amator, ci un profesionist. Cineva dăduse bani pentru munca lui.

Dominique se apropie cu ochii strălucind de emoție.

— S-a mai vândut unul, Tony.

— Care? întrebă el nerăbdător.

— Cel floral.

Întreaga galerie era acum plină de oameni, de glasuri și de clinchet de pahare. Deodată se făcu liniște, și toate privirile se îndreptară spre ușă.

André d'Usseau își făcu apariția, urmat de un grup de admiratori. Avea vreo cincizeci și cinci de ani, era mai înalt decât un francez obișnuit, iar chipul leonin, cu trăsături puternice, era încadrat de un păr bogat și alb. Purta o manta cu pelerină detașabilă și o pălărie Borsalino. Mașinal, toți cei din încăpere îi făcură loc să treacă.

— A venit! E aici! murmură Dominique strângându-l de mână pe Tony.

Monsieur Goerg, care nu mai cunoscuse o asemenea onoare niciodată, se întrecea în plecăciuni.

— Monsieur d'Usseau, ce plăcere! Ce onoare! Vă pot oferi puțin vin sau puțină brânză?

Se certă în sinea lui că nu cumpărase un vin mai bun.

— Vă mulțumesc, răspunse d'Usseau. Dar eu am venit să-mi bucur doar ochii. Aș vrea să-l cunosc pe artist.

Tony era prea uimit ca să se mai poată mișca, așa că Dominique îl împinse.

— Iată-l, zise Monsieur Goerg. Domnule André d'Usseau, acesta este Tony Blackwell.

Atunci își regăsi și Tony glasul:

— Încântat, domnule! Vă mulțumesc pentru că ați venit.

André d'Usseau se înclină ușor, după care se îndreptă spre tablouri. Toată lumea se dădea înapoi ca să-i facă loc. Înainta încet, zăbovind în fața fiecărei lucrări. Tony încercă să-i citească ceva pe chip, dar îi fu imposibil. D'Usseau nici nu se încrunta, nici nu zâmbea vreodată. Stătu mai mult timp în fața unui nud al lui Dominique, apoi își continuă drumul. Făcu turul complet al încăperii, fără să-i scape nimic. Tony era ud de transpirație.

Când termină, André d'Usseau îi spuse laconic tânărului artist:

— Mă bucur că am venit.

După câteva minute de la plecarea criticului, se vândură toate tablourile din galerie. Se năștea un mare pictor, și nimeni nu voia să rateze acel moment.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, exclamă Monsieur Goerg. André d'Usseau a venit în galeria mea! Galeria mea! Întreg Parisul va citi mâine în ziare: „Mă bucur că am venit." Andre d'Usseau nu aruncă vorbe-n vânt. Asta cere șampanie. Să sărbătorim.

Mai târziu, în seara aceea, Tony și Dominique sărbătoriră evenimentul în doi.

— Am mai dormit și cu alți pictori, dar nici unul atât de renumit cum o să fii tu. Mâine tot Parisul va ști cine ești, murmură ea strângându-l în brațe.

Și avea perfectă dreptate.

În zori, amândoi se îmbrăcară repede și ieșiră să ia prima ediție a ziarului de dimineață, care abia fusese adus la chioșc. Tony îl deschise la pagina despre artă. Citi cu glas tare:

„Aseară, la Galeria Goerg, a fost inaugurată expoziția unui tânăr pictor american, Anthony Blackwell. Pentru mine a reprezentat o adevărată pildă. Am văzut atâtea expoziții ale pictorilor talentați, încât uitasem cum arată cele cu adevărat proaste. Dar mi-am adus aminte aseară...“

Chipul lui Tony se făcu cenușiu.

— Te rog, nu mai citi, zise Dominique, încercând să-i ia ziarul din mână.

— Lasă-mă! strigă el și continuă lectura:

„La început am crezut că era vorba de o glumă. Nu puteam să cred că cineva ar fi putut atârna pe pereți niște lucrări atât de slabe, îndrăznind să le numească artă. Am căutat cea mai mică sclipire de talent, dar vai, nu am găsit nici una. Pictorul ar fi trebuit spânzurat, nu tablourile. L-aș sfătui cu toată sinceritatea pe domnul Blackwell să se întoarcă la adevărata sa profesie, de zugrav, bănuiesc.“

— Nu-mi vine să cred, șopti Dominique. Nu-mi vine să cred că n-a văzut nimic. Ah, ticălosul!

Începu să plângă neputincioasă. Tony avea impresia că pieptul îi era plin cu plumb. Respira greu.

— Ba a văzut. Și știe, Dominique, știe, adăugă el abătut. Asta doare mai mult. Dumnezeule! Ce prost am fost!

— Unde te duci, Tony? îl întrebă ea, văzând că se ducea spre ușă.

— Nu știu.

Colindă străzile reci ale dimineții, fără să fie conștient de lacrimile care îi alunecau pe obraji. Peste câteva ore, tot Parisul avea să citească articolul, transformându-l în obiectul batjocurii generale. Dar ceea ce îl durea mai mult era faptul că se amăgise singur. Crezuse cu adevărat că îl aștepta o carieră de pictor. Cel puțin, André d'Usseau îl salvase. „Fărâme ale posterității", își spuse el mohorât. „Fărâme de rahat!" Intră în cel dintâi bar deschis și începu să bea în neștire.

Când se întoarse acasă era ora cinci, a doua zi dimineață.

Dominique îl aștepta înspăimântată.

— Unde ai fost, Tony? Mama ta a încercat să te prindă. E foarte îngrijorată.

— I-ai citit și ei?

— Da, a insistat, așa că am...

Sună telefonul. Cu ochii la Tony, Dominique ridică receptorul.

— Alo? Da, doamnă Blackwell, tocmai a intrat.

Îi întinse receptorul lui Tony, care ezită puțin înainte să-l ia.

— Bună, m-mamă.

Vocea lui Kate era încărcată de amărăciune.

— Tony, dragul meu, ascultă-mă! Îl pot face să dea o dezmințire, îl...

— Mamă, asta nu e o afacere. Aici e vorba de opinia unui critic. Și opinia lui e că ar trebui s-să fiu spânzurat.

— Dragul meu, nu suport să știu că suferi atât. Nu cred că pot suporta...

— Nu-i n-nimic, m-mamă, mi-am făcut și eu puțin de cap. Am încercat ceva și n-am reușit. Nu am ce-mi trebuie, pur și simplu. Îl urăsc pe d'Usseau, dar este c-cel mai bun critic de artă din lume,

asta trebuie să recunosc. M-a împiedicat să fac o mare greșeală.

— Tony, aș fi vrut să-ți pot spune ceva...

— D'Usseau a spus destul. Mai b-bine că am aflat acum și nu p-peste zece ani, nu? Trebuie să plec din orașul ăsta.

— Așteaptă-mă acolo, dragul meu! Mâine plec din Johannesburg și mergem împreună la New York.

— Bine, zise el. După ce închise, se întoarse spre Dominique. Îmi pare rău, n-ai ales bine.

Fără să scoată o vorbă, tânăra femeie îl privea cu o tristețe de nedescris.

A doua zi după-amiază, în biroul ei din Rue Matignon, Kate Blackwell completa un cec. Cel din fața ei oftă.

— E păcat! Fiul dumneavoastră e talentat, doamnă Blackwell. Ar fi putut ajunge un mare pictor.

Kate îi aruncă o privire rece.

— Domnule d'Usseau, sunt zeci de mii de pictori în lumea asta. Fiul meu nu trebuie să fie un oarecare în mulțime. Dumneavoastră v-ați ținut promisiunea, sunt pregătită să mi-o țin și eu pe a mea. Compania Kruger-Brent va fi sponsorul muzeelor de artă din Johannesburg, Londra și New York, iar dumneavoastră veți fi acela care va alege tablourile – cu un comision foarte bun, bineînțeles, spuse ea întinzându-i cecul.

După plecarea lui d'Usseau se lăsă în voia gândurilor negre. Își iubea fiul atât de mult! Ar fi fost devastator dacă el ar fi aflat vreodată, dar nu putea să stea cu mâinile în sân, lăsându-l pe Tony să dea cu piciorul moștenirii. Indiferent cât ar fi costat-o, trebuia să-l protejeze. Compania trebuia protejată. Se ridică, simțindu-se deodată foarte obosită. Era timpul să-l ducă pe Tony acasă. Avea să-l ajute să depășească acel moment greu, astfel încât fiul ei să-și îndeplinească menirea. Aceea de a conduce compania.

Timp de doi ani, Tony avu impresia că trăia într-un mecanism uriaș care nu îl ducea nicăieri. Era moștenitorul unui conglomerat imens. Imperiul Kruger-Brent includea acum și fabrici de hârtie, o linie aeriană, bănci și câteva spitale. Tony învăță că numele său era cheia care deschidea toate ușile. Existau cluburi, organizații sau cercuri sociale unde puterea nu stătea în bani sau în influență, ci într-un nume. Deveni membru al cluburilor Union, Brook și Links. Era bine primit oriunde se ducea, dar se simțea ca un impostor. Nu făcuse absolut nimic pentru a merita toate acele lucruri. Se afla în umbra uriașă a bunicului său și i se părea că toți îl comparau mereu cu el. Era nedrept, pentru că nu mai existau mine peste care să treacă, nu mai erau paznici care să-l împuște și nici rechini amenințători. Toate povestirile acelea nu aveau nici o legătură cu Tony, ci aparțineau altui secol, unui alt timp și loc, nu erau decât faptele eroice ale unui străin.

Muncea de două ori mai mult decât oricine altcineva din companie. Se obosea anume, încercând să scape de amintirile chinuitoare. Îi scrisese lui Dominique, dar scrisorile i se întorseseră nedeschise. De la profesorul Cantal aflase că Dominique nu mai poza la școală. Dispăruse.

Își făcea datoria metodic, fără pasiune și fără dragoste, iar dacă simțea un gol imens în suflet, nimeni nu își dădea seama. Nici chiar Kate, care primea rapoarte săptămânale despre activitatea lui.

— Are un talent înnăscut pentru afaceri, îi zise ea lui Brad Rogers.

Lua munca susținută a fiului ei drept dovadă a pasiunii pentru companie. Când se gândea că Tony fusese gata să dea cu piciorul viitorului, se cutremura și era fericită că îl salvase.

În 1948, Africa de Sud era condusă de Partidul Naționalist. Migrația era strict controlată și familii întregi erau separate în interesul guvernului. Fiecare negru trebuia să poarte asupra lui un bewyshock, un document care nu reprezenta doar o carte de identitate, ci întreaga existență a posesorului: certificat de naștere, permis de lucru, dovada plății taxelor. Autoritățile controlau toate mișcările, însăși viața locuitorilor de culoare. Aveau loc din ce în ce

mai multe revolte, dar erau înăbușite cu brutalitate de poliție. Kate citea din când în când prin ziare despre sabotaje și revolte, asociate invariabil cu numele lui Banda. Își păstrase rolul de conducător, în ciuda vârstei înaintate. „Sigur că luptă pentru poporul lui“, își spuse ea. „Doar e Banda!“

Își sărbători cea de-a cincizeci și șasea aniversare împreună cu Tony, în casa de pe Fifth Avenue. „Tânărul acesta frumos de douăzeci și patru de ani nu poate fi băiatul meu“, se gândi. „Sunt prea tânără.“

— P-pentru f-fantastica mea m-mamă, toastă el. La m-mulți ani!

— Ar fi trebuit să spui „pentru fantastica și bătrâna mea mamă“.

„Peste puțin timp mă voi retrage, dar fiul meu îmi va lua locul. Fiul meu!“

În urma insistențelor ei, Tony se mutase în casa de pe Fifth Avenue.

— E mult prea mare pentru mine, îi spuse Kate. Vei avea toată aripa de răsărit și toată intimitatea de care vei avea nevoie.

Lui Tony îi era mai ușor să cedeze decât să se certe.

Luau micul dejun împreună, subiectul fiind de fiecare dată compania Kruger-Brent. Tony se mira cum putea Kate să țină atât de mult la ceva lipsit de chip și de suflet, o grămadă amorfă de clădiri, mașinării și cifre. Unde era vraja? La câte mistere existau pe pământ, de ce ar fi vrut cineva să-și irosească viața strângând averi peste averi, din ce în ce mai multă putere? Tony nu își înțelegea deloc mama. Dar o iubea. Și încerca să fie la înălțimea așteptărilor ei.

Zborul de la Roma la New York fusese liniștit. Lui Tony îi plăcea compania Pan American, care oferea servicii excelente. Lucra la rapoartele în legătură cu achizițiile de peste ocean de când decolase, refuzând cina și ignorând stewardesele care îi tot ofereau

băuturi, perne sau orice altceva i-ar fi făcut plăcere atrăgătorului lor pasager.

— Vă mulțumesc, domnișoară, mă simt foarte bine.

— Dacă aveți nevoie de ceva, domnule Blackwell...

— Vă mulțumesc.

O femeie între două vârste, care stătea pe scaunul de alături, se uita pe o revistă de modă. Din întâmplare, Tony aruncă o privire exact când vecina lui dădea o pagină și înlemni văzând fotografia modelului în rochie de seară. Era chiar Dominique. Nu exista nici o îndoială. Aceiași pomeți înalți și delicați, aceiași ochi verzi, același păr blond și des. Inima începu să-i bată nebunește.

— Mă scuzați, îi spuse tovarășei sale de drum. Îmi dați mie pagina aceasta?

A doua zi dimineață sună la agenția de publicitate.

— Aș vrea să găsesc unul din modelele dumneavoastră. N-ați putea să...

— O clipă, vă rog.

Apoi se auzi vocea unui bărbat:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am văzut o fotografie în ultimul număr al revistei Vogue. Un model prezentând o rochie de seară pentru magazinele Rothman. Dumneavoastră vă ocupați de acest lucru?

— Da.

— Îmi puteți spune numele agenției pentru care lucrează modelul?

— Agenția Carleton Blessing, îi spuse interlocutorul, apoi îi dădu numărul de telefon.

O clipă mai târziu, Tony vorbea cu o reprezentantă a agenției

Blessing.

— Aș dori s-o găsesc pe una dintre fetele care lucrează pentru dumneavoastră, Dominique Masson.

— Regret, dar de regulă nu dăm informații personale, îi răspunse femeia, după care îi închise telefonul.

Tony privi lung receptorul. Trebuia să existe o cale de a o găsi pe Dominique. Se duse în biroul lui Brad Rogers.

— Bună dimineața, Tony. Bei o cafea?

— Nu, mulțumesc. Brad, ai auzit de agenția de modele Carleton Blessing?

— Cred și eu. Doar e a noastră.

— Cum?

— Este sub tutela uneia dintre filialele noastre.

— Când am luat-o?

— Acum vreo doi ani. Cam în aceeași perioadă cu venirea ta la companie. De ce te interesează?

— Încerc să o găsesc pe una din fete. O veche prietenă.

— Nimic mai simplu. Un telefon și...

— Lasă, mă descurc singur. Îți mulțumesc, Brad.

În seara aceea, Tony își anunță prezența la sediul agenției. Un minut mai târziu intra în biroul președintelui, domnul Tilton.

— Ce onoare, domnule Blackwell, sper că nu sunt probleme. Profiturile din ultimul trimestru...

— Nu aceasta-i problema. Mă interesează un model, Dominique Masson.

Chipul lui Tilton se lumină.

— E una dintre cele mai bune fete. Mama dumneavoastră are un ochi extraordinar.

— Poftim? făcu Tony, crezând că nu înțelesese bine.

— Chiar mama dumneavoastră ne-a rugat să o angajăm pe Dominique. A fost o clauză a contractului prin care ne-a preluat compania Kruger-Brent. Totul se regăsește în documente, dacă doriți...

— Nu, zise Tony derutat. Îmi puteți da adresa lui Dominique, vă rog?

— Bineînțeles, domnule Blackwell. A pozat în Vermont astăzi, dar trebuie să se întoarcă... mâine după-amiază, îi spuse Tilton după ce aruncă o privire pe program.

Tony aștepta lângă locuința lui Dominique când o văzu coborând dintr-o mașină neagră. Era însoțită de un bărbat cu aspect atletic, care îi ducea bagajul. Dominique rămase înmărmurită când dădu cu ochii de el.

— Tony! Dumnezeule! Ce... ce cauți aici?

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Altă dată, amice, interveni atletul. Avem o după-amiază foarte încărcată.

Dar Tony nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Spune-i prietenului tău să plece.

— Hei, cine naiba te crezi?

— Te rog să pleci, Ben, îi spuse Dominique bărbatului. Te sun eu mai târziu.

Acesta ezită o clipă, după care ridică din umeri.

— Foarte bine.

Încruntat, se urcă în mașină și plecă.

— Vino înăuntru, îl invită ea pe Tony.

Apartamentul era foarte mare, cu covoare și draperii albe, mobilat modern. Trebuia să fi costat o avere.

— O duci bine, remarcă el.

— Da. Am avut noroc, spuse ea jucându-se nervoasă cu nasturii bluzei. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc. Am încercat să iau legătura cu tine după ce-am plecat de la Paris.

— M-am mutat.

— În America?

— Da.

— Cum ai reușit să te angajezi la această agenție?

— Am... am răspuns unui anunț din ziar, zise ea slab.

— Când ai întâlnit-o prima oară pe mama, Dominique?

— În... apartamentul tău de la Paris, ai uitat? Noi...

— Termină cu jocul ăsta, răbufni el, cuprins de o furie teribilă. S-a terminat. N-am lovit niciodată o femeie, dar dacă îmi mai spui o singură minciună, îți promit că fața ta nu va mai fi bună de fotografiat.

Dominique dădu să spună ceva, dar mânia din ochii lui o împiedică.

— Te mai întreb o dată. Când ai întâlnit-o prima dată pe mama?

— Când ai fost primit la École des Beaux-Arts, răspunse ea fără să mai ezite. Mama ta mi-a găsit slujba de model acolo.

El simți că-i venea rău, dar se sili să continue.

— Așa încât să ne cunoaștem?

— Da, eu...

— Și te-a plătit să-mi fii amantă, să te prefaci că mă iubeai?

— Da. Abia se terminase războiul. N-aveam nici un ban. Înțelegi? Dar, crede-mă, Tony, am ținut la tine. Am ținut cu adevărat...

— Mulțumește-te să-mi răspunzi la întrebări.

Sălbăticia din glasul lui o înspăimântă. Avea în față un străin, un om în stare de orice violență.

— De ce?

— Mama ta voia să te supraveghez.

Își aminti căldura lui Dominique și felul cum făcea dragoste – pentru care era plătită prin bunăvoința mamei lui – și îl năpădi rușinea. Tot timpul nu fusese altceva decât marioneta lui Kate, se lăsase controlat și manipulat de ea. Nu însemnase niciodată nimic în ochii ei. Nu era fiul ei, nu era decât coroana ei princiară, moștenitorul ei. Pentru ea doar compania conta. Îi mai aruncă o privire lui Dominique, după care ieși.

— Nu te-am mințit când ți-am spus că te-am iubit, Tony. Atunci nu te-am mințit, murmură tânăra femeie cu lacrimi în ochi.

Când Tony se întoarse acasă, foarte beat, o găsi pe Kate în bibliotecă.

— Am v-vorbit cu Dominique. Trebuie să vă fi d-distrat f-foarte bine amândouă pe seama mea.

— Tony...

— De acum încolo v-vreau să nu te m-mai amesteci în v-viața mea.

Mă auzi? strigă el, după care ieși din încăpere clătinându-se.

Kate se uită după el, cuprinsă deodată de un sentiment rău prevestitor.

A doua zi se mută într-un apartament din Greenwich Village. Nu mai lua masa cu mama lui, relațiile lor limitându-se la aspectul profesional. Din când în când, ea încerca împăcarea, dar Tony o ignora.

O durea sufletul. Dar nu făcuse decât ce trebuia pentru Tony. Așa cum făcuse odată pentru David. Nu l-ar fi putut lăsa pe nici unul din ei să plece. Tony era singura ființă din lume pe care o iubea, iar acum se izola din ce în ce mai mult, închizându-se în el însuși și respingându-i pe toți. Nu avea nici un prieten. Tânărul care fusese odată cald și sociabil, devenise rece și rezervat. Ridicase în jurul lui un zid pe care nimeni nu-l putea trece. „I-ar trebui o soție care să aibă grijă de el“, se gândi Kate. „Și un fiu. Trebuie să-l ajut. Trebuie.“

— Mă tem că vom avea necazuri, îi spuse Brad Rogers încă din ușă.

— Ce s-a întâmplat?

Îi puse o telegramă pe birou.

— Parlamentul sud-african a scos în afara legii Consiliul Reprezentativ al Indigenilor și a aprobat legea de interzicere a comunismului.

— Dumnezeule! exclamă Kate.

Referirea la comunism era înșelătoare; legea prevedea pedepse aspre pentru toți cei care nu erau de acord cu politica guvernului și încercau să o schimbe.

— Așa înving ei rezistența negrilor, zise ea. Dacă...

O întrerupse secretara.

— Un telefon din străinătate. Domnul Pierce din Johannesburg.

Jonathan Pierce era directorul filialei din Johannesburg. Kate ridică receptorul.

— Bună, Johnny, ce mai faci?

— Bine, Kate. Am crezut că ar fi bine să-ți spun ceva.

— Ce anume?

— Tocmai am fost anunțat că poliția l-a prins pe Banda.

Luă imediat avionul spre Johannesburg. Îi alertase pe toți avocații companiei, întrebându-i ce se putea face pentru Banda. Nici chiar puterea și prestigiul ei nu-l puteau salva. Ca inamic al statului, îl aștepta o pedeapsă cumplită. Cel puțin trebuia să-l vadă, să-i vorbească și să-i ofere orice fel de ajutor pe care i-l putea acorda.

Imediat ce ateriză la Johannesburg, se duse la birou și îl sună pe directorul închisorii.

— Se află într-un sector de izolare, doamnă Blackwell, și nu are dreptul să primească vizite. Totuși, pentru dumneavoastră, o să văd ce pot face...

A doua zi dimineață, Kate era la închisoarea din Johannesburg, față în față cu Banda, care purta cătușe și de care era despărțită de un geam. Părul îi albise complet. Kate nu știa la ce să se aștepte – la disperare sau dispreț –, dar Banda îi zâmbi plin de căldură.

— Știam că o să vii. Ești exact ca tatăl tău. Nu poți să stai departe de necazuri, nu?

— Uite cine vorbește! Fir-ar să fie! Cum te scot acum de-aici?

— Într-un sicriu. Numai așa o să-mi dea drumul.

— Am o mulțime de avocați buni care...

— Las-o baltă, Kate! M-au prins în mod cinstit. Și eu trebuie să scap tot așa.

— Ce vrei să spui?

— Mie nu-mi plac cuștile, niciodată nu mi-au plăcut. Și încă n-au construit una în care să mă poată ține.

— Banda, nu încerca! Te rog! O să te omoare.

— Nimic nu mă poate ucide. Ai în față un om pe care nu l-au omorât nici rechinii, nici minele și nici câinii de pază. Cu o licărire de satisfacție în ochi, Banda adăugă: Știi ceva, Kate? Cred că atunci a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

Când se duse să-l vadă săptămâna următoare, administratorul îi spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Blackwell, a trebuit să-l mutăm din motive de securitate.

— Și unde e?

— Nu pot să vă spun.

Când se trezi a doua zi dimineață, văzu titlul scris cu majuscule în ziarul care i se adusese pe tava cu micul dejun: „CONDUCĂTOR REBEL UCIS ÎN TIMP CE ÎNCERCA SĂ EVADEZE“. O oră mai târziu se afla în biroul administratorului închisorii.

— A fost împușcat în timpul unei tentative de evadare, doamnă Blackwell. Asta-i tot.

„Te-nșeli, se gândi ea. E mai mult. Mult mai mult.“ Banda murise, dar visul lui de eliberare murise și el?

Peste două zile, după ce făcuse toate aranjamentele pentru înmormântare, Kate plecă spre New York. Privi pe geamul avionului ca să-și mai vadă o dată pământul drag. Solul roșcat era fertil, iar în adâncuri existau comori care depășeau orice închipuire. Dumnezeu fusese foarte generos, însă acel pământ căzuse pradă unui blestem. „Nu mă voi mai întoarce niciodată aici, își spuse ea cu tristețe.

Niciodată.“

Una dintre sarcinile lui Brad Rogers era să supravegheze Departamentul de planificare pe termen lung din cadrul companiei Kruger-Brent. Se pricepea foarte bine să identifice achizițiile profitabile.

Într-o zi de început de mai, intră în biroul lui Kate și îi spuse:

— Am găsit ceva interesant. Două companii, îți las aici documentația. Dacă punem mâna pe una din ele, dăm lovitura.

— Îți mulțumesc, Brad. O să mă uit pe ele mai târziu.

În timpul cinei, Kate studie rapoartele lui Brad în legătură cu cele două companii – Wyatt Oil & Tool și International Technology. Lungi și amănunțite, documentele erau marcate cu NIV, codul Kruger-Brent pentru Ne-Interesat de Vânzare, ceea ce însemna că trebuia făcut un efort special pentru preluarea lor. Patronii ambelor companii erau bogați și inteligenți, ceea ce îi îngreuna misiunea.

Era o provocare, și Kate nu mai fusese provocată de ceva timp. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai multe posibilități începeau să se contureze. Parcurse iarăși rapoartele. Wyatt Oil & Tool era proprietatea unui texan pe nume Charlie Wyatt, iar printre activele companiei se aflau sonde în funcțiune, o companie de servicii publice și concesiuni pentru zeci de terenuri petrolifere. Fără nici o îndoială, Wyatt Oil & Tool ar fi fost o foarte bună achiziție pentru Kruger-Brent.

Își îndreptă atenția asupra celeilalte companii, International Technology, proprietatea unui german, contele Frederick Hoffman. Pornise de la o mică oțelărie în Essen și se dezvoltase cu repeziciune, devenind un conglomerat cu șantiere navale, uzine petrochimice, o întreagă flotă de petroliere și un departament de computere.

Oricât de mare ar fi fost Kruger-Brent, nu putea lua decât una din ele, iar Kate știa pe care o voia. Inscripția NIV o făcu să-și spună

zâmbind: „Mai vedem noi“.

A doua zi dimineață îl chemă pe Brad Rogers.

— Tare aș vrea să știu cum ai pus mâna pe documentele astea. Povestește-mi despre Charlie Wyatt și Frederick Hoffman.

Brad se pregătise foarte bine.

— Charlie Wyatt s-a născut la Dallas. Un tip extravertit, lăudăros, dar foarte deștept, își conduce imperiul cu o mână de fier. A început de la zero, a riscat în afacerile cu petrol și a avut noroc. S-a extins progresiv, iar acum deține aproape jumătate din Texas.

— Câți ani are?

— Patruzeci și șapte.

— Copii?

— O fată de douăzeci și cinci de ani. Superbă, din câte am auzit.

— E căsătorită?

— Divorțată.

— Și Frederick Hoffman?

— Este cu vreo doi ani mai tânăr decât Charlie Wyatt. E conte, provine dintr-o distinsă familie germană al cărei arbore genealogic merge până în Evul Mediu. Văduv. Bunicul lui a început cu o mică oțelărie pe care Frederick Hoffman, moștenind-o de la tatăl său, a transformat-o într-un conglomerat. A fost un pionier în domeniul computerelor. Deține o mulțime de brevete pentru microprocesoare. De câte ori ne folosim de un computer, contele Hoffman câștigă o grămadă de bani.

— Are copii?

— O fată de douăzeci și trei de ani.

— Cum arată?

— N-am reușit să aflu, se scuză Brad. E o familie foarte retrasă. După o scurtă ezitare, adăugă: Poate ne pierdem timpul. Am stat de vorbă cu directorii ambelor companii, și nici Wyatt, nici Hoffman nu sunt interesați să vândă sau să intre într-o asociere. E perfect de înțeles, dacă luăm în considerare situația lor financiară.

Provocarea devenea cu atât mai interesantă.

Zece zile mai târziu, Kate era invitată de către președintele Statelor Unite la o conferință a marilor industriași unde urma să se discute despre sprijinul acordat țărilor subdezvoltate. Kate dădu un telefon și, imediat după aceea, Charlie Wyatt și contele Frederick Hoffman primiră invitații la reuniune.

Impresia pe care și-o formase în legătură cu ei se dovedi corectă. Nu cunoscuse niciodată vreun texan timid, iar Charlie Wyatt nu reprezenta o excepție. Înalt și spătos, avea carura unui fotbalist cu tendințe de îngrășare. Imaginea era completată de fața lată și rumenă, și de glasul răsunător. Părea foarte cumsecade, chiar naiv, însă Kate nu se lăsă păcălită. Charlie Wyatt nu își construise imperiul cu ajutorul șansei. Era un adevărat geniu în afaceri.

După ce vorbi cu el zece minute, Kate își dădu seama că nu era genul de om de la care să obțină ceva prin constrângere. Wyatt n-ar fi renunțat nici în ruptul capului la companie, dar ea îi aflase punctul slab, ceea ce îi era de ajuns.

Frederick Hoffman era opusul americanului. Bine făcut, cu trăsături aristocratice și părul șaten albit la tâmple, era extraordinar de corect și foarte politicos. Părea să aibă o fire jovială, dar Kate bănuia că în spatele măștii agreabile se ascundeau calcule reci.

Conferința de la Washington, cu o durată de trei zile, decurse foarte bine. Fu prezidată de vicepreședintele Statelor Unite, președintele apărând doar pentru puțin timp. Kate Blackwell făcu o impresie excelentă, și pe bună dreptate: nu era doar o femeie atrăgătoare, plină de farmec, ci și forța din spatele unui imperiu economic.

Când îl prinse singur pe Charlie Wyatt, îl întrebă nonșalant:

— Este aici și familia dumneavoastră, domnule Wyatt?

— Da, am adus-o pe fiica mea. Are de făcut unele cumpărături.

— Într-adevăr? E minunat! În realitate, Kate știa chiar și ce fel de rochie își cumpărase tânăra de la Garfinckel în dimineața respectivă. Continuă pe un ton suav: O să dau vineri o mică petrecere la Dark Harbor și mi-ar face mare plăcere dacă ați veni și dumneavoastră cu fiica.

Wyatt nu ezită nici o clipă.

— Am auzit mult vorbindu-se de proprietatea dumneavoastră, doamnă Blackwell, și aș fi încântat să o vizitez.

— Perfect, atunci voi aranja să fiți aduși cu avionul mâine-seară, spuse Kate surâzătoare.

Peste zece minute stătea de vorbă cu Frederick Hoffman.

— Vă aflați singur la Washington, domnule Hoffman? Sau e și soția cu dumneavoastră?

— Soția mea a murit acum câțiva ani. Sunt doar cu fiica mea.

Kate știa că locuiau la Hotelul Hay-Adams, în apartamentul 418.

— Aș vrea să dau vineri o mică recepție la Dark Harbor și mi-ar face mare plăcere să veniți și dumneavoastră cu fiica, să petrecem sfârșitul de săptămână împreună.

— Ar trebui să mă întorc în Germania, dar presupun că încă o zi, două n-o să conteze prea mult, răspunse Hoffman măgulit de invitație.

— Minunat, atunci voi aranja totul pentru transportul dumneavoastră.

Kate avea obiceiul să dea câte o petrecere la Dark Harbor o dată la două luni. Îi invita pe unii dintre cei mai influenți oameni din lume, motiv pentru care întâlnirile erau întotdeauna fructuoase. Aceasta avea să fie și mai și, se gândi ea. Trebuia să fie sigură că avea să vină și Tony. Tot anul nu se obosise să apară prea des și, atunci când o făcea, nu stătea prea mult. De data aceasta însă, trebuia

neapărat să rămână peste weekend.

Când îi vorbi despre asta, el răspunse fără șovăire:

— N-nu p-pot. Plec luni în C-Canada și am f-foarte m-multe lucruri de făcut înainte.

— Dar este foarte important. O să vină Charlie Wyatt și contele Hoffman și...

— Îi cunosc, o întrerupse el. Am v-vorbit cu Brad Rogers. N-avem nici o șansă să luăm v-vreuna din companii.

— Dar aș vrea să încerc.

O privi atent, după care o întrebă:

— Pe c-care o v-vrei?

— Wyatt Oil & Tool ne-ar crește foarte mult profiturile, cu vreo cincisprezece la sută sau chiar mai mult. Când țările arabe își vor da seama că au la mână tot restul lumii vor forma un cartel, și prețul petrolului va crește vertiginos.

— Și International T-Technology?

Kate ridică din umeri.

— E bună, dar mai bună e Wyatt Oil & Tool. Am nevoie de tine acolo, Tony. Canada mai poate aștepta câteva zile.

Tony nu suporta petrecerile. Ura conversațiile nesfârșite și plictisitoare, bărbații lăudăroși și femeile serbede. Acum însă, era vorba de afaceri.

— Bine.

Toate piesele erau la locul lor.

Cei doi Wyatt sosiră în Maine cu un avion Cessna al companiei, iar din locul unde îi lăsase feribotul și până la Cedar Hill House

călătoriră cu o limuzină.

Kate îi întâmpină la intrare. Brad Rogers avusese dreptate în privința fiicei lui Charlie Wyatt, Lucy, care era izbitor de frumoasă. Înaltă, brunetă, cu ochi căprui, avea trăsături aproape perfecte, iar rochia Galanos îi scotea perfect în evidență silueta uimitoare. Tot Brad îi spusese că divorțase în urmă cu doi ani de un italian bogat. I-o prezentă lui Tony așteptând vreo reacție, dar nu văzu nici una. El îi salută pe amândoi cu aceeași politețe, după care îi conduse la bar, unde un barman aștepta să prepare băuturile.

— Ce încăpere minunată! Glasul lui Lucy era neașteptat de dulce, fără urmă de accent texan. Îți petreci mult timp aici? îl întrebă pe Tony.

— Nu.

— Ai crescut aici?

— Parțial.

Kate interveni, încercând să suplinească tăcerea fiului său.

— Cele mai frumoase amintiri ale lui sunt legate de această casă, dar bietul de el e atât de ocupat, încât nici nu mai are timp să treacă pe aici. Nu-i așa, Tony?

— Nu, replică el aruncându-i o privire rece. De fapt, eu ar fi trebuit să plec în C-Canada.

— Dar a amânat plecarea ca să vă poată întâlni, zise Kate repede.

— Sunt încântat, spuse voios Charlie Wyatt. Am auzit foarte multe despre dumneata, tinere. N-ai vrea să lucrezi pentru mine, nu?

— N-nu cred că aceasta este intenția m-mamei mele, domnule Wyatt.

— Știu, zâmbi americanul. Mama dumitale este o adevărată lady. Ar fi trebuit să o vezi la întrunirea de la Casa Albă.

Se opri când Frederick Hoffman intră însoțit de fiica sa, Marianne.

Cu părul lung și blond, aceasta era copia fidelă a tatălui, vădind aceleași trăsături aristocratice. Purta o rochie albă de șifon. Pe lângă Lucy Wyatt părea foarte ștearsă.

— Îmi permiteți să v-o prezint pe fiica mea, Marianne? spuse contele. Ne scuzați că am întârziat, dar avionul a stat mai mult pe Aeroportul La Guardia.

— Ce păcat! zise Kate.

Tony își dădu seama că ea pusese la cale întârzierea. Îi adusese în avioane separate, așa încât cei doi Wyatt să ajungă mai devreme.

— Noi tocmai beam ceva. Dumneavoastră ce-ați dori?

— Un scotch, vă rog, zise contele Hoffman.

— Dumneata, draga mea? o întrebă Kate pe Marianne.

— Nimic, mulțumesc.

După câteva minute începură să sosească și ceilalți invitați, Tony se plimba printre ei, jucându-și rolul de gazdă. Nimeni, în afară de Kate, nu și-ar fi dat seama cât de puțin însemnau petrecerile pentru el. Știa că nu era vorba de plictiseală, ci se simțea pur și simplu izolat de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Își pierduse interesul pentru oameni, lucru care o îngrijora.

În sufragerie, Kate o așeză pe Marianne Hoffman la una din cele două mese între un judecător de la Curtea Supremă și un senator, iar pe Lucy Wyatt în dreapta lui Tony la cealaltă masă. Toți bărbații – fie căsătoriți, fie necăsătoriți – o fixau pe Lucy. Kate o surprinse încercând să-l atragă pe Tony într-o discuție. Era clar că îl plăcea. Era un început bun, se gândi, zâmbind în sinea ei.

A doua zi de dimineață, la micul dejun, Charlie Wyatt îi spuse lui Kate:

— Aveți un iaht foarte frumos, doamnă Blackwell, cât este de mare?

— Nu prea știu. Tony, cât de mare este Corsarul?

Știa perfect, dar astfel îi dădea ocazia lui Tony să răspundă politicos:

— Cincizeci de metri.

— Nu prea ne dăm în vânt după bărci în Texas, ne grăbim tot timpul. Călătorim mai mult cu avionul, zise Wyatt râzând. Parcă aș încerca totuși să-mi ud picioarele.

— Speram că o să-mi permiteți să vă arăt insula, replică amabil Kate.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Blackwell, spuse Wyatt privind-o gânditor.

Tony urmări discuția fără să spună nimic. Mama lui făcuse prima mutare, și se întreba dacă Charlie Wyatt își dăduse seama. Probabil că nu. Era un om de afaceri inteligent, dar nu mai întâlnise niciodată o persoană de talia lui Kate Blackwell.

— E o zi atât de frumoasă! De ce nu faceți o plimbare cu barca? le sugeră ea celor doi tineri.

Înainte ca Tony să poată refuza, Lucy spuse:

— Vai, mi-ar face mare plăcere!

— Îmi p-pare r-rău, zise Tony tăios. Aștept câteva telefoane de peste ocean.

Simțea privirea dezaprobatoare a mamei sale ațintită asupra lui. Peste câteva clipe, aceasta se întoarse spre Marianne Hoffman:

— Nu l-am văzut pe tatăl dumitale în această dimineață.

— A ieșit să viziteze insula. Obișnuiește să se trezească devreme.

— Am înțeles că îți place să călărești. Avem niște cai foarte frumoși aici.

— Vă mulțumesc, doamnă Blackwell, o să fac doar o scurtă plimbare, dacă nu vă supărați.

— Nici vorbă! Kate se răsuci spre Tony și îl întrebă cu o voce de oțel: Ești sigur că nu te răzgândești în privința plimbării cu domnișoara Wyatt?

— Sunt s-sigur.

Era o victorie neînsemnată, dar o victorie. Lupta era strânsă, și el nu avea de gând să o piardă. Nu de această dată. Mama lui nu mai avea puterea să-l înșele. Îl folosise o dată ca pe o marionetă și era conștient că voia să încerce și acum același lucru, însă nu avea să reușească. Voia compania Wyatt Oil & Tool. Charlie Wyatt nu avea nici o intenție de asociere sau de vânzare, dar, cum fiecare are un punct slab, Kate îl găsise pe al lui: fiica sa. Dacă Lucy se căsătorea cu un Blackwell, o asociere devenea inevitabilă. Mama lui plănuise foarte bine capcana, se gândi Tony. Lucy nu era numai frumoasă, ci și inteligentă și fermecătoare. Dar era și ea o marionetă, cum fusese el, și nimic în lume nu-l putea convinge să o atingă. Aceasta era o luptă între el și mama lui.

Când termină micul dejun, Kate îl întrebă:

— Tony, înainte să primești telefoanele acelea, ce-ar fi să-i arăți domnișoarei Wyatt grădinile?

Nu mai putea să refuze, însă avea să facă în așa fel încât plimbarea să nu dureze prea mult.

— Vă interesează cărțile vechi? i se adresă Kate lui Charlie Wyatt. Am o adevărată colecție în bibliotecă.

— Mă interesează orice vreți să-mi arătați, spuse texanul.

Amintindu-și deodată, Kate o întrebă grijulie pe Marianne Hoffman:

— O să te simți bine, draga mea?

— Foarte bine, mulțumesc, doamnă Blackwell, vă rog să nu vă gândiți la mine.

— Nici nu mă gândesc.

Nu mințea. Domnișoara Hoffman nu-i era de nici un folos, așa că o

îndepărta zâmbind, dar cu o cruzime pe care Tony o detesta.

— Ești gata, Tony? îl îmboldi Lucy.

— Da.

Pe când erau în drum spre ușă, tânărul își auzi mama comentând:

— Nu-i așa că sunt o pereche minunată?

Străbătură grădina agale. Florile viu colorate, întinse pe hectare întregi, umpleau aerul cu parfumul lor.

— E un adevărat paradis, murmură Lucy.

— Da.

— Noi n-avem asemenea flori în Texas.

— Nu?

— E așa liniște aici!

— Da.

În acel moment, ea se opri brusc și se întoarse să-l privească sever.

— Am spus ceva care te-a jignit? se miră el.

— Tocmai asta e, că n-ai spus nimic, asta găsesc eu jignitor. Tot ce-am putut să scot de la tine au fost niște răspunsuri monosilabice. Mă faci să mă simt de parcă… de parcă m-aș ține după tine.

— Chiar așa?

— Da, replică ea amuzată. Dacă te-aș putea învăța să vorbești ar fi o realizare extraordinară. Observându-i zâmbetul, îl întrebă: La ce te gândești?

— La nimic.

Dar se gândea la mama lui și la cât de puțin îi plăcea ei să piardă.

Kate îi arăta lui Charlie Wyatt biblioteca din lemn de stejar. Pe rafturi se aflau ediții princeps ale operelor lui Oliver Goldsmith, Laurence Sterne, Tobias Smollett și John Donne, alături de prima ediție in-folio a pieselor lui Ben Johnson. Mai erau Samuel Butler, John Bunyan și o ediție rară din 1813 a poemului Regina Mab. Wyatt se plimba de-a lungul rafturilor pline de comori cu ochii strălucind. Se opri deodată în fața unei ediții superbe a lui Endymion de John Keats.

— Ăsta e un Roseberg!

— Exact, confirmă Kate surprinsă. Nu sunt decât două în toată lumea.

— Eu îl am pe celălalt.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, spuse ea râzând. Acest aer de texan neaoș m-a derutat.

— Chiar așa? E un camuflaj foarte util.

— Unde ai studiat?

— La Facultatea de Mine din Colorado și apoi la Oxford, cu o bursă Rhodes. Privind-o atent, schimbă subiectul: Mi s-a spus că datorită ție am fost invitat la conferința de la Casa Albă.

Ea ridică din umeri.

— N-am făcut decât să-ți menționez numele. Au fost încântați să te cheme.

— Îți rămân recunoscător. Ei, și acum, că suntem numai noi, de ce nu-mi spui exact ce ai în minte?

Tony lucra în biroul său, o mică încăpere de la parter. Era cufundat într-un fotoliu când auzi ușa deschizându-se și pe cineva intrând. Se întoarse și o văzu pe Marianne Hoffman, dar, înainte să-și poată

face simțită prezența, ea scoase o exclamație ușoară și înaintă câțiva pași.

Privea picturile de pe pereți, tablourile lui Tony, cele câteva pe care le adusese din apartamentul de la Paris. Acela era singurul loc din toată casa unde permitea să fie expuse. O urmărea trecând de la o lucrare la alta, gândindu-se că era deja prea târziu ca să mai spună ceva.

— Nu-mi vine să cred, șopti ea.

Tony se simți deodată cuprins de furie. Știa că nu erau chiar atât de proaste. Făcu o mișcare ușoară și fotoliul scârțâi, iar Marianne se întoarse brusc.

— Ah, scuză-mă! N-am știut că e cineva aici.

Tony se ridică.

— Nu face nimic, zise el pe un ton acru, fiindcă nu-i prea plăcea să intre vreun străin în sanctuarul lui. Căutai ceva?

— Nu. Mă… mă plimbam. Întreaga colecție ar trebui să se afle într-un muzeu.

— În afară de acestea, se auzi Tony spunând.

Uimită de ostilitatea din glasul lui, se uită din nou la tablouri. Atunci văzu semnătura.

— Tu le-ai pictat?

— Îmi pare rău dacă nu ți-au plăcut.

— Dar sunt fantastice! Nu înțeleg. Dacă ești în stare să faci așa ceva, cum de te irosești în lumea afacerilor? Ești extraordinar! Nu bun. Cu adevărat extraordinar.

Tony nu o asculta. Tot ce voia era ca intrusa să părăsească încăperea.

— Am vrut să fiu pictoriță, continuă Marianne. Am studiat un an cu

Oskar Kokoschka, dar am renunțat pentru că știam că n-o să fiu niciodată atât de bună cum aș fi vrut. Dar tu! Ai studiat la Paris?

— Da, mormăi el.

— Și ai renunțat așa, pur și simplu?

— Da.

— Ce păcat! Tu...

— Aici erai! Se întoarseră amândoi și o văzură pe Kate în ușă. Îi privi o clipă, după care îi spuse lui Marianne: Te-am căutat peste tot. Tatăl dumitale mi-a spus că-ți plac orhideele și m-am gândit că trebuie neapărat să vezi sera.

— Vă mulțumesc. Eu...

— Poate ar trebui să ai grijă de ceilalți oaspeți, Tony, i se adresă Kate fiului ei pe un ton ce nu admitea replică.

O luă apoi pe Marianne de braț și plecară.

Îl fascina modul în care mama lui îi manevra pe toți. O făcea cu atâta nonșalanță! Fiecare gest era calculat. Începuse cu decalajul dintre sosirea celor doi Wyatt și cea a lui Hoffman. Apoi așezarea lui Lucy lângă el la fiecare masă. Discuțiile personale cu Charlie Wyatt. Totul era foarte clar, dar asta numai pentru că el avea cheia. Își cunoștea mama și felul în care gândea ea. Lucy Wyatt era o fată minunată. Avea să fie o soție excelentă pentru altcineva, nu pentru el. N-ar fi acceptat niciodată o partidă impusă de Kate. Mama lui era o ticăloasă inteligentă și plină de cruzime, dar Tony se considera capabil să reziste uneltirilor ei. Se întreba care avea să fie următoarea mișcare.

Nu trebui să aștepte prea mult. Pe terasă, unde își luau cocktailul, Kate îi spuse:

— Domnul Wyatt a fost foarte drăguț și ne-a invitat la ferma lui săptămâna viitoare. Nu e minunat? N-am văzut niciodată o fermă texană.

Chipul îi radia de plăcere, deși ferma din Texas a companiei Kruger-Brent era probabil de două ori mai mare decât proprietatea lui Wyatt.

— O să vii, nu-i așa, Tony? îl întrebă Charlie Wyatt.

— Te rog, insistă Lucy.

Tony se hotărî să accepte provocarea.

— Cu m-mare plăcere.

— Perfect!

Pe chipul tinerei americance se citea o încântare sinceră, ca și pe al lui Kate, de altfel.

„Dacă Lucy și-a pus în gând să mă seducă, își pierde timpul“, se gândi Tony. Răul pe care i-l făcuseră mama lui și Dominique sădise în el o asemenea neîncredere în femei, încât nu mai avea legături acum decât cu prostituatele. Dintre toate, ele erau cele mai cinstite, nu voiau decât bani și îți spuneau prețul clar de la început. Plăteai pentru cât primeai și primeai pentru cât plăteai. Fără complicații, fără lacrimi, fără dezamăgiri.

Lucy Wyatt urma să aibă o surpriză.

Duminică dimineață, Tony coborî să înoate în piscină. Marianne Hoffman era deja în apă, într-un costum alb. Avea o siluetă frumoasă, zveltă și plină de grație. Tony o urmări cum aluneca ușor în apă, mișcându-și ritmic brațele. Când îl văzu, înotă spre el.

— Bună dimineața.

— Bună. Înoți bine.

— Îmi place sportul, spuse ea zâmbind. O moștenire de la tata.

Se ridică pe marginea piscinei și Tony îi dădu un prosop. O privi cum își ștergea părul degajată.

— Ți-ai luat micul dejun?

— Nu. Nu știam că bucătăreasa se trezește atât de devreme.

— Acesta e un adevărat hotel. Serviciul e de douăzeci și patru de ore pe zi.

— Foarte drăguț!

— Unde locuiești?

— Mai mult la München. Într-un vechi Schloss, castel adică, în afara orașului.

— Și unde ai crescut?

Marianne oftă.

— E o poveste mai lungă. În timpul războiului m-au trimis la școală în Elveția. După aceea am fost la Oxford, la Sorbona și am locuit și la Londra câțiva ani. Pe acolo am umblat eu, dar tu pe unde ai umblat? îl întrebă ea privindu-l în ochi.

— Ah, New York, Maine, Elveția, Africa de Sud, câțiva ani în sudul Pacificului în timpul războiului, Paris...

Se întrerupse brusc, de parcă ar fi vorbit prea mult.

— Iartă-mă dacă par prea indiscretă, dar nu pot să-mi dau seama de ce ai renunțat la pictură.

— Nu este important, zise el tăios. Hai să ne luăm micul dejun!

Mâncară singuri pe terasa care dădea spre debarcader. Conversația cu ea îi făcea plăcere, își dădu seama Tony. Avea un aer relaxat și amical și nu încerca să flirteze, nici nu vorbea fără rost. Părea cu adevărat interesată de el. Tony se simțea atras de această femeie tăcută și sensibilă. Nu putea să nu se întrebe cât din această atracție avea legătură cu faptul că astfel contracara planurile mamei sale.

— Când te întorci în Germania?

— Săptămâna viitoare, zise Marianne. Mă voi căsători.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere.

— Aha, făcu el. Foarte bine. Cine e?

— E medic, îl cunosc de o viață.

De ce adăugase asta? Avea oare vreo semnificație? Spontan, Tony o întrebă:

— Vrei să cinezi cu mine la New York?

Ea îl privi o clipă, cântărindu-și răspunsul.

— Mi-ar face plăcere.

— Am stabilit, deci, conchise el încântat.

Cinară la un mic restaurant din Long Island. Tony voia ca Marianne să fie numai cu el, departe de privirile lui Kate. Era o seară cât se poate de nevinovată, dar el știa că dacă mama lui ar fi prins de veste ar fi găsit o cale să i-o strice. Între el și Marianne se înfiripase o relație pe care Tony voia s-o păstreze intactă, indiferent cât de puțin ar fi durat. Compania tinerei nemțoaice îi făcea mai multă plăcere decât se așteptase. Avea un simț al umorului extraordinar, și Tony își dădu seama că în cursul cinei râsese mai mult decât în toată perioada de când se întorsese de la Paris. Îl făcea să se simtă total lipsit de griji.

„Când te întorci în Germania?“

„Săptămâna viitoare… Mă voi căsători.“

În următoarele cinci zile petrecură mult timp împreună. Tony își amână călătoria în Canada, fără să știe prea bine de ce. Crezuse că aceasta ar fi putut fi o formă de răzvrătire față de planul mamei sale, un fel de răzbunare, dar dacă acest lucru fusese valabil la început, acum nu mai era deloc așa. Se simțea din ce în ce mai atras de Marianne. Îi plăcea foarte mult sinceritatea ei, o calitate pe care

nu crezuse că avea s-o mai întâlnească vreodată.

Pentru că juca rolul de ghid, o plimbă peste tot prin New York. Urcară pe Statuia Libertății, merseră cu feribotul pe Staten Island, urcară până la ultimul etaj al lui Empire State Building și mâncară în Chinatown. Își petrecură o zi întreagă la Muzeul de Artă Metropolitan și o după-amiază la Colecția Frick. Aveau aceleași gusturi. Evitau cu grijă să vorbească despre chestiunile personale, și totuși amândoi erau cât se poate de conștienți de atracția dintre ei. Timpul se scurse repede și veni ziua de vineri, când Tony trebuia să se ducă la ferma Wyatt.

— Când te întorci în Germania?

— Luni dimineață, zise ea fără nici o urmă de bucurie în glas.

Tony plecă spre Houston în aceeași după-amiază. Ar fi putut să meargă împreună cu mama sa într-unul din avioanele companiei, dar nu voia să fie singur cu Kate. Din punctul lui de vedere, ea îi era parteneră de afaceri și nimic mai mult: inteligentă și puternică, vicleană și periculoasă.

La Aeroportul William P. Hobby din Houston îl aștepta un Rolls-Royce condus de un șofer în jeanși și o cămașă viu colorată.

— Majoritatea aterizează direct la fermă, îi zise el lui Tony. Domnul Wyatt are o pistă destul de mare. De aici facem cam o oră până la poartă și, după aceea, încă o jumătate de oră până la clădirea principală.

Tony crezu că exagera, dar se dovedi că șoferul spusese adevărul. Ferma Wyatt părea a fi mai mult un oraș decât o exploatație agricolă. După ce trecură de poartă le luă treizeci de minute ca să ajungă la clădirea generatorului, apoi la grajduri, țarcuri, casele de oaspeți și ale servitorilor. Clădirea principală era o enormă construcție cu un etaj, care părea să nu se mai termine niciodată. Lui Tony i se păru deprimant de urâtă.

Kate se afla cu Charlie Wyatt pe terasa care dădea spre o piscină de mărimea unui mic lac. Tocmai discutau aprins când apăru el. Văzându-l, Wyatt se opri brusc în mijlocul frazei, și Tony intui că el

fusese subiectul conversației.

— Iată-l și pe băiatul nostru! Ai călătorit bine, Tony?

— Da, m-mulțumesc.

— Lucy spera să iei vreun avion mai devreme, zise Kate.

— C-chiar?

Charlie Wyatt îl bătu ușor pe umăr.

— O să dăm o petrecere imensă în cinstea ta și a lui Kate. Toată lumea din împrejurimi o să vină.

— F-foarte d-drăguț din partea dumneavoastră.

„Dacă au de gând să taie vițelul cel gras, o să cam flămânzească“, se gândi el.

Apăru și Lucy, purtând o cămașă albă și o pereche de jeanși foarte strâmți și uzați. Tony se văzu nevoit să admită că era uluitor de frumoasă.

Veni spre el și îl luă de braț.

— Tony! Tocmai mă-ntrebam dacă o să vii.

— Îmi p-pare rău că am întârziat. Am avut c-ceva de terminat.

— Nu-i nimic, din moment ce te afli aici, îi spuse ea cu un zâmbet cald. Ce-ai vrea să faci după-masă?

— Ce-mi oferi?

— Orice dorești, murmură Lucy privindu-l în ochi.

Kate Blackwell și Charlie Wyatt radiau.

*

Petrecerea fu spectaculoasă, chiar și față de standardele texane. Aproape două sute de invitați sosiră cu avioanele particulare, cu automobile Mercedes sau Rolls-Royce. Două orchestre cântau în același timp în locuri diferite. Șase barmani serveau șampanie, whisky, băuturi răcoritoare și bere, în timp ce patru bucătari frigeau carnea de vită, miel, pui și rață la grătare în aer liber. În niște oale clocoteau mâncăruri cu ardei iute, iar racii și știuleții de porumb se coceau lent în cuptoare săpate în pământ. Oferta mergea de la homari întregi până la cartofi copți, mazăre proaspătă, șase feluri de salată, biscuiți calzi de casă și pâine cu miere și gem. Patru mese erau încărcate cu deserturi, plăcinte calde, budinci, prăjituri și vreo cinci feluri de înghețată de casă. Cea mai șocantă risipă pe care Tony o văzuse vreodată. Bănuia că aceea era deosebirea dintre banii noi și cei vechi. Mottoul celor vechi era: „Dacă-i ai, ascunde-i!“ Al celor noi era: „Dacă-i ai, aruncă-i!“

Spectacolul era incredibil. Femeile purtau rochii îndrăznețe, iar etalarea bijuteriilor era orbitoare. Tony stătea deoparte și îi privea pe invitați cum își strigau vechii prieteni. Avea senzația că participa la un ritual absurd și decadent. De câte ori se întorcea, dădea de un chelner cu o tavă pe care se aflau tartine cu icre de morun, foie gras sau pahare cu șampanie. I se părea că erau aproape tot atâția servitori câți invitați. Curios, trase cu urechea la conversațiile din jur.

— A venit de la New York să-mi ofere o mulțime de lucruri, dar i-am spus: „Îți pierzi timpul, domnule. Nici o afacere bună cu petrol nu o ia spre est de Houston...“

— Ar trebui să fii atent la ăștia! Te fac din vorbe...

Lucy apăru lângă Tony pe neașteptate.

— Nu mănânci nimic, remarcă ea. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, totul e perfect. E o petrecere pe cinste.

— Încă n-ai văzut nimic, amice! Stai să vezi focurile de artificii.

— Focuri de artificii?

— Îhî, făcu ea atingându-i brațul. Îmi pare rău că e atâta lume. Nu e întotdeauna așa, dar tata a vrut s-o impresioneze pe mama ta. Mâine o să plece toți.

„Și eu la fel“, își spuse Tony mohorât. Greșise venind acolo. Dacă mama lui își dorea atât de mult compania Wyatt Oil & Tool, trebuia să găsească o altă cale pentru a o obține. O căută cu privirea și o zări în mijlocul unui grup de admiratori. Era frumoasă, într-adevăr. Avea aproape șaizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tânără. Nu avea riduri, iar trupul îi era ferm datorită exercițiilor și masajului zilnic. Era tot atât de exigentă cu ea ca și cu ceilalți, și Tony o admira pentru acest lucru.

O persoană neavizată ar fi avut impresia că se simțea foarte bine. Radioasă, discuta cu invitații, râzând și spunând glume. „Urăște fiecare clipă, își zise Tony. Suportă orice pentru a obține ce-și dorește.“ Se gândi la Marianne și la cât de mult i-ar fi displăcut o asemenea orgie lipsită de sens. Gândul la ea îl făcu să simtă o durere bruscă.

„Viitorul meu soț e medic. Îl cunosc de o viață.“

Peste o jumătate de oră, când Lucy veni să-l caute, Tony se afla în drum spre New York.

O sună pe Marianne de la un telefon public din aeroport.

— Vreau să te văd.

— Da, zise ea fără nici cea mai mică ezitare.

Nu reușise să și-o scoată din minte. Fusese singur mult timp, dar nu simțise singurătatea. Depărtarea de Marianne însemna singurătate, sentimentul că o parte din el lipsea. Prezența ei îi aducea căldură, o permanentă sărbătoare, reușind să alunge umbrele sinistre care îl urmăriseră. Îl bântuia spaima că, dacă Marianne pleca, el era pierdut. Avea nevoie de ea așa cum nu mai avusese nevoie niciodată de nimeni.

Când Marianne intră în casa lui, Tony simți că i se trezea o dorință

pe care o crezuse moartă pentru totdeauna. Privind-o, își dădu seama că aceeași dorință o cuprinsese și pe ea. Pur și simplu nu existau cuvinte care să o exprime.

I se aruncă în brațe, și emoția irezistibilă care îi cuprinse pe amândoi îi conduse la o adevărată explozie, un extaz și o mulțumire pe care nu și le-ar fi imaginat vreodată. Pluteau împreună într-o bulă diafană, în afara timpului și a spațiului, pierduți fiecare în farmecul celuilalt.

Ceva mai târziu, pe când stăteau îmbrățișați, Tony se delectă cu atingerea părul ei moale pe față.

— Mă voi căsători cu tine, Marianne.

Ea îi cuprinse chipul între mâini și îl privi în ochi.

— Ești sigur, Tony? Ar mai fi o problemă.

— Logodna ta?

— Nu. O s-o anulez. Dar îmi fac griji în privința mamei tale.

— Ea n-are nici o...

— Nu. Lasă-mă să termin! Planul ei este să te însoare cu Lucy Wyatt.

— Ăsta-i planul ei, zise Tony luând-o iar în brațe. Al meu este chiar aici.

— Mă va urî. Și nu vreau asta.

— Dar știi ce vreau eu?

După această întrebare șoptită, miracolul reîncepu.

Trecură două zile până când Kate primi vești de la Tony. Dispăruse de la ferma Wyatt fără nici o explicație, fără să-și ia rămas-bun. Charlie Wyatt era nedumerit. Lucy Wyatt era furioasă. Kate le

ceruse scuze și plecase la New York chiar în acea noapte. Ajunsă acasă, îi telefonase lui Tony, dar nu primise nici un răspuns. La fel și a doua zi.

Kate se afla la birou când auzi sunând telefonul particular. Știa cine era la celălalt capăt, înainte să ridice receptorul.

— Tony, totul e în regulă?

— E f-foarte bine, mamă.

— Unde ești?

— În l-luna de miere. Marianne Hoffman și cu mine ne-am căsătorit ieri. Lunga tăcere a mamei sale îl făcu să întrebe în cele din urmă: Mai ești pe fir?

— Da, sunt aici.

— Ai putea să ne f-felicIți, să ne urezi m-multă fericire sau altceva de acest gen, spuse el cu ironie amară în glas.

— Da, da, sigur, îți doresc multă fericire, Tony.

— Mulțumesc, mamă.

Și legătura se întrerupse.

Kate puse receptorul la loc și apăsă pe butonul interfonului.

— Vrei să vii puțin, Brad?

Când acesta intră în birou, ea îi spuse:

— Tocmai a sunat Tony.

— Dumnezeule! exclamă el observându-i expresia de pe chip. Să nu-mi spui că ai reușit!

— Tony a reușit, îl corectă ea zâmbind. Avem imperiul Hoffman.

Brad se trânti într-un fotoliu.

— Nu-mi vine să cred! Îl știu pe Tony cât este de încăpățânat. Cum l-ai făcut să se însoare cu Marianne Hoffman?

— De fapt, a fost foarte simplu, oftă Kate. L-am împins în direcția greșită.

Știa că, de fapt, era direcția cea bună. Marianne avea să fie o soție minunată pentru Tony. Avea să îndepărteze bezna din el.

Lucy suferise o operație de extirpare a uterului, pe când Marianne avea să-i dăruiască un fiu.

La șase luni după nunta celor doi tineri, compania Hoffman era integrată concernului Kruger-Brent. Ceremonia semnării contractului avu loc la München, în semn de respect față de Frederick Hoffman, care avea să conducă filiala din Germania. Pe Tony îl surprinsese pasivitatea cu care mama sa primise vestea căsătoriei. Nu-i stătea în fire să piardă cu eleganță, și totuși fusese prietenoasă cu Marianne când se întorseseră din călătoria de nuntă din Bahamas. Mai mult, îi spusese lui Tony că alegerea lui o bucura enorm. În mod bizar, nu părea să se prefacă. Era o schimbare de atitudine prea bruscă, deloc caracteristică ei. Poate că nu o cunoștea atât de bine pe cât crezuse, se gândi el.

Căsnicia lor se dovedi o binecuvântare încă de la început. Marianne umplea golul din el, și toți cei din jur își dădură seama cât se schimbase, mai cu seamă Kate.

Când Tony trebuia să plece în călătorii de afaceri, Marianne îl însoțea. Se jucau împreună, râdeau împreună, se simțeau extraordinar în doi. Privindu-i, Kate își spunea fericită: „I-am făcut un bine fiului meu“.

Cu multă răbdare, Marianne reuși să-i apropie. Făcu primul pas la întoarcerea din luna de miere, când îi spuse lui Tony:

— Aș vrea să o invit pe mama ta la cină.

— Nu. Nu o cunoști, Marianne, ea...

— Dar vreau să am ocazia să o cunosc. Te rog, Tony!

Nu-i plăcea deloc, dar într-un final trebui să cedeze. Se pregătise pentru o seară complet neinteresantă, dar fu surprins. Kate se simțise foarte bine cu ei. Săptămâna următoare îi invită ea la cină, după care se institui un adevărat ritual.

Kate și Marianne deveniră prietene foarte bune. Vorbeau de câteva ori pe săptămână la telefon și prânzeau adeseori împreună.

Într-o zi plănuiseră să ia dejunul la Lutèce. Din clipa când o văzu pe Marianne intrând, Kate își dădu seama că nu era în ordine ceva.

— Aș vrea un whisky dublu, te rog, îi spuse Marianne ospătarului. Cu gheață.

De regulă, bea numai vin.

— Ce s-a întâmplat, Marianne?

— Am fost la doctorul Harley.

Kate simți deodată un fior.

— Sper că nu ești bolnavă, nu?

— Nu, mă simt foarte bine, doar că...

Și începu să-i povestească.

Totul începuse cu câteva zile în urmă. Nu se simțise prea bine și se programase la John Harley...

— Arătați destul de sănătoasă, îi spuse doctorul Harley zâmbind. Câți ani aveți, doamnă Blackwell?

— Douăzeci și trei.

— S-a întâmplat să aibă cineva din familie vreo boală de inimă?

— Nu.

El își nota câte ceva din când în când.

— Cancer?

— Nu.

— Părinții dumneavoastră trăiesc?

— Numai tata. Mama a murit într-un accident.

— Ați avut vreodată oreion?

— Nu.

— Pojar?

— Da, la zece ani.

— Tuse convulsivă?

— Nu.

— Ați suferit vreo operație?

— De amigdale, la nouă ani.

— În afară de asta, n-ați mai fost internată pentru nimic altceva?

— Nu. A, ba da, o dată. Pentru puțin timp.

— Din ce motiv?

— Făceam parte din echipa de hochei pe iarbă a școlii și, în timpul unei partide, mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit la spital. N-am stat acolo decât două zile. N-a fost nimic serios.

— Ați fost lovită în timpul meciului?

— Nu, pur și simplu... am leșinat.

— Câți ani aveați?

— Șaisprezece. Doctorul a spus că ar fi putut fi vreo tulburare

hormonală caracteristică adolescenței.

John Harley se apleacă înainte în scaun.

— Când v-ați trezit din leșin ați simțit vreo slăbiciune pe undeva?

Marianne se gândi o clipă.

— Ca să fiu sinceră, da. În dreapta. Dar mi-a trecut după câteva zile și de atunci n-am mai avut nimic.

— Ați avut dureri de cap? Tulburări de vedere?

— Da, dar și ele au trecut, zise ea, începând să se îngrijoreze. Credeți că e ceva în neregulă, domnule doctor?

— Nu sunt sigur. Aș vrea să fac mai întâi câteva analize.

— Ce fel de analize?

— O angiogramă cerebrală. Nu aveți de ce să vă faceți griji, o putem face chiar acum.

Trei zile mai târziu, Marianne primi un telefon de la asistenta medicului care o rugă să se ducă până acolo. John Harley o aștepta în cabinetul său.

— Eh, am rezolvat și misterul.

— E ceva grav?

— Nu chiar. Angiograma a arătat că accidentul dumneavoastră a fost un mic atac cerebral. În termeni medicali se cheamă anevrism minor, foarte des întâlnit la femei, mai ales la adolescente. Un mic vas de sânge din creier s-a spart și s-a scurs puțin sânge. Tensiunea a cauzat durerile de cap și tulburările de vedere. Din fericire, aceste lucruri se vindecă singure.

Marianne se lupta cu o panică tot mai intensă.

— Și... ce înseamnă toate astea, de fapt? S-ar mai putea întâmpla?

— Foarte puțin probabil, spuse doctorul zâmbind. Doar dacă nu

aveți de gând să jucați iar hochei pe iarbă, altfel veți putea duce o viață absolut normală.

— Lui Tony și mie ne place să călărim și să jucăm tenis. Este...?

— Atâta timp cât nu exagerați, totul va merge bine. În toate privințele, de la tenis până la sex. Nici o problemă.

— Slavă Domnului, spuse ea răsuflând ușurată.

Se pregătea să plece, când medicul o opri.

— Ar mai fi ceva, doamnă Blackwell. În caz că plănuiți să aveți copii, v-aș sfătui să-i adoptați.

Marianne îngheță.

— Dar mi-ați spus că sunt perfect normală.

— Așa și este, dar, din păcate, sarcina mărește enorm volumul vaselor de sânge, iar în ultimele șase-opt săptămâni de sarcină se produce o creștere a tensiunii. Ținând cont de povestea cu anevrismul, riscul ar fi inadmisibil de mare. N-ar fi numai periculos, ci și fatal. Iar adopțiile se fac foarte ușor în zilele noastre. Vă pot ajuta...

Marianne nu-l mai asculta. Auzea doar glasul lui Tony: „Aș vrea să avem un copil. O fetiță care să-ți semene perfect“.

— Nu am mai putut să ascult, își încheie ea povestea. Am fugit din cabinet și am venit direct aici.

Kate făcu un efort imens să nu-și trădeze sentimentele. Era o lovitură teribilă. Dar trebuia să existe o soluție. Totdeauna exista o soluție.

Reușind să zâmbească, spuse:

— Uf! Mi-era teamă că este ceva mult mai rău.

— Dar Tony și cu mine ne dorim atât de mult un copil!

— Marianne, doctorul Harley este de felul lui un alarmist. Ai avut o problemă minoră cu ani în urmă, și el o transformă acum în ceva foarte important. Doar știi cum sunt doctorii. Tu te simți bine, nu-i așa?

— M-am simțit perfect până când...

— Ei, haide, doar n-o să-mi spui că leșini?

— Nu.

— Pentru că s-a terminat. Chiar el a spus că aceste lucruri se vindecă singure.

— A spus că riscurile...

Kate oftă.

— Marianne, de fiecare dată când o femeie rămâne însărcinată, există riscuri. Viața însăși e plină de riscuri. Cel mai important este să le identifici pe cele care merită, nu crezi?

— Ba da. Marianne reflectă câteva clipe, apoi zise: Ai dreptate. Hai să nu-i spunem nimic lui Tony. L-ar îngrijora. Să fie doar secretul nostru.

„L-aș omorî pe John Harley că a speriat-o atât de tare“, se gândi Kate.

— Va fi secretul nostru, confirmă ea cu glas tare.

Trei luni mai târziu, Marianne rămase însărcinată. Tony era nebun de fericire. Kate avea un sentiment de triumf, în timp ce doctorul Harley era îngrozit.

— O să-ți aranjez imediat un avort, îi spuse el lui Marianne.

— Nu, domnule doctor, mă simt foarte bine și o să am acest copil.

Când îi povesti lui Kate despre vizită, aceasta se duse ca o vijelie în cabinetul lui Harley.

— Cum îndrăznești să-i sugerezi nurorii mele să avorteze?

— Kate, i-am spus că, dacă va duce sarcina până la capăt, aceasta ar putea-o ucide.

— N-ai de unde să știi. O să fie foarte bine. N-o mai speria atât.

Opt luni mai târziu, pe la începutul lui februarie, la patru dimineața, Marianne simți prematur primele dureri. Gemetele ei îl treziră pe Tony, care începu să se îmbrace.

— Nu te teme, draga mea, o să te duc la spital cât se poate de repede.

Durerile erau agonizante.

— Te rog, grăbește-te!

Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să-i dezvăluie discuția purtată cu doctorul Harley. Nu, Kate avusese dreptate. Ea era cea care trebuia să hotărască. Viața era atât de minunată, încât Dumnezeu n-ar fi permis să i se întâmple ceva rău.

Când ajunseră la spital, totul era deja pregătit. Tony fu condus într-o sală de așteptare, iar pe Marianne o duseră într-un cabinet de consultații. Ginecologul, doctorul Mattson, îi luă tensiunea. Se încruntă și i-o luă din nou. Ridicându-și privirea, îi spuse asistentei:

— Du-o imediat în sala de operații! Acum!

Tony se afla lângă automatul pentru țigări de pe culoar când auzi o voce în spatele lui:

— Măi să fie, uite-l pe Rembrandt.

Se întoarse și îl recunoscu pe tipul care era cu Dominique în fața casei acesteia. Cum îi spusese ea? Ben. Îl fixa pe Tony cu o expresie

dușmănoasă. Gelozie? Oare ce îi spusese Dominique? În aceeași clipă, apăru chiar Dominique, care îi spuse lui Ben:

— Asistenta mi-a zis că Michelline se află sub supraveghere. O să venim... Când îl văzu pe Tony, înlemni. Tony! Ce cauți aici?

— Soția mea va naște.

— A aranjat totul mama ta? pufni Ben.

— Ce vrei să spui?

— Dominique mi-a spus că mămica îți aranjează toate treburile.

— Ben, încetează!

— De ce? E doar adevărat, nu, puiule? N-ai spus tu așa?

— Ce vrea să spună? o întrebă Tony pe Dominique.

— Nimic, zise ea repede. Hai să plecăm, Ben!

Dar Ben se distra foarte bine.

— Ce n-aș fi dat să fi avut o mamă ca a ta, amice. Vrei un model trăsnet cu care să te culci, ea îți cumpără unul. Vrei o expoziție la Paris, îți aranjează ea. Vrei...

— Ești nebun!

— Oare? făcu Ben, după care se întoarse spre însoțitoarea lui. Nu știe?

— Ce să știu?

— Nimic, Tony.

— A spus că mama a aranjat expoziția de la Paris. E o minciună, nu? Văzând expresia de pe chipul ei, Tony insistă: Nu-i așa?

— Nu, murmură Dominique.

— Vrei să spui că l-a plătit pe Goerg să... să-mi expună tablourile?

— Tony, i-au plăcut cu adevărat.

— Spune-i despre critic, o îndemnă Ben.

— Ajunge, Ben! se răsti ea.

Dădu să plece, dar Tony o apucă de braț.

— Stai! Ce-i cu d'Usseau? Tot mama a aranjat ca el să vină la expoziție?

— Da, îngăimă ea.

— Dar nu i-au plăcut tablourile mele.

Dominique îi simți durerea din glas.

— Ba da, Tony, i-au plăcut. André d'Usseau i-a spus mamei tale că ai fi putut deveni un mare artist.

Situația i se părea incredibilă.

— Mama l-a plătit pe d'Usseau să mă distrugă?

— Nu să te distrugă. Ea credea că totul era spre binele tău.

Ticăloșia pe care o făcuse mama lui era amețitoare. Îi îndrugase numai minciuni. Niciodată nu avusese de gând să-l lase să-și trăiască viața cum voia. Și André d'Usseau! Cum putea fi cumpărat un om ca el? Dar Kate știa prețul fiecăruia. Oscar Wilde parcă s-ar fi referit la ea când spusese despre cineva că știa prețul tuturor și valoarea nimănui. Totul pentru companie. Compania era Kate Blackwell.

Tony se întoarse și porni aiurea pe culoar.

În sala de operații, medicii se luptau cu disperare să-i salveze viața lui Marianne. Tensiunea era alarmant de scăzută, iar bătăile inimii foarte neregulate. I se dădeau oxigen și sânge, dar în zadar. Era inconștientă din cauza unei hemoragii cerebrale când se născu

primul copil și moartă trei minute mai târziu, când veni pe lume cel de-al doilea geamăn.

Tony auzi o voce strigând:

— Domnule Blackwell!

Se întoarse și îl văzu lângă el pe doctorul Mattson.

— Aveți două gemene frumoase și sănătoase.

— Și Marianne... e bine, nu? întrebă Tony remarcând aerul stânjenit al medicului.

Acesta trase adânc aer în piept și murmură:

— Regret. Am făcut tot ce ne-a stat în putință. A murit pe...

— Poftim? urlă Tony apucându-l de gulerul halatului și scuturându-l. Minți! Nu e moartă.

— Domnule Blackwell...

— Unde e? Vreau s-o văd!

— Nu puteți intra chiar acum. O pregătesc...

Atunci Tony răcni ca ieșit din minți:

— Ai omorât-o, ticălosule! Ai omorât-o!

Sări iar la doctor, dar apărură doi interni care îl scoaseră din mâinile lui.

— Ușurel, domnule Blackwell.

— Vreau să-mi văd soția! urlă el zbătându-se ca un nebun.

Doctorul John Harley veni în fugă.

— Dați-i drumul! Lăsați-ne singuri!

Doctorul Mattson plecă împreună cu internii. Tony plângea.

— John, ei mi-au omorât-o pe Marianne. Ei au omorât-o.

— A murit, Tony, și îmi pare foarte rău. Dar nimeni n-a omorât-o. Eu i-am spus cu luni în urmă că, dacă vrea să țină sarcina, aceasta ar putea-o ucide.

Trecură câteva minute până când Tony înțelese.

— Cum adică?

— Nu ți-a spus Marianne? Nici mama ta?

— Mama? făcu Tony, pradă unei confuzii totale.

— A considerat că mă sperii degeaba și a sfătuit-o pe Marianne să continue. Îmi pare extrem de rău, Tony! Am văzut gemenele. Sunt frumoase. Nu vrei să...?

Dar Tony plecase deja.

Majordomul lui Kate îi deschise.

— Bună dimineața, domnule Blackwell.

— Bună dimineața, Lester.

— Totul e în regulă, domnule? întrebă servitorul, remarcându-i figura sumbră.

— Totul e în regulă. Vrei să-mi faci o cafea, Lester?

— Desigur, domnule.

Îl urmări cum se îndrepta spre bucătărie. „Acum, Tony“, îi ordonă vocea din capul lui.

„Da, acum.“ Tony se întoarse și intră în camera trofeelor. Se duse la dulapul unde se afla colecția de arme și rămase cu privirea ațintită asupra șirurilor sclipitoare de instrumente ale morții.

„Deschide dulapul, Tony!“

După aceea ieși și urcă scările. Știa că nu era vina mamei lui pentru că se comporta astfel. Era doar posedată, iar el avea să o vindece. Compania îi furase sufletul, și Kate nu mai era răspunzătoare de propriile fapte. Devenise una cu compania; așadar, compania avea să moară odată cu ea.

Se afla lângă ușa camerei lui Kate.

„Deschide ușa“, îi spunea glasul.

Tony deschise ușa. Kate tocmai se îmbrăca în fața oglinzii când auzi scârțâitul.

— Tony! Ce naiba...

El ținti atunci cu grijă și începu să apese pe trăgaci.

Dreptul primului născut de a moșteni un titlu sau averea familiei este adânc înrădăcinat în istorie. Există obiceiul ca, în cazul familiilor regale europene, o înaltă oficialitate să fie prezentă la fiecare naștere a unui posibil moștenitor, încât, dacă se nasc gemeni, să nu existe dispute în privința dreptului de succesiune. Doctorul Mattson avu grijă să noteze care dintre gemene venise prima pe lume.

Toți erau de părere că gemenele Blackwell erau cei mai frumoși copii pe care îi văzuseră vreodată. Erau sănătoase și neobișnuit de vioaie, iar surorile din spital găseau tot felul de pretexte ca să intre să le vadă. Fascinația era alimentată și de zvonurile care circulau în legătură cu familia lor. Mama lor murise în timpul nașterii. Tatăl dispăruse și se auzea că și-ar fi ucis mama, dar nimeni nu putea să ofere detalii. În ziare, nu apăru nimic, cu excepția unui mic articol în care se spunea că Tony Blackwell suferise o cădere nervoasă în urma morții soției sale și era internat într-un ospiciu. Când ziariștii încercară să-l abordeze pe doctorul Harley, acesta le-o reteză scurt:

— Nici un comentariu.

Ultimele câteva zile fuseseră un adevărat infern pentru el. Avea să-și amintească toată viața scena care i se înfățișase înaintea ochilor

când ajunsese în dormitorul lui Kate, după ce primise un telefon de la majordomul înnebunit. Kate zăcea în comă pe podea, iar sângele i se scurgea pe covorul alb din rănile de la gât și din piept. Tony răscolea prin dulapuri, tăindu-i toate hainele cu o foarfecă.

Doctorul Harley sună imediat după o ambulanță, după care îngenunche lângă Kate și îi luă pulsul. Era foarte slab, iar fața ei căpătase o tentă albăstruie. Se afla sub influența șocului. Îi făcu apoi o injecție cu adrenalină și bicarbonat de sodiu.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă pe majordomul care era leoarcă de transpirație.

— Nu... nu știu. Domnul Blackwell m-a rugat să-i fac o cafea, și eram în bucătărie când am auzit împușcăturile. Am fugit sus, unde am găsit-o pe doamna Blackwell întinsă așa pe podea, iar pe domnul Blackwell aplecat asupra ei și spunând: „Nu-ți mai poate face rău, mamă! L-am omorât“. După care s-a dus la dulap și a-nceput să-i taie hainele.

Doctorul Harley se întoarse spre Tony.

— Ce faci, Tony?

— O ajut pe mama, zise el în timp ce sfâșia sălbatic o rochie. Distrug compania. Compania a ucis-o pe Marianne, știi?

Kate fu dusă la secția de urgență a unui spital particular, proprietate a companiei, unde i se făcură patru transfuzii de sânge în timpul operației pentru extracția gloanțelor.

Fu nevoie de trei asistenți pentru a-l forța pe Tony să urce în ambulanță, și se liniști doar după ce îi făcu doctorul Harley o injecție. Sosise și un echipaj de poliție, iar Harley îl rugă pe Brad Rogers să discute cu ei. Nu înțelegea cum, dar în presă nu se pomeni nimic despre împușcături.

Doctorul Harley se duse să o viziteze pe Kate la spital.

— Unde-i fiul meu? bâigui ea.

— În siguranță, Kate. E bine.

Tony fusese dus la un sanatoriu particular din Connecticut.

— John, de ce a-ncercat să mă omoare? De ce?

Chinul din glasul ei era insuportabil.

— Te condamnă pentru moartea lui Marianne.

— E o nebunie!

John Harley nu spuse nimic.

„Te condamnă pentru moartea lui Marianne." Mult timp după plecarea doctorului Harley, Kate refuză să accepte acele cuvinte. O iubise pe Marianne pentru că îl făcuse pe Tony fericit. „Tot ce-am făcut a fost pentru tine, fiul meu. Toate visele mele au fost pentru tine. Cum de n-ai știut asta?" Și el o ura atât de mult, încât încercase să o ucidă. Suferința care o măcina era atât de intensă, încât ar fi vrut să moară. Dar nu avea să se lase să moară. Făcuse doar ceea ce trebuia. Ei se înșelau. Tony era lipsit de voință. Toți fuseseră lipsiți de voință. Mama ei fusese prea slabă ca să înfrunte viața singură. „Dar eu nu sunt slabă, își spuse Kate. Eu pot înfrunta situația asta. Pot înfrunta orice. Voi trăi. Voi supraviețui. Compania va supraviețui."

Cartea a cincea

Eve și Alexandra

1950–1975

Kate își petrecu convalescența la Dark Harbor, lăsând soarele și marea să o vindece.

Tony se afla într-un sanatoriu particular unde primea cea mai bună îngrijire. Kate adusese medici psihiatri de la Paris, Viena și Berlin, dar, după încheierea tuturor analizelor și a controalelor, toți dădură același diagnostic: fiul ei suferea de schizofrenie paranoidă, cu obsesii criminale.

— Nu acceptă nici un tratament, nici medicamentos, nici psihiatric și, pe deasupra, mai e și violent. Trebuie să-l ținem imobilizat.

— În ce constă imobilizarea? întrebă Kate.

— Se află într-o rezervă cu pereții căptușiți și mai tot timpul trebuie să-l ținem în cămașă de forță.

— Este neapărată nevoie?

— Altfel ar omorî pe oricine s-ar apropia de el, doamnă Blackwell.

Închise ochii îndurerată. Omul acela nu vorbea despre băiatul ei cel dulce și tandru, ci despre un străin, un posedat. Deschise ochii.

— Nu se poate face absolut nimic?

— Nu, din moment ce nu se poate ajunge la creierul lui. Îl ținem cu medicamente, dar când ele își pierd efectul devine iar periculos. Nu putem continua la infinit în felul acesta.

— Și ce propuneți, domnule doctor?

— În alte situații asemănătoare, am observat că îndepărtarea unei mici porțiuni de creier a dat rezultate remarcabile.

Kate înghiți în sec.

— O lobotomie?

— Exact. Fiul dumneavoastră va mai putea reacționa în orice fel, dar nu va mai avea nici o emoție disfuncțională puternică.

Kate încremeni. Doctorul Morris, un tânăr medic de la clinica Menninger, rupse tăcerea:

— Știu cât de greu trebuie să vă fie, doamnă Blackwell. Dacă vreți să vă mai gândiți...

— Dacă asta va pune capăt chinurilor, faceți-o, zise ea.

Frederick Hoffman își voia nepoatele.

— Le voi lua cu mine în Germania.

Lui Kate i se păru că îmbătrânise cu douăzeci de ani după moartea lui Marianne. Îi părea rău pentru el, dar nu avea de gând să renunțe la copiii lui Tony.

— Au nevoie de grija unei femei, Frederick. Și Marianne ar fi vrut ca ele să crească aici. Poți să vii să le vezi oricând.

Și, în cele din urmă, îl convinse.

Gemenele fură aduse în casa lui Kate, unde li se pregăti o cameră specială. După ce stătu de vorbă cu mai multe guvernante, angajă în cele din urmă o tânără franțuzoaică pe nume Solange Dunas.

Kate o boteză pe prima născută Eve și pe geamăna ei, Alexandra. Erau absolut identice, imposibil de deosebit. Când le vedeai

împreună era ca și cum ai fi privit o imagine în oglindă, și Kate se minuna de miracolul creat de fiul ei și de Marianne. Amândouă erau deștepte, vioaie și sensibile, dar, încă din primele săptămâni, Eve păru mai matură decât sora ei. Eve începu prima să se târască, să vorbească și să meargă. Alexandra o urmă imediat, dar nu încăpea îndoială că Eve era șefa. Alexandra își adora sora și încerca să o imite tot timpul.

Kate își petrecea cât mai mult timp cu nepoatele ei. O făceau să se simtă tânără. Și iar începu să viseze: „Într-o bună zi, când voi îmbătrâni și mă voi retrage…“

Când gemenele împliniră un an, Kate dădu o petrecere. Fiecare avea propriul ei tort și o mulțime de cadouri de la prieteni, angajați ai companiei și servitori. Petrecerea pentru cea de-a doua aniversare păru să vină aproape imediat. Lui Kate nu îi venea să creadă cât de repede trecea timpul și cât de iute creșteau gemenele. Acum putea desluși mai bine diferențele dintre personalitățile lor: Eve era mai îndrăzneață, în timp ce Alexandra era mai moale, mulțumindu-se să-și urmeze sora. „Fără mamă și fără tată, e foarte bine că se au una pe alta și că se iubesc atât de mult“, își spunea Kate mereu.

În noaptea dinaintea celei de a cincea aniversări, Eve încercă să o omoare pe Alexandra.

Căci stă scris în Geneză, capitolul 25, versetele 22-23:

„Și pruncii se zbăteau în ea…

Domnul însă i-a zis: «În pântecele tău sunt două neamuri, și două popoare se vor ridica din pântecele tău; un popor va ajunge mai puternic decât celălalt și cel mai mare va sluji celui mai mic!»“

În cazul celor două gemene, Eve nu avea nici o intenție să-și slujească sora mai mică. O ura dintotdeauna. Izbucnea în ea o furie surdă ori de câte ori cineva o lua în brațe pe Alexandra, ori o mângâia, ori îi dădea un cadou. Se simțea înșelată. Voia totul numai pentru ea, toată dragostea și lucrurile frumoase de care erau înconjurate. Nu putea să aibă nici măcar o aniversare numai a ei. O ura pe Alexandra pentru că arăta la fel ca ea, se îmbrăca la fel, pentru că îi fura partea de iubire a bunicii ei, care îi aparținea.

Alexandra, pe de altă parte, își adora sora, ceea ce nu făcea decât să-i intensifice acesteia disprețul. Alexandra era generoasă, gata oricând să-și dea jucăriile și păpușile, în timp ce Eve nu împărțea nimic, cu nimeni. Ceea ce era al ei îi aparținea numai și numai ei; dar nu era de ajuns. Voia și tot ce avea Alexandra.

Seara, sub supravegherea lui Solange Dunas, amândouă își spuneau rugăciunea cu glas tare, dar Eve adăuga totdeauna în gând o frază prin care îl implora pe Dumnezeu să o omoare pe Alexandra. Când văzu că dorința nu i se împlinea, decise să acționeze singură. Până la aniversarea lor mai erau doar câteva zile, și Eve nu suporta gândul că trebuia să împartă încă o petrecere cu Alexandra. Toți erau prietenii ei, erau cadourile ei, iar sora ei i le fura. Trebuia să o omoare cât mai curând.

În noaptea dinaintea petrecerii, Eve se asigură că toată lumea din casă adormise, apoi se duse lângă patul Alexandrei și îi șopti:

— Alex, hai să mergem jos, în bucătărie, să vedem torturile.

— Doarme toată lumea, mormăi Alexandra.

— N-o să trezim pe nimeni.

— Lui mademoiselle Dunas n-o să-i placă. De ce să nu vedem torturile mâine-dimineață?

— Pentru că eu vreau să le văd acum. Vii, sau nu?

Alexandra se frecă la ochi. Nu o interesa deloc să vadă torturile, dar nu voia să-și supere sora.

— Bine, vin, zise ea în cele din urmă.

Se dădu jos din pat și își puse papucii. La fel ca Eve, purta o cămașă de noapte din nylon roz.

— Haide odată, o îndemnă Eve. Și nu face zgomot.

— Nu fac, promise Alexandra.

Străbătură în vârful picioarelor coridorul lung, trecând pe lângă

dormitorul lui mademoiselle Dunas, și coborâră pe scara din spate care ducea la bucătărie.

Era o încăpere imensă, cu două plite cu gaz, șase cuptoare, trei frigidere și un congelator în care putea intra un om.

Eve găsi în frigider torturile făcute de doamna Tyler, bucătăreasa. Pe unul scria „La mulți ani, Alexandra“, pe celălalt „La mulți ani, Eve!“

„La anul o să fie doar unul“, se gândi ea încântată, după care scoase tortul Alexandrei și îl puse pe un suport de lemn în mijlocul bucătăriei. Dintr-un sertar scoase un pachet cu lumânări viu colorate.

— Ce vrei să faci? o întrebă Alexandra.

— Vreau să văd cum arată cu lumânările aprinse, zise Eve începând să înfigă lumânările în glazură.

— Nu cred că ar trebui să faci asta. O să strici tortul și doamna Tyler o să se înfurie.

— Ba n-o să se supere, spuse Eve în timp ce scotea din alt sertar, două cutii mari de chibrituri. Vino și ajută-mă!

— Vreau să mă duc înapoi la culcare.

Atunci Eve se întoarse furioasă spre ea.

— Foarte bine, du-te înapoi în pat, mâță fricoasă! O să mă descurc și singură.

Alexandra ezită.

— Ce vrei să fac?

— Să aprinzi lumânările, îi zise Eve dându-i una din cutiile de chibrituri.

Alexandra se temea de foc. Amândouă fuseseră avertizate să nu se joace cu chibriturile și auziseră multe povestiri îngrozitoare despre

copiii care nu fuseseră cuminți, dar, cum nu voia să-și dezamăgească sora, începu ascultătoare să aprindă lumânările.

— Vezi că le uiți pe cele din partea opusă, îi atrase Eve atenția.

Alexandra se întinse spre lumânările din partea cealaltă a tortului, cu spatele la Eve. Repede, aceasta aprinse un chibrit și, cu el, pe toate celelalte din cutia pe care o ținea în mână. Când dădu drumul cutiei la picioarele Alexandrei, poalele cămășii ei de noapte se aprinseră imediat. În primul moment, Alexandra nu își dădu seama ce se întâmpla. Abia când simți primele dureri la picioare, privi în jos și începu să strige:

— Ajutor! Ajută-mă!

Eve se uită o clipă la cămașa de noapte cuprinsă de flăcări, uimită de succesul ei, în timp ce Alexandra rămase înmărmurită de groază.

— Nu te mișca! îi zise Eve. Mă duc să aduc o găleată cu apă.

Ieși în grabă, cu inima bătându-i nebunește de bucurie.

Un film de groază salvă viața Alexandrei. Doamna Tyler, bucătăreasa familiei Blackwell, fusese condusă la cinema de către un sergent de poliție cu care împărțea patul din când în când. Filmul din seara aceea înfățișa atâtea cadavre și trupuri mutilate, încât doamna Tyler nu mai suportă și, în mijlocul proiecției, spuse:

— Poate să-ți placă ție, Richard, dar eu m-am săturat.

Sergentul Richard Dougherty o urmă încet afară.

Ajunseră acasă la familia Blackwell cu o oră mai devreme decât ar fi trebuit. Imediat ce deschise ușa, doamna Tyler auzi țipetele Alexandrei din bucătărie. Dădură amândoi buzna înăuntru și, văzând acea scenă îngrozitoare, trecură la acțiune. Sergentul se repezi la Alexandra și îi rupse cămașa cuprinsă de flăcări. Picioarele și șoldurile îi erau atinse, dar focul nu reușise să ajungă la păr sau la partea din față a corpului. Alexandra se prăbuși imediat pe podea, pierzându-și cunoștința. Doamna Tyler umplu iute un vas cu

apă pe care o vărsă peste limbile de foc de pe jos.

— Cheamă o ambulanță, îi ordonă sergentul Dougherty. Doamna Blackwell e acasă?

— Probabil că doarme.

— Trezește-o!

În timp ce doamna Tyler telefona după o ambulanță, din încăperea alăturată se auzi un țipăt. Eve apăru cu un vas cu apă, hohotind isteric.

— A murit Alexandra? țipă ea. A murit?

Doamna Tyler o luă în brațe și o liniști.

— Nu, scumpa mea, e bine. O să fie foarte bine.

— A fost doar vina mea, suspină fetița. A vrut să aprindă lumânările pe tortul ei. N-ar fi trebuit s-o las.

— E-n regulă, spuse bucătăreasa mângâind-o ușor pe spate. Nu trebuie să te învinuiești.

— Chibriturile mi-au căzut din mână, și Alex a luat foc. A fost îngrozitor.

— Biata copilă, oftă plin de compasiune sergentul Dougherty.

— Alexandra are arsuri de gradul doi pe picioare și pe spate, dar o să se facă bine, îi zise doctorul Harley lui Kate. În ziua de azi putem face lucruri uimitoare în privința arsurilor. Crede-mă, ar fi putut fi ceva îngrozitor.

— Știu. După o clipă de ezitare, Kate simți nevoia să-i mărturisească: John, cred că sunt mai îngrijorată în privința lui Eve.

— S-a rănit cumva?

— Nu fizic, dar biata de ea se învinuiește pentru acest accident și

are niște coșmaruri teribile. Ultimele trei nopți a trebuit să o țin în brațe până a adormit din nou. N-aș vrea să rămână traumatizată. Eve este foarte sensibilă.

— Copiii trec foarte ușor peste asemenea incidente. Dacă apar complicații, anunță-mă și o să-ți recomand un medic pediatru.

— Îți mulțumesc, zise Kate recunoscătoare.

Eve suferea, într-adevăr, teribil. Petrecerea fusese amânată. „Alexandra mi-a luat și asta“, își spuse ea cu amărăciune.

Alexandra se vindecă perfect, fără să-i rămână semne. Eve, pe de altă parte, ascultă cu nesaț vorbele bunicii ei:

— Accidente i se pot întâmpla oricui, draga mea. Nu trebuie să te consideri vinovată.

Nu se considera. În definitiv, vina îi aparținea doamnei Tyler. De ce trebuise să vină acasă și să strice tot? Planul fusese perfect.

Sanatoriul unde se afla Tony era într-o regiune împădurită din Connecticut. Kate îl vizita o dată pe lună. Lobotomia fusese reușită. Nu mai exista nici un semn de agresiune în comportamentul lui. O recunoștea și o întreba politicos despre Eve și Alexandra, dar nu arăta că ar fi vrut să le vadă. De fapt, nu prea arăta interes pentru nimic. Părea fericit. „Nu, nu fericit, se corectă Kate. Mulțumit. Dar mulțumit cu ce?“

Îl întrebă pe domnul Burger, directorul sanatoriului:

— Fiul meu nu face nimic toată ziua?

— Ba da, doamnă Blackwell. Pictează ore întregi.

Fiul ei, care ar fi putut stăpâni lumea, stătea și picta toată ziua. Kate încercă să nu se gândească la acea irosire, la acea minte sclipitoare dispărută pentru totdeauna.

— Ce pictează?

— Nimeni nu prea poate să-și dea seama, îi spuse încurcat directorul.

Alexandra reprezenta o sursă de îngrijorare pentru Kate, căci părea nefiresc de predispusă la accidente. În timpul vacanței de vară pe care fetele și-o petrecură pe proprietatea familiei Blackwell din Bahamas, Alexandra fu cât pe-aci să se înece jucându-se cu Eve în piscină, și numai apariția grădinarului o salvă. În anul următor, când fetele se aflau într-o excursie în Palisades, Alexandra alunecă pe marginea prăpastiei, dar reuși să se agațe de o tufă.

— Aș vrea să ai mai multă grijă de sora ta, îi spuse Kate lui Eve. Pare că nu se poate descurca la fel de bine ca tine.

— Știu, zise Eve solemn. O s-o supraveghez, bunico.

Kate își iubea nepoatele în mod diferit. Acum în vârstă de șapte ani, erau la fel de frumoase, cu părul lung și blond, trăsături perfecte și ochii McGregor. Arătau identic, însă aveau personalități diametral opuse. Blândețea Alexandrei îi amintea lui Kate de Tony, în timp ce Eve îi semăna mai mult ei, încăpățânată și independentă.

Un șofer le ducea la școală în Rolls-Royce-ul familiei. Alexandrei nu îi plăcea să fie văzută de colege cu mașină și șofer, pe când Eve savura acest lucru. Kate le dădea câte o sumă săptămânal și le spunea să își noteze cât cheltuiau. Eve rămânea totdeauna fără bani până la sfârșitul săptămânii și împrumuta de la sora ei. Învățase să aranjeze socotelile așa încât bunica să nu afle, dar Kate abia își putea reține zâmbetul. Avea șapte ani și era deja o contabilă plină de creativitate.

La început, Kate nutrise speranța ascunsă că Tony avea să-și revină, că avea să părăsească sanatoriul și să se întoarcă la companie. Cu trecerea timpului însă, speranța i se stinse. Era limpede că, deși Tony putea părăsi sanatoriul pentru vizite scurte, însoțit de un asistent, nu mai avea nici o legătură cu lumea exterioară.

Era anul 1962 și, pe măsură ce compania prospera și se extindea, nevoia unei schimbări la nivelul conducerii era tot mai presantă.

Kate își sărbătorea cea de-a șaptezecea aniversare. Părul îi albise, dar avea o figură remarcabilă, puternică, dreaptă și plină de viață. Își dădea seama că energia i se diminua odată cu înaintarea în vârstă; prin urmare, trebuia să-și pregătească succesiunea. Brad Rogers era un bun director, dar nu era un Blackwell, așa că trebuia să reziste până când creșteau gemenele. Își aminti ultimele cuvinte ale lui Cecil Rhodes: „Am făcut atât de puțin – am de făcut atât de mult".

Gemenele aveau doisprezece ani, încă puțin și deveneau domnișoare. Kate, care fusese mereu apropiată de ele, le acorda și mai multă atenție ca înainte. Venise momentul să ia o hotărâre importantă.

În Săptămâna Mare le duse la Dark Harbor cu un avion al companiei. Fetele vizitaseră toate proprietățile familiei în afară de cea din Johannesburg și, dintre toate, preferau Dark Harbor. Le plăceau foarte mult natura sălbatică și izolarea insulei. Le plăcea, de asemeni, să navigheze, să înoate și să facă schi nautic, iar Dark Harbor le oferea toate aceste lucruri.

Eve întrebă dacă putea să-și aducă și câteva colege, așa cum făcuse altă dată, dar bunica ei o refuză. Bunica, acea persoană puternică și impunătoare care venea și pleca, le aducea un cadou, le dădea un sărut pe obraz, le spunea cum trebuiau să se poarte niște domnișoare, voia să fie singură cu ele. De data aceasta, fetele simțiră că se întâmpla ceva deosebit. Bunica lor era cu ele la fiecare masă. Le însoțea în plimbările cu barca, la înot și chiar la călărie, dovedindu-le că își mâna calul cu o siguranță de expert.

Fetele tot mai semănau uimitor, două frumuseți de aur, dar pe Kate o interesau mai mult deosebirile decât asemănările. Privindu-le de pe terasă în timp ce jucau o partidă de tenis, se lăsă în voia gândurilor. Eve era liderul, Alexandra, executantul. Eve era încăpățânată, Alexandra, flexibilă. Eve era o atletă, Alexandra mai avea încă accidente.

Numai cu câteva zile în urmă, când se aflau amândouă în mica barcă cu pânze, cu Eve la cârmă, vântul izbise pânza din spate, răsucind-o și împingând-o spre capul Alexandrei. Nu se dăduse la timp la o parte și fusese aruncată peste bord, fiind în pericol să se

înece. O altă barcă din apropiere o ajutase pe Eve să-și salveze sora.

Kate se întrebă dacă nu cumva toate acestea aveau vreo legătură cu faptul că Alexandra se născuse la trei minute după Eve. Oricum, nu conta. Se hotărâse. Nu mai avea nici o nelămurire. Paria pe Eve trei miliarde de dolari. Când ea lua decizia să se retragă, Eve urma să preia conducerea companiei Kruger-Brent, alături de soțul perfect pe care avea să i-l găsească bunica ei. Cât despre Alexandra, pe ea o aștepta o viață de bogăție și confort. Ar fi putut foarte bine să lucreze la una dintre asociațiile de caritate fondate de Kate. Da, ar fi fost perfect pentru Alexandra. Era o fetiță atât de dulce și de sensibilă!

Primul pas pentru înfăptuirea planului era să-i ofere lui Eve educația potrivită. Alese Briarcrest, o școală excelentă din Carolina de Sud.

— Amândouă sunt încântătoare, îi spuse Kate directoarei, doamna Chandler. Dar veți vedea că Eve este cea deșteaptă. Este o fată extraordinară, și sunt convinsă că veți avea grijă să beneficieze de toate avantajele.

— Toate elevele noastre beneficiază de toate avantajele, doamnă Blackwell. Ați vorbit numai despre Eve. Ce îmi puteți spune despre sora ei?

— Alexandra? O fată drăguță.

Conotația peiorativă era evidentă. Înainte să plece, Kate adăugă:

— Voi verifica în mod regulat progresele lor.

Directoarea avu impresia că acele cuvinte sunau a avertisment.

Fetelor le plăcea foarte mult noua școală, îndeosebi lui Eve. O încânta libertatea de a fi departe de casă, de a nu trebui să-i dea socoteală bunicii sau lui Solange Dunas. Regulamentul de la Briarcrest era foarte strict, dar acest lucru nu o deranja, pentru că îi plăcea enorm să încalce regulile. Singurul lucru care o supăra era prezența Alexandrei. Când auzise prima oară de Briarcrest, își rugase bunica:

— Aș putea să merg singură? Te rog, bunico!

— Nu, draga mea. Cred că e mai bine să fiți împreună tu și Alexandra.

— Cum spui dumneata, bunico, spusese Eve, ascunzându-și resentimentul.

Întotdeauna era foarte politicoasă și plină de afecțiune față de bunica ei. Știa unde se afla puterea. Tatăl lor era un nebun, închis într-un sanatoriu. Mama lor murise. Așadar, bunica lor deținea controlul asupra averii. Eve știa că erau foarte bogate. Habar nu avea câți bani erau, dar erau mulți, destui ca să-și poată cumpăra toate lucrurile frumoase pe care le voia. Lui Eve îi plăceau mult lucrurile frumoase. Exista o singură problemă: Alexandra.

Una din activitățile lor preferate era ora de călărie de dimineață. Kate le dăruise câte un cal nepoatelor sale la cea de-a douăsprezecea aniversare. Jerome Davis, instructorul, își urmări elevele sărind mai întâi peste gardul de treizeci de centimetri, apoi peste cel de șaizeci și, în cele din urmă, peste cel de un metru douăzeci.

Davis, unul din cei mai buni profesori de echitație din regiune, cu un palmares impresionant, se pricepea foarte bine să depisteze talentele native. Pe Eve Blackwell o remarcase imediat. Nu trebuia să se gândească la ce făcea, cum să țină hățurile sau cum să stea în șa. Era una cu calul și sărea peste obstacole cu o ușurință incredibilă. „Nimic nu o poate opri“, își spuse în sinea lui domnul Davis.

Tommy, tânărul de la grajduri, o prefera pe Alexandra. Fetele purtau la mâneci panglici diferit colorate, ca să poată fi deosebite una de cealaltă. În acel moment, Eve își ajuta sora să înșeueze calul, în timp ce Tommy se ocupa de o altă elevă. Davis fu chemat la telefon, așa că după aceea nu putu să explice cum se petrecuse accidentul.

Din relatările martorilor rezultă că Alexandra încălecase, înconjurase ringul și pornise spre primul gard. Dintr-odată, calul începuse să se cabreze și să dea din copite, până când o azvârlise pe

Alexandra într-un zid. Își pierduse imediat cunoștința, iar copitele calului trecuseră la doar câțiva centimetri de fața ei.

Tommy o duse la infirmerie, unde medicul școlii îi pusese diagnosticul de comoție minoră.

— Nimic rupt, nimic grav, zise el. Mâine-dimineață va fi gata să se urce din nou pe cal.

— Dar ar fi putut să moară! strigă Eve.

Refuză să plece de lângă Alexandra, iar doamna Chandler se gândi emoționată că nu mai văzuse niciodată atâta devotament la o soră.

Când domnul Davis reuși să prindă calul Alexandrei și să-i dea jos șaua, descoperi că era pătată de sânge. O bucățică de metal dintr-o cutie de bere încă mai era înfiptă în spinarea calului, în locul unde fusese apăsată de șa. Fugi s-o informeze pe doamna Chandler, iar aceasta le convocă pe toate fetele care se aflaseră în apropierea Alexandrei.

— Sunt sigură că persoana care a pus bucățica aceea de metal a crezut că face o glumă nevinovată, dar urmările ar fi putut fi dintre cele mai grave. Vreau numele celei care a făcut-o.

Văzând că nici una nu recunoștea, doamna Chandler le chemă în biroul ei pe rând. Toate negară că ar fi avut vreo legătură cu incidentul. Când veni rândul lui Eve, aceasta părea să nu se simtă prea bine.

— Ai idee cine i-ar fi putut face așa ceva surorii tale?

— Poate ar fi mai bine să nu spun, murmură ea cu privirea plecată.

— Deci, ai văzut ceva?

— Vă rog, doamnă Chandler...

— Eve, Alexandra ar fi putut suferi răni foarte grave. Făptașa trebuie pedepsită, ca să nu se mai întâmple și altă dată.

— Nu a fost una dintre fete.

— Ce vrei să spui?

— Tommy a fost.

— Băiatul de la grajduri?

— Da, doamnă. L-am văzut. Am crezut că strângea legăturile. Sunt sigură că n-a vrut să facă nici un rău. Alexandra îl tot pune să facă o mulțime de lucruri, și bănuiesc că a vrut să-i dea o lecție. Ah, doamnă Chandler, mai bine nu insistați să vă spun. Nu vreau să pățească ceva.

Biata copilă era pe punctul de a face o criză de isterie. Doamna Chandler veni lângă ea și o cuprinse pe după umeri.

— Totul e-n regulă, Eve, ai făcut bine că mi-ai spus. Acum uită totul. O să am eu grijă.

A doua zi, când fetele se duseră la grajduri, nu mai era Tommy, ci un alt băiat.

Câteva luni mai târziu avu loc un alt incident neplăcut la școală. Când niște fete au fost prinse fumând marijuana, una din ele o acuză pe Eve că le-o vânduse. Ea negă furioasă. După investigații amănunțite, doamna Chandler găsi marijuana ascunsă în dulapul Alexandrei.

— Nu-mi vine să cred că a făcut așa ceva, zise Eve. I-a pus-o cineva acolo. Sunt sigură.

Pusă la curent, Kate admiră loialitatea cu care Eve își apărase sora. Era o adevărată McGregor.

Când împliniră cincisprezece ani, Kate le duse la proprietatea din Carolina de Sud, unde organiză o mare petrecere. Nu era prea devreme pentru a o prezenta pe Eve băieților potriviți, astfel că îi invită pe toți tinerii de condiție bună din împrejurimi.

Băieții se aflau încă la vârsta când fetele nu-i interesau în mod serios, dar Kate avu grijă ca invitații de ambele sexe să se cunoască și să lege prietenii. Printre acei băieți putea fi și viitorul soț al lui Eve, viitorul companiei Kruger-Brent.

Alexandra detesta petrecerile, dar se prefăcea totdeauna că se simte bine ca să nu-și dezamăgească bunica. În schimb, Eve le adora. Îi plăcea să se îmbrace frumos, să fie admirată. Alexandra prefera să citească și să picteze. Privea ore în șir tablourile tatălui ei de la Dark Harbor, dorindu-și să-l fi cunoscut înainte de boală. El venea acasă în timpul vacanțelor, însoțit de un asistent, dar Alexandrei îi era imposibil să ajungă la el. Era un străin politicos și amabil, care voia să le facă celorlalți plăcere, dar care nu avea niciodată nimic de spus. Bunicul lor, Frederick Hoffman, trăia în Germania, însă era bolnav. Fetele îl vedeau foarte rar.

În al doilea an de școală, Eve rămase însărcinată. Timp de câteva săptămâni fusese palidă și nu se simțise bine, astfel că pierduse o parte din orele de dimineață. Când începu să aibă perioade frecvente de grețuri, fu trimisă la infirmerie.

— Eve este însărcinată, îi spuse medicul doamnei Chandler, pe care o chemase de urgență.

— Dar este imposibil! Cum s-a putut întâmpla?

— Așa cum se întâmplă de obicei, bănuiesc.

— E doar o copilă!

— Ei bine, copila aceasta va fi mamă.

Eve refuză să dezvăluie identitatea tatălui, mulțumindu-se să repete:

— Nu vreau să fac necazuri nimănui.

Era exact răspunsul la care doamna Chandler se aștepta din partea ei.

— Eve, draga mea, trebuie să-mi spui cum s-a întâmplat.

În cele din urmă, fata cedă.

— Am fost violată, îngăimă ea izbucnind în lacrimi.

Doamna Chandler rămase șocată. Strângând-o pe Eve, care tremura, o întrebă:

— Cine a fost?

— Domnul Parkinson. Profesorul de engleză.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, nu Eve, directoarea nu ar fi crezut. Joseph Parkinson era un om liniștit, căsătorit, cu trei copii. Preda la Briarcrest de opt ani și, dintre toți profesorii, era ultimul pe care l-ar fi suspectat doamna Chandler.

Îl chemă la ea în birou și își dădu seama imediat că Eve nu mințise. Omul își ferea privirea și, nervos, se muta de pe un picior pe altul.

— Domnule Parkinson, presupun că știi de ce am trimis după dumneata, nu?

— Da... cred că da.

— Este vorba despre Eve.

— Da... am bănuit.

— Ea spune că ai violat-o.

Parkinson se holbă la directoare, nevenindu-i să creadă.

— Că am violat-o? Dumnezeule! Dacă a fost cineva violat, atunci acela am fost eu.

Nici nu mai era în stare să pronunțe cuvintele corect. Doamna Chandler se răsti:

— Îți dai seama ce spui? Copila este...

— Nu e un copil, spuse Parkinson cu un glas plin de venin. E un diavol! Tot semestrul a stat în primul rând, cu rochia ridicată până la coapse. După ore venea la mine și îmi punea tot felul de întrebări lipsite de sens frecându-se de mine. N-am luat-o niciodată în serios. Apoi, într-o după-amiază, cu vreo șase săptămâni în urmă, a venit acasă la mine când soția și copiii erau plecați și... Glasul i se frânse. Doamne! N-am rezistat, gemu el izbucnind în lacrimi.

O aduseră pe Eve în birou. Albă la față, dar hotărâtă, îl fixă pe

domnul Parkinson până când îl făcu să-și întoarcă privirea. În birou mai erau doamna Chandler, directorul adjunct și șeful poliției din micul oraș unde se afla școala. Acesta din urmă zise blând:

— Eve, vrei să-mi povestești și mie cum s-a întâmplat?

— Da, domnule, spuse ea foarte calmă. Domnul Parkinson mi-a spus că voia să discutăm unele probleme legate de lucrarea mea. Și mi-a mai spus să mă duc acasă la dânsul duminică după-amiază. Era singur. Mi-a spus că voia să-mi arate ceva în dormitor, așa că l-am urmat sus. M-a aruncat pe pat și...

— E o minciună! strigă Parkinson. N-a fost așa. N-a fost deloc așa...

O chemară pe Kate și îi explicară situația, după care se hotărî că era în interesul tuturor ca incidentul să fie trecut sub tăcere.

Domnul Parkinson fu concediat, dându-i-se patruzeci și opt de ore pentru a părăsi statul, iar lui Eve i se aranjă un avort.

La scurt timp după aceea, Kate răscumpără în secret ipoteca școlii de la o bancă locală și solicită executarea silită.

Când află, Eve zise oftând:

— Îmi pare atât de rău, bunico! Chiar îmi plăcea acolo.

După câteva săptămâni, când Eve se refăcu după operație, Kate le înscrise pe amândouă la L'Institut Fernwood, o școală elvețiană de lângă Lausanne.

*

În Eve ardea un foc atât de puternic, încât nu mai putea fi potolit. Nu era vorba numai de sex. Acesta era doar o parte. Era o poftă nebună de viață, o nevoie de a face totul, de a fi totul. Viața era un amant, iar Eve era disperată să o posede cu tot ce avea în ea. Era geloasă pe toată lumea. Mergea la balet și o ura pe balerină, pentru

că nu era ea acolo, pe scenă, câștigând aplauzele publicului. Voia să fie om de știință, cântăreață, medic chirurg, pilot, actriță. Voia să facă totul și mai bine decât toți ceilalți. Voia totul și nu putea aștepta.

De partea cealaltă a văii unde se afla L'Institut Fernwood era o școală militară de băieți. Până când Eve împlinise șaptesprezece ani, aproape toți elevii și jumătate dintre profesori se culcaseră cu ea. Flirta cu nerușinare și avea relații cu oricine, însă luându-și precauții, pentru că nu mai voia să rămână însărcinată. Îi plăcea foarte mult sexul, dar nu actul în sine, ci puterea pe care acesta i-o dădea. Ea era cea care deținea controlul. Se bucura de privirile rugătoare ale băieților și ale bărbaților care voiau să facă dragoste cu ea. Îi plăcea să-i necăjească, urmărindu-i cum deveneau din ce în ce mai înfometați. Îi plăceau și promisiunile mincinoase pe care i le făceau pentru a o poseda, dar, mai mult decât orice, îi plăcea puterea pe care o avea asupra trupurilor lor. Putea să-i aducă la erecție doar cu un sărut și să-i potolească numai cu un cuvânt. Nu avea ea nevoie de ei, ci ei de ea. Îi dirija în totalitate, și acesta era un sentiment nemaipomenit. În câteva minute cântărea punctele forte și slăbiciunile unui bărbat. Hotărî în sinea ei că aceștia erau cu toții niște proști.

Era frumoasă, inteligentă și moștenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din lume, deci nu era de mirare că primise mai mult de o duzină de cereri în căsătorie. Dar nu o interesau. Singurii băieți care o atrăgeau erau cei care îi plăceau Alexandrei.

Într-o seară de sâmbătă, la dans, Alexandra cunoscu un elev francez pe nume René Mallot. Nu era drăguț, dar era inteligent și sensibil, ceea ce Alexandrei i se părea minunat. Se înțeleseseră să se întâlnească în oraș sâmbăta următoare.

— La șapte, zise René.

— O să te aștept.

În aceeași seară, în camera lor, Alexandra îi povesti lui Eve despre noul ei prieten.

— Nu seamănă deloc cu ceilalți băieți. E timid și dulce. Sâmbătă

mergem la teatru.

— Îți place foarte mult, nu-i așa, surioară? o tachină Eve, făcând-o să roșească.

— Abia l-am cunoscut, dar pare... Ei, știi și tu.

Eve stătea întinsă în pat, cu mâinile sub cap.

— Nu, nu știu. Spune-mi! A încercat să se culce cu tine?

— Eve! Nu e genul ăsta, doar ți-am spus... este, este foarte timid.

— I-auzi, surioara mea e îndrăgostită!

— Ba nu sunt! Mai bine nu-ți spuneam.

— Îmi pare bine că mi-ai spus, zise Eve sincer.

Când Alexandra ajunse în fața teatrului sâmbăta următoare, nu îl găsi pe René nicăieri.

Așteptă în colțul străzii mai mult de o oră, ignorând privirile trecătorilor, simțindu-se ca o proastă. În cele din urmă, cină singură într-o cafenea, după care se întoarse abătută la școală.

Eve nu era în cameră. Alexandra citi până se dădu stingerea. Era aproape două dimineața când își auzi sora intrând.

— Am fost îngrijorată din cauza ta, îi zise Alexandra în șoaptă.

— M-am întâlnit cu niște prieteni. Tu cum te-ai distrat?

— A fost îngrozitor. N-a binevoit să vină.

— Ce rușine, se indignă Eve. Dar trebuie să înveți să nu te încrezi în bărbați.

— Doar nu crezi că i s-o fi întâmplat ceva?

— Nu, Alex. Cred că o fi găsit pe altcineva care i-a plăcut mai mult.

„Bineînțeles că asta a fost“, își spuse Alexandra. Nu era prea

surprinsă, căci se considera o ființă ștearsă. Toată viața trăise în umbra surorii sale, pe care o adora, și i se părea normal ca toți să fie atrași de Eve. Se simțea inferioară, dar nu îi trecea prin cap că sora ei hrănise acel sentiment încă de când erau mici.

Urmară și alte întâlniri ratate. Cei pe care îi plăcea Alexandra păreau să-i întoarcă afecțiunea, dar nu-i mai revedea niciodată.

În timpul unui weekend se întâlni întâmplător cu René pe străzile orașului Lausanne. El veni repede spre ea și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Mi-ai promis că mă suni.

— Că te sun? Ce spui acolo?

Tânărul se dădu puțin înapoi, dându-și seama de gafă.

— Eve...?

— Nu, Alexandra.

— Scuză-mă... trebuie să plec.

Roșu la față, nu știu cum să dispară mai repede, lăsând-o pradă confuziei.

În seara aceea, Alexandra îi povesti surorii sale incidentul.

— E clar că e nebun, zise Eve ridicând din umeri. Lasă că ți-e mai bine fără el, Alex.

Eve credea că învârtea bărbații pe degete, însă nu le cunoștea un punct slab, și asta aproape că o distruse. De când lumea bărbații s-au lăudat cu cuceririle lor, iar elevii școlii militare nu făceau excepție. Discutau despre Eve Blackwell cu admirație și uimire.

— Când a terminat cu mine, nu mă mai puteam mișca...

— N-am crezut că o să am vreodată o astfel de femeie...

— Are o... care, pur și simplu, îți vorbește...

— Dumnezeule, e ca o tigroaică în pat!

Cum cel puțin douăzeci de băieți și vreo cinci profesori lăudau talentul lui Eve, zvonurile se răspândiră cu repeziciune. Unul dintre instructorii școlii militare îi vorbi despre asta unei profesoare de la L'Institut Fernwood, care, la rândul ei, îi spuse directoarei, doamna Collins. Începu o investigație discretă care se finaliză cu o întrevedere între directoare și Eve.

— De dragul reputației școlii noastre, ar fi bine să pleci imediat.

Eve se uită la doamna Collins de parcă aceasta ar fi fost complet nebună.

— Ce naiba spuneți?

— Spun că ai servit jumătate din academia militară. Cealaltă jumătate așteaptă nerăbdătoare, aliniată în poziție de drepți.

— N-am auzit asemenea minciuni în viața mea! Glasul lui Eve tremura de indignare. Să nu credeți cumva că n-o să-i spun bunicii, și când o să audă...

— O să te scutesc de deranj, o întrerupse directoarea. Aș prefera să nu pun școala într-o situație jenantă, dar dacă nu pleci de bunăvoie, am o listă cu nume pe care intenționez să o trimit bunicii tale.

— Aș vrea să văd și eu lista aceea!

Doamna Collins i-o întinse fără un cuvânt. Era destul de lungă. Eve o studie și observă că lipseau cel puțin șapte nume. Căzu apoi pe gânduri.

În cele din urmă, își ridică privirea și rosti pe un ton ultragiat:

— În mod evident, este un complot împotriva familiei mele. Cineva încearcă să-i facă rău bunicii prin mine. Nu vreau să se întâmple ceva, așa că o să părăsesc școala.

— O hotărâre foarte înțeleaptă, replică sec doamna Collins. O mașină te va duce mâine-dimineață la aeroport. O s-o anunț pe bunica ta printr-o telegramă. Poți să pleci.

Eve se îndreptă spre ușă, dar se opri brusc în prag.

— Și sora mea?

— Alexandra poate rămâne aici.

Când Alexandra se întoarse în dormitor după ore, o găsi pe Eve împachetându-și lucrurile.

— Ce faci?

— Plec acasă.

— Acasă? La mijlocul trimestrului?

— Alex, tu chiar nu vezi ce pierdere de timp e la școala asta? Nu învățăm absolut nimic aici. Pur și simplu ne irosim timpul.

Alexandra asculta surprinsă.

— Habar n-aveam că gândești așa, Eve.

— Mi-am dat seama de asta încă de la începutul anului. Am stat numai de dragul tău. Ție pare să-ți placă foarte mult.

— E adevărat, dar...

— Îmi pare rău, Alex, eu nu mai suport. Vreau să mă-ntorc la New York. Vreau să mergem acasă.

— I-ai spus doamnei Collins?

— Chiar acum câteva minute.

— Și ce-a zis?

— Ce-ai fi vrut să zică? A fost foarte tristă. Se teme că acest lucru ar pune școala într-o lumină proastă. M-a implorat să rămân.

— Nici nu știu ce să spun, murmură Alexandra așezându-se pe marginea patului.

— Dar nici nu trebuie să spui ceva. Nu are nici o legătură cu tine.

— Ba cum să nu aibă? Dacă tu ești nefericită aici... începu ea, dar se

opri brusc. Cred că ai dreptate. E o mare pierdere de timp. Cui îi folosește să conjuge verbe în latină?

— Exact. Sau cui îi pasă de Hannibal ori de frate-său, Hasdrubal? În clipa următoare, Alexandra își dădu jos valiza de pe dulap și o puse pe pat. Eve zâmbi. N-aveam de gând să-ți cer să pleci, Alex, dar sunt foarte bucuroasă că mergem acasă împreună.

— Și eu, îi spuse sora ei strângându-i mâna cu afecțiune.

— Știi ceva? zise Eve, de parcă tocmai atunci i-ar fi venit ideea. În timp ce eu împachetez, sun-o tu pe bunica și spune-i că sosim mâine. Explică-i că nu mai putem suferi locul ăsta. Faci asta?

— Da. După o scurtă ezitare, Alexandra adăugă: Nu cred că o să-i placă.

— Nu-ți face griji din cauza ei! Rezolv eu totul.

Alexandra nu avea nici un motiv de îndoială. Eve era în stare să obțină de la bunica lor aproape tot ce voia. Dar, în fond, cine putea să-i refuze lui Eve ceva? se gândi, în timp ce punea mâna pe telefon.

Kate Blackwell avea prieteni, dușmani și asociați în diverse poziții înalte și, în ultimele câteva luni, auzise tot felul de zvonuri supărătoare. La început le ignorase, considerându-le simple manifestări ale geloziei, însă veștile proaste continuau să sosească. Eve se vedea prea mult cu băieții de la școala militară din Elveția. Eve suferise un avort. Eve era considerată un pericol social.

În aceste condiții, primi cu ușurare anunțul că veneau acasă. Avea de gând să afle ce anume era la baza tuturor bârfelor.

În ziua în care sosiră, Kate le așteptă acasă. O luă pe Eve în sufragerie și îi spuse fără ocolișuri:

— Am auzit o mulțime de povești deloc frumoase. Aș vrea să știu de ce ați fost date afară din școală.

— Dar n-am fost date afară, protestă Eve. Pur și simplu, Alex și cu

mine ne-am hotărât să plecăm.

— Din cauza unor incidente cu băieții?

— Te rog, bunico, aș prefera să nu vorbim despre asta.

— Mă tem că va trebui s-o facem. Ce ai făcut?

— Eu n-am făcut nimic. Alex a... începu ea, dar tăcu brusc.

— Alex, ce? insistă Kate.

— Te rog, n-o condamna, spuse Eve iute. Sunt sigură că n-a rezistat tentației. Se amuza cu un joc copilăresc, asumându-și identitatea mea. Habar n-am avut până nu le-am auzit pe fete șușotind. Se pare că s-a întâlnit cu mulți... băieți... zise Eve, oprindu-se încurcată.

— Se dădea drept tine, sora ei geamănă? o întrebă Kate uimită. Și tu de ce n-ai făcut nimic s-o oprești?

— Am încercat, zise Eve cu tristețe. M-a amenințat că se omoară. Ah, bunico, cred că e puțin... care ar fi cuvântul potrivit? Instabilă. Dacă încerci să abordezi acest subiect cu ea, nu știu cum ar reacționa. Mi-e teamă, ca să fiu sinceră.

În ochii ei plini de lacrimi se citea suferința. Pe Kate o durea teribil s-o vadă atât de nefericită.

— Te rog, Eve, te rog să nu plângi. Nu-i voi spune nimic Alexandrei. Totul va rămâne numai între noi două.

Mai târziu, la ceai, Kate o studie pe Alexandra. „E frumoasă pe dinafară și stricată de dinăuntru“, își zise. Era destul de grav că se implicase într-o mulțime de porcării, dar i se părea îngrozitor că încercase să dea vina pe sora ei.

Peste doi ani, fetele terminară școala la Miss Porter. În tot acest timp, Eve fu extrem de discretă. O speriase discuția cu bunica ei. Nimic nu trebuia să pună în pericol relațiile dintre ele. Bătrâna nu putea să mai trăiască prea mult, doar avea șaptezeci și nouă de ani, și ea nu intenționa să împartă moștenirea cu nimeni.

Când împliniră douăzeci și unu de ani, Kate le duse la Paris și le cumpără o nouă garderobă de la Coco Chanel.

În timpul unui dineu la Le Bédouin, gemenele îi cunoscură pe contele Alfred Maurier și pe soția acestuia, contesa Vivien. Aristocratul era un bărbat distins, de cincizeci de ani, grizonant, cu un trup de atlet. Soția sa, o femeie plăcută și elegantă, avea o reputație de gazdă perfectă.

Eve nu le-ar fi dat nici o atenție dacă nu ar fi prins din zbor o remarcă făcută de cineva contesei:

— Vă invidiez pe tine și pe Alfred pentru că sunteți cel mai fericit cuplu pe care îl știu. De câți ani sunteți căsătoriți? Douăzeci și cinci?

— Douăzeci și șase luna viitoare, răspunse Alfred în locul soției. Și cred că sunt singurul francez din istorie care nu și-a înșelat soția.

Toată lumea râse în afară de Eve. Până la sfârșitul cinei nu-și luă ochii de la cei doi. Nu își putea închipui ce văzuse contele la femeia aceea moale, între două vârste, cu gâtul încrețit. Contele Maurier nici nu știa, probabil, ce însemna să faci dragoste cu adevărat. Lauda aceea era stupidă. Contele Alfred Maurier era o adevărată provocare.

A doua zi, Eve îi telefonă lui Maurier la birou.

— Sunt Eve Blackwell. Probabil nu mă mai țineți minte, dar...

— Dar cum să nu te țin minte, copila mea? Ești una din frumoasele nepoate ale prietenei mele, Kate.

— Sunt încântată că vă mai amintiți. Mă scuzați că vă deranjez, dar mi s-a spus că sunteți un expert în vinuri. Aș vrea să dau o petrecere-surpriză pentru bunica. Eu știu ce vreau să servesc, dar nu mă pricep absolut deloc la vinuri, mărturisi ea jenată. Ați putea dumneavoastră să-mi dați un sfat?

— Cu mare plăcere, spuse el măgulit. Depinde de ce anume vrei să servești. Dacă începi cu pește, ar fi bun un Chablis...

— Ah, mă tem că n-o să țin minte nimic. Nu ne-am putea întâlni cumva să vorbim? Dacă sunteți liber azi la prânz...?

— Pentru o veche prietenă, pot aranja.

— Excelent, zise Eve punând încet receptorul în furcă.

Contele avea să-și amintească de acel dejun tot restul vieții.

Se întâlniră la Lasserre. Discuția despre vinuri fu foarte scurtă. Eve îi ascultă cu nerăbdare discursul plictisitor, după care îl întrerupse:

— Sunt îndrăgostită de tine, Alfred.

Acesta se opri înmărmurit în mijlocul unei fraze.

— Poftim?

— Am spus că sunt îndrăgostită de tine.

Aristocratul sorbi din paharul cu vin.

— Un an bun, comentă el satisfăcut, apoi o bătu ușor pe mână și zâmbi. Toți prietenii adevărați trebuie să se iubească.

— Eu nu mă refer la acel gen de dragoste, Alfred.

Uitându-se în ochii ei, contele își dădu seama imediat la ce fel de dragoste se referea, ceea ce-l făcu teribil de nervos. Fata aceea avea douăzeci și unu de ani, iar el era un bărbat trecut de cincizeci și, în plus, cu o căsnicie fericită. Pur și simplu nu putea înțelege ce era în mintea tinerilor din acele vremuri. Se simțea prost să stea așa în fața ei și să-i asculte declarațiile de iubire, dar ceea ce îl făcea să se simtă și mai prost era gândul că Eve era tânăra cea mai frumoasă și mai atrăgătoare pe care o văzuse vreodată.

Purta o fustă plisată bej și o bluză verde care îi scotea în evidență sânii plini. Cum nu avea sutien, îi putea vedea sfârcurile.

— Nici... nici măcar nu mă cunoști, îngăimă el, privindu-i chipul inocent.

— Te visez încă de când eram mică. Mi-am imaginat un bărbat în armură sclipitoare, înalt, bine făcut și...

— Mă tem că armura mea e cam ruginită. Eu...

— Te rog să nu râzi de mine. Când te-am văzut aseară, nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. N-am mai fost în stare să mă mai gândesc la altceva. Nici n-am dormit. N-am putut să mi te scot din minte nici o clipă.

Ceea ce era aproape adevărat.

— Nu... nu știu ce să-ți spun, Eve. Sunt un bărbat cu o căsnicie reușită, eu...

— Ah, nici nu-ți dai seama cât de mult îți invidiez soția! E cea mai norocoasă femeie din lume. Mă întreb dacă e conștientă de asta, Alfred.

— Bineînțeles că este conștientă, doar i-o spun tot timpul, zise el zâmbind nervos și întrebându-se cum să schimbe subiectul.

— Te apreciază chiar la justa ta valoare? Știe cât ești de sensibil? Se îngrijește de fericirea ta? Eu aș face-o.

Contele începea să se simtă din ce în ce mai stingher.

— Ești o tânără foarte frumoasă. Într-o bună zi, o să-ți găsești cavalerul în armură strălucitoare, neruginită, și atunci...

— L-am găsit și vreau să mă culc cu el.

El se uită repede în jur, de teamă să nu fi auzit cineva.

— Eve! Te rog!

— Doar atât îți cer, zise ea aplecându-se înainte. O să port amintirea tot restul vieții.

— E imposibil, replică el ferm. Mă pui într-o situație cât se poate de jenantă. Tinerele nu trebuie să facă propuneri de acest gen unor străini.

Încet, ochii lui Eve se umplură de lacrimi.

— Asta crezi despre mine? Că... Știi, am cunoscut un singur bărbat până acum. Eram logodiți, zise ea, fără să se obosească să-și șteargă lacrimile. Era bun, iubitor și tandru. A murit într-un accident în timp ce urca pe munte. Am văzut cu ochii mei. Îngrozitor!

— Îmi pare foarte rău, murmură contele luând-o de mână.

— Îmi amintești atât de mult de el. Când te-am văzut, am avut impresia că Bill s-a întors la mine. Dă-mi numai o oră, și n-o să te mai deranjez. Nu va trebui să mă mai vezi vreodată. Te rog, Alfred!

O privi îndelung, cântărind răspunsul.

Își petrecură după-amiaza într-un mic hotel de pe Rue Sainte-Anne. În toți anii de dinaintea căsătoriei, contele nu se mai culcase cu o femeie ca Eve. Era un adevărat uragan, o diavoliță, știa prea multe trucuri. La sfârșit era complet epuizat.

— Când o să te mai pot vedea, iubitule? îl întrebă ea pe când se îmbrăca.

— O să te caut eu.

Nu avea de gând să o revadă pe femeia aceea. Avea ceva înfricoșător în ea, ceva malefic. Era ceea ce se numește „piază rea“, își zise el, hotărât să o evite.

Totul s-ar fi putut încheia atunci dacă Alicia Vanderlake, o cunoștință foarte îndepărtată de-a lui Kate Blackwell, nu i-ar fi văzut ieșind împreună. Doamna Vanderlake era dornică de parvenire pe scara socială, iar acesta era un ajutor venit din cer. Văzuse în ziare fotografii ale contelui Maurier cu soția și mai văzuse și fotografii ale gemenelor Blackwell. Nu știa care din ele era, dar n-avea nici o importanță.

Doamna Vanderlake știa ce trebuie să facă. Găsi în agenda de telefon numărul lui Kate.

Îi răspunse majordomul:

— Bonjour.

— Aș dori să vorbesc cu doamna Blackwell, dacă se poate.

— Îi pot spune cine întreabă?

— Doamna Vanderlake. E o problemă personală.

După un minut, Kate veni la aparat.

— Cine sunteți?

— Alicia Vanderlake, doamnă Blackwell. Sunt sigură că mă mai țineți minte. În comisia de anul trecut...

— Dacă este pentru o donație, sunați la...

— Nu, nu, zise doamna Vanderlake repede. E ceva personal. În legătură cu nepoata dumneavoastră.

Dacă o invita la ceai, puteau discuta ca între femei și ar fi fost începutul unei calde prietenii.

— Ce-i cu ea? o întrebă Kate.

Deși doamna Vanderlake nu voia să discute problema la telefon, tonul neprietenos al lui Kate nu îi dădu de ales.

— Am considerat de datoria mea să vă informez că acum câteva minute am văzut-o ieșind dintr-un hotel împreună cu contele Alfred Maurier. Era clar vorba de o întâlnire amoroasă.

— Îmi vine foarte greu să cred acest lucru, spuse Kate pe un ton glacial. Despre care din nepoatele mele e vorba?

Doamna Vanderlake râse puțin nesigur.

— Păi, nu știu. Eu nu le pot deosebi. În mod clar era una dintre ele...

— Vă mulțumesc pentru informație, spuse Kate, după care închise.

Căzu pe gânduri. Numai cu o seară înainte cinaseră împreună. Îl

cunoștea pe Alfred Maurier de cincisprezece ani, și ceea ce tocmai auzise nu îi stătea defel în caracter. Totuși, bărbații erau sensibili. Dacă Alexandra își pusese în cap să se culce cu Alfred…

Ridică receptorul și îi spuse centralistei:

— Aș vrea să fac un apel în Elveția. L'Institut Fernwood din Lausanne.

Când se întoarse acasă în acea seară, Eve radia de satisfacție, nu atât pentru că i-ar fi plăcut compania contelui, cât datorită victoriei repurtate asupra lui. „Dacă pe el îl pot avea atât de ușor, pot avea pe oricine, își spuse. Pot stăpâni lumea." Intrând în bibliotecă, o găsi pe Kate.

— Săru' mâna, bunico, ai avut o zi bună?

Kate își studie frumoasa nepoată.

— Nu prea bună, mă tem. Dar tu?

— Ah, am făcut niște cumpărături. N-am găsit mare lucru, pentru că tu mi-ai luat deja cele mai frumoase chestii. Tu…

— Închide ușa, Eve.

Ceva din glasul lui Kate îi trimise un semnal de alarmă. Eve închise ușa din lemn de stejar.

— S-a întâmplat ceva, bunico?

— Asta îmi vei spune tu. Tocmai mă gândeam să-l invit aici pe Alfred Maurier, dar am hotărât să scutesc pe toată lumea de o asemenea umilință.

Eve își puse în funcțiune rotițele creierului. Era imposibil! Când ar fi avut timp să afle despre ea și Alfred? Se despărțiseră cu o oră în urmă.

— Nu… nu înțeleg despre ce vorbești.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun deschis. În după-amiaza aceasta te-

ai culcat cu contele Maurier.

Lacrimile inundară imediat ochii tinerei.

— Speram... speram să nu afli niciodată ce mi-a făcut, pentru că ți-e prieten, zise ea făcând eforturi pentru a-și stăpâni vocea. A fost îngrozitor. M-a invitat la dejun, unde m-a făcut să mă îmbăt și...

— Taci! zise Kate, și acest cuvânt fu ca o lovitură de bici. Ești vrednică numai de dispreț, pufni ea scârbită.

Își petrecuse cea mai dureroasă oră din viață descoperind întregul adevăr în privința nepoatei sale. Îi mai răsunau încă în urechi vorbele directoarei: „Doamnă Blackwell, fetele sunt fete și, dacă vreuna din ele are o relație discretă, nu e treaba mea, însă Eve a fost atât de neglijentă, încât, pentru binele școlii...“

Iar Eve dăduse vina pe Alexandra.

Kate începu să-și amintească diversele incidente. Când Alexandra fusese aproape arsă de vie. Căderea Alexandrei de pe stâncă și din ambarcațiunea condusă de Eve, fiind gata-gata să se înece. Mai auzea încă vocea lui Eve povestind în amănunt cum o „violase“ profesorul de engleză: „Domnul Parkinson mi-a spus că voia să discutăm unele probleme legate de lucrarea mea. Și mi-a mai spus să mă duc acasă la el, duminică după-amiază. Când am ajuns am văzut că era singur. Mi-a spus că voia să-mi arate ceva în dormitor, așa că l-am urmat sus. M-a aruncat pe pat și...“

Îi veni apoi în minte incidentul de la Briarcrest când Eve fusese acuzată că ar fi vândut marijuana. Și atunci dăduse vina tot pe Alexandra. De fapt nu o învinuise pe Alexandra, ci se apărase pe ea. Aceasta era tehnica ei, să scape basma curată făcând-o pe eroina. Ah, cât de deșteaptă era!

În culmea tristeții, Kate studie acel monstru superb, cu chip de înger, aflat în fața ei. „Toate planurile de viitor mi le-am făcut gândindu-mă la tine. Tu erai cea care trebuia să preia într-o bună zi conducerea companiei. Pe tine te-am iubit și răsfățat.“ Apoi zise cu glas tare:

— Aș vrea să părăsești această casă. Nu vreau să te mai văd niciodată. Ești o stricată, continuă ea, fără să ia în seamă paloarea de pe chipul nepoatei sale. Cred că m-aș putea obișnui cu acest gând. Dar mai ești și o mincinoasă patologică, lucru cu care nu m-aș putea obișnui niciodată.

Totul se întâmpla atât de repede!

— Bunico, dacă Alexandra ți-a spus minciuni... se apără Eve disperată.

— Alexandra nu știe absolut nimic. Tocmai am avut o lungă discuție cu doamna Collins.

— Asta-i tot? făcu ea cu o notă de ușurare în glas. Doamna Collins mă urmărește pentru că...

Dintr-odată, Kate se simți cuprinsă de oboseală.

— N-are rost, Eve. Nu mai are rost. Gata! Am trimis după avocat, pentru că te dezmoștenesc.

Eve avu impresia că întreaga lume se prăbușea peste ea.

— Nu poți. Cum... cum o să trăiesc?

— Vei primi o mică sumă de bani și, de acum înainte, vei trăi pe picioarele tale. Poți să faci orice îți place, îi zise Kate pe un ton aspru. Dar dacă voi auzi sau voi citi vreodată vreun cuvânt de scandal în legătură cu tine, dacă vei face de râs în vreun fel numele de Blackwell nu vei mai primi nici această alocație. E clar?

Privindu-și bunica în ochi, Eve își dădu seama că, de data aceasta, nu mai putea obține nici o păsuire. O mulțime de scuze îi stăteau pe buze, dar nu se mai făcură auzite.

Kate se ridică și zise cu o voce nesigură:

— Presupun că nu contează prea mult pentru tine, dar... acesta este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac în viața mea.

După care părăsi încăperea cu spatele drept.

Întinsă în pat, cu ochii în tavan, Kate se întreba de ce mersese totul atât de prost.

Dacă David n-ar fi murit și Tony și-ar fi cunoscut tatăl...

Dacă Tony n-ar fi vrut să devină artist...

Dacă Marianne ar fi trăit...

Dacă. Un cuvânt din patru litere care însemna zădărnicie.

Viitorul era ca lutul, se putea modela în fiecare zi. Trecutul, în schimb, era de neclintit ca o stâncă. Toți cei pe care îi iubise o trădaseră, se gândi ea. Tony, Marianne, Eve. Sartre avusese dreptate: „Iadul e format din ceilalți“. Se întrebă când avea să dispară acea suferință cumplită.

În timp ce Kate era stăpânită de durere, Eve era stăpânită de furie. Nu făcuse altceva decât să se simtă bine în pat o oră, două, și bunica ei reacționase de parcă ar fi comis cine știe ce crimă. „Bătrână demodată!“ Nu, nu demodată, senilă. Asta era. O senilă. Avea să găsească un avocat bun care să atace noul testament. Nici bunicul, nici bunica ei nu erau în toate mințile. Nimeni nu o dezmoștenea pe ea. Kruger-Brent era compania ei. De câte ori nu îi spusese Kate că, într-o bună zi, avea să fie a ei? Și Alexandra! În tot acest timp, Alexandra o subminase, turnându-i cine știe ce aiureli bunicii.

Alexandra voia compania. Partea cea mai proastă era că urma să o și obțină. Evenimentele din după-amiaza aceea fuseseră zguduitoare, dar gândul că Alexandra ar fi putut dobândi puterea era insuportabil. „Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva, își spuse Eve. O să găsesc eu o cale s-o împiedic.“ Își închise valiza și se duse să-și caute sora.

Alexandra, care citea în grădină, își ridică privirea când o simți pe Eve apropiindu-se.

— Alex, m-am hotărât să mă întorc la New York.

— Acum? Bunica a plănuit pentru săptămâna viitoare o croazieră pe coasta dalmată. Tu...

— Ce-mi pasă mie de coasta dalmată? M-am gândit foarte mult. E timpul să mă mut singură, spuse Eve zâmbind. Sunt doar fată mare acum, așa că am de gând să-mi găsesc cel mai splendid apartament, iar dacă ești cuminte, o să te las să-ți petreci și tu câte o noapte acolo, din când în când.

„Este exact tonul potrivit, își zise. Prietenos, dar nu prea exagerat. Nu trebuie să-și dea seama că vrei s-o distrugi.“

Alexandra o privi îngrijorată.

— Bunica știe?

— I-am spus mai devreme. Bineînțeles că nu-i surâde ideea, dar înțelege. Aș fi vrut să-mi iau și o slujbă, dar ea a insistat să-mi dea o alocație.

— Vrei să vin și eu cu tine?

„Ce ticăloasă cu două fețe! Mai întâi a pus la cale alungarea mea, și acum se preface că vrea să vină cu mine. Ehei, nu scapă așa de ușor de Eve. O să le arăt eu lor!“

Urma să aibă propriul ei apartament, amenajat de un decorator de lux, și să beneficieze de o libertate totală, putând să vină sau să plece după bunul plac. Putea să invite bărbați cu care să-și petreacă nopțile. Avea să fie cu adevărat liberă pentru prima oară în viață. Gândul acesta era minunat.

— Ești foarte drăguță, Alex, dar aș vrea să fiu singură un timp.

Alexandra își privi sora și avu un cumplit sentiment de pierdere. Se despărțeau pentru prima oară.

— O să ne vedem des, nu-i așa?

— Bineînțeles, îi promise Eve. Mai des decât îți închipui.

Odată ajunsă la New York, luă o cameră la un hotel din centru, așa

cum fusese instruită. O oră mai târziu primi un apel de la Brad Rogers.

— Bunica ta mi-a telefonat de la Paris. Se pare că s-a întâmplat ceva între voi.

— Ei, nu chiar, făcu Eve zâmbind. E numai...

Tocmai voia să înceapă să se apere, când își dădu seama de pericolul care o pândea. De acum înainte trebuia să fie foarte atentă. Nu trebuise niciodată să se gândească la bani. Existaseră dintotdeauna. Acum însă, reprezentau o problemă majoră. Pentru prima oară în viață, Eve fu încercată de teamă.

— Ți-a spus că va anula testamentul? o întrebă apoi Brad.

— Da, a spus ceva în genul ăsta, răspunse ea pe un ton distant.

— Cred că ar fi bine să discutăm personal aceste lucruri. E bine luni la trei?

— E foarte bine, Brad.

— La mine la birou. În regulă?

— Voi fi acolo.

Cu cinci minute înainte de ora trei, Eve intra în clădirea companiei Kruger-Brent. Tot personalul o salută cu respect, de la portar până la mecanicul liftului. „Toți mă cunosc, își spuse ea. Doar sunt o Blackwell.“ Ascensorul o duse la etajul direcțiunii și, după câteva clipe, se afla în biroul lui Brad Rogers.

Acesta fusese foarte surprins când Kate îi spusese la telefon că avea de gând să o dezmoștenească pe Eve, deoarece știa cât o iubea și ce planuri își făcuse în privința ei. Nu își putea închipui ce anume se întâmplase. De fapt, nu era treaba lui. Dacă Kate voia să discute cu el despre aceste lucruri, avea să o facă. El nu trebuia decât să-i îndeplinească ordinele. Pentru o clipă simți milă față de tânăra frumoasă dinaintea lui. Kate avea cam aceeași vârstă când o cunoscuse el prima oară. Acum era un prost cu părul alb care tot mai spera că, într-o bună zi, Kate avea să-și dea seama că o iubea

din tot sufletul.

— Trebuie să semnezi niște hârtii. Citește-le și...

— Nu-i nevoie.

— Eve, trebuie să înțelegi. Conform testamentului bunicii tale, ești beneficiara unei subvenții de cinci milioane de dolari. Bunica ta este executorul. Acești bani îți pot reveni oricând între douăzeci și unu și treizeci și cinci de ani, dar totul depinde de ea. Dregându-și glasul, Brad adăugă: A hotărât că vor intra în posesia ta când vei împlini treizeci și cinci de ani.

Parcă i-ar fi dat o palmă.

— De azi înainte vei primi o alocație săptămânală de două sute cincizeci de dolari, continuă Brad.

Imposibil! O rochie decentă costa mult mai mult. Nu putea trăi cu acea sumă. Bătrâna făcea totul pentru a o umili, iar ticălosul era probabil mână-n mână cu ea. În spatele biroului său, se distra și își râdea în barbă.

Ar fi vrut să ia prespapierul de bronz și să i-l trântească în cap. Aproape că simți în palmă oasele sfărâmate.

Brad îi explică mai departe:

— Nu vei avea un cont curent, nici personal, nici altfel, și nu te vei folosi de numele Blackwell la nici un magazin. Tot ce cumperi va trebui plătit cu bani gheață.

Coșmarul se adâncea.

— Dacă vor apărea zvonuri în legătură cu tine, în orice ziar ori revistă de aici sau din străinătate, alocația săptămânală ți se va retrage. Ai înțeles?

— Da, zise ea aproape în șoaptă.

— Și ție și surorii tale, Alexandra, vi s-au făcut polițe de asigurare pe viață în valoare de cinci milioane de dolari fiecare. Polița ta a

fost anulată începând de azi-dimineață. Peste un an, dacă bunica va fi mulțumită de purtarea ta, alocația săptămânală ți se va dubla, spuse el, după care ezită puțin. Mai este o ultimă clauză.

„Vrea să mă spânzure în public de buricele degetelor.“

— Da?

Brad părea jenat.

— Bunica nu mai vrea să te vadă niciodată, Eve.

„Eu mai vreau să te văd o dată, bunico. Aș vrea să te văd murind în chinuri.“

— Dacă ai probleme, sună-mă, adăugă Brad. Îți este interzis să mai vii în această clădire sau să vizitezi vreuna dintre proprietățile familiei.

Încercase să o înduplece pe Kate în această privință.

— Dumnezeule, dar e nepoata ta, sânge din sângele tău, și tu o tratezi ca pe o leproasă.

— Este o leproasă, replicase Kate, punând punct discuției.

Acum, Brad îi zise lui Eve:

— Cred că asta e tot. Sunt întrebări?

— Nu, îngăimă ea șocată.

— Atunci, nu trebuie decât să semnezi...

Peste zece minute Eve era din nou în stradă, având în poșetă un cec de două sute cincizeci de dolari.

A doua zi de dimineață apelă la serviciile unui agent imobiliar și începu să-și caute un apartament. În visele ei își imaginase o casă frumoasă care să dea spre Central Park, cu camerele zugrăvite în alb, cu mobilă modernă și o terasă unde să-și primească oaspeții. Realitatea era însă cu totul alta. După toate aparențele, nu exista

nici o locuință pe Park Avenue pentru o persoană cu veniturile ei. I se oferi un micuț apartament în Little Italy, cu o canapea extensibilă, o cămăruță pe care agentul o numea eufemistic „bibliotecă“, o bucătărioară și o baie minusculă cu faianța ciobită.

— Asta... asta e tot ce aveți? întrebă Eve.

— Nu, îi răspunse agentul. Mai am o casă cu douăzeci de camere în Sutton Place, cu jumătate de milion de dolari, plus cheltuielile de întreținere.

„Ticălosul!“ își spuse ea.

Cunoscu adevărata disperare abia a doua zi, când se mută. Era ca într-o închisoare. Numai camera ei de toaletă de acasă era cât întregul apartament. Și-o închipui pe Alexandra lăfăindu-se singură în reședința imensă de pe Fifth Avenue.

„Dumnezeule, de ce oare n-o fi ars atunci? A fost atât de aproape!“ Dacă sora ei ar fi murit, lucrurile ar fi evoluat cu totul altfel. Bunica nu ar fi avut curajul să-și dezmoștenească singura urmașă.

Dar dacă Kate Blackwell credea cumva că ea, Eve, avea să renunțe atât de ușor la moștenire, atunci nu-și cunoștea nepoata absolut deloc. Nici nu-i trecea prin cap să trăiască doar cu două sute cincizeci de dolari pe săptămână. Avea în bancă cinci milioane, și bătrâna nu o lăsa să pună mâna pe ei. Trebuia să existe o cale, și avea s-o găsească.

Soluția îi veni în minte chiar a doua zi.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară Blackwell? o întrebă plin de respect Alvin Seagram, vicepreședintele băncii National Union.

Providența i-o adusese pe tânăra aceea, se gândi el. Dacă s-ar fi ocupat personal de contul cuiva din familia Blackwell, ascensiunea lui era garantată.

— Am ceva bani pe numele meu. Cinci milioane de dolari, dar, din cauza anumitor prevederi, nu îi pot primi până la vârsta de treizeci și cinci de ani, îi explică ea cu un surâs lasciv. Pare foarte mult.

— La vârsta dumneavoastră nu mă miră, spuse bancherul zâmbind. Cât aveți? Nouăsprezece?

— Douăzeci și unu.

— Și sunteți foarte frumoasă, domnișoară Blackwell, dacă îmi permiteți.

Eve zâmbi cu timiditate.

— Vă mulțumesc, domnule Seagram.

Era mult mai simplu decât crezuse. „Omul ăsta e un idiot.“

El simțea legătura creată între ei. „Mă place.“

— Cum am putea să vă ajutăm mai precis?

— Păi, mă întrebam dacă nu-mi puteți împrumuta un avans. Vedeți dumneavoastră, am nevoie de bani acum, nu mai târziu. Sunt logodită, dar logodnicul meu este inginer constructor și lucrează în Israel, unde va mai sta încă trei ani.

— Înțeleg perfect, spuse bancherul.

Inima îi bătea cu putere. Bineînțeles că îi putea satisface solicitarea. Acordarea de împrumuturi în baza unor depozite fiduciare era o practică frecventă. Și dacă era mulțumită, avea să-i trimită și alți membri ai familiei Blackwell. După aceea, nimic nu l-ar mai fi putut opri. Avea să devină membru în conducerea băncii, ba poate chiar președinte. Și toate astea grație delicioasei blonde din fața lui.

— Nici o problemă, o asigură el. E vorba de o simplă tranzacție. Cred că vă dați seama că nu vă putem împrumuta întreaga sumă, dar vă vom acorda un milion, să zicem, imediat. Este bine?

— Perfect, spuse Eve, încercând să-și rețină bucuria.

— Bun, numai să-mi dați unele detalii, îi ceru el luând un stilou.

— Da. Puteți lua legătura cu Brad Rogers de la Kruger-Brent, el vă va oferi toate informațiile de care aveți nevoie.

— Îl voi suna chiar acum.

— Cât va dura totul? vru ea să știe.

— Nu mai mult de o zi, două. Mă voi ocupa personal.

— Sunteți extrem de amabil, gânguri ea întinzându-i mâna.

Imediat ce Eve ieși din birou, Alvin Seagram ridică receptorul.

— Cu Brad Rogers de la compania Kruger-Brent.

Numele în sine îi dădea fiori.

Peste două zile, când Eve veni în biroul său, Alvin Seagram îi spuse mohorât:

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnișoară Blackwell.

Ei nu-i venea să creadă.

— Dar nu înțeleg, ați spus că e foarte simplu. Ați spus că...

— Îmi pare rău. Nu cunoșteam încă toate amănuntele.

Discuția cu Brad Rogers i se întipărise în minte ca un fier înroșit.

— Da, există un cont de cinci milioane de dolari pe numele lui Eve Blackwell, îi spusese acesta. Banca dumneavoastră poate avansa orice sumă, dar cred că ar fi mai bine să vă previn că acest gest ar fi considerat neloial de către Kate Blackwell.

Nu era nevoie să-i explice care ar fi putut fi urmările. Kruger-Brent avea prieteni influenți peste tot și, dacă acești prieteni începeau să-și retragă banii din bancă, de cariera lui Alvin Seagram s-ar fi ales praful.

— Îmi pare rău, repetă el. Nu pot face absolut nimic.

Eve nu lăsă să se vadă ce lovitură grea încasase.

— Vă mulțumesc pentru deranj. Mai sunt și alte bănci în New York. La revedere.

— Domnișoară Blackwell, nici o bancă din lume nu vă va da un penny din acest cont, îi spuse el.

*

Alexandra era uluită. În trecut, bunica îi arătase de mii de ori că o prefera pe Eve. Acum, totul se schimbase peste noapte. Știa că se întâmplase ceva îngrozitor între Kate și Eve, dar nu își imagina ce anume.

De câte ori încerca să deschidă subiectul, bunica îi spunea:

— Nu vorbim despre asta. Eve și-a ales propriul drum.

Nici de la Eve nu putuse afla nimic.

Kate Blackwell începu să-și petreacă foarte mult timp cu Alexandra, ceea ce pe aceasta o intriga la culme. Bunica ei se purta de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Avea sentimentul ciudat că o evalua.

Nu era departe de adevăr. Pentru că fusese amarnic dezamăgită o dată, Kate era de două ori mai atentă. Pentru a-și forma o părere despre Alexandra îi acordă fiecare moment liber, punându-i întrebări și ascultându-i răspunsurile. În cele din urmă, se declară mulțumită.

Alexandra era mult mai rezervată decât sora ei, dar istețimea și inocența, combinate cu frumusețea fizică, o făceau extrem de atrăgătoare. Primise deja nenumărate invitații la petreceri, cine și spectacole de teatru, dar acum Kate era cea care hotăra pe care să le accepte și pe care nu. Faptul că un pretendent corespundea criteriilor de bază nu era de ajuns. Kate căuta un bărbat care să o poată ajuta pe Alexandra să-i conducă dinastia. Nu o informă și pe ea despre aceste planuri, căci mai întâi trebuia să-i găsească soțul potrivit.

În unele nopți, când nu putea dormi, Kate se gândea la Eve.

Eve se descurca foarte bine. Episodul cu bunica ei îi rănise atât de tare orgoliul, încât pentru scurt timp uitase un aspect foarte important: cât de atrăgătoare li se părea bărbaților. La prima petrecere la care fusese invitată după ce se mutase în noul apartament, dăduse numărul de telefon la șase bărbați, dintre care patru căsătoriți, și în decurs de douăzeci și patru de ore o sunaseră toți șase. De atunci nu mai trebui să-și facă griji în privința traiului de zi cu zi, căci era copleșită cu daruri: bijuterii scumpe, tablouri și, cel mai adesea, bani.

— Tocmai am comandat un dulap nou, dar cecul încă nu mi-a sosit. Te superi, iubitule?

Și ei niciodată nu se supărau.

Când ieșea în public, Eve avea grijă să fie însoțită de bărbați necăsătoriți. Cu ceilalți se întâlnea în apartamentul ei. Era foarte discretă și atentă ca numele să nu-i apară în rubricile de scandal, nu pentru că s-ar fi temut să i se blocheze alocația, ci pentru că voia ca, într-o bună zi, bunica ei să vină la ea în genunchi. Kate Blackwell avea nevoie de o moștenitoare pentru Kruger-Brent. „Alexandra nu poate fi altceva decât o casnică stupidă", își zise ea încântată.

Într-o după-amiază, pe când răsfoia ultimul număr al revistei Towns and Country, Eve dădu peste o fotografie în care Alexandra dansa cu un bărbat foarte chipeș. Dintr-odată își dădu seama că, dacă sora ei se căsătorea și avea un fiu, planurile ei s-ar fi dus de râpă.

Privi fotografia mult timp.

În ultimul an Alexandra o sunase regulat, invitând-o ori la prânz, ori la cină, dar Eve găsise totdeauna diverse scuze. Acum hotărî că venise timpul să poarte o discuție, așa că o invită în apartamentul ei.

Alexandra nu mai fusese acolo; Eve se aștepta la milă, dar sora ei nu spuse decât:

— Este încântător! Foarte intim, nu?

— Mi se potrivește, zâmbi Eve. Eu am vrut ceva intim.

Adunase destule bijuterii și tablouri ca să se fi putut muta într-o locuință decentă, dar Kate ar fi prins de veste și ar fi vrut să afle de unde avea banii. Deocamdată, discreția era cuvântul de ordine.

— Ce mai face bunica?

— E bine. După o scurtă ezitare, Alexandra continuă: Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar, dacă pot să ajut…

— Nu ți-a spus? întrebă Eve cu un oftat prelung.

— Nu, nu vrea să discute problema asta.

— N-o condamn. Biata de ea, se simte probabil cumplit de vinovată. Am cunoscut un medic tânăr de care m-am îndrăgostit. Aveam de gând să ne căsătorim. Trăiam împreună. Bunica a aflat și mi-a spus că nu mai vrea să mă vadă în fața ochilor. Mă tem că e foarte demodată, Alex.

Observă expresia uluită a surorii sale.

— Dar e îngrozitor! Trebuie să mergeți amândoi la ea. Sunt sigură că...

— A murit într-un accident de avion.

— Vai, Eve! De ce nu mi-ai spus până acum?

— Mi-a fost prea rușine să spun cuiva, chiar și ție, murmură Eve strângându-i mâna cu afecțiune. Și știi că îți spun totul.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu bunica. O să-i explic...

— Nu! Sunt prea mândră. Promite-mi că nu îi vei spune nimic. Niciodată!

— Dar sunt sigură că...

— Promite-mi!

— Bine, acceptă Alexandra suspinând.

— Crede-mă, sunt foarte fericită aici. Vin și plec când vreau. E nemaipomenit!

Privindu-și sora, Alexandra își dădu seama cât de mult îi dusese dorul. Eve o cuprinse pe după umeri și începu să o tachineze:

— Gata, am vorbit destul despre mine. Mai spune-mi cum o mai duci tu. L-ai găsit pe Făt-Frumos? Sunt gata să pun pariu că da!

— Nu.

Eve o studie cu atenție. Era imaginea ei în oglindă, pe care intenționa să o distrugă.

— Îl vei găsi, draga mea.

— Nu e nici o grabă. Mă gândesc că ar fi timpul să-mi câștig singură existența. Chiar i-am vorbit bunicii despre asta. Săptămâna viitoare mă voi întâlni cu șeful unei agenții publicitare în vederea obținerii unui post.

Luară prânzul într-un mic bistrou de lângă apartamentul lui Eve, aceasta insistând să plătească. Nu voia nimic de la sora ei. La despărțire, Alexandra spuse:

— Eve, dacă ai cumva nevoie de bani...

— Nu fi prostuță, draga mea! Am mai mult decât îmi trebuie.

— Totuși, dacă rămâi în pană, poți avea tot ce am și eu, insistă Alexandra.

Fixând-o cu privirea, Eve îi spuse zâmbind:

— Contez pe asta. Dar, într-adevăr, n-am nevoie de nimic.

Nu avea nevoie de firimituri. Voia tot tortul. Dar cum putea să-l obțină? Aceasta era întrebarea.

În weekendul următor avea loc o mică petrecere în Nassau.

— N-ar mai fi la fel fără tine, Eve. Toți prietenii tăi vor fi acolo.

Cea care o sunase era Nita Ludwig, o fostă colegă de la școala din Elveția.

Putea să cunoască noi bărbați. Lotul actual începuse s-o plictisească.

— Pare interesant, zise Eve. O să vin.

În după-amiaza aceea amanetă brățara de smaralde pe care o primise cu o săptămână în urmă de la un director de asigurări căsătorit, cu trei copii, și își cumpără haine de vară de la Lord & Taylor și un bilet dus-întors până în Nassau. A doua zi dimineață se afla în avion.

Vila familiei Ludwig, situată pe plajă, avea treizeci de camere, cea mai mică din ele fiind mai spațioasă decât întregul apartament al lui Eve. O cameristă o conduse în camera ei și îi despachetă lucrurile în timp ce ea făcu un duș. După ce se dichisi, Eve coborî să-i cunoască pe ceilalți oaspeți.

Cele șaisprezece persoane din salon aveau un singur lucru în comun: erau bogate. Nita Ludwig crezuse totdeauna în teoria „cine se aseamănă se adună". Invitații ei aveau aceleași păreri în legătură cu aceleași lucruri, se simțeau bine unii cu alții, pentru că vorbeau aceeași limbă. Urmaseră cele mai bune școli și facultăți, posedau proprietăți luxoase, iahturi și avioane private și aveau aceleași probleme legate de impozite. Un editorialist îi numise jet set[11], caracterizare pe care ei o refuzau în public și o apreciau în particular. Erau cei privilegiați, cei câțiva aleși, separați de restul lumii de către un zeu discriminator. Naivii puteau să-și închipuie că nu totul se putea cumpăra cu bani. Acești oameni puteau să cumpere totul: frumusețe, dragoste, lux și un loc în rai.

Eve fusese exclusă de la toate acestea din cauza capriciului unei bătrâne cu vederi limitate. „Dar nu pentru mult timp", își spuse ea.

Când intră în salon, conversația se întrerupse. Într-o încăpere plină cu femei frumoase, ea era cea mai frumoasă. Nita o conduse să-și

salute prietenii și să i-i prezinte pe cei pe care nu îi cunoștea. Eve studia bărbații cu un ochi de cunoscător, alegându-și țintele cu pricepere. Majoritatea celor vârstnici erau căsătoriți, dar aceasta nu făcea decât să-i ușureze sarcina.

Un bărbat chel, cu pantaloni ecosez și cămașă sport hawaiiană, veni spre ea.

— Iubito, sunt gata să jur că te-ai săturat să-ți tot spună lumea că ești frumoasă.

Eve îl răsplăti cu un zâmbet cald.

— Nu mă satur niciodată de asta, domnule...?

— Peterson. Poți să-mi spui Dan. Trebuie să fii vreo stea de cinema.

— Mă tem că nu prea mă pricep să joc teatru.

— Sunt convins că te pricepi la multe altele.

— Nu poți să știi niciodată dacă nu încerci, nu-i așa, Dan? replică ea cu un zâmbet enigmatic.

El își umezi buzele.

— Ai venit singură.

— Da.

— Iahtul meu e ancorat la debarcader. Poate ai vrea să facem o mică plimbare mâine?

— Sună minunat.

— Nu-mi dau seama de ce nu ne-om fi întâlnit mai înainte, dar o cunosc de ani de zile pe bunica ta, continuă el afabil.

Eve făcu un mare efort să-și păstreze zâmbetul.

— Bunica e o scumpă. Acum însă, ar fi bine să stăm și cu ceilalți.

— Sigur, iubito. Făcându-i cu ochiul, bărbatul adăugă: Nu uita,

mâine.

Din acea clipă nu mai reuși să o prindă pe Eve singură. Îl evită la dejun, iar după aceea împrumută o mașină și se duse în oraș. Văzu Turnul Blockbeard și Grădinile Ardastra, cu minunatele păsări flamingo colorate. Se opri în zona portului să se uite la bărcile de pescuit care descărcau broaște țestoase, homari enormi, pești tropicali și o mulțime de scoici care, după lustruire, aveau să le fie vândute turiștilor.

Apa era liniștită și avea sclipirea diamantelor. O ambarcațiune cu motor tocmai ieșea în largul insulei denumite pe bună dreptate Paradise Island. Când prinse viteză, Eve observă silueta unui bărbat care o urma. Era o imagine senzațională. Se ținea de o bară de metal prinsă de o pânză albastră, trupul lui zvelt fiind întins perfect împotriva vântului. Sub privirea fascinată a tinerei femei, barca se îndreptă spre port. Când ajunse lângă docuri întoarse brusc, astfel că Eve reuși să zărească pentru o clipă chipul frumos și întunecat al bărbatului. În clipa următoare, acesta dispăru.

Seara, când intră în salon, Eve nu fu surprinsă să-l vadă. Știuse că avea să apară. De aproape era și mai frumos. Avea vreun metru optezi și cinci, trăsături perfecte pe chipul bronzat, ochii negri și un trup bine făcut, atletic. Zâmbetul lui lăsă să se vadă un șir de dinți de un alb imaculat.

Nita făcu prezentările.

— George Mellis. Eve Blackwell.

— Dumnezeule, locul tău ar trebui să fie la Muzeul Luvru!

În vocea lui gravă, puțin răgușită, se ghicea urma unui accent greu de identificat.

— Vino, dragul meu, să te prezint și celorlalți oaspeți, îi zise Nita, dar el îi replică:

— Nu te mai deranja. Tocmai i-am cunoscut pe toți.

Nita îi privi pe amândoi gânditoare.

— Înțeleg. Păi, dacă vă pot ajuta cu ceva, chemați-mă.

— N-ai fost prea dur? îl întrebă Eve când rămaseră singuri.

— Nu mai sunt răspunzător de vorbele sau de faptele mele, spuse el zâmbind. Sunt îndrăgostit. Când ea izbucni în râs, insistă: Vorbesc serios. Ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.

— Și eu gândeam la fel în legătură cu tine.

Nu o interesa dacă avea bani sau nu. O fascina. Exercita asupra ei un fel de magnetism, o forță care o tulbura profund. Nici un bărbat nu o mai făcuse să se simtă astfel.

— Cine ești de fapt?

— Doar ți-a spus Nita. George Mellis.

— Cine ești? repetă ea.

— Ah, în sens filosofic, vrei să spui. Adevăratul eu. Mă tem că nu-i nimic pasionant. Sunt grec. Familia mea are plantații de măslini și alte afaceri.

Era acel Mellis! Produsele alimentare Mellis se găseau în fiecare magazin din America.

— Ești căsătorit?

— Totdeauna ești așa directă? râse el.

— Nu.

— Nu sunt căsătorit.

Răspunsul îi făcu plăcere. Numai privindu-l, Eve își dorea să-l aibă, să fie a lui.

— De ce n-ai fost la cină?

— Adevărul?

— Da.

— E vorba de ceva foarte personal. Cum ea aștepta încordată, îi explică pe un ton neutru: Am convins o tânără să nu se sinucidă.

— Sper că ai reușit.

— Deocamdată. Sper că nu ești genul ăsta.

— Nu. Cred că nici tu nu ești.

George Mellis râse zgomotos.

— Te iubesc, zise el. Pe cuvântul meu că te iubesc.

Când o luă în brațe, atingerea lui o făcu să se înfioare.

Toată seara stătu lângă Eve, ignorându-i pe toți ceilalți. Avea niște mâini lungi și fine care făceau tot timpul câte ceva pentru ea: îi aduceau de băut, îi aprindeau țigările, o atingeau discret. Apropierea lui o punea pe jar; abia aștepta să fie singură cu el.

După miezul nopții, când oaspeții începură să se retragă în camerele lor, George Mellis o întrebă:

— Care e dormitorul tău?

— În capătul aripii de nord.

În ochii lui umbriți de gene lungi se citea o promisiune fermă.

Eve se dezbrăcă, făcu baie și își puse un neglijeu negru care îi scotea în evidență silueta. La ora unu auzi o ușoară bătaie în ușă. Deschise repede și îl văzu pe George Mellis în prag. Era înmărmurit, cu ochii plini de admirație.

— Matia mon, tu faci ca Venus din Milo să pară o babă.

— Eu am un avantaj, șopti Eve. Am două brațe.

Înlănțuindu-l, îl trase spre ea.

Sărutul lui o încântă ca un foc de artificii. Își lipise buzele de ale ei

și îi explora gura cu limba.

— Dumnezeule! gemu Eve.

Îl ajută să se dezbrace până când rămase gol în fața ei. Avea cel mai frumos trup pe care îl văzuse ea vreodată. Era foarte excitat.

— Repede! Iubește-mă, îi ceru, în timp ce se urca în pat cu trupul arzând de dorință.

— Întoarce-te, îi ordonă George. Dă-mi fundul!

— Eu, eu nu... bâigui ea.

În clipa aceea, el o lovi peste gură. Eve îl privi șocată.

— Întoarce-te!

— Nu.

O lovi din nou, mai tare, și camera începu să se învârtească în jurul ei.

— Te rog, nu!

El o lovi iar, și mai sălbatic. Se simți întoarsă de mâinile lui puternice și ridicată în genunchi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! gemu ea. O să țip.

Când își apăsă brațul în ceafa ei, Eve începu să-și piardă cunoștința. Vag, simți cum îi ridică șoldurile, îi despărți fesele și își apăsă trupul într-al ei. Urmă o durere groaznică în clipa când o pătrunse adânc. Deschise gura să țipe, dar se opri speriată de ce i-ar fi putut face.

— Te rog, mă rănești... îl imploră.

Încercă să se desprindă de el, dar îi ținea șoldurile strâns, intrând iar și iar, sfâșiind-o cu penisul lui enorm. Durerea era insuportabilă.

— Dumnezeule, nu! șopti ea. Încetează! Te rog, încetează!

El începu să o pătrundă mai adânc și mai repede. Ultimul lucru de care își mai aminti Eve fu geamătul lui sălbatic, care păru să-i explodeze în urechi.

Când își reveni și deschise ochii îl văzu stând într-un fotoliu, complet îmbrăcat, fumând. Veni spre pat și o mângâie pe frunte. Ea se feri de atingerea lui.

— Cum te simți, draga mea?

Eve încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea era prea mare. Parcă fusese ruptă în două.

— Animal blestemat…

Vocea îi era o șoaptă răgușită.

— M-am purtat bine cu tine, zise el râzând. Cum ea îl privea fără să priceapă, o mângâie iarăși pe cap și adăugă: Uneori pot fi foarte dur, dar o să te obișnuiești, hrisi mou. Îți promit!

Dacă ar fi avut vreo armă în clipa aceea, Eve l-ar fi ucis.

— Ești bolnav! Văzându-i ochii strălucitori și pumnii strânși, fu cuprinsă de groază. Era nebun. N-am vorbit serios, adăugă ea repede. Doar că… n-am mai trecut niciodată prin așa ceva. Te rog, aș vrea să dorm acum, nu te supăra.

George Mellis o privi îndelung, după care se liniști. Se ridică și se îndreptă spre măsuța de toaletă unde Eve își pusese bijuteriile: o brățară de platină și un colier de diamante foarte valoros. Îl luă pe acesta din urmă și, după ce îl examină, îl vârî în buzunar.

— O să-l păstrez ca amintire.

Tinerei femei îi fu frică să protesteze.

— Noapte bună, draga mea, îi spuse el sărutând-o ușor.

După plecarea lui, Eve se târî jos din pat, simțind durere în tot trupul. Fiecare pas era un chin. Nu se liniști decât atunci când încuie ușa. Nu era sigură că putea ajunge până la baie, așa că se

prăbuși în pat, așteptând să înceteze durerea. Nu-i venea să creadă prin ce grozăvie trecuse. O sodomizase, într-un mod oribil și brutal. Se întrebă ce îi făcuse oare acelei fete care voise să se sinucidă.

Când, în cele din urmă, ajunse în baie și se privi în oglindă, rămase înmărmurită. Chipul îi era numai vânătăi, acolo unde o lovise, iar un ochi era atât de umflat, încât nu-l putea deschide. Se cufundă în cadă ca un animal rănit, lăsând apa fierbinte să-i ușureze durerea.

După câtva timp, ieși și încercă să facă câțiva pași. Durerea se mai domolise, dar era la fel de chinuitoare. Nu închise ochii toată noaptea, de groază că s-ar mai fi putut întoarce.

În zori, când se trezi, Eve văzu că așternutul era pătat de sânge. Nemernicul avea să plătească pentru toate acestea. Se duse încet la baie, unde constată că fața îi era și mai umflată, iar vânătăile se accentuaseră. Înmuie un șervețel în apă rece și și-l puse pe obraz și pe ochi, apoi se întinse în cadă să reflecteze.

În comportamentul lui Mellis detectase un aspect straniu care nu avea nimic în comun cu sadismul lui. Deodată, își dădu seama ce era.

Colierul. De ce îl luase oare?

Peste două ore coborî la micul dejun, deși nu-i era foame. Voia neapărat să stea de vorbă cu Nita Ludwig.

— Dumnezeule! Ce-ai pățit? o întrebă aceasta.

Eve zâmbi trist.

— O prostie. M-am trezit azi-noapte să mă duc la baie și n-am aprins lumina, așa că m-am izbit de ușă.

— Vrei să chem un doctor?

— Nu-i nimic grav, e numai o vânătaie. După ce aruncă o privire în jur, Eve întrebă: Unde e George Mellis?

— Afară, pe terenul de tenis. E unul din cei mai buni jucători. Mi-a spus să-ți transmit că o să vă vedeți la prânz. Părerea mea e că te

place, scumpo.

— Mai spune-mi despre el, îi ceru Eve fără să pară prea interesată. Ce fel de viață are?

— George? Face parte dintr-un lung șir de bogătași greci. Este băiatul cel mai mare și e putred de bogat. Lucrează în New York la Hanson & Hanson, o firmă de brokeraj.

— Nu se ocupă de afacerile familiei?

— Nu. Probabil nu-i plac măslinele. Și așa, cu o asemenea avere, nici n-ar trebui să lucreze. Bănuiesc că o face doar ca să aibă o ocupație. Nopțile le are oricum foarte ocupate, adăugă Nita zâmbind.

— Chiar așa?

— Draga mea, George Mellis este cel mai râvnit burlac de pe aici. Toate fetele abia așteaptă să-și dea jos hainele pentru el, visând să devină doamna Mellis. Ca să fiu sinceră, dacă soțul meu n-ar fi atât de gelos, m-aș duce și eu cu George. Nu e un tip senzațional?

— Senzațional, întări Eve.

Era singură pe terasă când își făcu apariția George Mellis. Fără să vrea, se înfioră de teamă.

— Bună dimineața, Eve. Te simți bine? Draga mea, ești atât de frumoasă! spuse el atingându-i ușor obrazul vânăt. Își trase un șezlong și, așezându-se lângă ea, o întrebă arătând spre marea sclipitoare: Ai mai văzut vreodată ceva atât de minunat?

Parcă nu se întâmplase nimic noaptea trecută. Ascultându-l, Eve simți din nou acel magnetism puternic. Era incredibil. Părea un zeu grec. Locul lui era într-un muzeu. Sau, mai degrabă, într-un azil de nebuni.

— În seara asta trebuie să mă întorc la New York. Unde te pot suna?

— Abia m-am mutat, zise ea repede. Încă n-am telefon. O să te caut eu.

— Bine, draga mea, spuse el zâmbind. Ți-a plăcut mult aseară, nu?

Nu-i venea să creadă.

— Am atâtea lucruri să te-nvăț, Eve, îl auzi șoptindu-i.

„Și eu am ceva să te-nvăț, domnule Mellis“, îl asigură ea în gând.

De cum ajunse acasă, Eve o sună pe Dorothy Hollister. La New York, Dorothy era o adevărată mină de informații în privința celebrităților. Fusese căsătorită cu un tip foarte bogat, iar când soțul ei divorțase pentru secretara sa de douăzeci și unu de ani, Dorothy trebuise să-și caute de lucru. Obținuse o slujbă care i se potrivea perfect: aceea de redactor al unei rubrici de scandal. Întrucât îi cunoștea pe toți cei despre care scria, aceștia aveau încredere în ea și îi dezvăluiau o mulțime de secrete.

Dacă exista o persoană care să-i poată da lui Eve informații în legătură cu George Mellis, aceasta era Dorothy Hollister. Eve o invită la dejun la La Pyramide. Era o femeie greoaie, cu fața rotundă, părul vopsit în roșu, o voce sonoră și răgușită și un râs zgomotos. Era încărcată de bijuterii, toate false.

După ce comandară, Eve îi spuse ca din întâmplare:

— Am fost în Bahamas săptămâna trecută. A fost minunat.

— Știu că ai fost. Am lista oaspeților Nitei Ludwig. Te-ai distrat?

Eve ridică din umeri.

— Mi-am revăzut o mulțime de vechi prieteni. Am cunoscut și un tip foarte interesant... se opri o clipă să se gândească apoi continuă: George... nu mai știu cum. Miller, parcă. Un grec.

Dorothy Hollister izbucni într-un hohot de râs care răsună în toată încăperea.

— Mellis, draga mea. George Mellis.

— Exact. Mellis. Îl cunoști?

— L-am văzut o dată. Am crezut că o să mă prefac într-un stâlp de sare. Dumnezeule, arată extraordinar!

— Ce poți să-mi spui despre el?

După ce aruncă o privire în jur, Dorothy se aplecă ușor înainte și îi spuse:

— E un mare secret, așa că te rog să-l ții doar pentru tine. George e oaia neagră a familiei. Ai lui au un imperiu în domeniul industriei alimentare și n-am cuvinte să-ți spun cât sunt de bogați, draga mea. George ar fi trebuit să preia totul, dar a intrat în prea multe buclucuri cu fete și băieți. În cele din urmă, tatăl și frații lui s-au săturat până peste cap și l-au trimis în străinătate.

Eve îi sorbea fiecare cuvânt.

— L-au lăsat pe bietul băiat fără un ban, așa că a trebuit să-și caute de lucru.

„Așa se explică deci episodul cu colierul!“

— Dar nu trebuie să-și facă griji, într-o bună zi o să-și găsească o soție foarte bogată, încheie Dorothy. Te interesează, cumva, scumpo?

— Nu prea.

Însă era mai mult decât interesată. George Mellis ar fi putut fi cheia planului ei. Cheia pentru redobândirea averii.

A doua zi telefonă dis-de-dimineață la firma unde lucra el. George îi recunoscu vocea imediat.

— Am înnebunit așteptând telefonul tău, Eve. O să cinăm împreună în seara asta și...

— Nu. Masa de prânz, mâine.

El tăcu o clipă, surprins.

— Foarte bine, spuse într-un final. Trebuia să iau prânzul cu un client, dar o să amân întâlnirea.

Eve nu crezu nici o clipă că era vorba de un bărbat.

— Vino la mine, îi zise, dându-i adresa. La douăsprezece și jumătate.

— Voi fi acolo.

Eve desluși o urmă de satisfacție în glasul lui. Dacă ar fi avut habar de surpriza pe care i-o pregătea...

Întârzie o jumătate de oră, și Eve își dădu seama că acest lucru îi stătea în obicei. Nu era vorba de o grosolănie intenționată, ci de indiferență, de certitudinea faptului că toți îl așteptau cu entuziasm. Își putea face o plăcere oricând avea el chef.

Datorită farmecului său incredibil, lumea întreagă era a lui. Avea o singură problemă: era sărac. Acesta era punctul lui vulnerabil.

Aruncă o privire prin micul apartament, cântărind cu pricepere fiecare lucru.

— Foarte drăguț. Se îndreptă apoi spre Eve, cu brațele întinse: M-am gândit la tine în fiecare clipă.

Ea evită îmbrățișarea.

— Stai puțin! Am să-ți spun ceva, George.

— Vorbim mai târziu, murmură el, fixând-o cu ochii săi negri.

— Ba o să vorbim acum, zise ea răspicat. Dacă mă mai atingi așa cum ai făcut-o, te omor.

— Ce fel de glumă e asta?

— Nu-i deloc o glumă. Vorbesc foarte serios. Aș vrea să-ți propun o afacere.

Pe chipul lui se citi uimirea.

— M-ai chemat să discutăm afaceri?

— Da. Nu știu cât de mult câștigi de pe urma bătrânicilor pe care le păcălești să cumpere acțiuni, dar sunt convinsă că nu-ți ajunge.

— Ești nebună? izbucni el mânios. Familia mea...

— Familia ta e bogată, dar tu nu ești. Și familia mea e bogată, dar eu nu sunt. Amândoi suntem în aceeași barcă găurită, dragul meu, însă eu știu cum s-o transformăm într-un iaht.

Expresia lui deveni serioasă.

— Spune-mi mai bine la ce te-ai gândit.

— E foarte simplu. Am fost dezmoștenită de o avere uriașă. Sora mea, Alexandra, a pus totul la cale.

— Și de ce m-ar interesa pe mine toate astea?

— Dacă te-ai căsători cu Alexandra, averea aceea ar putea fi a ta. A noastră, adică.

— Îmi pare rău, dar nu suport gândul de a fi legat de cineva.

— În cazul de față, asta n-ar fi o problemă, îl asigură ea. Sora mea a fost dintotdeauna predispusă la accidente.

*

Agenția publicitară Berkley & Mathews era de departe cea mai importantă dintre toate agențiile de pe Madison Avenue. Câștigurile ei anuale le depășeau cu mult pe cele ale firmelor concurente, în primul rând pentru că unul dintre clienții săi fideli era compania Kruger-Brent, cu zecile de filiale din întreaga lume. Peste șaptezeci și cinci de administratori, copywriteri, directori de creație,

fotografi, gravori, artiști și experți în mass-media lucrau numai pentru Kruger-Brent. Prin urmare, atunci când Kate îi telefonă lui Aron Berkley și-l rugă să-i găsească Alexandrei un post, solicitarea ei primi o rezolvare imediat. Dacă Kate Blackwell ar fi vrut, i-ar fi obținut chiar funcția de președintă a agenției.

— Cred că nepoata mea ar vrea să fie copywriter, îi zise Kate lui Berkley când acesta o informă că tocmai se eliberase un asemenea post și că Alexandra putea începe oricând dorea.

Își intră în atribuții lunea următoare.

Puține agenții publicitare de pe Madison Avenue aveau sediul chiar acolo, dar Berkley & Mathews făcea excepție. Deținea o clădire foarte mare și modernă la intersecția dintre Madison și Strada 57. Agenția ocupa opt etaje, celelalte fiind închiriate.

Pentru a economisi un salariu, Aaron Berkley și asociatul său, Norman Mathews, hotărâră ca Alexandra Blackwell să ia locul unei tinere angajate cu șase luni în urmă. Zvonul se răspândi rapid. Indignarea îi cuprinse pe toți când aflară că tânăra concediată avea să fie înlocuită de nepoata celui mai important client al agenției. Fără să apuce să o cunoască pe Alexandra, toți fură de părere că era o răsfățată trimisă acolo să-i spioneze.

În prima zi de lucru, Alexandra fu condusă în uriașul birou al lui Aaron Berkley, unde acesta o aștepta împreună cu Mathews. Cei doi nu semănau deloc. Berkley era înalt și slab, cu părul alb și des, în timp ce Mathews era scund, îndesat și complet chel. Aveau însă două lucruri în comun: erau experți în publicitate, autorii celor mai cunoscute sloganuri din ultimii zece ani și erau niște tirani în adevăratul sens al cuvântului. Își tratau angajații ca pe niște sclavi, dar aceștia îndurau chinul deoarece experiența câștigată la Berkley & Mathews le permitea după aceea să lucreze la orice agenție de publicitate din lume.

În birou mai era și Lucas Pinkerton, vicepreședintele firmei, un om zâmbitor, servil și cu ochii reci. Era mai tânăr decât ceilalți doi, dar compensa diferența de vârstă răzbunându-se pe cei din subordinea sa.

Aaron Berkley o invită pe Alexandra să ia loc într-un fotoliu confortabil.

— Cu ce vă putem servi, domnișoară Blackwell? Doriți o cafea, un ceai?

— Nimic, mulțumesc.

— Bun, deci veți lucra la noi pe post de copywriter.

— Vă mulțumesc sincer pentru că îmi oferiți această ocazie, domnule Berkley. Știu că am foarte multe de învățat, dar o să muncesc din răsputeri.

— Nu trebuie neapărat, zise Norman Mathews. Adică... nu puteți trece prea repede prin toate. Aveți tot timpul.

— Sunt sigur că vă veți simți foarte bine aici, spuse Aaron Berkley. Veți lucra cu cei mai buni oameni în domeniu.

La finalul întrevederii, Alexandra se gândi: „Or fi ei cei mai buni, dar, cu siguranță, nu sunt și cei mai prietenoși". Când Lucas Pinkerton o prezentă colectivului, avu parte de o primire glacială. Îi aruncau o privire, după care își găseau alte lucruri de făcut. Alexandra simți respingerea, dar nu și-o putea explica.

Pinkerton o conduse apoi într-o sală de conferințe plină de fum. Într-o parte se afla o vitrină cu premiile câștigate de agenție. În jurul unei mese stăteau o femeie și doi bărbați. Fumau cu toții. Femeia era scundă și plinuță, cu părul ruginiu. Cei doi bărbați, în jur de treizeci și cinci de ani, arătau foarte obosiți.

— Aceasta este echipa de creatori cu care veți lucra, îi zise Pinkerton. Alice Koppel, Vince Barnes și Marty Bergheimer. Domnișoara Blackwell.

Cei trei o priviră.

— E, o să vă las să vă cunoașteți, spuse Pinkerton, după care i se adresă lui Vince Barnes: Mâine-dimineață să am pe birou reclama pentru noul parfum. Ai grijă ca domnișoara Blackwell să aibă tot ce-i trebuie, adăugă el înainte de a părăsi încăperea.

— Ce-ți trebuie? o întrebă Vince Barnes.

Întrebarea o prinse nepregătită.

— Cred că... trebuie să învăț această meserie.

— Ai venit exact unde trebuie, domnișoară Blackwell, îi spuse Alice Koppel pe un ton agreabil. N-avem altceva de făcut decât să ne jucăm de-a școala.

— Las-o baltă, mormăi Marty Bergheimer.

Alexandra era uluită.

— Am jignit cumva pe cineva?

— Nu, domnișoară Blackwell îi răspunse Marty Bergheimer. Suntem doar foarte stresați. Lucrăm la reclama unui parfum și, deocamdată, domnul Berkley și domnul Mathews nu sunt mulțumiți de ce am făcut.

— Voi încerca să nu fiu o povară, promise Alexandra.

— Ar fi extraordinar, bombăni Alice Koppel.

Nici restul zilei nu decurse mai bine. Nimeni nu zâmbea. O colegă de-a lor fusese concediată din cauza acelei cățele bogate, și intenționau s-o facă să plătească.

La sfârșitul programului, Aaron Berkley și Norman Mathews veniră în biroul unde fusese trimisă Alexandra ca să se asigure că totul era în regulă. Gestul nu le scăpă colegilor ei.

Tuturor din agenție li se spunea pe numele mic, cu excepția Alexandrei, căreia i se adresau cu „domnișoară Blackwell“.

— Alexandra, insista ea.

— Bine.

Dar nu o scoteau din „domnișoara Blackwell“.

Dorea foarte mult să se perfecționeze. Participă la ședințele unde își

expuneau copywriterii ideile. Îi urmări pe redactorii artistici schițându-și proiectele. Îl ascultă pe Lucas Pinkerton criticând materialul care îi fusese adus pentru aprobare. Era un nesuferit și un egoist, ceea ce o făcea să-i compătimească pe subordonații lui. În fiecare zi, Alexandra urca și cobora de la un etaj la altul ca să asiste la ședințele cu șefii departamentelor, ședințele cu clienții, nenumăratele sesiuni fotografice, ședințele de elaborare a strategiilor. Tăcea, asculta și învăța. La sfârșitul primei săptămâni, avea impresia că era acolo de o lună. Venea acasă epuizată, nu atât din cauza muncii, cât a tensiunii pe care părea să o creeze prezența ei în sânul colectivului.

Când Kate o întrebă cum mergeau lucrurile, Alexandra îi răspunse:

— Bine, bunico. E foarte interesant.

— Sunt sigură că o să te descurci, Alex. Dacă ai vreo problemă, spune-i domnului Berkley sau domnului Mathews.

Era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă.

Lunea următoare se duse la agenție ferm hotărâtă să rezolve problema.

Colegii ei, aflați în pauza de cafea, discutau amical.

— Ați auzit ce s-a întâmplat la National Media? Un deștept a vrut să știe toată lumea ce an bun au avut și a tipărit cu cerneală roșie raportul financiar în The New York Times!

— Dar mai țineți minte reclama aceea a unei linii aeriene? „Zburați gratis cu nevasta!“ A fost un succes uriaș, până când tipii de la compania de aviație le-au trimis soțiilor scrisori de recunoștință. Au primit înapoi o avalanșă de epistole în care femeile voiau să știe cu cine zburaseră soții lor. Ele...

Când intră Alexandra în birou, conversațiile încetară.

— Să vă dau o cafea, domnișoară Blackwell?

— Mulțumesc, pot să-mi iau și eu.

Nimeni nu scoase un cuvânt cât ea introduse o monedă de 25 de cenți în automatul de cafea. După ce plecă, discuțiile reîncepură.

— Ați auzit despre necazul cu Săpunul Pur? Modelul acela cu chip de înger pe care îl foloseau s-a dovedit a fi o vedetă porno...

La prânz, Alexandra încercă să intre în vorbă cu Alice Koppel:

— Dacă ești liberă pentru dejun, m-am gândit că...

— Îmi pare rău, am o întâlnire.

Alexandra se uită atunci la Vince Barnes.

— Și eu la fel, zise acesta.

După care ajunse la Marty Bergheimer.

— Eu sunt complet ocupat.

Era prea supărată ca să poată mânca. O făceau să se simtă ca o exclusă. Dintr-odată se înfurie. Nu avea de gând să renunțe. Trebuia să le demonstreze că, dincolo de numele pe care-l purta, era una de-a lor. Continuă să participe la ședințe, ascultându-i pe Aaron Berkley, Norman Mathews și Lucas Pinkerton cum îi criticau pe creatorii care încercau doar să-și facă meseria cât de bine puteau. Alexandra îi compătimea, dar ei nu aveau nevoie de compătimirea ei. Sau de ea.

Mai așteptă trei zile înainte să încerce din nou.

— Am auzit că e un mic restaurant italienesc în apropiere, îi zise lui Alice.

— Nu-mi place mâncarea italienească.

Se întoarse spre Vince Barnes.

— Țin regim.

Apoi spre Marty Bergheimer.

— O să mă duc la cel chinezesc.

Alexandra roși de furie. Nu voiau să fie văzuți cu ea. Ei bine, să-i naiba! Să-i ia naiba pe toți! Se săturase. Încercase să-și facă prieteni și de fiecare dată fusese respinsă. Greșise când se dusese acolo. Avea să-și găsească de lucru la o companie cu care bunica ei nu avea nici o legătură. Avea să plece la sfârșitul săptămânii. „Dar voi avea grijă să vă amintiți cu toții că am fost aici“, își promise.

La ora unu, joi, toți erau la masă, în afara angajatei de la recepție. Alexandra rămăsese în urmă. Observase că în birourile conducerii existau interfoane conectate la diferitele departamente, așa încât, dacă un director voia să-i vorbească unui subaltern, nu avea decât să apese pe butonul cu eticheta corespunzătoare. Acum se furișă în birourile goale ale lui Aaron Berkley, Norman Mathews și Lucas Pinkerton și își petrecu o oră inversând etichetele.

În cursul după-amiezii, Lucas Pinkerton apăsă pe butonul care îl punea în legătură cu șeful copywriterilor și spuse:

— Mișcă-ți fundul încoace! Imediat!

Urmă o clipă de tăcere plină de uimire, apoi vocea lui Norman Mathews se auzi urlând:

— Ce-ai spus?

Pinkerton rămase înmărmurit, cu privirea ațintită asupra aparatului.

— Domnule Mathews, dumneavoastră sunteți?

— Chiar așa. Ia mișcă-ți tu fundul încoace! Imediat!

Un minut mai târziu, un copywriter apăsă pe un buton de pe birou.

— Hai să-ți dau o machetă s-o duci jos!

La care se auzi răgetul lui Aaron Berkley:

— Poftim?

Era începutul nebuniei. Cele patru ore de care avură nevoie secretarele ca să îndrepte tot ce stricase Alexandra fură cele mai fericite din viața angajaților de la Berkley și Mathews. De câte ori se

mai întâmpla ceva, chiuiau de bucurie. Directorii erau sunați să facă diverse comisioane, să aducă țigări sau să repare o toaletă. Aaron Berkley, Norman Mathews și Lucas Pinkerton răscoliră întreaga agenție ca să găsească vinovatul, dar nimeni nu știa nimic.

Singura care o văzuse pe Alexandra intrând în birouri era Fran, recepționera, dar îi ura pe șefi atât de mult, încât se jură că nu observase nimic.

În noaptea aceea, când se afla în pat cu Vince Barnes, Fran îi povesti cele întâmplate. El se ridică în capul oaselor.

— Blackwell a făcut-o? Să fiu al naibii!

A doua zi, când Alexandra intră în birou, Vince Barnes, Alice Koppel și Marty Bergheimer o așteptau tăcuți.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Absolut nimic, Alex, zise Alice. Băieții și cu mine tocmai ne întrebam dacă nu vrei să iei prânzul cu noi. Știm un restaurant italienesc în apropiere…

Încă de mică, Eve își dăduse seama că îi putea manipula pe cei din jur. Atunci fusese doar un joc, însă acum era ceva foarte serios. Sora ei trădătoare și bunica ei senilă și rea o trataseră ca pe o leproasă și o deposedaseră de o avere imensă. Aveau să plătească pentru tot ce îi făcuseră. Acest gând îi făcea atâta plăcere, încât aproape că ajungea la orgasm. Viețile lor erau acum în mâinile ei.

Își concepu planul cu meticulozitate, orchestrând fiecare mișcare. La început, George Mellis nu fusese decât un complice lipsit de tragere de inimă.

— Dumnezeule, e prea periculos. N-am chef să fiu amestecat în așa ceva. Pot obține toți banii de care am nevoie.

— Cum? pufni Eve disprețuitoare. Culcându-te cu o mulțime de femei grase cu părul albastru? Așa ai de gând să-ți petreci viața? Ce-o să mai faci când o să te îngrași și o să faci riduri în jurul ochilor?

Nu, George, n-o să mai ai altă ocazie ca asta. Dacă mă asculți, noi doi putem stăpâni unul dintre cele mai mari conglomerate din lume. Mă auzi? Putem.

— De unde știi că planul e bun?

— Pentru că sunt singura persoană care le cunoaște foarte bine pe bunica și pe sora mea. O să meargă perfect, crede-mă!

Părea încrezătoare, dar avea rezerve în privința lui George Mellis. Era instabil și nu avea voie să greșească. O singură greșeală ar fi năruit întregul plan.

— Hotărăște-te! Vrei sau nu?

— Vreau, răspunse el după un moment de gândire. Se apropie de ea și, mângâindu-i umerii, spuse cu o voce răgușită: Aș vrea să intru cu totul în problemă.

Eve simți un fior de plăcere sexuală.

— Foarte bine, dar o să facem cum vreau eu, șopti ea.

Erau în pat. Gol, el era cel mai frumos animal pe care Eve îl văzuse vreodată. Și cel mai periculos, dar acest lucru nu făcea decât să o excite și mai mult. Acum că avea arma cu care îl putea ține sub control, începu să-l muște ușor, alunecând încet spre abdomen.

— Ia-mă, George, îi ceru, fascinată de vederea sexului întărit.

— Întoarce-te!

— Nu. Cum vreau eu.

— Așa nu-mi place.

— Știu. Ai vrea să fiu un mic băiețel cu fundul tare, nu-i așa, dragul meu? Ei bine, nu sunt. Sunt o femeie. Urcă-te pe mine!

El o ascultă și intră în ea.

— Nu pot fi satisfăcut așa, Eve.

— Nu-mi pasă, scumpule, râse ea. Eu pot.

Începu să-și miște șoldurile, împingându-l și simțind cum o pătrundea din ce în ce mai adânc. Printre orgasmele succesive, îl văzu cum se înfuria. Ar fi vrut să o rănească, să o facă să țipe de durere, dar nu îndrăznea.

— Din nou! îi ordonă, iar el se supuse până când o auzi gemând de plăcere. Ah-h… ajunge deocamdată.

George se întinse alături, după care îi căută sânii.

— Acum e…

Dar ea i-o tăie scurt:

— Îmbracă-te!

El se ridică din pat, tremurând de frustrare și furie. Din așternuturi, Eve îl urmări cu un zâmbet malițios.

— Ai fost cuminte, George. E timpul să-ți primești răsplata. O să ți-o dau pe Alexandra.

Pentru Alexandra, totul se schimbase peste noapte. Ceea ce ar fi trebuit să fie ultima zi la Berkley & Mathews se transformase într-un triumf. Din renegată ajunsese eroină. În toată lumea agențiilor de publicitate se află despre ștrengăria ei.

— Ești o legendă vie, îi spuse Vince Barnes zâmbind.

Acum era una de-a lor.

Alexandrei îi plăcea munca și, mai ales, ședințele de creație din fiecare dimineață. Știa că nu asta dorea să facă tot restul vieții, dar nici ea nu era lămurită încotro s-o apuce. Primise cel puțin o duzină de cereri în căsătorie, dintre care una sau două o tentaseră, însă lipsea ceva. Pur și simplu nu întâlnise omul potrivit.

Vineri dimineață, Eve o sună s-o invite la masă.

— Tocmai s-a deschis un nou restaurant franțuzesc, și am auzit că au o bucătărie minunată.

Alexandra se bucură să audă vești de la sora ei. O sunase de două-trei ori pe săptămână, dar Eve ori nu era acasă, ori era prea ocupată. Prin urmare, deși avea o întâlnire, îi spuse:

— E o plăcere să luăm prânzul împreună.

Restaurantul era șic și scump, dar la intrare erau o mulțime de clienți care așteptau să se elibereze o masă.

Eve fusese nevoită să se folosească de numele bunicii ei pentru a putea obține o rezervare. Acest lucru o enerva, dar își spuse în sinea ei: „Încă puțin. Într-o zi, o să mă rogi să mănânc la nenorocitul tău de restaurant".

Era deja la masă când sosi Alexandra. O văzu apropiindu-se în compania șefului de sală și avu strania senzație că se privea pe ea însăși.

Se ridică s-o sărute pe obraz.

— Arăți minunat, Alex! Se pare că munca îți priește.

Dădură comanda, după care se puseră pe sporovăit. Alexandra îi povesti absolut tot ce i se întâmplase la agenție, în timp ce Eve îi oferi o versiune foarte atent cenzurată a propriei vieți.

În toiul discuției, Eve își ridică privirea. George Mellis era acolo, holbându-se nedumerit la ele. „Dumnezeule, nu ne poate deosebi!" își dădu ea seama.

— George! Auzind-o, bărbatul răsuflă ușurat. Ce surpriză plăcută, zise Eve. Nu cred că o cunoști pe sora mea. Alex, ți-l prezint pe George Mellis.

— Încântat, rosti el luându-i mâna într-a lui.

Eve îi spusese că avea o soră geamănă, dar nu-și închipuise că erau identice.

— Nu stai cu noi?

— Aș vrea să pot sta, dar mă tem că întârzii la o întâlnire. Poate cu altă ocazie. Privind-o lung pe Alexandra, George adăugă: Pe curând, sper.

— Dumnezeule! făcu Alexandra când rămaseră singure. Cine e?

— Ah, un prieten al Nitei Ludwig. L-am cunoscut la o petrecere dată de ea.

— Sunt eu nebună, sau e atât de grozav pe cât mi se pare?

Eve începu să râdă.

— Nu e genul meu, dar femeile, în general, îl găsesc foarte atrăgător.

— Cred și eu! E căsătorit?

— Nu. Dar să nu crezi că n-a încercat nimeni, draga mea! George e foarte bogat. Ai putea spune că le are pe toate: aspect fizic, bani și poziție socială, spuse Eve, după care schimbă subiectul cu grijă.

Când Eve ceru nota de plată, chelnerul îi spuse că fusese achitată de domnul Mellis.

Alexandra nu-și putea lua gândul de la chipeșul grec.

Luni după-amiază primi un apel de la sora ei.

— Ei, draga mea, se pare că ai dat lovitura. George Mellis m-a sunat și m-a rugat să-i dau numărul tău de telefon. Să i-l dau?

— Dacă ești sigură că nu te interesează...

— Ți-am spus, Alex, nu e genul meu.

— Atunci nu mă supăr dacă-i dai numărul.

Mai vorbiră câteva minute, după care Eve închise. Îl privi pe George, care era în pat lângă ea, gol.

— Doamna a spus da.

— Când?

— Când o să hotărăsc eu.

Alexandra încercă să uite că George Mellis urma să o sune, dar cu cât se străduia mai mult să și-l scoată din cap, cu atât se gândea mai mult la el. În general nu-i plăceau bărbații atrăgători, pentru că își dăduse seama că erau niște egoiști. George Mellis era însă altceva. Simpla atingere a mâinii lui o tulburase. „Ești nebună, se gândi. Nu l-ai văzut decât două minute."

Nu o sună în săptămâna aceea. Emoțiile Alexandrei trecură de la nerăbdare la frustrare și în cele din urmă la furie. „Să-l ia naiba! A găsit pe altcineva. Foarte bine."

Când telefonul sună la sfârșitul celei de-a doua săptămâni și îi auzi vocea gravă, furia îi dispăru ca prin farmec.

— George Mellis la telefon. Ne-am întâlnit pentru puțin timp când luai masa cu sora ta. Eve mi-a spus că nu te superi dacă te caut.

— Mi-a spus că s-ar putea să suni, zise Alexandra ascunzându-și bucuria. Apropo, își mulțumesc pentru prânz.

— Meriți mult mai mult. Un banchet. Un monument, spuse el teatral, făcând-o să râdă. Tocmai mă întrebam dacă ai vrea să luăm cina împreună într-o seară.

— Păi... da. Mi-ar face plăcere.

— Minunat! Dacă m-ai fi refuzat, m-aș fi sinucis.

— Te rog să n-o faci. Nu-mi place să mănânc singură.

— Nici mie! Știu un mic restaurant, Matoon's, pe Mulberry Street. E cam obscur, dar mâncarea este...

— Matoon's! Îmi place foarte mult! exclamă ea. De fapt, este

restaurantul meu preferat.

— Ah, deci îl știi? o întrebă el surprins.

— Bineînțeles.

George îi aruncă o privire amuzată lui Eve. Se vedea nevoit să-i admire ingeniozitatea. Îl pusese la curent cu gusturile Alexandrei, așa că acum știa absolut tot ce se putea ști despre ea.

După ce George puse jos receptorul, Eve își zise în sinea ei: „A început“.

Fu cea mai minunată seară din viața Alexandrei. Cu o oră înaintea sosirii lui George primi o duzină de baloane roz, împreună cu o orhidee. Se temuse că imaginația ei o făcuse să se aștepte la prea mult, dar în clipa când îl revăzu pe George Mellis îi dispărură toate îndoielile. Forța lui de atracție era irezistibilă.

Băură un pahar acasă, după care plecară spre restaurant.

— Vrei să citești meniul? o întrebă el. Sau să comand eu pentru tine?

Alexandra avea unele feluri preferate, dar voia să-i facă o plăcere lui George.

— Comandă tu, te rog!

Alese exact mâncărurile ei favorite, ceea ce îi dădu impresia că îi citea gândurile. Luară anghinare umplută, vițel Matoon, specialitatea casei, și spaghete. Li se aduse și o salată pe care George o amestecă, dând dovadă de foarte mare pricepere.

— Știi să gătești? îl întrebă ea.

— Ah, este una dintre pasiunile vieții mele. Mama m-a învățat. Era o bucătăreasă excelentă.

— Ești în relații bune cu familia ta?

George zâmbi, și Alexandrei i se păru cel mai atrăgător zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

— Sunt grec, îi răspunse el simplu. Sunt fiul cel mai mare, mai am doi frați și două surori și toți suntem degetele de la o mână. Dintr-odată, în privire îi apăru o umbră de tristețe. Părăsirea lor a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac. Atât tata, cât și frații mei m-au implorat să rămân; avem o firmă foarte mare și considerau că era nevoie de mine.

— Și de ce n-ai rămas?

— Poate o să-ți par nebun, însă prefer să mă descurc singur. Întotdeauna mi-a fost greu să accept daruri, iar firma aceea nu era altceva decât un dar pe care bunicul i l-a lăsat moștenire tatei. Nu, nu vreau să primesc nimic de la tata. Îi las pe frații mei să ia și partea mea.

Alexandra era copleșită de admirație.

— Și, pe de altă parte, dacă aș fi rămas în Grecia nu te-aș mai fi cunoscut, adăugă el cu tandrețe.

Tânăra femeie roși.

— N-ai fost căsătorit niciodată?

— Nu. Mă logodeam o dată pe zi, dar în ultima clipă simțeam că era ceva în neregulă. Abandonând tonul glumeț, se aplecă înainte și o privi cu sinceritate: Frumoasă Alexandra, poți să mă consideri un demodat, dar odată ce mă voi căsători, va fi pentru totdeauna. O singură femeie îmi este de ajuns, dar trebuie să fie cea potrivită.

— E o concepție admirabilă, murmură ea.

— Dar tu? Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu.

— Ce ghinion pentru pretendenții tăi! Dar ce noroc pentru...

În clipa aceea apăru chelnerul cu desertul.

Alexandra ardea de nerăbdare să audă sfârșitul frazei lui George, dar se temea să-l roage să continue.

Nu se simțise niciodată atât de bine cu cineva. Superbul grec îi părea atât de sincer interesat de persoana ei, încât se trezi povestindu-i despre copilăria, viața și experiențele prin care trecuse.

George Mellis se pricepea foarte bine la femei. Știa că femeile frumoase erau de obicei cele mai nesigure, deoarece bărbații se concentrau numai asupra aspectului lor fizic, făcându-le astfel să se simtă ca niște obiecte. De câte ori se afla în compania unei femei frumoase, el nu pomenea nimic despre înfățișarea ei, ci îi dădea impresia că îl interesau gândurile și sentimentele ei, că era un suflet care îi împărtășea visurile. Era o experiență extraordinară pentru Alexandra. Îi povesti despre Kate, despre Eve.

— Sora ta nu locuiește cu tine și cu bunica ta?

— Nu. Ăă... Eve a vrut să stea singură.

Alexandra nu își putea închipui de ce nu-i plăcuse lui George de sora ei. Oricare ar fi fost motivul, era recunoscătoare. În timpul cinei observă că toate femeile îl priveau cu nesaț, dar el nu se uită în jur și nu își luă ochii de la ea nici măcar o dată.

În timp ce își beau cafeaua, George spuse:

— Nu știu dacă îți place jazzul, dar știu un bar în St. Marks Place care se cheamă Five Sport...

— Unde cântă Cecil Taylor!

El o privi uluit.

— Ai mai fost acolo?

— De nenumărate ori! zise ea râzând. Îmi place la nebunie! E incredibil ce mult ne potrivim.

— Parcă ar fi un miracol, murmură el.

Se lăsară vrăjiți de pianul lui Cecil Taylor, care umplea încăperea de

arpegii și glissandouri. De acolo se duseră într-un bar de pe Blecker Street unde clienții beau, mâncau floricele, trăgeau la țintă și ascultau muzică de calitate. George participă la întrecerea de tras la țintă. Adversarul lui era bun, dar nu avu nici o șansă. George arunca săgețile cu o asemenea îndârjire, încât părea aproape înspăimântător. Nu era decât un joc, însă el se purta de parcă ar fi fost pe viață și pe moarte. „E genul de bărbat care trebuie să câștige“, se gândi Alexandra.

Părăsiră barul pe la ora două dimineața. Alexandrei îi păru teribil de rău că seara lua sfârșit.

George, așezat lângă ea pe bancheta Rolls-Royce-ului cu șofer pe care îl închiriase, o privea fără să scoată o vorbă. Asemănarea dintre cele două surori era izbitoare. „Mă întreb dacă și trupurile lor sunt la fel.“

Și-o imagină pe Alexandra în pat, zvârcolindu-se și țipând de durere.

— La ce te gândești? îl întrebă ea.

El își feri privirea pentru a nu o lăsa să-i citească gândurile.

— O să râzi.

— Ba nu. Îți promit!

— Nici nu te-aș condamna dacă ai face-o. Presupun că sunt considerat un ușuratic. Știi cum e viața, plimbările cu iahtul, petrecerile, toate astea...

— Da…

O țintui cu ochii lui întunecați.

— Cred că tu ești cea care ar putea schimba totul. Pentru totdeauna.

— Nu știu ce să spun, murmură ea, dându-și seama că pulsul i se întețise.

— Te rog, nu spune nimic!

Buzele lui erau foarte aproape de ale ei. Era pregătită să-i primească sărutul, însă el nu se clinti. „Nu face nici un avans, îl avertizase Eve. Nu în prima seară. Altfel, te transformi într-un Romeo ca atâția alții care au visat să pună mâna pe ea și pe averea ei. Ea trebuie să facă prima mișcare.“

Așadar, George se mulțumi să-i țină mâna într-a lui până când mașina opri în fața casei Blackwell.

— Nici nu-ți pot spune cât de mult mi-a plăcut seara aceasta, îi mărturisi ea pe treptele de la intrare.

— Și pentru mine a fost ca o vrajă.

Zâmbetul Alexandrei era destul de strălucitor ca să lumineze toată strada.

— Noapte bună, George, îi șopti ea, după care dispăru înăuntru.

Peste un sfert de oră auzi soneria telefonului.

— Știi ce-am făcut? I-am sunat pe ai mei și le-am povestit despre femeia minunată cu care mi-am petrecut seara. Somn ușor, încântătoare Alexandra.

După ce închise, George Mellis se gândi: „După ce ne căsătorim, o să-i sun pe-ai mei și o să le spun să se ducă dracului cu toții“.

Alexandra nu mai primi nici un semn de la George Mellis nici a doua, nici a treia zi, nici în restul săptămânii. De câte ori auzea telefonul, sărea să răspundă, dar de fiecare dată era dezamăgită. Nu putea înțelege ce mersese prost. Vorbele lui îi reveneau în minte: „Cred că ești cea care poate schimba totul pentru totdeauna“. „I-am sunat pe ai mei și le-am povestit despre femeia minunată cu care mi-am petrecut seara.“

Îl jignise cumva fără să știe?

O plăcea prea mult, se temea să nu se îndrăgostească de ea și se gândise că era mai bine să o uite?

Își dăduse seama că nu era genul lui?

Avusese vreun accident groaznic și acum zăcea în vreun spital cine știe pe unde?

Sau, poate, murise?

Când nu mai rezistă, hotărî să o sune pe Eve. După o scurtă introducere de politețe, trecu la subiect:

— Ai auzit noutăți despre George Mellis?

— Nu. Am crezut că o să te invite la cină.

— Da, am cinat împreună săptămâna trecută.

— Și n-ai mai primit nici o veste de la el de atunci?

— Nu.

— Poate e prea ocupat.

„Nimeni nu poate fi chiar atât de ocupat“, se gândi Alexandra.

— Poate, zise ea cu îndoială în glas.

— Uită-l pe George Mellis, draga mea. Aș vrea să-ți fac cunoștință cu un canadian foarte atrăgător. E proprietarul unei companii aeriene și...

După ce puse receptorul înapoi în furcă, Eve se lăsă pe spate, zâmbind. Ar fi vrut ca și bunica ei să afle cât de bine plănuise totul.

— Hei, ce te frământă? o întrebă Alice Koppel.

— Scuză-mă, zise Alexandra.

Toată dimineața fusese nervoasă. De două săptămâni nu primise nici o veste de la George Mellis și era furioasă, nu pe el, ci pe ea, pentru că nu putea să-l uite. El nu îi datora nimic. Nu erau decât niște străini care își petrecuseră o seară împreună, iar ea se purta de

parcă s-ar fi așteptat s-o ceară de nevastă. Pentru numele lui Dumnezeu, George Mellis putea să aibă orice femeie din lume. De ce să o vrea tocmai pe ea?

Până și bunica ei îi observă nervozitatea.

— Ce se-ntâmplă, copila mea? Ai prea mult de lucru la agenție?

— Nu, bunico, doar că… n-am dormit prea bine în ultimul timp.

Când reușea să doarmă, avea tot felul de vise erotice în legătură cu George Mellis. „Al naibii!“ Ar fi vrut ca Eve să nu i-l fi prezentat niciodată.

A doua zi după-amiază, telefonul ei de la birou începu să sune.

— Alex? Aici George Mellis.

De parcă nu i-ar fi auzit vocea gravă în toate visele ei.

— Alex? Mă auzi?

— Da, te ascult, îi răspunse ea, chinuită de emoții contradictorii.

Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Nu-i păsa dacă avea să-l mai vadă sau nu pe egoistul acela superb.

— Am vrut să te sun mai devreme, dar abia acum câteva minute m-am întors de la Atena.

Inima Alexandrei se înmuie.

— Ai fost la Atena?

— Da. Îți amintești de seara când am cinat împreună?

Alexandra își amintea foarte bine.

— A doua zi dimineață, fratele meu Steve m-a sunat… Tata a avut un atac de cord.

— George! Plină de remușcări pentru toate gândurile urâte de până atunci, se interesă: Și acum cum se simte?

— O să fie bine, slavă Domnului! Dar m-am simțit ca tăiat bucățele. M-a implorat să mă întorc în Grecia să preiau firma.

— Și o să te duci? îl întrebă ea ținându-și respirația.

— Nu.

— Aha, făcu ea, răsuflând ușurată.

— Acum știu că locul meu e aici. N-a trecut o zi sau un ceas fără să mă gândesc la tine. Când aș putea să te văd?

„Acum!“

— Seara asta nu am nici un program.

— Minunat, și unde ai vrea să iei masa?

— Oriunde. Nu contează. Ai vrea să mâncăm acasă?

— Nu.

Nu era încă pregătit s-o cunoască pe Kate. „Fă orice, dar, deocamdată, ține-te departe de Kate Blackwell. Ea este cel mai mare obstacol din calea planurilor noastre.“

— O să trec să te iau la opt, îi spuse George în cele din urmă.

După ce închise, Alexandra se repezi să-i sărute pe Alice Koppel, Vince Barnes și Marty Bergheimer.

— Plec la coafor. Pe mâine!

Se uitară șocați în urma ei.

— Un bărbat, conchise Alice Koppel.

Cinară la Maxwell's Plum, unde șeful de sală îi conduse la masa lor pe lângă barul ticsit de lume de lângă intrare.

— Te-ai gândit la mine cât am fost plecat? o întrebă George.

— Da. Simțea că trebuia să fie cât se poate de sinceră cu acel om care era atât de deschis, atât de vulnerabil. Când am văzut că nu primesc nici o veste de la tine, am crezut că ți s-a întâmplat ceva. Am... am intrat în panică. Nu cred că aș mai fi suportat încă o zi.

„Nota zece pentru Eve“, se gândi George. „Stai liniștit“, îl sfătuise ea. „O să-ți spun eu când s-o suni.“ Pentru prima oară trăia senzația că planul o să reușească.

Până atunci se jucase cu ideea că ar fi putut controla incredibila avere Blackwell, fără să îndrăznească să creadă cu adevărat. Fusese doar un joc între el și Eve. Observând acum privirea adoratoare a Alexandrei, își dădu seama că nu mai era un joc. Alexandra era a lui. Aceasta era prima etapă a planului. Celelalte puteau fi foarte primejdioase, dar cu ajutorul lui Eve avea să se descurce.

„Am intrat în asta amândoi, George, și vom împărți în mod egal.“

George Mellis nu se încredea în complicea lui. Când avea să obțină ce dorea, când Alexandra avea să fie soția lui, intenționa să se ocupe de Eve. Acest gând îl făcea să simtă o imensă plăcere.

— Zâmbești, zise Alexandra.

Își puse mâna peste a ei, încălzind-o cu atingerea lui.

— Mă gândeam cât de bine ne simțim aici împreună. Cât de bine ne simțim împreună oriunde. Apoi scoase din buzunar o cutiuță. Ți-am adus ceva din Grecia.

— Vai, George...

— Hai, deschide-o, Alex!

În cutiuță era un superb colier de diamante.

— E extraordinar!

Era cel luat de la Eve. „E perfect“, îi spusese aceasta. „Nu l-a văzut niciodată.“

— E prea mult, zău!

— E mult prea puțin. Îmi va face mare plăcere să te văd purtându-l.

— Dar... Mulțumesc, îngăimă ea, tremurând de emoție.

— N-ai mâncat absolut nimic, remarcă George.

— Nu mi-e foame.

Sclipirea din ochii ei îl făcu să simtă iar bine cunoscuta senzație de forță. Văzuse acea sclipire la atâtea femei: frumoase, urâte, bogate, sărace. Se folosise de ele. Într-un fel sau altul, fiecare îi dăduse câte ceva. Dar aceasta avea să-i dea mai mult decât toate celelalte la un loc.

— Ce-ai vrea să facem acum? o întrebă, pe un ton ce sugera o invitație.

— Aș vrea să fiu cu tine, răspunse ea fără să stea pe gânduri.

George Mellis avea dreptate să fie mândru de apartamentul său, căci era o adevărată bijuterie. La decorarea lui contribuiseră diverse persoane iubite, fie bărbați, fie femei, care încercaseră să-i cumpere afecțiunea cu daruri scumpe.

— E minunat! exclamă Alexandra.

El se apropie de ea și o întoarse încet, observând cum licărea colierul de diamante în lumina slabă.

— Ți se potrivește, iubita mea.

O sărută ușor mai întâi, apoi din ce în ce mai pasional, astfel că Alexandra nici nu își dădu seama când ajunseră în dormitor.

Încăperea era zugrăvită în tonuri de bleu și mobilată masculin, cu mult gust. În mijloc se afla un pat mare. Când o luă iar în brațe, o simți tremurând.

— Te simți bine, kale mou?

— Sunt puțin nervoasă.

O îngrozea gândul că ar fi putut să-l dezamăgească. Trase adânc aer în piept și porni să-și descheie nasturii rochiei.

— Lasă-mă pe mine, șopti el.

Începu s-o dezbrace pe splendida blondă din fața lui, amintindu-și în același timp cuvintele lui Eve: „Stăpânește-te! Dacă-i faci vreun rău Alexandrei, dacă descoperă ce porc ești în realitate, n-o s-o mai vezi niciodată! Pricepi? Păstrează-ți pumnii pentru târfele tale și pentru băiețe".

Îi contemplă goliciunea. Semăna perfect cu Eve: avea un trup desăvârșit și plin. Simți o dorință copleșitoare de a învineți pielea aceea albă și delicată, de a o bate și de a o face să țipe. „Dacă o rănești, n-o s-o mai vezi niciodată!"

Se dezbrăcă și el și o trase aproape. Se priviră în ochi o clipă, după care o duse încet în pat, unde începu să o sărute, ușor și tandru, explorându-i cu limba și cu degetele fiecare centimetru al trupului, până când îi învinse orice rezistență.

— Te rog, murmură ea. Acum. Acum!

Atunci o pătrunse și o aruncă într-o stare de extaz aproape insuportabilă. Când, în cele din urmă, i se liniști în brațe, îi spuse oftând:

— Dragul meu, sper că a fost la fel de minunat și pentru tine.

— A fost, o minți el.

Îl strânse cu putere și plânse. Nu știa de fapt de ce plângea, dar îi era recunoscătoare pentru plăcerea pe care o simțise.

— Gata, gata, îi spuse George liniștitor. Totul a fost minunat!

Așa și era. Eve ar fi fost foarte mândră de el.

În orice iubire mai există neînțelegeri, gelozii, mici înțepături, dar nu și între George și Alexandra. Sub îndrumarea lui Eve, George putu să-i cunoască fiecare emoție, fiecare temere, fiecare fantezie, pasiune sau antipatie și era întotdeauna gata să-i ofere exact ce îi trebuia. Știa ce o făcea să râdă sau să plângă. Pe ea o înfiora felul cum făceau dragoste, în timp ce lui George îi venea să se urce pe pereți. Strigătele ei de plăcere îl excitau teribil. Ar fi vrut să se dezlănțuie sălbatic, să o facă să țipe implorând milă, ca să fie și el mulțumit. Știa însă că, dacă ar fi făcut-o, ar fi distrus totul. Starea de frustrare îl apăsa din ce în ce mai mult. Cu cât făceau dragoste mai des, cu atât o disprețuia mai tare pe Alexandra.

Existau unele locuri unde George își putea găsi satisfacția, dar trebuia să fie prudent. La orele mici ale nopții colinda barurile și discotecile, alegând văduve singuratice care căutau alinare, băieți homosexuali însetați de dragoste sau femei ușoare ahtiate după bani.

Lua o cameră în diverse hoteluri din West Side, Bowery sau Greenwich Village. Nu se ducea de două ori la același hotel și, de altfel, nici n-ar fi fost bine primit. Partenerii săi sexuali erau găsiți adesea ori fără cunoștință, ori pe jumătate conștienți, cu trupurile zdrobite și câteodată cu arsuri de țigară.

Îi evita pe masochiști. Întrucât le plăcea să li se provoace durere, nu prezentau nici un interes. Nu, el trebuia să-i audă țipând și implorând milă, așa cum și tatăl lui îl făcuse să țipe și să implore milă când era doar un copil. Pedepsele pentru cele mai mici greșeli erau bătăi care îl lăsau adesea fără cunoștință. Când avea opt ani, tatăl său îl surprinsese stând gol împreună cu fiul unui vecin. Îl bătuse până îi țâșnise sângele din urechi și din nas și, ca să fie sigur că nu avea să mai păcătuiască niciodată, îi stinsese o țigară pe penis.

Rana din exterior se vindecase, dar cea dinăuntru continua să-l chinuie. Avea firea sălbatică și pasionantă a strămoșilor săi eleni. Nu suporta să-i comande nimeni. Îndura umilința chinuitoare la care îl supusese Eve Blackwell numai pentru că avea nevoie de ea. Dar când avea să pună mâna pe averea familiei Blackwell plănuia să o pedepsească până când ea avea să-l implore s-o ucidă. Întâlnirea cu Eve fusese cel mai mare noroc din viața lui. „Noroc pentru mine,

ghinion pentru ea“, se gândi.

Alexandra continua să se mire cum de știa el totdeauna ce flori să-i trimită, ce discuri și ce cărți să-i ofere. Când merseră la un muzeu, o tulbură constatarea că îi plăceau exact aceleași tablouri ca și ei. Gusturile lor erau identice. Îi căută măcar un defect, dar nu găsi absolut nici unul. Era perfect. Își dorea tot mai mult să i-l prezinte bunicii sale.

Dar el găsea mereu câte o scuză pentru a evita întâlnirea cu Kate Blackwell.

— De ce, dragul meu? O să-ți placă, n-am nici o îndoială.

— Sunt convins că e minunată, dar mi-e groază că ar putea spune că nu sunt destul de bun pentru tine.

— Ești ridicol! exclamă ea, admirându-i modestia. Bunica o să te adore.

— În curând. De cum o să-mi fac puțin curaj.

Într-o seară, George abordă această problemă cu Eve, care căzu pe gânduri.

— Bine. Mai devreme sau mai târziu va trebui s-o faci și pe asta, dar fii atent să-ți controlezi fiecare mișcare și fiecare cuvânt. E al naibii de deșteaptă! Să nu cumva să o subestimezi. Dacă ea bănuiește că urmărești ceva, îți va scoate inima și o va da câinilor.

— De ce avem nevoie de ea? o întrebă el.

— Pentru că, dacă apar neînțelegeri între ea și Alexandra, ne putem lua adio de la planul nostru.

*

Alexandra nu mai fusese niciodată atât de nervoasă. Aveau să cineze împreună toți trei pentru prima dată, și se temea să nu intervină ceva care să strice lucrurile. Își dorea extraordinar de mult ca bunica ei și George să se placă reciproc, ca bunica ei să-și dea seama ce om minunat era George și ca el să o aprecieze pe Kate.

Kate nu își mai văzuse niciodată nepoata atât de fericită. Alexandra cunoscuse câțiva tineri care i s-ar fi potrivit perfect, dar nici unul nu o interesase. Avea de gând să îl examineze foarte bine pe cel care îi furase inima, mai ales că avea o experiență de ani de zile în privința vânătorilor de zestre.

Abia aștepta să-l cunoască pe domnul George Mellis. Avea senzația că dorința nu era reciprocă, și se întreba de ce.

Auzi soneria și, o clipă mai târziu, Alexandra intră ținând de mână un tânăr înalt, de o frumusețe clasică.

— Bunico, el este George Mellis.

— În sfârșit! Începusem să cred că mă eviți, domnule Mellis.

— Dimpotrivă, doamnă Blackwell, nici nu știți cu câtă nerăbdare am așteptat această clipă.

Îi venea să-i spună că era chiar mai frumoasă decât i-o descrisese Alex, dar își aminti vorbele lui Eve: „Ai grijă! Nu o flata, George! Asta ar pune-o în gardă“.

Intră un valet care prepară băuturile, apoi se retrase discret.

— Te rog, ia loc, domnule Mellis!

— Mulțumesc.

Alexandra se așeză pe canapea lângă el, în fața bunicii.

— Am înțeles că vă vedeți de ceva timp.

— Pentru mine este o plăcere extraordinară.

Kate îl studia cu ochii ei de un gri-deschis.

— Alexandra mi-a spus că lucrezi la o firmă de brokeraj.

— Exact.

— Ca să fiu sinceră, domnule Mellis, mi se pare ciudat că ai ales să lucrezi ca agent de bursă în loc să conduci o foarte profitabilă afacere de familie.

— Bunico, doar ți-am explicat...

— Aș vrea să aud și de la domnul Mellis, Alexandra.

„Să fii politicos, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te ploconești în fața ei. Dacă dai cel mai mic semn de slăbiciune, te va sfâșia."

— Doamnă Blackwell, nu prea îmi place să vorbesc despre viața mea personală, spuse George, prefăcându-se că șovăia: Totuși, în aceste împrejurări, cred că... Privind-o în ochi pe Kate, continuă: Sunt un om foarte independent. Nu accept pomană. Dacă aș fi fondat eu Mellis & Company, acum aș fi la cârma ei, dar firma a fost fondată de bunicul meu și pusă pe picioare de tata. Nu are nevoie de mine. Am trei frați care se pricep foarte bine să o conducă. Prefer să lucrez ca angajat, cum ați spus dumneavoastră, până mă voi putea mândri cu ceva făcut de mine.

Kate dădu încet din cap. Nu era deloc ceea ce își închipuise. Se pregătise să vadă un ușuratic, un vânător de zestre, genul celor care se ținuseră dintotdeauna după nepoata ei. Acesta părea cu totul altfel. Totuși, avea ceva ce o neliniștea, dar nu știa ce anume. Nu-i putea găsi nici un cusur.

— Înțeleg că familia dumitale e foarte bogată.

„Trebuie să creadă că ești putred de bogat și îndrăgostit nebunește de Alex. Fii fermecător! Păstrează-ți cumpătul, și vei reuși!"

— Banii sunt necesari, nu neg, doamnă Blackwell, dar sunt o mulțime de alte lucruri care mă interesează mai mult.

Kate verificase Mellis & Company și, conform raportului Dun & Bradstreet, avea un profit de treizeci de milioane de dolari.

— Ești în relații bune cu familia dumitale, domnule Mellis?

Chipul lui George se lumină.

— Poate chiar prea bune, spuse el zâmbind ușor. Avem o vorbă în familia noastră, doamnă Blackwell: „Când unul din noi se taie la un deget, toți ceilalți sângerează“. Păstrăm legătura permanent.

În realitate, nu mai vorbise cu nici o rudă de peste trei ani. Kate dădu din cap aprobator.

— Și eu cred în familiile unite, zise ea, aruncându-i o privire Alexandrei.

Expresia adoratoare de pe chipul acesteia o făcu să se gândească la ea însăși și la David, în acele zile atât de îndepărtate când se iubeau atât de mult. Toți anii care trecuseră nu-i șterseseră amintirile.

— Cina este servită, doamnă, anunță Lester.

Conversația în timpul mesei păru mai frivolă, dar întrebările lui Kate nu erau puse deloc la întâmplare. George era pregătit pentru cea mai importantă dintre ele:

— Îți plac copiii, domnule Mellis?

„Își dorește cu disperare un strănepot... Mai mult decât orice pe lume. George o privi surprins.

— Dacă-mi plac copiii? Dar ce este un om fără copii? Mă tem că, atunci când mă voi căsători, biata mea soție va fi foarte ocupată. În Grecia, un bărbat este judecat după câți copii are.

„Nu pare interesat de avere, se gândi Kate. Dar niciodată nu poți fi sigur. Mâine o să-l rog pe Brad Rogers să-i verifice situația financiară.“

Cu o seară înainte, Alexandra își sunase sora pentru a-i spune că George urma să vină la masă.

— Abia aștept să-mi povestești, draga mea, zisese încântată Eve. Să mă suni imediat după ce pleacă și să-mi spui tot.

Acum, Alexandra se conformă.

— Cred că bunica îl place foarte mult.

Eve simți un fior de satisfacție.

— Ce-a zis?

— I-a pus o mulțime de întrebări personale, iar el s-a descurcat de minune.

Deci îi respectase instrucțiunile, se gândi Eve.

— Ah! Sunteți doi porumbei pe cale de a se căsători?

— Da. Încă nu mi-a cerut mâna, dar cred că o va face, spuse Alexandra emoționată.

— Și bunica va fi de acord?

— Sunt sigură că da. Vrea să-i verifice situația financiară, dar nu vor fi probleme. Știi doar ce prudentă e bunica.

— Da, știu, zise Eve, gândindu-se că erau pierduți. Trebuia să găsească imediat o soluție. Ține-mă la curent, îi ceru surorii sale.

— Bine. Noapte bună.

Imediat după ce închise Alexandra, Eve formă numărul lui George. Nu ajunsese încă. Îl sună din zece în zece minute, până când îi răspunse.

— Poți să faci rost repede de un milion de dolari?

— Ce naiba?

— Kate îți verifică situația financiară.

— Dar știe cât au ai mei. Știe...

— Nu mă refer la ai tăi, ci la tine. Ți-am spus doar că nu e proastă.

Urmă un moment de tăcere.

— De unde să iau un milion de dolari?

— Am o idee, zise Eve.

A doua zi, când Kate se duse la birou, îi ceru secretarei:

— Spune-i lui Brad Rogers să verifice finanțele lui George Mellis. Lucrează la Hanson & Hanson.

— Domnul Rogers e plecat din oraș până mâine, doamnă Blackwell. Puteți aștepta până mâine sau...?

— E foarte bine și mâine.

George Mellis se afla la postul său de lucru de la Hanson & Hanson, pe Wall Street. Bursele de valori erau deschise, și sala principală clocotea de zgomot și de agitație. Firma avea două sute douăzeci și cinci de angajați: brokeri, analiști, contabili, operatori și reprezentanți ai clienților, acționând cu toții cu o viteză febrilă. Cu toții, în afară de George Mellis, care stătea înmărmurit la birou, cuprins de panică. Ceea ce urma să facă îl putea băga în pușcărie dacă dădea greș, dar avea să-l facă stăpânul lumii dacă reușea.

— N-ai de gând să răspunzi?

Unul dintre asociați era în picioare lângă el, și abia atunci își dădu seama că telefonul suna cine știe de când. Trebuia să se comporte normal pentru a nu da naștere la suspiciuni. Ridică receptorul.

— George Mellis, spuse el, zâmbindu-i asociatului.

Își petrecu întreaga dimineață luând comenzi de cumpărare și vânzare, dar mintea îi rămase tot la planul lui Eve pentru furtul unui milion de dolari. „E foarte simplu, George. Nu trebuie decât să împrumuți câteva acțiuni pentru o singură noapte. Le duci înapoi dimineață și nimeni n-o să-și dea seama.“

Orice firmă de brokeraj are în seifuri polițe și obligațiuni valorând milioane de dolari. Unele certificate poartă înscris numele proprietarului, dar marea majoritate indică doar numele brokerului și numărul de identificare CUSIP (Comitetul pentru Uniformizarea Procedurilor de Identificare în domeniul Valorilor Mobiliare), care permite identificarea proprietarului. Certificatele nu pot fi comercializate, dar George Mellis nu avea de gând să o facă.

La Hanson & Hanson, documentele de valoare erau păstrate într-un seif uriaș de la etajul șapte, într-o secțiune a clădirii păzită de un polițist înarmat. Ușa încăperii care adăpostea seiful nu putea fi deschisă decât cu o cartelă specială, iar George Mellis cunoștea o persoană care deținea o asemenea cartelă.

Helen Thatcher era o văduvă de vreo patruzeci de ani. Avea un chip plăcut, o siluetă încă frumoasă și gătea extraordinar. Fusese căsătorită timp de douăzeci și trei de ani, iar moartea soțului îi lăsase un gol în viață. Avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. Din păcate, majoritatea femeilor care lucrau la Hanson & Hanson erau mai tinere și mai atrăgătoare, așa că nici unul dintre colegi n-o invitase în oraș.

Lucra la departamentul de contabilitate, cu un etaj deasupra lui George Mellis. De prima dată când îl văzuse pe George, Helen își spusese că ar fi fost soțul perfect. Îl invitase de câteva ori la o cină gătită în casă, cum se exprimase ea, sugerând că-i putea oferi mai mult, dar el mereu găsea o scuză. În dimineața aceea, telefonul de pe biroul ei sună.

— Contabilitatea, doamna Thatcher.

— Helen? George la telefon.

— Cu ce îți pot fi de folos, George?

— Am o mică surpriză. Poți veni puțin până la mine în birou?

— Acum?

— Da.

— Mă tem că tocmai…

— Ah, dacă ești ocupată, lasă. Mai târziu.

— Nu, nu. O să... O să vin imediat.

Telefonul lui George sună din nou, dar el îl ignoră. Înșfăcă un teanc de hârtii și porni spre lifturi. După ce aruncă o privire în jur, ca să se asigure că nu era observat, trecu de lifturi și o luă spre scări. Ajungând la etajul superior, se asigură că Helen părăsise biroul, după care intră prudent înăuntru ca și cum ar fi avut treburi acolo. În caz că era prins… Dar nici nu se putea gândi la așa ceva. Deschise sertarul din mijloc, unde știa că își ținea Helen cartela de acces la seif. O strecură în buzunar, ieși pe culoar și se grăbi să coboare pe scări. O găsi pe Helen în biroul lui, cu un aer nedumerit.

— Scuză-mă, dar am fost chemat pentru o clipă.

— Ah, nu-i nimic. Spune-mi despre ce surpriză era vorba.

— Păi, o păsărică mi-a șoptit că ar fi ziua ta și aș vrea să te invit la masă.

Îi urmări expresia feței. Ea nu știa dacă să-i spună adevărul sau să rateze șansa unei ieșiri în doi.

— Este... este foarte frumos din partea ta. Mi-ar face mare plăcere să iau masa cu tine.

— Perfect atunci, ne vedem la Tony’s la ora unu.

Era ceva ce ar fi putut foarte bine să-i spună la telefon, dar era prea tulburată ca să remarce asta.

Imediat după plecarea ei, George se apucă să-și execute planul. Avea multe de făcut înainte de a înapoia cartela. Luă liftul până la etajul șapte și se duse spre paznicul care stătea în fața ușii închise cu grilaj. Introduse cartela și ușa se deschise, dar, când să intre, paznicul îi spuse:

— Nu cred că v-am mai văzut pe-aici.

Inima lui George începu să bată cu putere.

— Nu, replică el zâmbind. Nu prea vin pe aici de obicei, dar, cum unul din clienții mei și-a exprimat deodată dorința de a-și vedea acțiunile, am venit să le iau. Sper să nu-mi ocupe toată după-amiaza.

— Succes, îi spuse paznicul cu un aer înțelegător.

Încăperea era din beton, înaltă de zece metri și lată de cinci. George se duse la dulapurile protejate contra incendiilor și deschise pe rând sertarele de oțel. Înăuntru se aflau sute de certificate emise de toate companiile listate la bursele americane. Aveau valori variabile, de la o singură acțiune la o sută de mii. George căută printre ele cu îndemânare și alese certificate de la mai multe companii, cu o valoare totală de un milion de dolari. Le băgă în buzunarul interior al hainei, închise sertarul și se întoarse la paznic.

— N-a durat mult, comentă acesta.

— Computerele mi-au dat niște numere greșite, oftă George clătinând din cap. Va trebui să repar totul mâine-dimineață.

— Blestematele astea de computere, zise paznicul compătimitor. O să ne distrugă până la urmă.

Când ajunse în birou, George era ud de transpirație, dar satisfăcut. Ridică receptorul și o sună pe Alexandra.

— Draga mea, aș vrea să vă văd pe tine și pe bunica ta în seara asta.

— Am crezut că ai o întâlnire de afaceri.

— Aveam, dar am amânat-o. Trebuie să vă spun ceva foarte important.

La unu fix punea cartela la loc, în biroul lui Helen Thatcher, în timp ce ea îl aștepta la restaurant. Tare ar fi vrut să o mai păstreze, pentru că avea să-i mai fie necesară, dar știa că orice cartelă care nu era predată la sfârșitul programului era invalidată automat a doua

zi. La unu și zece minute, George luă masa cu Helen.

Îi luă mâna într-a lui și, privind-o languros, îi spuse:

— Aș vrea să facem asta mai des. Ești liberă mâine la prânz?

— Sigur, George, răspunse ea în culmea fericirii.

Când plecă de la birou în după-amiaza aceea, George avea în buzunar certificate în valoare de un milion de dolari.

Ajunse la casa Blackwell fix la ora șapte. Fu condus în bibliotecă, unde Kate și Alexandra îl așteptau.

— Bună seara, doamnelor. Sper că nu vă deranjez, dar trebuie să vă comunic ceva important, spuse el pe nerăsuflate. Știu că pot părea foarte demodat, doamnă Blackwell, dar vă rog să-mi acordați mâna nepoatei dumneavoastră. O iubesc pe Alexandra și cred că și ea mă iubește, dar am fi foarte fericiți dacă ne-ați da binecuvântarea. Scoase certificatele din buzunarul hainei și le aruncă pe masă în fața lui Kate, declarând: Îi ofer un milion de dolari ca dar de nuntă. Nu va avea nevoie să-i dați nici un ban. Nu avem nevoie decât de binecuvântarea dumneavoastră.

Kate privi certificatele răspândite neglijent pe masă și recunoscu imediat numele companiilor.

— Dragul meu! exclamă Alexandra. Apoi, întorcându-se spre Kate, o întrebă implorând-o din priviri: Bunico?

Kate nu găsi nici un motiv să-i refuze. Mai mult, se simțea ușor invidioasă pe fericirea lor.

— Aveți binecuvântarea mea.

George zâmbi și se apropie de ea.

— Îmi dați voie?

Și o sărută pe obraz.

Următoarele două ceasuri vorbiră despre nuntă.

— Nu vreau o nuntă mare, bunico, zise Alexandra. Nu avem nevoie de așa ceva, nu?

— De acord, spuse George. Dragostea e o problemă personală.

În cele din urmă căzură de acord asupra unei ceremonii restrânse, oficiate de un judecător de pace.

— Va veni și tatăl tău la nuntă? îl întrebă Kate.

— Bineînțeles. Vor fi aici cu toții, și tata, și frații, și surorile mele.

— Abia aștept să-i cunosc.

— O să vă placă, sunt convins.

Kate nu se mai simțise de mult atât de bine. Era emoționată pentru nepoata ei, încântată că lua un bărbat care o iubea profund. Brad nu mai trebuia să se deranjeze cu verificările, desigur.

Înainte să plece, George îi zise Alexandrei:

— Nu cred că ar fi bine să lăsăm așa un milion de dolari. O să-i pun în seiful meu.

— Ai dreptate.

Grijuliu, George luă certificatele și le vârî la loc în buzunarul hainei.

A doua zi repetă manevra cu Helen. În timp ce ea cobora spre biroul lui („Am ceva pentru tine“), el îi sustrase cartela. Îi dărui o eșarfă Gucci, „un cadou întârziat“, și fixară întâlnirea de la prânz. De astă dată, intrarea în seif i se păru ușoară. Puse la loc certificatele și cartela de acces, apoi se duse la restaurant.

Ținându-i mâna într-a ei, Helen îl întrebă:

— George, ce-ar fi să pregătesc diseară o cină numai pentru noi doi?

— Mă tem că e imposibil, draga mea. Mă căsătoresc.

Cu trei zile înainte de nuntă, George sosi la casa Blackwell purtând pe chip o expresie de mare suferință.

— Tocmai am primit o veste îngrozitoare. Tata a suferit un alt atac de cord.

— Vai, îmi pare atât de rău, spuse Kate. Va fi bine?

— Am vorbit cu ai mei toată noaptea la telefon. Cred că va scăpa, dar cu siguranță nu vor putea veni la nuntă.

— Am putea merge în luna de miere la Atena, să-i vedem, sugeră Alexandra.

— Am alte planuri pentru luna noastră de miere, matia mou, replică el mângâind-o pe obraz. Fără familie, numai noi doi.

Cununia avu loc în salonul casei Blackwell. Participară doar zece invitați, printre care Vince Barnes, Alice Koppel și Marty Bergheimer.

Alexandra își implorase bunica să o cheme și pe Eve, dar Kate era de neclintit.

— Sora ta nu va mai fi niciodată bine-venită în această casă.

Ochii Alexandrei se umplură de lacrimi.

— Bunico, ești foarte crudă. Eu vă iubesc pe amândouă. Chiar nu o poți ierta?

Pentru o clipă Kate fu cât pe-aci să-i dezvăluie totul despre nesinceritatea lui Eve, dar se opri.

— Nu fac decât ceea ce cred că este bine pentru toată lumea.

Kate îl auzi pe George rugându-l pe fotograf să facă mai multe copii, ca să le trimită și rudelor lui. „Cât de atent este“, își spuse ea.

După ceremonia tăierii tortului, mirele îi șopti Alexandrei:

— Draga mea, va trebui să dispar cam o oră.

— S-a întâmplat ceva?

— Bineînțeles că nu, dar într-un singur fel i-am putut convinge pe cei de la birou să-mi dea voie să plec în luna de miere: promițând că termin o treabă pentru un client important. N-o să întârzii mult. Avionul nostru pleacă abia la cinci.

— Să vii repede, îi spuse ea zâmbind. N-aș vrea să plec în luna de miere fără tine.

Eve îl aștepta într-un neglijeu transparent.

— Ți-a plăcut nunta, dragul meu?

— Da, mulțumesc de întrebare. Mică, dar elegantă. Totul a mers perfect.

— Și știi de ce, George? Datorită mie. Să nu uiți asta niciodată!

— N-o să uit.

— Suntem asociați până la capăt.

— Bineînțeles.

— Deci, așa... te-ai căsătorit cu micuța mea soră, spuse Eve zâmbind răutăcios.

George își privi ceasul.

— Da, și trebuie să mă întorc.

— Nu încă.

— De ce nu?

— Pentru că mai întâi va trebui să mă iubești pe mine, dragul meu. Am chef să mă culc cu soțul surorii mele.

Eve aranjase toată luna de miere. Avea să coste foarte mult, dar îl avertizase pe George că nu trebuia să facă economie.

Vându trei bijuterii pe care le primise de la un admirator și îi dădu banii lui George.

— Apreciez gestul, Eve, dar...

— O să-i recuperez, nu-ți face griji!

Luna de miere fu perfectă. Se cazară la Round Hill, în Montego Bay, în nordul Jamaicăi. Hotelul era o clădire mică și albă înconjurată de vreo douăzeci de bungalouri care se înșirau pe coasta unui deal până la marea liniștită și albastră. Soții Mellis aveau bungaloul „Noel Coward“, cu piscină privată și o terasă pe care luau în fiecare dimineață micul dejun. George închirie o mică ambarcațiune cu care navigau și pescuiau. Înotau, citeau, jucau table și făceau dragoste. Alexandra făcea orice îi trecea prin minte ca să-l mulțumească pe George în pat, iar când îl auzea gemând în momentul culminant se înfiora la gândul că-i putea produce o asemenea plăcere.

În cea de-a cincea zi, George îi spuse:

— Alex, trebuie să rezolv o problemă la Kingston. Firma are acolo o filială și m-au rugat să aranjez ceva.

— Bine, merg și eu cu tine.

— Mi-ar face plăcere, draga mea, dar aștept un telefon din străinătate și te-aș ruga să preiei tu mesajul.

Alexandra păru dezamăgită.

— Nu pot să-l preia cei de la recepție?

— E prea important, și nu am încredere în ei.

— Bine, sigur că o să stau.

George închirie o mașină și se duse la Kingston, unde ajunse la sfârșitul după-amiezii. Străzile capitalei erau pline de turiști de pe vasele de croazieră, care făceau cumpărături din piață sau din

micile bazaruri. Kingston este un oraș comercial în toată puterea cuvântului, cu rafinării, depozite și pescării, dar are și clădiri vechi și frumoase, muzee și biblioteci. Pe George nu îl interesa nimic din toate acestea. Era stăpânit de o dorință disperată pe care și-o reprimase săptămâni întregi și care trebuia satisfăcută.

I se adresă barmanului din primul local întâlnit. Cinci minute mai târziu, George intra într-un hotel ieftin cu o prostituată de culoare de numai cincisprezece ani. Stătu cu ea două ore, după care se urcă în mașină și se întoarse la Montego Bay, unde Alexandra îi spuse că nu primise nici un telefon.

A doua zi dimineață, ziarele din Kingston scriau că un turist bătuse și mutilase o prostituată care se afla acum între viață și moarte.

La Hanson & Hanson, patronii discutau despre George Mellis. Deoarece câțiva clienți se plânseseră de modul în care le gestiona afacerile, hotărâseră să-l concedieze, dar acum apăruse un element nou.

— E căsătorit cu nepoata lui Kate Blackwell, spuse unul din patroni. Ceea ce face ca lucrurile să apară într-o altă lumină.

— Da, cam așa e, zise și celălalt. Dacă am pune mâna pe contul Blackwell...

Lăcomia plutea în atmosferă. Deciseră că George Mellis mai merita o șansă.

Când se întoarse din luna de miere, Kate le făcu o propunere:

— Aș vrea să vă mutați aici. Casa este destul de mare, și nu ne-am încurca unii pe alții.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, zise George, dar cred că ar fi mai bine ca eu și Alex să avem căminul nostru.

Nu avea nici un chef să stea sub același acoperiș cu bătrâna aceea

care-i spiona fiecare mișcare.

— Înțeleg. Atunci lăsați-mă să vă cumpăr o casă. Ca dar de nuntă.

Luând-o pe după umeri și strângând-o ușor, George spuse răgușit de emoție:

— Sunteți foarte generoasă. Alex și cu mine acceptăm și vă suntem recunoscători.

— Îți mulțumesc, bunico, zise și Alexandra. O să căutăm ceva nu prea departe.

— Exact, întări George. Vreau să fim destul de aproape ca să vă ținem sub observație. Sunteți o femeie teribil de atrăgătoare, să știți!

După o săptămână găsiră o casă frumoasă, lângă parc, la vreo zece străzi de reședința familiei Blackwell. Avea trei niveluri, un dormitor matrimonial, două pentru oaspeți, camere pentru servitori, o bucătărie imensă, o sufragerie lambrisată, un living elegant și o bibliotecă.

— Draga mea, va trebui să te ocupi singură de decorarea ei, pentru că eu am foarte mult de lucru cu clienții, îi spuse George Alexandrei.

Adevărul era că își petrecea foarte puțin timp la birou și aproape deloc cu clienții. Avea lucruri mult mai interesante de făcut. Poliția era asaltată de reclamații venind de la practicanți de ambele sexe ai prostituției și de la femei singure care frecventau diferite baruri. Victimele își descriau atacatorul ca fiind frumos, bine educat și de origine străină, probabil mediteraneeană, dar nimeni nu reușise să-l identifice.

Într-una din zile, Eve și George luau prânzul într-un mic restaurant unde nu exista pericolul de a fi recunoscuți.

— Trebuie s-o convingi pe Alex să-și schimbe testamentul fără să știe Kate.

— Și cum naiba să fac?

— O să-ți spun eu, dragul meu...

În seara următoare, George avea întâlnire cu Alexandra la Le Plaisir, unul dintre cele mai bune restaurante franțuzești din New York. Întârzie aproape o jumătate de oră.

Pierre Jourdan, proprietarul, îl conduse la masa unde îl aștepta soția lui.

— Iartă-mă, iubito, zise el trăgându-și sufletul. Am fost la avocații mei și știi cum sunt, complică foarte mult lucrurile.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, mi-am schimbat testamentul, atât. Luându-i mâinile într-ale lui, adăugă: Dacă pățesc ceva, tot ce am va fi al tău.

— Dragul meu, dar eu nu vreau...

— Bine, nu se compară cu averea familiei Blackwell, dar vei putea trăi confortabil.

— Dar n-o să pățești nimic. Niciodată.

— Sigur că nu, Alex, dar viața îți joacă feste uneori. Chiar dacă nu e prea plăcut, e foarte bine să fim pregătiți, nu crezi?

Ea căzu pe gânduri.

— Ar trebui să mi-l schimb și eu, nu?

— De ce? făcu el surprins.

— Doar ești soțul meu. Tot ce am îți aparține.

— Alex, eu n-am nevoie de banii tăi, declară el ritos, retrăgându-și mâna.

— Știu, George, dar ai dreptate. E mai bine să ne gândim la viitor și să fim pregătiți, zise ea cu ochii în lacrimi. Știu că par o proastă, dar sunt atât de fericită, încât nu suport gândul că s-ar putea întâmpla ceva unuia dintre noi. Aș vrea să fim veșnic împreună.

— Vom fi, șopti George.

— O să vorbesc mâine cu Brad în legătură cu schimbarea testamentului.

— Dacă asta dorești cu adevărat... zise el ridicând din umeri. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit: Ia stai, poate ar fi mai bine să se ocupe avocatul meu. Așa ar coordona totul.

— Cum vrei, dar bunica...

— Hai să nu o amestecăm pe bunica în treaba asta, spuse George mângâind-o pe obraz. O ador, dar nu crezi că e mai bine să ne rezolvăm singuri problemele personale?

— Ai dreptate, dragul meu, n-o să-i spun nimic. Ai putea aranja o întâlnire cu avocatul tău pentru mâine?

— Adu-mi aminte să-l sun. Acum sunt mort de foame. Ce-ar fi să-ncepem cu o porție de raci?

Peste câteva zile, George se prezentă la ușa lui Eve.

— Alex a semnat noul testament?

— Azi-dimineață. Va intra în posesia părții ei din companie săptămâna viitoare, de ziua ei.

După cum era prevăzut, 49 la sută din acțiunile companiei Kruger-Brent îi fură transferate Alexandrei. George o sună pe Eve să-i dea vestea.

— Minunat! exclamă aceasta. Vino pe-aici în seara asta, să sărbătorim.

— Nu pot. Kate dă o petrecere pentru aniversarea lui Alex.

După o clipă de tăcere, Eve întrebă:

— Ce vor servi?

— De unde naiba vrei să știu?

— Află.

Și legătura se întrerupse.

Peste trei sferturi de oră, George o sună din nou.

— Habar n-am de ce te interesează atât de mult meniul, din moment ce nu ești invitată, dar vor fi scoici Saint-Jacques, Chateaubriand, salată verde, brie, cappuccino și un tort cu înghețată napolitană, preferata Alexandrei, îi spuse el acru. Ești mulțumită?

— Da, George. Deci ne vedem diseară.

— Nu. Eve, n-o să pot pleca în toiul...

— Găsești tu ceva.

„Cățea blestemată!“ răbufni el după ce închise și se uită la ceas. Avea o întâlnire cu un client important pe care îl amânase deja de două ori și acum întârziase. Știa că patronii nu îl mai țineau decât pentru că era căsătorit cu moștenitoarea familiei Blackwell. Nu își permitea să-și primejduiască poziția în cadrul firmei. Își crease o imagine față de Alex și Kate și trebuia să fie foarte atent să nu o distrugă în perioada următoare.

Îi trimisese tatălui său o invitație la nuntă, dar bătrânul nici nu se sinchisise să-i răspundă. Nici măcar un cuvânt de felicitare. „Nu mai vreau să te văd în viața mea, îi spusese când îl alungase. Pentru mine ești mort, ai înțeles? Mort.“ Ei bine, intenționa să-i facă o surpriză. Fiul renegat avea să învie.

Alexandra își serbă împlinirea celor douăzeci și trei de ani dând o recepție cu patruzeci de invitați. Îi propusese lui George să își

cheme și el câțiva prieteni, dar el refuzase.

— E petrecerea ta, Alex, trebuie să vină numai prietenii tăi.

Adevărul era că el nu avea prieteni. Era un singuratic și recunoștea acest lucru cu mândrie. Cei care depindeau de alții erau niște oameni slabi.

O văzu pe Alexandra stingând lumânările și punându-și o dorință. „Ar fi trebuit să-ți dorești o viață mai lungă, draga mea“, îi sugeră în gând. Trebuia să admită că soția lui arăta superb. Purta o rochie lungă din șifon alb, niște pantofi argintii delicați și un colier de diamante pe care îl primise cadou de la Kate. Pietrele mari, în formă de pară, înșirate pe un lănțișor de platină, sclipeau în lumina lumânărilor.

Privindu-le, Kate își spuse: „Îmi amintesc de prima noastră aniversare, când David mi-a pus la gât acest colier, spunându-mi cât de mult mă iubește“.

George, pe de altă parte, calcula: „Trebuie să valoreze o sută cincizeci de mii de dolari“.

Nu puține erau prietenele Alexandrei care îi zâmbiseră șăgalnic în cursul serii, atingându-l de câte ori îi vorbeau. „Târfe“, își spuse el disprețuitor. În alte împrejurări ar fi fost tentat să încerce, dar în nici un caz cu prietenele soției lui. Poate nu ar fi îndrăznit să i se plângă ei, dar s-ar fi putut duce la poliție. Nu, lucrurile mergeau prea bine ca să riște inutil.

Cu un minut înainte de ora zece, se postă lângă telefon și răspunse imediat ce începu să sune.

— Domnul Mellis?

— Da.

— Ați rugat să fiți sunat la ora zece.

Alexandra era lângă el. O privi încruntat, apoi spuse în receptor:

— La cât a sunat?

— Sunteți domnul Mellis?

— Da.

— Ați cerut un telefon la ora zece, domnule.

Alexandra îi stătea alături.

— Spuneți-i că vin imediat! Ne întâlnim la Pan Am Clipper Club, zise el, după care trânti receptorul.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu?

— Unul dintre asociați a plecat spre Singapore și a uitat niște contracte la birou. Trebuie să i le duc înainte de decolarea avionului.

— Acum? Nu poate să o facă altcineva?

— Numai în mine are încredere, oftă el. Ai crede că sunt singurul om capabil de la firmă. Îmi pare rău, draga mea! Nu vreau să-ți stric petrecerea. Continuă, și eu mă voi întoarce cât voi putea de repede.

— O să-ți simt lipsa, murmură ea încercând să zâmbească.

Îl urmări plecând, după care se uită în jur să vadă dacă invitații se simțeau bine. Oare ce făcea Eve de ziua lor?

George sună la ușă, iar Eve îi deschise imediat.

— Ai reușit, îi spuse ea triumfătoare. Ești un tip foarte deștept.

— Dar nu pot să stau mult. Alex este...

— Vino, dragul meu, am o surpriză pentru tine, îl întrerupse ea luându-l de mână.

În micuța sufragerie, masa era aranjată pentru două persoane, cu argintărie, șervețele albe și lumânări aprinse.

— Pentru ce?

— Doar e ziua mea, George.

— Da, sigur, așa e. Mă tem că nu ți-am adus nimic.

— Ba da, dragul meu, dar o să-mi dai mai târziu, chicoti ea mângâindu-l pe obraz. Acum stai jos!

— Mulțumesc, dar nu pot să mănânc nimic, știi că tocmai am luat o cină copioasă.

— Stai jos, rosti ea fără nici o inflexiune în glas.

O privi adânc în ochi, după care se lăsă pe scaun. Cina consta din scoici Saint-Jacques, Chateaubriand, salată verde, brie, cappuccino și un tort cu înghețată napolitană.

Eve se așeză în fața lui, uitându-se cum se forța să mănânce.

— Alex și cu mine am împărțit totdeauna totul. În seara asta împart și tortul ei, dar la anul numai una din noi va avea o petrecere de aniversare. Dragul meu, a venit timpul ca sora mea să aibă un accident. După care bunica va muri de supărare și totul va fi al nostru. Acum, hai în dormitor să-mi dai cadoul de ziua mea.

Cât ura acea clipă! Era un bărbat puternic, și totuși Eve îl domina, făcându-l să se simtă neputincios. Îl puse să o dezbrace încet, după care îl dezbrăcă ea pe el și, cu foarte multă pricepere, îl excită aducându-l la erecție.

— Așa, dragul meu. Cuprinzându-l cu picioarele, începu să-și miște șoldurile. Ah, cât de bine e... Tu nu poți avea un orgasm, nu, bietul de tine? Știi de ce? Pentru că ești homosexual. Nu-ți plac femeile, nu-i așa, George? Îți place doar să le lovești. Ai vrea să mă lovești, nu-i așa? Spune-mi că ai vrea să mă lovești.

— Aș vrea să te ucid.

Eve izbucni în râs.

— Dar n-o s-o faci, pentru că îți dorești compania la fel de mult ca și mine. N-o să-mi faci niciodată rău, știu asta. Dacă mi se întâmplă ceva, un prieten de-al meu va duce o scrisoare la poliție.

— Glumești, făcu el neîncrezător.

Eve își trecu o unghie lungă și ascuțită peste gâtul lui.

— Nu există decât un mod de a afla, nu? îl întărâtă ea.

În acel moment, el își dădu seama că spunea adevărul. Nu avea să scape de ea niciodată! Totdeauna avea să-l batjocorească și să-l trateze ca pe un sclav. Nu suporta ideea că urma să fie toată viața la cheremul acelei ticăloase. Deodată, ceva explodă înăuntrul lui. O ceață roșiatică îi coborî peste ochi și, din clipa aceea, nu mai fu conștient. Ca și cum altcineva îl dirija. Totul se petrecu extrem de lent, ca și când ar fi fost filmat cu încetinitorul. Își aminti cum o întorsese pe Eve, cum îi desfăcuse picioarele, cum îi auzise țipetele de durere. Lovea în ceva iar și iar și era minunat. Întreaga lui ființă fu înfiorată de un spasm lung, insuportabil de plăcut, și apoi de altul și altul. „Dumnezeule, cât am așteptat asta!“

Undeva, foarte departe, cineva țipa.

Când ceața roșiatică începu să se destrame, se uită în jos. Eve era întinsă în pat, plină de sânge. Nasul îi era zdrobit, trupul plin de arsuri de țigară, iar ochii erau atât de umflați, încât nu-i putea deschide. Având maxilarul rupt, abia putea să murmure în colțul gurii:

— Încetează, încetează, încetează...

George scutură din cap ca să-și revină. Când, în cele din urmă, se trezi, fu cuprins de o panică teribilă. Nu își putea explica ceea ce făcuse. Dăduse cu piciorul la tot. Absolut la tot!

Se apleca asupra ei.

— Eve?

— Doctor... cheamă un doctor... Fiecare cuvânt era un chin de nedescris. Harley... John Harley.

— Puteți veni repede? strigă George în telefon. Eve Blackwell a avut un accident.

Medicul sosi în grabă. Când văzu halul în care era Eve și tot sângele de pe pat și de pe pereți, rămase înmărmurit.

— Dumnezeule! Îi luă pulsul, apoi se întoarse spre George: Sună la poliție, spune-le că avem nevoie de o ambulanță.

— John... îngăimă Eve.

— O să te faci bine. O să te ducem la spital.

— Fără poliție... murmură ea, căutându-i mâna.

— Dar trebuie să fac un raport. Eu...

Eve îi strânse mâna și mai tare.

— Fără... poliție...

Medicul se uită îngrozit la obrazul desfigurat, la maxilarul rupt și la arsurile de pe trupul femeii.

— Nu încerca să vorbești.

Durerea era cumplită, dar Eve lupta să trăiască.

— Te rog... Îi luă mult timp să-și adune forțele pentru a spune: Între noi... bunica niciodată nu... m-ar ierta... Fără... Poliție... Accident... Făptașul a fugit...

Nu era momentul să se întindă la discuții. Doctorul Harley se duse la telefon.

— Aici e doctorul Harley. Dădu adresa lui Eve, apoi spuse: Trimiteți imediat o ambulanță. Găsiți-l pe doctorul Keith Webster și rugați-l să mă aștepte la spital. Spuneți-i că e vorba de o urgență și să pregătească sala de operație.

Ascultă o clipă, după care zise scurt:

— Un accident, făptașul a fugit de la focul faptei.

Trânti receptorul.

— Îți mulțumesc, doctore, spuse George pierdut.

Doctorul Harley îi aruncă soțului Alexandrei o privire plină de scârbă. Își aranjase în grabă hainele, dar încheieturile degetelor erau carne vie, iar mâinile și fața îi erau stropite de sânge.

— Nu-mi mulțumi mie. O fac pentru familia Blackwell, dar cu o singură condiție; să te duci la un psihiatru.

— Dar n-am nevoie de...

— Atunci, o să chem poliția, ticălosule! Nu meriți să fii lăsat liber, se răsti doctorul Harley apropiindu-se de telefon.

— Stai puțin! Aproape că dăduse cu piciorul la tot, și acum, ca prin minune, i se mai oferea o șansă. George se hotărî să accepte. Bine, o să mă duc la un psihiatru.

Auziră de departe șuierând o sirenă.

Străbătea cu iuțeala gândului un tunel cu lumini care se aprindeau și se stingeau. Își simțea trupul ușor și gol. „Pot să zbor dacă vreau“, își zise. Încercă să-și miște brațele, dar ceva le ținea imobilizate. Când deschise ochii văzu că era pe un pat cu rotile împins de doi bărbați în halate și cu bonete verzi. „Joc într-o piesă. Dar nu-mi amintesc replicile. Care mi-or fi replicile?“ Peste câteva minute se afla pe o masă de operație într-o încăpere mare și albă.

Un bărbat scund și slab, în halat verde, era aplecat deasupra ei.

— Mă numesc Keith Webster. Eu o să vă operez.

— Nu vreau să fiu urâtă, șopti Eve cu mare greutate. Nu mă lăsați să fiu... urâtă.

— Nici o grijă, promise doctorul Webster. Acum o să adormiți. Relaxați-vă!

Și îi făcu semn anestezistului.

George reuși să se spele în baia lui Eve. Când se uită la ceas îi scăpă o înjurătură. Era trei dimineața. Spera să o găsească pe Alexandra dormind, dar aceasta îl aștepta îngrijorată în living.

— Dragul meu! M-am speriat îngrozitor! Totul e în regulă?

— E foarte bine, Alex.

— Era cât pe-aci să sun la poliție, zise ea strângându-l în brațe. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva.

„Câtă dreptate ai“, se gândi George.

— I-ai dus contractele?

— Ce contracte? făcu el, dar își aminti imediat. Ah, alea. Da, i le-am dus.

Părea o minciună dintr-un trecut foarte îndepărtat.

— Și de ce ai stat atâta?

— Avionul a decolat cu întârziere, și tipul m-a ținut de vorbă, inventă George la repezeală. Am crezut că o să plece din clipă-n clipă, iar când am vrut să te sun mi-am dat seama că se făcuse prea târziu. Iartă-mă!

— Nu-i nimic, bine că ai ajuns.

George și-o aminti pe Eve cum îi șoptise de pe targă, în ciuda faptului că avea maxilarul rupt:

— Du-te acasă... nu s-a întâmplat... nimic...

Dacă murea? Avea să fie arestat pentru crimă. Dar dacă scăpa cu viață, totul urma să fie perfect, exact ca înainte. Eve trebuia să-l ierte, pentru că avea nevoie de el.

Rămase treaz toată noaptea. Nu se gândea decât la Eve și la felul cum țipase implorând milă. Îi simțea încă oasele zdrobindu-se sub

pumnii lui, iar în nări îi stăruia mirosul de carne arsă. În momentul acela, aproape că o iubea.

Fusese un mare noroc că John Harley îl găsise pe Keith Webster, care era unul din cei mai buni chirurgi plasticieni din lume. Avea un cabinet particular pe Park Avenue și o clinică în Lower Manhattan unde opera malformații congenitale. Pacienții plăteau numai cât își puteau permite. Doctorul Webster era obișnuit cu tot felul de accidente, însă fața zdrobită a lui Eve Blackwell îl șocă. Îi remarcase fotografiile prin diverse reviste, iar acum gândul că o asemenea frumusețe fusese desfigurată intenționat îl umplu de o furie teribilă.

— Cine a făcut asta, John?

— A fost un accident de mașină. Autorul a fugit.

Keith Webster pufni.

— Și apoi șoferul a oprit și a dezbrăcat-o să-și stingă țigara pe fundul ei. Care-i adevărul?

— Mă tem că nu pot să-ți spun. O poți repara?

— Exact asta mi-e meseria, John.

Era aproape de amiază când doctorul Webster îi spuse asistentei:

— Gata! Duceți-o la reanimare! Chemați-mă la cel mai mic semn că lucrurile nu merg cum trebuie.

Operația durase nouă ore.

După patruzeci și opt de ore, Eve fu scoasă de la reanimare. George se duse la spital. Trebuia să o vadă, să-i vorbească, să fie sigur că nu plănuia cine știe ce răzbunare cumplită.

— Sunt avocatul domnișoarei Blackwell, i se prezentă el asistentei de serviciu. A cerut să mă vadă. N-o să stau decât o clipă.

După ce îi aruncă o privire bărbatului atrăgător din fața ei, asistenta spuse:

— Nu are voie să primească vizitatori, dar sunt sigură că puteți intra.

Eve era singură într-un salon, întinsă pe spate, înfășurată în bandaje și cu o mulțime de furtunașe prinse de trup. Nu i se vedeau decât ochii și buzele.

— Bună, Eve...

— George... Vocea îi era o șoaptă aspră. Trebui să se aplece foarte mult spre ea ca să o audă. Nu i-ai spus... Alexandrei?

— Nu, sigur că nu, o asigură el așezându-se pe marginea patului. Am venit ca să...

— Știu de ce-ai venit... o să... continuăm...

El avu un sentiment incredibil de ușurare.

— Îmi pare foarte rău, Eve. Sincer, îmi...

— Pune pe cineva să o sune pe Alex... să-i spună că am plecat... într-o călătorie... și că mă-ntorc în câteva... săptămâni.

— Bine.

Doi ochi injectați se ridicară spre el.

— George... fă-mi o favoare.

— Ce anume?

— Mori în chinuri...

Adormi. Peste câteva ore, când deschise ochii, îl văzu pe doctorul Webster la marginea patului.

— Cum te mai simți? o întrebă el pe un ton blând.

— Foarte obosită... Ce s-a... întâmplat cu mine?

Medicul ezită. Radiografiile arătaseră o fractură orbitală și o alta la nivelul osului zigomatic. Arcul zigomatic apăsa mușchiul temporal, ceea ce îi provoca dureri cumplite când încerca să-și miște maxilarul. Nasul îi era rupt. Mai avea și două coaste rupte și arsuri de țigară pe șezut și pe tălpi.

— Ce? repetă ea.

Webster îi explică diagnosticul încercând să evite jargonul medical, apoi conchise liniștitor:

— M-am ocupat de toate.

— Vreau o oglindă, șopti Eve.

Era ultimul lucru pe care i l-ar fi permis.

— Regret, dar n-avem, îi spuse el zâmbind.

— Cum o să... cum o să arăt după scoaterea bandajelor? întrebă ea cu teamă.

— O să arăți splendid, exact ca înainte de accident.

— Nu cred.

— O să vezi. Acum vrei să-mi spui cum s-a întâmplat? Trebuie să fac un raport la poliție.

Urmă un lung moment de liniște.

— M-a lovit un camion.

Keith Webster nu putea înțelege cum avusese cineva ticăloșia de a distruge acea frumusețe fragilă, dar renunțase de mult să se gândească la ciudățeniile speciei umane și la capacitatea ei de cruzime.

— Voi avea nevoie de un nume, zise el încet. Cine a făcut-o?

— Mack.

— Și numele de familie?

— Camion.

Părea să fie o conspirație a tăcerii, își zise medicul. Mai întâi John Harley și acum Eve Blackwell.

— În toate cazurile de infracțiuni cu violență trebuie să predau poliției un raport, insistă el, dar Eve îi căută mâna și i-o strânse cu putere.

— Te rog, nu trebuie să afle bunica sau sora mea. Ar muri. Dacă spui poliției... vor prinde și ziarele de veste. Nu trebuie... te rog...

— Dar nu pot să spun că a fost un accident rutier cu fuga autorului de la locul faptei. De obicei doamnele nu merg pe străzi în pielea goală.

— Te rog!

O privi și îl cuprinse mila.

— Presupun că ai fi putut să te împiedici și să cazi pe scară în casă.

— Exact asta s-a și întâmplat, murmură ea strângându-i mâna și mai tare.

— Așa m-am gândit și eu, oftă medicul.

De atunci doctorul Webster o vizită în fiecare zi, aducându-i flori și cadouri de la magazinul spitalului. La un moment dat, Eve îl întrebă neliniștită:

— Nu mi s-a mai făcut nici o intervenție. De ce?

— Asociatul meu lucrează, îi spuse el.

— Asociat?

— Mama Natură. Sub toate bandajele astea înspăimântătoare, te vindeci minunat.

La fiecare câteva zile îi scotea bandajele și o examina.

— Dă-mi o oglindă, îl ruga ea, dar răspunsul lui era invariabil.

— Nu încă.

Era singura ei companie, așa încât începu să-i aștepte vizitele cu nerăbdare. Scund și slab, cu un păr rar și blond și niște ochi căprui și miopi, care clipeau tot timpul, nu era deloc atrăgător. Era foarte timid în prezența ei, ceea ce o amuza teribil.

— Ai fost vreodată căsătorit?.

— Nu.

— De ce?

— Nu știu. Bănuiesc că n-aș fi un soț prea bun. Sunt chemat foarte des la urgențe.

— Dar trebuie să ai măcar o prietenă.

— Păi, de fapt... murmură el roșind.

— Hai, spune-mi, îi necăji ea.

— Nu am una anume.

— Pun pariu că toate asistentele sunt nebune după tine.

— Nu. Mă tem că nu prea sunt genul romantic.

„Puțin spus“, se gândi ea. Și, totuși, ori de câte ori vorbea despre Webster cu asistentele sau cu internii, aceștia se refereau la el cu venerație.

— Face adevărate miracole, zise un medic tânăr. Nu e chip omenesc pe care să nu-l poată repara.

Îi povesti că, printre altele, Webster opera benevol copii și infractori cu diformități. Când Eve încercă să discute cu Keith despre toate acestea, el schimbă subiectul.

— Din păcate, oamenii se judecă unii pe alții după înfățișare. Eu încerc să-i ajut pe cei născuți cu defecte fizice, ceea ce le poate schimba radical existența.

Eve era uimită. Nu o făcea nici pentru bani, nici pentru faimă. Era de o generozitate ieșită din comun. Nu mai cunoscuse niciodată un asemenea om, și se întreba de ce se purta astfel. Era însă o simplă curiozitate. Keith Webster nu o interesa decât în măsura în care o putea ajuta.

Cincisprezece zile mai târziu, Eve fu transferată la o clinică particulară din New York.

— Te vei simți mai bine aici, o asigură doctorul Webster.

Trebuia să facă un drum și mai lung ca să o vadă; totuși, venea în fiecare zi.

— Nu mai ai alți pacienți? se miră ea.

— Nu ca tine.

La cinci săptămâni după mutarea ei la clinică, Keith Webster îi scoase bandajele. Îi întoarse capul când într-o parte, când în alta.

— Simți vreo durere? o întrebă.

— Nu.

— Te ține ceva?

— Nu.

Atunci, doctorul Webster îi spuse asistentei:

— Adu-i domnișoarei Blackwell o oglindă.

Pe Eve o năpădi teama. Săptămâni întregi își dorise o oglindă, și acum, când venise momentul, era îngrozită. Își voia fața ei, nu a unei străine.

Când doctorul Webster îi dădu oglinda, ea spuse moale:

— Mi-e frică...

— Hai, uită-te, o îndemnă el blând.

Eve ridică oglinda încet. Un miracol! Nu se observa nici o schimbare. Căută vreo urmă de cicatrice. Nu văzu nici una. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Îți mulțumesc, spuse ea emoționată.

Se întinse să-l sărute pe Keith. Nu voia să fie altceva decât un sărut fugar de recunoștință, dar îi simți buzele înfometate.

În clipa următoare, medicul se trase înapoi fâstâcit.

— Mă... mă bucur că ești mulțumită.

„Mulțumită!“

— Aveau dreptate cei care mi-au vorbit despre tine. Faci adevărate miracole.

— M-a ajutat enorm materialul clientului, replică el timid.

George Mellis era foarte afectat de ceea ce se întâmplase. Fusese cât pe ce să-și distrugă viitorul. Nu își dăduse seama niciodată cât de mult însemna pentru el Kruger-Brent. Până atunci se mulțumise să primească daruri de la femei, însă acum era căsătorit cu o Blackwell și avea la îndemână o companie mult mai mare decât și-ar fi imaginat tatăl lui vreodată. Nu mai era un joc. Știa că era capabil chiar să ucidă pentru a obține ceea ce voia.

Prin urmare, se strădui să-și creeze imaginea de soț perfect. Își petrecea cu Alexandra fiecare clipă posibilă. Luau micul dejun împreună, o invita la prânz și își făcuse un obicei din a veni acasă seara devreme. În weekend mergeau la casa familiei Blackwell din East Hampton, pe Long Island, sau zburau la Dark Harbor cu avionul Cessna 620 al companiei.

Dark Harbor era destinația lui favorită. Îi plăcea casa aceea veche, plină de piese de epocă și tablouri neprețuite. Cutreiera prin încăperile imense. „În curând, totul va fi al meu“, își spunea. Era un sentiment îmbătător.

George era ginerele perfect. Îi acorda toată atenția lui Kate, care, la optzeci și unu de ani, prezida consiliul de administrație al companiei Kruger-Brent. Era și acum o femeie extraordinar de puternică și plină de viață. George avea grijă să cineze o dată pe săptămână cu ea și îi telefona la câteva zile ca să mai stea de vorbă. Nu exista un ginere mai atent decât el.

Nimeni nu l-ar fi bănuit în stare să ucidă două ființe la care ținea atât de mult. Într-o zi însă, un telefon de la doctorul Harley îi nărui sentimentul de satisfacție.

— Am aranjat să te duci la un psihiatru, doctorul Peter Templeton.

— Nu mai e nevoie, domnule doctor, spuse George pe un ton cât mai afabil cu putință. Cred că...

— Nu mă interesează ce crezi dumneata. Avem o înțelegere: eu nu te predau poliției, și dumneata consulți un psihiatru. Dacă vrei să o încalci...

— Nu, nu, zise el imediat. Dacă asta doriți, foarte bine.

— Numărul doctorului Templeton este cinci-cinci-cinci-trei-unu-șase-unu. Așteaptă să-l suni. Astăzi!

După care doctorul Harley închise.

„Blestematul“, își spuse George furios. Avea cu totul alte treburi decât să-și piardă timpul cu un psihiatru, dar nu putea risca. Avea să-l sune pe doctorul Templeton, să se ducă o dată, de două ori și, pe urmă, gata.

Se auzi iarăși soneria telefonului.

— Am venit acasă, îl anunță Eve.

— Ești...? întrebă el cu teamă. Ești bine?

— Vino să vezi! Diseară.

— Mi-e greu să plec tocmai acum. Alex și cu mine...

— La opt.

Nu-i venea să creadă. Eve se afla în fața lui, la fel de frumoasă ca întotdeauna. Îi privi chipul de aproape, dar nu văzu nici un semn.

— Incredibil! Arăți exact la fel.

— Da, sunt tot frumoasă, nu, George?

Gândul la răzbunarea pe care o plănuise îi aduse pe buze un surâs viclean. Era doar un animal bolnav, care nu merita să facă umbră pe fața pământului și care avea să plătească cu vârf și îndesat pentru ce îi făcuse, dar nu atunci. Mai avea încă nevoie de el.

— Eve, nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi...

Ea îi întinse mâna.

— Hai să nu mai vorbim de asta! E de domeniul trecutului. Nimic nu s-a schimbat.

George își aminti că totuși ceva se schimbase.

— Am primit un telefon de la Harley. A aranjat să mă duc la un psihiatru.

— Nu. Spune-i că n-ai timp.

— Am încercat, dar dacă nu mă duc, va raporta poliției despre... accident.

— Fir-ar să fie! Cine e?

— Psihiatrul? Un anume Templeton. Peter Templeton.

— Am auzit de el. Are o reputație foarte bună.

— Nu-ți face griji! Pot să stau întins pe o canapea timp de cincizeci de minute fără să spun nimic. Dacă...

Dar Eve nu îl asculta. Îi venise o idee. După ce analiză toate

posibilitățile, decretă:

— Poate să fie cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

Peter Templeton era un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, înalt, cu umeri lați, trăsături ferme și ochi albaștri scrutători. Arăta mai mult a mijlocaș la rugby decât a psihiatru. Acum citea încruntat o notiță din agendă: „George Mellis – nepotul prin alianță al lui Kate Blackwell“.

Dacă majoritatea colegilor săi erau încântați să aibă pacienți celebri, pe el problemele celor bogați nu-l interesau absolut deloc. La începutul carierei avusese destui, dar descoperise foarte repede că erau insuportabili. Îi intraseră în cabinet doamne în vârstă care, efectiv, țipau că nu fuseseră invitate la cine știe ce eveniment social, bancheri care amenințau că se sinucid pentru că pierduseră bani la bursă și matroane supraponderale. Lumea era plină de necazuri, și Peter Templeton hotărâse că nu acestea erau cele pe care voia să le rezolve.

„George Mellis.“ Acceptase cu mare greutate și numai din respect față de John Harley.

— Aș vrea să-l trimiți în altă parte, John, îi spusese. Am un program foarte încărcat.

— Consideră că-mi faci o mare favoare, Peter.

— Care-i problema lui?

— Asta-i treaba ta. Eu nu sunt decât un bătrân medic de țară.

— Bine. Spune-i să mă sune!

Momentul consultației venise. Doctorul Templeton apăsă un buton al interfonului de pe birou.

— Să intre domnul Mellis.

Îi văzuse fotografia în ziare și reviste, dar vitalitatea debordantă a

lui Mellis îl surprinse. Dădea un sens nou cuvântului „farmec". După ce își strânseră mâinile, Peter îl invită să ia loc.

— Acolo? întrebă George aruncând o privire spre canapea.

— Unde vă simțiți mai bine.

George se așeză zâmbitor în fotoliul din fața biroului. Crezuse că avea să urască acea clipă, dar, după ce stătuse de vorbă cu Eve, înțelesese că doctorul Templeton trebuia să-i fie aliat.

Peter îl studie atent. De obicei, pacienții erau nervoși când veneau la el prima oară. Unii ascundeau acest lucru bravând, alții erau tăcuți sau vorbăreți, sau defensivi. La acest om nu detecta nici un semn de nervozitate. Dimpotrivă, părea să se simtă bine. „Ciudat", se gândi medicul.

— Doctorul Harley mi-a spus că aveți o problemă.

— Mă tem că am două, oftă George.

— Povestiți-mi despre ele!

— Mi-e rușine. De asta am... am insistat să vin la dumneavoastră. După care se apleca înainte și spuse cu sinceritate: Am făcut ceva ce n-am mai făcut niciodată. Am lovit o femeie.

Psihiatrul așteptă în tăcere.

— Ne-am certat, mi-am pierdut capul și, când mi-am revenit, o... lovisem. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: A fost îngrozitor.

O voce lăuntrică îi spunea lui Peter Templeton că problema lui George era evidentă. Îi plăcea să bată femei.

— Pe soția dumneavoastră ați lovit-o?

— Nu, pe cumnata mea.

Peter văzuse în presă fotografiile celor două gemene participând la acțiuni caritabile și la alte evenimente mondene. Își aminti că erau identice și izbitor de frumoase. Așadar, acel om își lovise cumnata. I

se părea interesant. La fel de interesantă era și sugestia lui George că îi dăduse doar o palmă, două. Dacă ar fi fost așa, John Harley nu ar fi insistat.

— Spuneți că ați lovit-o. Ați rănit-o cumva?

— De fapt, am rănit-o destul de grav. Cum v-am și spus, îmi pierdusem rațiunea. Când mi-am revenit, nu... nu mi-a venit să cred.

„Când mi-am revenit. Clasica apărare. N-am făcut-o eu, ci subconștientul meu."

— Aveți idee ce ar fi putut cauza acea reacție?

— Am avut unele necazuri. Tatăl meu a fost foarte grav bolnav. A suferit câteva atacuri de cord. Sigur că am fost foarte îngrijorat. Suntem o familie foarte unită.

— Tatăl dumneavoastră e aici?

— E în Grecia.

Deci era vorba de acel Mellis.

— Ați spus că aveți două probleme.

— Da, soția mea, Alexandra... începu George, dar se întrerupse.

— Aveți probleme conjugale?

— Nu în sensul la care vă referiți. Ne iubim foarte mult. Numai că... Ezită. Alexandra nu s-a simțit prea bine în ultimul timp.

— Din punct de vedere fizic?

— Emoțional. Tot timpul e deprimată și vorbește numai despre sinucidere.

— A fost la vreun medic?

— Refuză, spuse George cu tristețe.

„Păcat“, se gândi Peter. „Un psihiatru de pe Park Avenue a ratat o avere.“

— Ați vorbit cu doctorul Harley?

— Nu.

— Din moment ce este medicul familiei, v-aș sfătui să discutați cu el. Dacă socotește că este necesar un consult, vă voi recomanda pe cineva.

— Nu, replică George nervos. Nu vreau ca Alexandra să aibă senzația că mă amestec fără știința ei. Mă tem că doctorul Harley ar...

— Foarte bine, domnule Mellis. O să-l sun eu.

— Eve, am dat de naiba, zise el. O mare încurcătură.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am făcut exact cum mi-ai spus, am mărturisit că sunt îngrijorat de Alexandra, că se gândește la sinucidere.

— Și?

— Ticălosul o să-l sune pe doctorul Harley să discute cu el!

— Doamne, Dumnezeule! Nu trebuie să-l lăsăm. Eve începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Deodată, se opri. Bine. O să am eu grijă de Harley. Templeton te-a programat?

— Da.

— Să te duci.

A doua zi dimineață, Eve se prezentă la cabinetul doctorului Harley. Acesta ținea foarte mult la familia Blackwell. Le văzuse pe cele două fete crescând. Le stătuse alături în momentele de cumpănă, de la moartea lui Marianne până la atacul asupra lui Kate, culminând

cu internarea lui Tony într-un sanatoriu. Kate suferise enorm. Și apoi, ruptura dintre ea și Eve. Nu-și putea închipui ce anume o cauzase, dar nici nu-l privea. Sarcina lui era să se îngrijească de sănătatea fizică a familiei.

Când o văzu pe Eve intrând în birou, doctorul Harley exclamă:

— Keith Webster a făcut o treabă extraordinară!

Singurul semn era o cicatrice extrem de fină pe frunte.

— Doctorul Webster a spus că o să scap și de cicatricea asta într-o lună.

— Te face și mai frumoasă, să știi. Sunt încântat. Făcându-i semn să ia loc, o întrebă: Cu ce pot să te ajut?

— Nu-i vorba de mine, ci de Alex.

Doctorul Harley se încruntă.

— Are vreo problemă? Ceva în legătură cu George?

— A, nu, spuse Eve repede. George se comportă perfect. De fapt, el este îngrijorat în privința ei. Este foarte deprimată. Se gândește chiar la sinucidere.

— Nu-mi vine să cred, zise medicul privind-o atent. Nu e genul ei.

— Știu. Nici eu n-am crezut, așa că m-am dus s-o văd și am rămas șocată constatând cât de mult s-a schimbat. E într-o stare depresivă foarte profundă. Mi-e teamă, John. Nu pot să-i spun bunicii... De asta am venit la dumneata. Trebuie să faci ceva, insistă Eve cu lacrimi în ochi. Mi-am pierdut bunica. N-aș suporta să-mi pierd și sora.

— De când este în această stare?

— Nu știu sigur. Am rugat-o să te consulte. La început a refuzat, dar până la urmă am convins-o. Trebuie s-o ajuți.

— Sigur că o voi ajuta. Să vină mâine-dimineață. Cât despre tine,

nu mai fi atât de îngrijorată. Există medicamente care fac minuni.

O conduse până la ușă. Kate ar fi trebuit să fie mai înțelegătoare, se gândi el, impresionat de devotamentul lui Eve.

Ajungând acasă, Eve își șterse cu grijă cicatricea de pe frunte.

*

A doua zi dimineață, la zece, secretara lui John Harley anunță:

— A sosit doamna George Mellis, domnule doctor.

— Să intre!

Alexandra intră în cabinet cu pași nesiguri. Era palidă și avea cearcăne.

— Ce bine îmi pare că te văd, Alexandra, îi spuse medicul strângându-i mâna. Am auzit că ai probleme.

— Îmi pare foarte rău că te deranjez, John. Sunt sigură că nu e nimic grav. N-aș fi venit dacă Eve n-ar fi insistat. Fizic mă simt foarte bine.

— Dar emoțional?

— Dorm destul de prost, spuse ea după o scurtă ezitare.

— Și altceva?

— O să mă crezi o ipohondră...

— Te cunosc mult prea bine, Alexandra.

— Mă simt tot timpul deprimată, îi mărturisi ea evitându-i privirea. Cam neliniștită și... obosită. George face tot posibilul să mă înveselească, îmi propune tot felul de activități și călătorii care să-mi ridice moralul. Problema e că n-am chef de nimic. Totul pare

atât de… lipsit de speranță.

Medicul o studia cu atenție.

— Și altceva?

— Mă gândesc chiar la sinucidere, murmură ea abia auzit. Oare sunt pe cale să înnebunesc?

— Nu, zise el clătinând din cap. Nu cred așa ceva. Ai auzit de anhedonie?

— Nu.

— Este o tulburare biologică ce prezintă exact simptomele pe care mi le-ai descris. Se întâlnește destul de frecvent, iar medicamentele de ultimă generație nu au contraindicații și sunt foarte eficiente. O să te examinez, dar sunt sigur că n-o să găsesc nimic grav.

La sfârșit, în timp ce ea se îmbrăca, doctorul Harley spuse:

— O să-ți prescriu Wellbutrin, un nou antidepresiv care face minuni.

— În regulă.

— Aș vrea să mai vii peste o săptămână. Până atunci, dacă ai probleme, sună-mă, indiferent de oră.

— Îți mulțumesc, John, zise ea luând rețeta. Sper că așa n-o să mai am visul acela îngrozitor.

— Care vis?

— Ah, am crezut că ți-am spus. E același în fiecare noapte. Se face că sunt într-o barcă și bate vântul, și aud marea vuind. Când mă uit în apă, mă văd pe mine însămi înecându-mă…

Ieși în stradă și se rezemă de zid, trăgând adânc aer în piept. „Am reușit“, își spuse ea încântată, după care aruncă rețeta cu un gest nepăsător.

Kate Blackwell era obosită. Ședința durase prea mult. Privi la membrii consiliului de administrație, trei bărbați și trei femei. Păreau cu toții în formă. „Deci nu este din cauză că ședința a durat prea mult, își spuse. Eu am dus-o prea mult. Voi împlini optzeci și doi de ani. Îmbătrânesc.“ Acest gând o deprima, nu pentru că s-ar fi temut de moarte, ci pentru că nu era încă pregătită. Refuza să moară până când compania Kruger-Brent nu avea în frunte un membru al familiei Blackwell. După amara dezamăgire provocată de Eve, încercase să facă planuri de viitor în jurul Alexandrei.

— Știi că aș face orice pentru dumneata, bunico, dar, pur și simplu, nu mă interesează compania. George ar fi un director excelent...

— Ești de acord, Kate? o întrebă Brad Rogers.

Întrebarea o trezi din reverie.

— Iartă-mă! Despre ce era vorba?

— Discutam despre asocierea cu Deleco.

Starea ei îl îngrijora. În ultimele luni, Kate cădea tot mai des în visare în timpul ședințelor. Pe de altă parte, chiar în momentul în care Brad își spunea că era senilă și că ar fi trebuit să se retragă, ea venea cu o idee care îi surprindea pe toți. Era o femeie uluitoare. Amintindu-și de scurta lor legătură din tinerețe, se întrebă iarăși de ce se terminase atât de brusc.

*

George Mellis era pentru a doua oară în cabinetul lui Peter Templeton.

— A existat multă violență în trecutul dumitale, domnule Mellis?

— Nu, urăsc violența.

„Repetă asta tot timpul, ticălosule."

— Mi-ați spus că părinții nu v-au pedepsit niciodată fizic.

— Exact.

— Asta înseamnă că ați fost un copil ascultător?

„Ai grijă. Sunt multe capcane."

— Obișnuit, bănuiesc.

— Un copil obișnuit mai ia câte o bătaie atunci când încalcă regulile.

George îi aruncă un zâmbet dezaprobator.

— Presupun că eu n-am încălcat nici o regulă.

„Minte, își spuse Peter Templeton. Dar de ce? Ce ascunde oare?" Își aminti discuția pe care o avusese cu doctorul Harley după prima vizită a lui George Mellis.

— Mi-a spus că și-a lovit cumnata, John, și...

— Că a lovit-o? exclamase John Harley în culmea indignării. A măcelărit-o. I-a zdrobit maxilarul, i-a spart nasul, i-a rupt două coaste și i-a ars cu țigara șezutul și tălpile.

Peter Templeton fusese cuprins de un dezgust fără margini.

— Nu mi-a spus asta.

— Bineînțeles că nu ți-a spus! I-am zis că, dacă nu vine la tine, îl denunț.

Psihiatrul își amintise cuvintele lui George: „Mi-e rușine. De asta am insistat să vin la dumneavoastră". Așadar, și atunci mințise.

— Mi-a spus că soția lui e foarte deprimată și că vorbește de sinucidere.

— Da, asta este adevărat. Alexandra a venit la mine acum câteva

zile și i-am prescris Wellbutrin. Sunt foarte îngrijorat în privința ei. Ce impresie ți-a făcut George Mellis?

— Nu știu încă, spusese Peter încet. Presimt că e foarte periculos.

*

Doctorul Keith Webster nu reușea să și-o scoată pe Eve din minte. I se părea o zeiță, ireală și de neatins. Ea era expansivă, plină de viață și energică, în timp ce el era timid și plicticos. Nu se căsătorise niciodată pentru că nu găsise o femeie cu un temperament asemănător. Crescuse cu o mamă aprigă și dominatoare și cu un tată slab și ușor de intimidat. Viața lui sexuală nu fusese cine știe ce, dar munca îi compensase absența. Acum însă o visa pe Eve în fiecare noapte, ceea ce îl stânjenea profund. Întrucât era complet vindecată, nu mai avea nici un motiv să o caute. Cu toate acestea, simțea că trebuia să o vadă.

O sună acasă.

— Eve? Aici e Keith Webster. Sper că nu te deranjez. Mă... gândeam la tine ieri și... de fapt, mă întrebam ce mai faci.

— Mulțumesc, bine, Keith, dar tu ce mai faci?

— Foarte... foarte bine. Făcându-și curaj, medicul continuă: Presupun că ești mult prea ocupată ca să-mi accepți invitația la masă.

Eve zâmbi în sinea ei. Era delicios de timid. Avea să fie amuzant.

— Cu multă plăcere, Keith.

— Într-adevăr? În glasul lui se citea surpriza. Când?

— Mâine?

— Ne-am înțeles, zise el repede, pentru a nu-i lăsa timp să se

răzgândească.

Lui Eve îi plăcu foarte mult prânzul. Doctorul Keith Webster se purtă ca un licean îndrăgostit. Scăpă șervetul, vărsă paharul cu vin și dărâmă o vază de flori. Urmărindu-l, își spuse amuzată: „Nimeni n-ar putea să-și închipuie ce chirurg excelent este“.

La sfârșitul mesei, Keith o întrebă cu timiditate:

— Am putea să... O mai facem și altă dată?

— Mai bine nu, Keith, răspunse ea foarte serios. Mă tem că m-aș îndrăgosti de tine. Când el roși, incapabil să scoată o vorbă, îl bătu ușor pe mână. N-o să te uit niciodată!

În acel moment, doctorul Webster răsturnă din nou vaza cu flori.

John Harley își lua prânzul la bufetul spitalului când Keith Webster veni lângă el.

— John, promit să nu spun nimănui, dar vreau să știu ce a pățit cu adevărat Eve Blackwell.

Harley ezită puțin, după care ridică din umeri.

— Bine. Făptașul e cumnatul ei, George Mellis.

Keith Webster avu senzația că primise acces la lumea secretă a lui Eve.

George Mellis era nerăbdător.

— Banii sunt acolo, testamentul a fost schimbat. Ce naiba mai așteptăm?

De pe canapea, Eve îl privi cum se plimba nervos de colo-colo.

— Vreau să termin odată, Eve.

„Își pierde răbdarea“, se gândi ea. Era ca un șarpe veninos încolăcit. Se pregătea să muște. Greșeala pe care o făcuse întărâtându-l prea

mult aproape că o costase viața. Nu intenționa să o repete.

— Sunt de acord cu tine, spuse ea încet. Cred că a venit timpul.

El se opri.

— Când?

— Săptămâna viitoare.

Consultația era pe punctul să se încheie când George Mellis pomeni despre soția lui.

— Sunt foarte îngrijorat în privința Alexandrei. Depresia ei pare să se înrăutățească. Noaptea trecută a vorbit tot timpul despre înec. Nu știu ce să mă fac cu ea.

— Am discutat cu John Harley. I-a dat niște medicamente care o vor ajuta.

— Sper, domnule doctor, zise el sincer. N-aș suporta să i se întâmple ceva.

Dar Peter Templeton, cu urechea formată să audă cuvintele nerostite, avu ciudatul sentiment că asista la o șaradă. În acel om clocotea o violență criminală.

— Domnule Mellis, cum ați descrie relațiile dumneavoastră cu femeile?

— Normale.

— V-ați enervat cu vreuna din ele, v-ați pierdut cumpătul?

— Niciodată, răspunse George, dându-și seama unde bătea psihiatrul. Doar v-am mai spus că nu cred în violență.

„A fost măcelărită, Peter. I-a zdrobit maxilarul, i-a spart nasul, i-a rupt două coaste și i-a stins țigări pe șezut și pe tălpi.“

— Pentru unii, violența poate fi ca o eliberare, îi atrase atenția

medicul.

— Știu ce vreți să spuneți, am și eu un prieten căruia îi place să bată târfele.

„Am un prieten.“ Un semnal de alarmă.

— Povestiți-mi despre acest prieten.

— Urăște prostituatele care încearcă mereu să-l jumulească. Așa că, atunci când termină cu ele, le răvășește puțin, doar ca să le dea o lecție. Nevăzând nici un semn de dezaprobare pe chipul medicului, George continuă: Țin minte că odată am fost împreună în Jamaica. O prostituată de culoare l-a dus într-o cameră de hotel și, după ce i-a dat pantalonii jos, i-a mai cerut bani. A bătut-o la sânge. Pun pariu că n-o să mai încerce altă dată, încheie el zâmbind.

„E psihopat“, își spuse Peter Templeton. Bineînțeles că nu exista nici un prieten. Vorbea despre el însuși, ascunzându-se în spatele unui alter ego. Era un megaloman, și încă unul periculos.

Trebuia să discute cât mai repede cu John Harley.

Se întâlniră la prânz la Harvard Club. Peter Templeton era într-o poziție foarte dificilă. Trebuia să obțină toate informațiile despre George fără să încalce caracterul confidențial al relației medic-pacient.

— Ce-mi poți spune despre soția lui George Mellis? începu el.

— Alexandra? Este minunată. Ea și sora ei, Eve, sunt pacientele mele de când s-au născut. Auzi vorbindu-se despre gemenii identici, dar nu ți-i imaginezi niciodată cu adevărat până nu-i vezi împreună, spuse Harley zâmbind.

— Sunt gemene identice?

— Nimeni nu le-ar putea deosebi. Obișnuiau să joace tot felul de feste când erau mici. Odată, când Eve era bolnavă și trebuia să-i fac o injecție, am greșit și i-am făcut-o Alexandrei. Harley sorbi din pahar, apoi spuse pe un ton meditativ: E uluitor. Nici acum, când au crescut, nu le pot deosebi una de cealaltă.

Peter reflectă la această informație.

— Mi-ai spus că Alexandra a venit la tine pentru că are tendințe de sinucidere.

— Exact.

— John, de unde știi că era într-adevăr Alexandra?

— Foarte simplu. Lui Eve i-a rămas o cicatrice pe frunte după bătaia pe care i-a dat-o George Mellis.

Deci era o pistă falsă.

— Înțeleg.

— Cum merge cu Mellis?

Peter ezită, întrebându-se cât putea să spună.

— Încă nu l-am descoperit. Se ascunde în spatele unei măști. Încerc să i-o scot.

— Ai grijă, Peter. Dacă vrei să știi părerea mea, omul ăsta nu e sănătos.

Și-o aminti pe Eve întinsă în pat, într-un lac de sânge.

— Surorile Blackwell sunt moștenitoarele unei mari averi, nu? îl mai întrebă Peter.

Acum veni rândul lui Harley să ezite.

— Păi, asta e o problemă de familie, dar răspunsul este nu. Bunica lor a lăsat-o pe Eve fără nici un ban, așa că Alexandra moștenește totul.

„Sunt îngrijorat în privința Alexandrei. Starea ei depresivă pare să se înrăutățească. Vorbește tot timpul despre înec. N-aș suporta să i se întâmple ceva.“

Lui Harley îi sunase ca un scenariu clasic de crimă, numai că George Mellis era el însuși moștenitorul unei mari averi. Nu ar fi

avut nici un motiv să ucidă pe cineva pentru bani. „Îți închipui tot felul de aiureli“, se mustră în sinea lui.

O femeie se îneca în apa rece a mării. El se repezi înot s-o salveze, dar valurile erau prea înalte. „Rezistă“, îi striga el. „Vin acum.“ Încercă să-și întețească ritmul, dar mâinile și picioarele parcă îi erau de plumb. O văzu ridicându-se pe un val și scufundându-se pentru ultima dată. Când ajunse în locul unde dispăruse, zări un enorm rechin alb venind spre el.

Peter Templeton se trezi brusc, aprinse lumina și se ridică în capul oaselor. Nu-și putea scoate visul din minte.

Dimineață, la prima oră, îi telefonă detectivului locotenent Nick Pappas.

Nick Pappas era un bărbat uriaș, înalt de doi metri și cu o greutate de aproape o sută treizeci de kilograme. O mulțime de infractori puteau depune mărturie că era numai mușchi, fără pic de grăsime. În cadrul secției de poliție din Upper East Side, zona cea mai șic din Manhattan, locotenentul Pappas era șeful departamentului de omucideri. Peter îl cunoscuse în urmă cu câțiva ani, când i se ceruse opinia de expert într-un proces pentru crimă, iar ulterior se împrieteniseră. Având o pasiune comună pentru șah, se întâlneau o dată pe lună să joace o partidă.

— Omucideri. Pappas la telefon.

— Nick, sunt eu, Peter.

— Salut, amice! Cum mai merge treaba cu misterele minții?

— Tot mai încerc să le lămuresc, Nick. Ce mai face Tina?

— Nemaipomenit. Cu ce pot să te ajut?

— Am nevoie de o informație. Ia spune-mi, tu mai ai legături cu Grecia?

— Dacă mai am! gemu Pappas. Am vreo sută de rude acolo, și toți

au nevoie de bani. Partea proastă este că le și trimit. Poate ar trebui să mă controlezi și pe mine puțin.

— Prea târziu, râse Peter. Ești un caz fără speranță.

— Așa îmi spune și Tina mereu. Ce informație vrei?

— Ai auzit vreodată de George Mellis?

— Cei cu produsele alimentare?

— Exact.

— Nu e în sectorul meu, dar știu cine e. Ce-i cu el?

— Aș vrea să afli dacă are ceva bani.

— Cred că glumești. Ai lui...

— Vreau să spun, dacă el, personal, are ceva.

— O să verific, Peter, dar o să fie o pierdere de timp. Cei din familia Mellis sunt extrem de bogați.

— Apropo, dacă pui pe cineva să stea de vorbă cu tatăl lui George Mellis, spune-i să aibă grijă. Bătrânul a suferit câteva atacuri de cord.

— Bine, o să-i transmit.

Peter își aminti de vis.

— Nick, n-ai vrea totuși să dai un telefon? Azi?

Amuzamentul dispăru din glasul lui Pappas.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Nu vreau să-ți spun nimic. Vreau doar să-mi satisfac o pură curiozitate. Trece convorbirea în contul meu.

— Sigur că da, plus cina la care o să-mi povestești ce-i cu toată aiureala asta.

— Ne-am înțeles.

Peter Templeton închise. Se simțea puțin mai bine.

Kate Blackwell nu se simțea bine deloc. Vorbea la telefon când, brusc, avu impresia că încăperea se învârtea în jurul ei. Se agăță de marginea biroului și rămase așa până când totul reveni la normal.

Brad intră exact atunci. Văzând-o atât de palidă, o întrebă:

— Te simți bine, Kate?

— O ușoară amețeală, zise ea desprinzându-se de birou. Nimic grav.

— De când n-ai mai făcut un control?

— N-am timp pentru prostii.

— Găsește-ți! O s-o rog pe Annette să-ți stabilească o programare la John Harley.

— Fir-ar să fie, Brad! Încetează cu agitația asta, te rog!

— Te duci la el?

— Dacă așa o să scap de pisălogeala ta.

A doua zi dimineață, secretara îi spuse lui Peter Templeton că îl căuta detectivul Pappas. Peter ridică receptorul.

— Salut, Nick.

— Cred că ar trebui să stăm puțin de vorbă.

Peter avu o tresărire.

— Ai vorbit cu cineva despre Mellis?

— Chiar cu bătrânul Mellis în persoană. Mai întâi, n-a avut nici un

atac de cord. În al doilea rând, mi-a spus că, în ceea ce-l privește, George este mort. L-a dezmoștenit acum câțiva ani. Când l-am întrebat de ce, bătrânul mi-a închis telefonul. Pe urmă mi-am sunat un prieten de la poliția din Atena. George Mellis e foarte cunoscut acolo. Are plăcerea să bată și fete, și băieți. Ultima lui victimă, înainte de a părăsi Grecia, a fost un puști de cincisprezece ani pe care l-au găsit într-o cameră de hotel. Bătrânu' a aranjat atunci ca fiu-său să zboare din Grecia pentru totdeauna. Îți place?

Peter era de-a dreptul îngrozit.

— Mersi, Nick. Îți sunt dator.

— A, nu, amice. Aș vrea să particip și eu la chestia asta. Dacă mai ai probleme cu băiatul, spune-mi și mie!

— Sigur. Sărut-o pe Tina!

După ce închise, Peter se gândi că îl aștepta o după-amiază interesantă. George Mellis urma să vină la consultație.

Doctorul John Harley examina un pacient când asistenta îl întrerupse:

— A sosit doamna George Mellis, domnule doctor. Nu avea programare, și i-am spus că sunteți foarte ocupat...

— Invit-o în cabinet.

Era și mai palidă decât data trecută, iar cearcănele erau mai pronunțate.

— Îmi pare rău că am dat buzna așa, John, dar...

— Nu-i nimic, Alexandra. Ce s-a întâmplat?

— Mă simt îngrozitor.

— Ai luat Wellbutrin în mod regulat?

— Da.

— Și tot te simți deprimată?

Își ținea mâinile încleștate.

— Mai rău decât atât. Mă simt... disperată. Parcă nu mă pot stăpâni. Nu mă mai suport. Mă tem că... o să fac ceva îngrozitor.

— Te asigur că n-ai nimic din punct de vedere fizic. Totul este pe fond emoțional. O să-ți dau un alt medicament, Nomifensin. E foarte eficace. O să-i simți efectele în câteva zile. După ce îi dădu rețeta, Harley adăugă: Dacă nu te simți mai bine până vineri, sună-mă! Poate o să te trimit la un psihiatru.

O jumătate de oră mai târziu, în apartamentul său, Eve își îndepărta de pe față crema care îi imprimase paloarea și își ștergea negreala de sub ochi.

Lucrurile se precipitau.

George Mellis îi zâmbea încrezător psihiatrului.

— Cum te mai simți azi?

— Mult mai bine, domnule doctor. Ședințele cu dumneavoastră m-au ajutat foarte mult.

— Într-adevăr? În ce sens?

— Păi, am avut cu cine să vorbesc. Pe acest principiu este construită și Biserica Catolică, nu? Pe principiul confesiunii?

— Mă bucur că ai găsit aceste ședințe folositoare. Soția se simte mai bine?

George se încruntă.

— Mă tem că nu. A fost din nou la doctorul Harley, dar vorbește din ce în ce mai des despre sinucidere. Poate ar fi bine să o duc undeva.

Cred că are nevoie de o schimbare.

Lui Peter i se păru că acele cuvinte conțineau o prevestire rea. Să fi fost imaginația lui de vină?

— Grecia este un loc foarte bun pentru destindere, spuse el ca din întâmplare. Ai dus-o deja acolo?

— Nu încă. Toți sunt nerăbdători să o cunoască, dar, de câte ori mă vede, tata mă bate la cap să mă întorc. Insistă să preiau frâiele companiei.

În clipa aceea, Peter Templeton avu certitudinea că Alexandra Mellis era în primejdie.

Mult timp după plecarea lui Mellis, rămase să-și consulte notițele. În final, ridică receptorul și formă un număr.

— Te rog să-mi faci o favoare, John. Poți să afli unde și-a dus George Mellis soția în luna de miere?

— Pot să-ți spun pe loc. Le-am făcut vaccinurile înainte de plecare. În Jamaica.

„Am un prieten care bate prostituate... Țin minte cum odată am fost împreună în Jamaica. O mică prostituată de culoare l-a dus într-o cameră de hotel și, după ce i-a dat pantalonii jos, i-a spus că mai vrea bani... A bătut-o la sânge. Pun pariu că n-o să mai încerce altă dată.“

Totuși, nu avea nici o dovadă că George Mellis plănuia să-și omoare soția. John Harley părea convins că Alexandra Mellis voia să se sinucidă. „Nu-i treaba mea“, își spuse Peter. Știa însă foarte bine că era treaba lui.

Își terminase studiile datorită unor eforturi susținute. Tatăl său fusese îngrijitor la un colegiu dintr-un orășel din Nebraska și, cu toate că beneficiase de o bursă, Peter nu își permisese să meargă la o universitate de prestigiu. Absolvise cu note mari Universitatea din Nebraska și se specializase în psihiatrie. Avusese succes chiar de la început, secretul fiind acela că îi păsa sincer de pacienții lui.

Alexandra Mellis nu îi era pacientă, dar soarta ei îl preocupa. Conștient că avea nevoie de o întâlnire între patru ochi ca să găsească piesa ce lipsea din puzzle, căută numărul de telefon în dosarul lui George Mellis și sună la reședința acestuia. Când menajera răspunse, îi ceru să o cheme la aparat pe stăpâna casei.

— Doamnă Mellis, mă numesc Peter Templeton și sunt...

— Știu cine sunteți, domnule doctor. George mi-a vorbit despre dumneavoastră.

Peter fu surprins. Ar fi pariat că George Mellis nu îi spusese nimic soției sale.

— Mă întrebam dacă ne putem vedea. Poate la prânz?

— Este ceva în legătură cu George? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Am crezut doar că trebuie să stăm puțin de vorbă.

— Bineînțeles, domnule doctor.

Fixară o întâlnire pentru a doua zi, la restaurantul La Grenouille.

De când o văzuse intrând în restaurant, Peter nu-și mai putuse lua privirea de la ea. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă și o bluză albe, care îi scoteau în evidență silueta, iar în jurul gâtului avea un singur șirag de perle. Peter căută semnele oboselii și ale deprimării despre care îi vorbise doctorul Harley, dar nu observă nimic relevant.

— Totul e în regulă cu soțul meu, nu-i așa, domnule doctor?

— Da.

Avea să fie mult mai greu decât își închipuise el. Trebuia să meargă pe un fir foarte subțire. Nu avea dreptul să încalce sfințenia legăturii dintre medic și pacient; cu toate acestea, simțea că Alexandra trebuia avertizată.

După ce dădură comanda, o întrebă:

— Doamnă Mellis, soțul dumneavoastră v-a spus de ce vine la cabinetul meu?

— Da. S-a simțit foarte obosit în ultimul timp. Asociații de la firma unde lucrează îi pun o mare răspundere pe umeri. George este foarte conștiincios, după cum cred că ați și remarcat.

Era incredibil. Habar nu avea despre atacul asupra surorii sale. De ce nu o informase nimeni?

— George mi-a spus că se simte mult mai bine de când are posibilitatea să-și împărtășească problemele, adăugă ea zâmbind recunoscătoare. Mă bucur că îl puteți ajuta.

Era atât de inocentă! Evident, își idolatriza soțul. Ceea ce avea Peter de spus ar fi putut să o distrugă. Cum să-i dea vestea că soțul ei era un psihopat care ucisese un tânăr care practica prostituția, care fusese respins de propria lui familie și care îi lovise sora cu brutalitate?

— Munca de psihiatru trebuie să fie plină de satisfacții, continuă ea. Puteți să ajutați atâția oameni.

— Uneori putem, zise el cu grijă. Alteori, nu.

În timp ce mâncau discutară vrute și nevrute. Peter se trezi fermecat. Dintr-odată avu neplăcutul sentiment că îl invidia pe George Mellis.

— Îmi face mare plăcere compania dumneavoastră, dar voiați să-mi spuneți ceva, nu, domnule doctor?

Momentul adevărului sosise.

— Ca să fiu sincer, da. Eu...

Peter se opri brusc. Cuvintele pe care ar fi trebuit să le rostească i-ar fi putut distruge viața. Venise hotărât să-și exprime bănuielile și să îi sugereze că soțul ei trebuia internat într-un ospiciu, dar acum, după ce o cunoscuse, lucrurile nu mai erau atât de ușoare. Își aminti

iar cuvintele lui George: „Nu se simte deloc mai bine. Ideea sinuciderii mă îngrijorează“. Își spuse în sinea lui că nu văzuse niciodată o ființă mai fericită și mai normală. Să fi fost rezultatul medicației?

— John Harley mi-a spus că luați...

Dintr-odată, vocea lui George răsună lângă ei.

— Aici erai, draga mea! Am sunat acasă și mi s-a spus unde iei prânzul. I se adresă apoi lui Peter: Îmi pare bine să vă revăd, domnule doctor. Pot să stau și eu?

Și ocazia dispăru.

— De ce o fi vrut s-o vadă pe Alexandra? întrebă Eve.

— N-am nici cea mai mică idee, zise George. Bine că a lăsat vorbă unde putea fi găsită. Cu Peter Templeton, pentru numele lui Dumnezeu! M-am dus acolo imediat.

— Nu-mi place deloc.

— Crede-mă, e în regulă. Am întrebat-o după aceea și mi-a spus că n-au vorbit despre nimic important.

— Ar trebui să grăbim lucrurile.

George simți o plăcere aproape sexuală la auzul cuvintelor ei. Așteptase atâta timp acea clipă!

— Când?

— Acum.

*

Amețelile erau din ce în ce mai dese, și gândurile începeau să se învălmășească în mintea lui Kate. Stătea la birou, uitându-se peste niște hârtii referitoare la o fuziune, și își dădu brusc seama că aceasta avusese loc cu zece ani în urmă. Înspăimântată, se hotărî să asculte sfatul lui Brad și să îi facă o vizită lui John Harley.

Nu mai fusese de mult la control, așa că medicul profită din plin de ocazie. După ce o examină atent, o rugă să-l aștepte la el în birou. Era neliniștit. Kate era într-o formă remarcabilă pentru vârsta ei, dar existau anumite semne alarmante. Îngroșarea arterelor ar fi putut explica amețelile și slăbirea memoriei. Ar fi trebuit să se retragă de mult, și totuși se încăpățâna, nevrând să lase hățurile din mână. „Cine sunt eu să-i dau sfaturi? se întrebă Harley. Eu însumi ar fi trebuit să mă retrag de mult."

Acum, având rezultatele analizelor în față, îi spuse:

— Aș vrea să fiu în locul tău.

— Las-o baltă, John, spune-mi ce am!

— În mare parte, problemele firești ale vârstei; arterele s-au îngroșat puțin și...

— Ateroscleroză?

— Ah, ăsta-i termenul medical? făcu el în glumă. Păi, da.

— Cât e de rău?

— Pentru vârsta ta, aș spune că e aproape normal. Lucrurile astea sunt relative.

— Nu poți să-mi dai ceva să nu mai am amețelile astea? Nu concep să leșin într-o încăpere plină de bărbați. Ar fi de toată jena.

El dădu din cap afirmativ.

— Nu cred că vor fi probleme. Când vrei să te retragi, Kate?

— Când o să am un nepot care să preia compania.

Cei doi prieteni, care se cunoșteau de atâta timp, se priviră peste birou. John Harley nu fusese niciodată de acord cu ea, dar îi admirase totdeauna curajul.

— Știi care a fost una dintre cele mai mari dezamăgiri ale vieții mele? spuse ea oftând, de parcă i-ar fi citit gândurile. Eve. Am iubit-o sincer. Am vrut să-i ofer lumea, dar niciodată nu i-a păsat decât de ea însăși.

— Te înșeli, Kate, Eve ține foarte mult la tine.

— Pe dracu'.

— Eu sunt în măsură să știu. De curând a... Căutându-și cu grijă cuvintele, Harley spuse: A suferit un accident îngrozitor. A fost între viață și moarte.

Kate își simți inima tresărind.

— De ce... de ce nu mi-ai zis?

— Nu m-a lăsat. S-a gândit că o să te îngrijorezi și m-a pus să jur că n-o să-ți spun o vorbă.

— Dumnezeule, șopti ea. E... e bine acum?

— Da, acum e bine.

Kate se ridică privind în gol.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, John, îți mulțumesc.

— O să-ți dau o rețetă.

Când termină de scris rețeta, își ridică privirea, dar Kate Blackwell plecase.

Eve deschise ușa și înlemni. În prag se afla bunica ei, dreaptă ca întotdeauna, nelăsând să se vadă nici un semn de slăbiciune.

— Pot să intru?

Năucită, Eve se dădu într-o parte.

— Sigur că da.

Kate aruncă o privire prin micul apartament fără să facă vreun comentariu.

— Pot să stau jos?

— Iartă-mă! Chiar te rog. Iartă-mă, e atât de... Să te servesc cu ceva? Ceai, cafea, ce dorești?

— Nu, mulțumesc. Te simți bine, Eve?

— Da, foarte bine, mulțumesc.

— Vin direct de la John Harley, care mi-a spus că ai suferit un accident îngrozitor.

Eve își privi bunica cu precauție, neștiind ce avea să urmeze.

— Da...

— Mi-a mai spus că ai fost între viață și moarte și că nu l-ai lăsat să-mi spună, ca să nu-mi fac griji.

„Deci asta era.“ Eve se afla pe un teren mai sigur acum.

— Așa e, bunico.

— Asta îmi dovedește că... Simțind un nod în gât, Kate abia reuși să încheie: Îmi dovedește că îți pasă de mine.

— Bineînțeles că-mi pasă, îngăimă Eve printre lacrimi de ușurare. Totdeauna mi-a păsat.

O clipă mai târziu era în brațele ei. Kate o strânse și își apăsă buzele pe capul blond al nepoatei sale.

— Am fost atât de proastă, șopti ea. O să mă poți ierta vreodată? Scoase o batistă și își suflă nasul. Am fost prea dură cu tine. N-aș fi suportat să ți se întâmple ceva.

— Mă simt foarte bine, bunico, o asigură Eve în timp ce-i mângâia ușor mâna străbătută de vene albăstrui. Totul e perfect.

Kate se ridică în picioare ștergându-și lacrimile.

— O să luăm totul de la capăt, da? Am fost încăpățânată și neînduplecată ca tatăl meu, dar am de gând să îndrept lucrurile. Primul lucru pe care o să-l fac va fi să te trec din nou în testament, acolo unde ți-e locul.

Era prea frumos ca să fie adevărat!

— Nu mă interesează banii. Nu-mi pasă decât de tine.

— Tu ești moștenitoarea mea, tu și cu Alexandra. Voi două sunteți toată familia mea.

— Mă descurc foarte bine, zise Eve. Dar dacă asta te va face fericită...

— Mă va face fericită, draga mea. Foarte fericită, într-adevăr. Când te vei întoarce acasă?

Eve ezită numai o clipă.

— Cred că ar fi mai bine să stau aici, dar voi veni ori de câte ori vei vrea să mă vezi. Ah, bunico, nici nu-ți dai seama ce singură m-am simțit!

— Poți să mă ierți? o întrebă Kate luând-o de mână.

— Bineînțeles că pot, rosti Eve solemn.

Imediat după plecarea bunicii, Eve își puse un whisky cu apă acidulată și se trânti pe canapea pentru a retrăi incredibila scenă care tocmai avusese loc. Îi venea să strige cât o ținea gura de bucurie. Ea și cu Alexandra erau acum singurele moștenitoare ale averii familiei Blackwell. De Alexandra putea scăpa ușor, dar își făcea griji în privința lui George Mellis, care, deodată, devenise o piedică.

— A avut loc o schimbare de planuri, îl informă ea pe George mai

târziu. Kate m-a reintrodus în testament.

El se opri la mijlocul gestului de a-și aprinde o țigară.

— Într-adevăr? Felicitări!

— Dacă acum i s-ar întâmpla ceva Alexandrei, ar părea suspect, așa că o să ne ocupăm de ea mai târziu, când...

— Mă tem că mai târziu nu-mi convine.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt prost, draga mea. Dacă i se întâmplă ceva Alexandrei, eu îi moștenesc partea. Vrei să scapi de mine, nu?

— Să zicem că ești o complicație inutilă, spuse Eve ridicând din umeri. Aș vrea să ne înțelegem. Divorțează și, imediat ce o să pun mâna pe bani, o să-ți dau...

El izbucni în râs.

— Ce drăguță ești! N-are rost, scumpo. Nu s-a schimbat nimic. Alex și cu mine ne întâlnim vineri seară la Dark Harbor. Nu vreau să-mi încalc promisiunea.

Alexandra fu foarte încântată când auzi de Eve și de bunica ei.

— Acum suntem iar o familie, spuse ea.

Telefonul lui Eve sună.

— Alo? Sper că nu deranjez. Sunt Keith Webster.

O căuta de două–trei ori pe săptămână. La început, pasiunea lui stângace o amuzase, dar în ultimul timp devenise o pacoste.

— Nu pot vorbi acum, zise ea. Tocmai ieșeam.

— Ah, făcu el pe un ton de scuză. Atunci n-o să te mai rețin. Am două bilete la cursele de cai de săptămâna viitoare. Știu că-ți plac caii și m-am gândit...

— Îmi pare rău! S-ar putea să nu fiu în oraș săptămâna viitoare.

— Înțeleg, murmură el fără a-și putea ascunde dezamăgirea. Poate săptămâna cealaltă. O să iau bilete la o piesă de teatru. Ce-ai vrea să vezi?

— Le-am văzut pe toate, replică ea tăios. Trebuie să plec.

Și închise. Trebuia să se îmbrace pentru întâlnirea cu Rory McKenna, un tânăr actor pe care îl văzuse într-o piesă. Era mai tânăr decât ea cu cinci ani, dar ea era ca un armăsar sălbatic nesățios. Și-l imagină făcând dragoste cu ea și simți o umezeală între picioare. Aștepta cu nerăbdare seara.

În drum spre casă, George Mellis se opri să-i ia flori Alexandrei. Era într-o stare de exuberanță. Ce ironie delicioasă ca bătrâna să o treacă iar pe Eve în testament! Asta nu schimba însă absolut nimic. După accidentul Alexandrei avea să o aranjeze pe Eve. Totul era pregătit. Vineri, Alexandra îl aștepta la Dark Harbor.

— Numai noi doi, îi șoptise el sărutând-o. Scapă de toți servitorii, draga mea!

Peter Templeton nu și-l putea scoate din cap pe George Mellis. Îi mai răsunau în urechi cuvintele lui: „Aș putea s-o duc undeva. Cred că are nevoie de o schimbare“. Toate instinctele îi spuneau că Alexandra era în primejdie; cu toate acestea, nu avea puterea să acționeze. Nu se putea duce la Nick Pappas cu niște simple suspiciuni. Nu avea nici o dovadă.

În partea cealaltă a orașului, la sediul companiei, Kate Blackwell semna un nou testament în care lăsa toată averea celor două nepoate ale sale.

Undeva în afara New Yorkului, Tony Blackwell stătea în fața șevaletului său în grădina sanatoriului. Tabloul era un amestec de culori, de genul celor făcute de copiii netalentați. Se dădu puțin înapoi să-l privească și zâmbi mulțumit.

Vineri, 10:57 a.m.

La Aeroportul La Guardia, un taxi opri în fața ghișeului Eastern Airlines. Din el coborî Eve Blackwell, care îi dădu șoferului o bancnotă de o sută de dolari.

— N-am să vă dau restul, doamnă. N-aveți mărunt?

— Nu.

— Atunci va trebui să-i schimbați înăuntru.

— N-am timp. Trebuie să prind avionul spre Washington. Păstrează-i!

Sub ochii uimiți ai șoferului, intră repede în aeroport. Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga spre poarta de îmbarcare.

— Un bilet dus-întors pentru Washington, zise ea abia răsuflând.

Funcționarul privi ceasul de deasupra capului său.

— Ați întârziat cu două minute. Se pregătește de decolare.

— Dar trebuie să-l prind! Am întâlnire cu... Chiar nu puteți face nimic? țipă ea panicată.

— Ușurel, domnișoară! Mai pleacă unul peste o oră.

— E prea... Fir-ar să fie! Recăpătându-și stăpânirea de sine, zise cu un oftat: Bine, o să aștept. E vreo cafenea pe aici?

— Nu, domnișoară, dar pe coridor este un automat de cafea.

— Mulțumesc.

Uitându-se după ea, funcționarul își spuse: „Ce frumusețe! Îl invidiez pe cel cu care se grăbește atâta să se-ntâlnească“.

Vineri, 2:00 p.m.

Avea să fie ca o a doua lună de miere, se gândi emoționată Alexandra. „Scapă de toți servitorii! Vreau să fim numai noi doi, îngerul meu. O să petrecem un weekend nemaipomenit.“ Se pregătea să plece spre Dark Harbor, unde o aștepta George. Întârziase din cauza unei întâlniri la prânz care se prelungise.

— Mă întorc luni dimineață, îi spuse menajerei.

Când ajunse la ușă, telefonul începu să sune, dar nu-l băgă în seamă.

*

Vineri. 7:00 p.m.

George Mellis cercetase planul lui Eve de mii de ori. Nu avea nici un punct slab. „O barcă cu motor te va aștepta la Dark Harbor. După ce te asiguri că nu te vede nimeni, prinde-o de pupa Corsarului. O vei lua pe Alexandra la o plimbare sub clar de lună. În larg, fă ce-ți trece prin cap, George, numai să nu lași urme de sânge! Aruncă apoi cadavrul peste bord, urcă în barcă și lasă iahtul în derivă. Te întorci cu barca la Philbrook Cove, după aceea iei feribotul de la Lincolnville spre Dark Harbor. Iei un taxi până acasă. Vezi ce scuză găsești ca să intre și șoferul cu tine, așa încât amândoi să observați că iahtul nu mai e la locul lui. Când vezi că Alexandra

lipsește, chemi poliția. N-o să găsească niciodată cadavrul. Curentul îl va duce în larg. Doi medici eminenți vor depune mărturie că voia să se sinucidă."

Barca îl aștepta în Philbrook Cove, conform planului. Traversă golful cu luminile stinse, ghidându-se numai după lună, și în cele din urmă ajunse la proprietatea Blackwell. Opri motorul, apoi atașă barca la pupa Corsarului.

Alexandra vorbea la telefon în living. Îi făcu veselă cu mâna și, acoperind receptorul, îi șopti:

— E Eve.

Ascultă o clipă, după care spuse:

— Acum trebuie să plec, Eve. Scumpul meu George tocmai a sosit. Ne vedem săptămâna viitoare la dejun. Puse jos receptorul și se grăbi să-l îmbrățișeze pe George. Ai ajuns devreme. Îmi pare atât de bine!

— Mi se făcuse dor de tine, așa că am lăsat totul baltă și am venit.

— Te iubesc, îi spuse ea sărutându-l.

— Și eu te iubesc, matia mou. Le-ai dat liber servitorilor?

— Suntem numai noi doi, încuviință ea zâmbind. În plus, am o surpriză. Ți-am făcut musaca.

El își trecu ușor degetul peste sfârcurile care se vedeau prin bluza ei de mătase.

— Știi la ce m-am gândit toată după-amiaza? La o plimbare cu iahtul în doi. Vântul e perfect. De ce n-am merge o oră, două?

— Cum vrei tu. Dar musacaua e...

El îi cuprinse sânul cu mâna.

— Masa mai poate să aștepte. Eu, nu.

— Bine, spuse ea râzând. Mă duc să mă schimb. N-o să dureze mult.

— O să te-ntrec.

George se îmbrăcă repede și își puse o pereche de încălțări antiderapante. Acum, când se apropia clipa, nerăbdarea devenea tot mai greu de suportat.

— Sunt gata, dragul meu!

Alexandra apăruse în prag. Purta un tricou, pantaloni negri și pantofi de pânză, iar părul lung și blond și-l legase la spate cu o panglică albastră. „Dumnezeule, cât e de frumoasă!“, se gândi el. Era păcat că trebuia să irosească o asemenea frumusețe.

— Și eu, rosti cu glas tare.

— Pentru ce e asta, dragul meu? îl întrebă ea când văzu barca cu motor prinsă la pupa iahtului.

— La capătul golfului e o insuliță pe care totdeauna am vrut s-o explorez. O să mergem cu barca până la ea, ca să nu ne facem griji în privința stâncilor.

Desfăcu frânghia, și iahtul se desprinse ușor de chei. Când ridică vela mare și trinca, vântul izbi pânzele mari și Corsarul țâșni înainte. Pe măsură ce avansau în larg rafalele se întețiră, făcând vasul să se aplece atât de mult, încât balustrada intra în apă.

— Sălbatic și minunat, strigă ea. Sunt atât de fericită, dragul meu.

— Și eu, replică el zâmbind.

Era straniu, dar îi făcea plăcere gândul că Alexandra avea să moară fericită. Scrută orizontul ca să vadă dacă nu erau și alte ambarcațiuni în jur, însă zări doar câteva lumini albe foarte departe. Sosise momentul.

Conectă pilotul automat, se mai uită o dată în jur și se îndreptă spre balustrada de sub vânt, cu inima bătându-i năvalnic.

— Alex! Vino să vezi ceva!

Curioasă, Alexandra se uită în apa rece și întunecată.

— Vino lângă mine, îi ceru el imperios.

O sărută apăsat pe buze în timp ce o strângea cu putere în brațe. Când îi simți trupul relaxându-se, își încordă mușchii și începu să o ridice în aer.

— George! țipă ea, încercând să se împotrivească.

O ridică și mai sus. Alexandra se zbătea să se desprindă din menghină, dar el era cu mult mai puternic. Ajunsese lângă balustradă, așa că își adună forțele să o arunce peste bord.

În acea clipă, George simți în piept o durere fierbinte. „Am un atac de inimă“, fu primul lui gând. Dădu să spună ceva, dar gura i se umplu de sânge. Lăsă brațele în jos și își privi pieptul nevenindu-i să creadă. Sângele curgea șuvoi. Când își ridică privirea o văzu cu cuțitul în mână, zâmbitoare.

„Eve…“ fu ultimul lui gând.

Alexandra ajunse la Dark Harbor la zece seara. Încercase să-l prindă pe George la telefon, dar nu primise nici un răspuns. Spera să nu se supere pentru întârzierea ei. Nu fusese decât o neînțelegere stupidă. Mai devreme, când se pregătea să plece, sunase telefonul. Fără să-l bage în seamă, se îndreptase spre mașină, dar menajera ieșise după ea.

— Doamnă Mellis! E sora dumneavoastră. Zice că-i urgent.

— Draga mea, sunt la Washington și am o problemă foarte gravă, îi spusese Eve. Trebuie să te văd.

— Sigur. Tocmai plecam la Dark Harbor să mă-ntâlnesc cu George, dar mă întorc luni dimineață și…

— Nu pot să aștept, o întrerupsese Eve părând disperată. Ne putem întâlni pe Aeroportul La Guardia? O să vin cu avionul de cinci.

— Aș vrea, însă i-am spus lui George...

— E ceva foarte urgent, Alex, dar, sigur, dacă ești mult prea ocupată...

— Stai puțin! Bine. O să fiu acolo.

— Îți mulțumesc, draga mea. Știam eu că pot conta pe tine.

Eve îi cerea atât de rar ajutorul, încât nu o putea refuza. Avea să ia cursa următoare spre insulă. Îl sună pe George la birou să-i spună că mai întârzia. Cum nu-l găsi, îi lăsă un mesaj secretarei lui. Peste o oră luă un taxi până la aeroport, unde trebuia să aștepte avionul de cinci de la Washington. Sora ei nu era printre pasageri. Alexandra așteptă două ore, dar Eve tot nu apăru. Nici nu știa cum s-o contacteze la Washington. În cele din urmă, hotărî să ia un avion spre insulă.

Când se apropie de Cedar Hill House, văzu că era cufundată în beznă. George ar fi trebuit să fi ajuns. Alexandra intră în fiecare cameră, aprinzând luminile.

— George?

Dar nici urmă de el. Sună acasă, în Manhattan, unde răspunse menajera.

— Domnul Mellis e acasă?

— Nu, doamnă Mellis. A spus că vă petreceți împreună weekendul.

— Mulțumesc, Marie. Probabil că l-a reținut ceva.

Trebuia să existe o explicație logică pentru întârzierea lui. Precis apăruse iar vreo problemă pe care asociații îi ceruseră s-o rezolve. Urma să apară din clipă în clipă. Formă numărul surorii sale.

— Eve! exclamă, când aceasta îi răspunse. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? Te-am așteptat la Kennedy, și când am văzut că nu vii…

— Kennedy? Dar ai spus La Guardia.

— Nu, draga mea, Kennedy.

— Bine, dar... De fapt, nu mai conta. Îmi pare rău, zise Alexandra. Probabil că am înțeles eu greșit. Totul e în regulă?

— Acum, da. A fost ceva îngrozitor. M-am încurcat cu un individ care e mare grangur la Washington. E cumplit de gelos și... Eve începu să râdă. Nu pot să intru în amănunte, că s-ar încinge firele de telefon până ar lua foc. O să-ți povestesc luni.

— Bine, spuse Alexandra, răsuflând ușurată.

— Îți urez un weekend plăcut. Ce face George?

— Nu-i aici. Presupun că s-a ivit ceva și n-a mai putut să sune.

— Sunt sigură că o să apară în curând. Noapte bună, draga mea.

— Noapte bună, Eve.

„Ar fi minunat dacă Eve ar găsi bărbatul pe care îl merită. Cineva la fel de bun și tandru ca George“, își zise Alexandra, apoi se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Ar fi putut să sune până la ora aceea. Ridică receptorul și formă numele firmei, dar nu răspunse nimeni. Sună la club. Nu, nu îl văzuseră pe domnul Mellis. La miezul nopții era alarmată, iar la ora unu era deja în panică. Nu știa ce să facă. Poate că George avea o întâlnire importantă cu un client, sau poate fusese nevoit să plece undeva și nu reușise s-o anunțe. Trebuia să existe o explicație simplă. Dacă ar fi sunat la poliție, și el ar fi apărut, s-ar fi simțit penibil.

La ora două telefona la secția cea mai apropiată de poliție, în Waldo County.

— Departamentul șerifului din Waldo County, îi răspunse o voce somnoroasă. Sergentul Lambert.

— La telefon e doamna Mellis, de la Cedar Hill House.

— Da, doamnă Mellis, se auzi vocea, deodată în alertă. Cu ce vă pot

fi de folos?

— Ca să fiu sinceră, nu prea știu. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu soțul meu aici în seara asta și... n-a apărut nici până acum.

— Înțeleg.

Acel cuvânt conținea o mulțime de implicații. Sergentul știa cel puțin trei motive pentru care un soț putea să întârzie până la două dimineața: blonde, brunete și roșcate.

Îi spuse atunci plin de tact:

— Ar fi putut fi reținut de vreo problemă?

— De obicei, sună.

— Ei, știți cum e, doamnă Mellis, uneori intri în câte o situație când nu mai poți suna. Sunt sigur că o să apară.

Acum chiar că se simțea penibil. Sigur că poliția nu avea ce să facă. Citise undeva că o persoană trebuia să fie dispărută de douăzeci și patru de ore înainte să înceapă căutările, iar George nu dispăruse, pentru numele lui Dumnezeu. Întârziase, doar.

— Sunt convinsă că aveți dreptate, spuse ea. Mă scuzați că v-am deranjat!

— Nici un deranj, doamnă Mellis. Pun pariu că o să vină cu feribotul de șapte dimineața.

Nu veni cu cel de șapte și nici cu următorul. Alexandra sună din nou acasă în Manhattan. George nu era acolo.

Neliniștea ei se transformă în spaimă. Poate că George avusese un accident; era în vreun spital rănit sau mort. De n-ar fi fost neînțelegerea cu Eve! Poate că George venise și, negăsind-o, plecase. Ceea ce lăsa foarte multe lucruri neexplicate. Ar fi trebuit să lase un bilet. Poate surprinsese niște spărgători care îl atacaseră sau poate că îl răpiseră. Alexandra umblă prin toată casa căutând

vreun indiciu. Totul era intact. Coborî la locul unde era ancorat iahtul; Corsarul era acolo.

Sună din nou la poliția din Waldo County. Locotenentul Philip Ingram, cu o vechime în meserie de douăzeci și trei de ani, era de serviciu. Știa deja că George Mellis nu fusese acasă toată noaptea. Acesta fusese principalul subiect de conversație al colegilor săi, cu obscenitățile de rigoare.

— Tot nici un semn, doamnă Mellis? Bine. O să vin chiar eu.

Știa că era doar o pierdere de timp. După toate probabilitățile, soțul ei hoinărea fără griji. Totuși, fiind vorba de cineva din familia Blackwell, nu putea să neglijeze solicitarea, iar doamna Mellis era cumsecade. O văzuse de câteva ori de-a lungul anilor.

— Mă-ntorc într-o oră, îi spuse el sergentului de serviciu.

După ce ascultă relatarea Alexandrei și verifică toată casa și debarcaderul, locotenentul ajunse la concluzia că problema era reală. George Mellis trebuia să-și întâlnească soția la Dark Harbor, cu o seară în urmă, și nu își făcuse apariția. Polițistul telefonă la aeroportul insulei și la stația de feribot din Lincolnville. George Mellis nu folosise nici unul din respectivele mijloace de transport în ultimele douăzeci și patru de ore.

— N-a ajuns la Dark Harbor, conchise el.

Dar de ce să fi dispărut așa, deodată? După părerea lui, nici un bărbat întreg la minte nu ar fi lăsat de bunăvoie o femeie ca Alexandra.

— O să căutăm la spitale și mor... Dându-și seama de gafă, se opri brusc. Și în alte locuri, și o să-l dau și prin stație.

Alexandra încerca să își păstreze calmul, dar el își dădea seama de efortul pe care îl făcea.

— Vă mulțumesc, domnule locotenent. Nici nu vă pot spune cât de mult apreciez tot ce faceți.

— Doar asta mi-e meseria, zise Ingram.

Odată ajuns la secție, sună la spitale și la morgă, dar primi răspunsuri negative. Nu exista nici un raport în legătură cu vreun accident suferit de George Mellis. În disperare de cauză sună un reporter de la Maine Courier, cu care era prieten, după care introduse numele lui Mellis în lista persoanelor dispărute.

Ziarele de după-amiază anunțau pe prima pagină: „Soțul moștenitoarei Blackwell a fost dat dispărut".

Peter Templeton află vestea de la detectivul Nick Pappas.

— Peter, îți amintești că acum câtva timp m-ai rugat să-l verific pe un anume George Mellis?

— Da.

— A dispărut.

— Poftim?

— A dispărut, a șters-o, s-a dus, zise Pappas așteptând ca Peter să priceapă.

— A luat ceva cu el? Bani, haine, pașaport?

— Nu. Conform raportului primit din Maine, domnul Mellis s-a evaporat, pur și simplu. Tu ești psihiatrul lui, și m-am gândit că poate ai vreo idee de ce ar fi făcut una ca asta.

— N-am nici cea mai mică idee, Nick, spuse Peter sincer.

— Dacă îți amintești ceva, anunță-mă. E un caz foarte important.

— Sigur, promise Peter.

Peste o jumătate de oră, Alexandra îl sună panicată.

— Eu... George a dispărut. Se pare că nimeni nu știe absolut nimic. Speram să vă fi spus ceva care să vă fi dat vreun indiciu...

— Îmi pare rău, doamnă Mellis. Nu mi-a spus nimic. Habar n-am ce s-a putut întâmpla.

— Înțeleg.

Peter ar fi vrut să o poată liniști.

— Dacă descopăr ceva, vă sun. Unde vă pot găsi?

— Acum sunt la Dark Harbor, dar o să mă întorc la New York diseară. Voi sta la bunica mea.

Nu suporta gândul de a fi singură. Vorbise de câteva ori cu Kate în dimineața aceea.

— Draga mea, sunt sigură că nu ai de ce să-ți faci griji, îi spusese ea. Probabil că a avut vreo întâlnire de afaceri și a uitat să te anunțe.

Dar nici una din ele nu credea acest lucru.

Eve află despre dispariția lui George de la televizor. Pe ecran se derulau fotografii ale casei Cedar Hill și ale Alexandrei împreună cu George la nuntă. Un prim-plan al lui, privind în sus, cu ochii larg deschiși. Îi amintea lui Eve de expresia pe care o avusese în clipa morții.

Reporterul spunea:

— Nu există dovada unei crime și nu s-a cerut încă nici o răscumpărare. Poliția speculează că George Mellis ar fi fost victima unui accident și că ar suferi acum o amnezie.

Eve zâmbi mulțumită.

Nu aveau să găsească niciodată cadavrul. Fusese luat de curenți. Bietul George! Îi urmase planul la milimetru, însă ea îl schimbase. Luase un avion până în Maine și închiriase o barcă cu motor la Philbrook Cove, cerând să fie păstrată la dispoziția unui „prieten". Apoi, de la altă firmă, închiriase o a doua barcă, cu care se dusese

la Dark Harbor. Acolo îl așteptase pe George, care nu bănuise absolut nimic.

Curățase cu migală puntea înainte să aducă iahtul la debarcader, după care fusese foarte simplu să lase cele două bărci la punctele de închiriere și să se întoarcă la New York pentru a aștepta inevitabilul telefon din partea surorii sale.

Era o crimă perfectă. Poliția avea să o considere o dispariție misterioasă.

— Și acum, alte știri... continuă crainicul, însă Eve închise televizorul.

Nu voia să întârzie la întâlnirea cu Rory McKenna.

A doua zi dimineață, la șase, o barcă de pescuit găsi cadavrul lui George Mellis agățat de un dig la gura golfului Penebscot. Primele știri anunțară o moarte prin înecare, dar, pe măsură ce apăreau mai multe informații, lucrurile începeau să se schimbe. De la biroul medicului legist sosi vestea că ceea ce păruseră la început a fi mușcături de rechin erau, de fapt, lovituri de cuțit. Ziarele de seară vuiau: „Suspiciune de crimă în cazul morții misterioase a lui George Mellis“... „Milionar descoperit înjunghiat.“

Locotenentul Ingram studia hărțile fluxului din seara precedentă. Când termină se lăsă pe spate, având pe chip o expresie perplexă. Trupul lui George Mellis ar fi fost dus în larg dacă nu s-ar fi agățat de dig. Ceea ce îl nedumerea era faptul că părea să fi venit dinspre Dark Harbor. Unde George Mellis nu fusese.

Detectivul Nick Pappas se deplasă în Maine pentru a sta de vorbă cu locotenentul Ingram.

— Cred că departamentul meu v-ar putea fi de folos în acest caz, spuse Nick. Avem unele informații în legătură cu George Mellis. Știu că este în afara jurisdicției noastre, dar, dacă doriți ajutorul nostru, vi-l acordăm cu mare plăcere.

De douăzeci de ani de când Ingram lucra la secția de poliție din Waldo County, singurul eveniment mai serios fusese atunci când un turist beat împușcase capul unui elan de pe peretele unui magazin de curiozități. Asasinarea lui George Mellis era ceva senzațional, și locotenentul simți că avea șansa de a se face cunoscut. Cu puțin noroc, ar fi putut ajunge detectiv la New York. Prin urmare, mormăi evaziv:

— Știu eu...

— Noi n-avem nevoie de publicitate, replică Papas de parcă i-ar fi citit gândurile. O să fie multe presiuni în acest caz, și cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Pentru început, v-aș putea da unele amănunte în legătură cu situația lui George Mellis.

Ingram hotărî că nu mai avea nimic de pierdut.

— Vă ascult.

Alexandra se afla în pat, sub influența sedativelor. Mintea ei refuza cu încăpățânare să accepte gândul că George fusese ucis. Cum să se fi putut întâmpla așa ceva? Nimeni în lume nu avea motiv să o facă. Polițiștii spuseseră ceva despre o rană de cuțit, dar se înșelau. Trebuia să fi fost vreun accident. „Nimeni n-ar vrea să-l ucidă... Nimeni n-ar vrea să-l ucidă...“ Doctorul Harley îi făcu o ultimă injecție, și Alexandra adormi.

Eve încremeni auzind că îi descoperiseră cadavrul. „Poate că nu e așa de rău“, se consolă ea. „Alexandra va fi cea bănuită. Doar se afla acolo, pe insulă.“

Kate stătea lângă ea în salon. Vestea o șocase foarte tare.

— De ce să fi vrut cineva să-l omoare pe George?

— Nu știu, bunico, îi răspunse Eve oftând. Habar n-am. Mă doare sufletul pentru biata Alex.

Locotenentul Ingram îl interoga pe însoțitorul de pe feribotul Lincolnville-Islesboro.

— Ești sigur că nici domnul, nici doamna Mellis n-au venit cu feribotul vineri după-amiază?

— N-au venit în timpul schimbului meu, Phil. L-am întrebat și pe colegul din tura de dimineață, și nici el nu i-a văzut. Trebuie să fi luat avionul.

— Încă o întrebare, Lew. A venit vreun străin cu feribotul vineri?

— Fir-ar să fie, știi că nu avem străini pe insulă în perioada asta. Vara mai sunt ceva turiști, dar în noiembrie? Drace!

Locotenentul discută apoi cu directorul aeroportului din Islesboro, care îi zise:

— George Mellis n-a venit sigur cu avionul în seara aceea. Trebuie să fi luat feribotul.

— Lew spune că nu l-a văzut.

— Păi, doar n-o fi înotat, nu?

— Dar doamna Mellis?

— Da. Ea a venit cu avionul personal în jurul orei zece. L-am trimis pe fiul meu, Charley, să o conducă la Cedar Hill.

— Cum părea doamna Mellis?

— Ciudată. Foarte nervoasă. Chiar și fiul meu a observat. De obicei e calmă, are câte o vorbă bună pentru fiecare. În seara aceea însă, era teribil de grăbită.

— O ultimă întrebare. Au venit străini cu avionul în după-amiaza sau seara aceea? Vreun chip necunoscut?

— Nu, zise directorul aeroportului clătinând din cap. Doar

cunoscuți.

O oră mai târziu, locotenentul vorbea la telefon cu Nick Pappas.

— Toate informațiile de până acum sunt al naibii de confuze. Doamna Mellis a sosit vineri seară cu propriul avion la aeroportul din Islesboro, în jur de zece, dar soțul nu era cu ea. N-a venit nici cu avionul, nici cu feribotul. De fapt, nimic nu arată că s-ar fi aflat pe insulă în seara aceea.

— Cu excepția fluxului.

— Exact.

— Oricine l-a ucis, l-a aruncat peste bordul unei ambarcațiuni, convins fiind că fluxul îl va duce în larg. Ai verificat iahtul Corsarul?

— Am aruncat o privire. Nici urmă de violență, nici o picătură de sânge.

— Aș vrea să aduc un criminalist. Vă deranjează?

— Deloc, atâta timp cât nu uitați înțelegerea.

— N-o să uit. Pe mâine!

Nick Pappas ajunse împreună cu o echipă de experți a doua zi dimineață. Locotenentul Ingram îi conduse la cheiul unde se afla Corsarul. Două ore mai târziu, criminalistul spuse:

— Se pare că am dat lovitura, Nick. Sunt câteva pete de sânge pe partea din interior a balustradei de sub vânt.

În aceeași după-amiază, laboratorul descoperi că urmele corespundeau grupei sangvine a lui George.

Departamentul de poliție din Upper East Side era mai ocupat ca oricând. O mulțime de furnizori de droguri umpluseră până la refuz arestul, iar celulele pentru reținere erau pline ochi de prostituate,

bețivi și maniaci sexuali. Zgomotul și duhoarea îi atraseră atenția lui Peter Templeton în drum spre biroul detectivului Pappas.

— Salut, Peter. Drăguț din partea ta că ai venit!

La telefon, Pappas îi spusese:

— Te ferești de mine, bătrâne. Să fii aici la șase, sau trimit un echipaj să te aducă.

— Ce-i toată agitația asta, Nick? îl întrebă Peter acum. Ce s-a întâmplat?

— Îți spun eu ce s-a întâmplat. Cineva se crede deștept. Știi ce-am descoperit? Un mort care a dispărut de pe o insulă pe care nici n-a fost.

— N-are nici un sens.

— Stai să vezi! Atât băiatul de pe feribot, cât și directorul aeroportului jură că nu l-au văzut pe George Mellis în seara dispariției. Un alt mod prin care putea să ajungă la Dark Harbor era cu barca cu motor. Am verificat și la cei cu bărcile. Nimic.

— Poate n-a fost în seara aceea la Dark Harbor.

— Laboratorul e de altă părere. Există dovada că Mellis a trecut pe acasă și s-a schimbat din costum în hainele pe care le purta când i-a fost găsit cadavrul.

— A fost omorât acasă?

— Pe iahtul familiei Blackwell. Trupul i-a fost azvârlit peste bord. Cine a făcut-o și-a imaginat că va fi luat de curent și dus în China.

— Cum a...?

Nick Pappas ridică mâna.

— E rândul meu. Mellis ți-a fost pacient. Trebuie să-ți fi vorbit de soția lui.

— Ce legătură are cu ea?

— Totul. Ea este suspectul numărul unu, doi și trei.

— Ești nebun.

— Hei, am crezut că psihiatrii nu folosesc niciodată cuvântul „nebun“.

— Nick, ce te face să crezi că Alexandra și-a ucis soțul?

— A fost acolo și avea un motiv. A sosit pe insulă târziu, cu o scuză cum că și-ar fi așteptat sora la un alt aeroport decât cel care trebuia.

— Și sora ei ce-a spus?

— Ai răbdare! Ce naiba ai fi vrut să spună? Sunt gemene. Știu că George Mellis a fost acasă în seara aceea, dar soția jură că nu l-a văzut. E o casă mare, într-adevăr, dar nu e chiar atât de mare. Apoi doamna Mellis a dat liber tuturor servitorilor. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că fusese ideea lui George, care acum, bineînțeles, nu mai poate să vorbească.

Peter căzu pe gânduri.

— Ai spus că avea un motiv. Care?

— Te lasă memoria? Doar tu mi-ai atras atenția. Doamna era măritată cu un psihopat care avea orgasm numai când bătea tot ce-i cădea în mână. A dus-o de nas destul. Să zicem că ea a hotărât, deodată, că nu mai vrea să se mai joace și a cerut divorțul. El n-a fost de acord. De ce ar fi făcut-o? Își împlinise visul. Iar ea n-ar fi îndrăznit să-l dea în judecată, pentru că ar fi ieșit scandal. Nu avea de ales. Trebuia să-l omoare, conchise Pappas lăsându-se pe spate.

— Și ce dorești de la mine?

— O informație. Acum zece zile ai luat prânzul cu soția lui Mellis. Apăsând pe butonul unui casetofon de pe birou, polițistul îl informă: Înregistrăm acum, Peter. Povestește-mi despre asta. Cum s-a comportat Alexandra Mellis? Era încordată? Furioasă? Isterică?

— Nick, n-am văzut în viața mea o femeie mai liniștită și mai fericită.

Nick Pappas îl privi fix și închise aparatul.

— Nu-ți bate joc de mine, amice. Am fost la doctorul Harley azi-dimineață. El, personal, i-a dat medicamente Alexandrei pentru a o împiedica să se sinucidă, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe doctorul Harley îl tulburase foarte mult întrevederea cu locotenentul Pappas, care intrase în subiect fără menajamente.

— Doamna Mellis a avut nevoie de consultație recent?

— Îmi pare rău, dar nu pot discuta despre pacienții mei. Mă tem că nu vă pot ajuta.

— Bine, domnule doctor, înțeleg. Sunteți vechi cunoștințe. Vreți să țineți totul secret. Nu-i nimic, spuse Pappas ridicându-se. Aici e vorba de o crimă. Peste o oră voi veni cu mandat pentru registrele de programări. Și când o să aflu ceea ce doresc, o să dau la ziar. Procedăm așa, sau îmi spuneți acum tot ce vreau să știu?

— Luați loc, zise doctorul Harley, și Nick Pappas se așeză. Alexandra a avut unele probleme emoționale în ultimul timp.

— Ce fel de probleme?

— A fost foarte deprimată. Făcea destul de des referire la sinucidere.

— A spus ceva despre vreun cuțit?

— Nu. Se plângea însă că avea frecvent un vis în care se îneca. I-am prescris Wellbutrin. Peste câtva timp mi-a spus că n-a avut nici un efect, așa că i-am dat Nomifensin. Nu... nu știu dacă a ajutat-o sau nu.

Nick Pappas își puse gândurile în ordine. În cele din urmă întrebă, privindu-l pe medic în ochi:

— Altceva?

— Asta-i tot, domnule locotenent.

*

Era însă un lucru care apăsa conștiința doctorului Harley. Intenționat nu pomenise despre atacul brutal asupra lui Eve Blackwell. Ar fi trebuit să anunțe poliția chiar de atunci, însă dorința de a proteja familia Blackwell fusese mai puternică decât deontologia. Nu avea de unde să știe dacă era vreo legătură între atacul asupra Evei și asasinarea lui George Mellis, dar instinctul îi spunea că era preferabil să nu deschidă discuția. Avea de gând să facă orice ca s-o menajeze pe Kate.

La un sfert de oră după ce luă această hotărâre, asistenta îl anunță:

— Domnul doctor Keith Webster este pe linia doi.

Ca și cum conștiința îl urmărea.

— John, aș vrea să trec pe la tine după-masă. Ai timp liber?

— Îmi fac. La ce oră?

— La cinci e bine?

— Da. Te aștept.

La cinci, doctorul Harley îl pofti pe Keith Webster în biroul său.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, John, mulțumesc. Scuză-mă că am dat buzna așa!

John Harley se gândi că prietenul său părea de fiecare dată să se scuze pentru ceva. Un om blând, inofensiv și dornic să placă, se purta ca un cățel ce aștepta să fie mângâiat pe cap. Cine ar fi crezut că o persoană atât de ternă putea fi un chirurg atât de bun?

— Cu ce-ți pot fi de folos?

Keith trase adânc aer în piept.

— E în legătură cu… știi tu… cu bătaia aceea.

— Ce-i cu ea?

— Îți dai seama că era aproape moartă?

— Da.

— Ei bine, agresiunea n-a fost raportată la poliție. Având în vedere ce s-a întâmplat – asasinarea lui Mellis și restul –, mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să le spun polițiștilor, totuși.

Deci asta era, se gândi Harley. Nu părea să existe scăpare.

— Faci cum crezi tu că e mai bine, Keith.

— Numai că n-aș vrea să-i fac necazuri lui Kate Blackwell. E o persoană extraordinară.

— Da, așa e, confirmă Harley privindu-l precaut.

— Singura problemă este că, dacă nu spun acum nimic și poliția află mai târziu, o să am de suferit, zise Keith oftând.

„Amândoi o să avem de suferit“, își spuse Harley. În clipa următoare îi veni o idee.

— Dar e foarte posibil ca poliția să nu afle, nu? Eve, cu siguranță, n-ar spune niciodată, iar tu ai făcut o treabă excepțională. În afară de cicatricea aceea mică, nici n-ai zice că a fost desfigurată.

— Care cicatrice? întrebă nedumerit chirurgul clipind des.

— Cea de pe frunte. Mi-a spus că, după părerea ta, o să dispară într-o lună, două.

Clipitul lui Webster se înteți. Doctorul Harley îl puse pe seama unui tic nervos.

— Nu mi-a... Când ai văzut-o ultima oară pe Eve?

— A venit acum vreo zece zile să-mi vorbească despre sora ei. De fapt, cicatricea a fost singurul semn după care am putut-o deosebi de Alexandra, doar știi că sunt gemene identice.

Keith Webster dădu încet din cap.

— Da. Am văzut în ziare fotografiile Alexandrei. Asemănarea e șocantă. Și zici că singurul semn după care le-ai deosebit a fost cicatricea de pe fruntea lui Eve?

— Exact.

Chirurgul se cufundă în tăcere, mușcându-și buza inferioară. Într-un târziu spuse:

— N-are rost să mă duc acum la poliție. Mai trebuie să mă mai gândesc.

— Ca să fiu sincer, cred că e cel mai bine așa, Keith. Amândouă sunt foarte frumoase. Ziarele insinuează că poliția ar suspecta-o pe Alexandra de uciderea lui George, ceea ce este imposibil. Țin minte, când erau mici...

Dar doctorul Webster nu-l mai asculta.

Plecă îngândurat din cabinetul prietenului său. Era ferm convins că nu lăsase nici un semn pe acel chip frumos. Totuși, doctorul Harley văzuse o cicatrice. Era posibil ca Eve să aibă cicatricea dintr-un accident ulterior, dar de ce mințise? Nu avea sens.

Întoarse problema pe toate părțile până ajunse la o concluzie: „Dacă am dreptate, asta îmi va schimba întreaga viață..."

A doua zi, la prima oră, îl sună pe doctorul Harley.

— John, scuză-mă că te deranjez! Ai spus că Eve a venit să-ți vorbească despre sora ei, Alexandra?

— Exact.

— După aceea te-a vizitat și Alexandra?

— Da, chiar a doua zi. De ce?

— Simplă curiozitate. Poți să-mi spui în ce problemă?

— Era foarte deprimată, și Eve încerca să o ajute.

Eve fusese bătută cu o cruzime uluitoare de soțul Alexandrei. Acum, acesta fusese ucis, iar Alexandra era principala suspectă.

Keith știa că nu fusese niciodată prea inteligent. În școală trebuise să muncească din greu ca să-și ia examenele. Toți colegii făceau glume pe seama lui. Nu fusese nici mare sportiv, nici savant și se dovedise inapt pentru orice relații sociale. Pe scurt, era considerat o nulitate. Nimeni nu fusese mai surprins decât propria lui familie când reușise la facultatea de medicină. Când se hotărâse să devină chirurg, nici ai lui, nici profesorii nu se așteptau să fie unul competent, darămite celebru. Dar el îi surprinsese pe toți. Avea un talent înnăscut. Era ca un sculptor de geniu care lucra cu carne vie, nu cu bronz, și, în scurt timp, își câștigase o reputație binemeritată. În ciuda acestui succes, totuși, nu reușise să treacă peste trauma copilăriei. În sinea lui era tot un copil care îi plictisea pe toți și de care râdeau toate fetele.

Avea mâinile transpirate când formă numărul lui Eve. Aceasta răspunse imediat.

— Rory?

— Nu, Keith Webster.

— Ah, bună.

Îi simți schimbarea din glas.

— Cum te simți?

— Bine, zise ea nerăbdătoare.

— Aș vrea să te văd.

— Nu vreau să văd pe nimeni. Dacă ai citit ziarele, ai aflat de moartea cumnatului meu. Sunt în doliu.

Keith își șterse mâinile de pantaloni.

— Pentru asta aș vrea să te văd, Eve. Am o informație importantă.

— Ce fel de informație?

— N-aș vrea să vorbesc la telefon.

Aproape că îi vedea rotițele învârtindu-i-se în minte.

— Foarte bine. Când?

— Acum, dacă nu te deranjează.

Îl întâmpină la ușă o jumătate de oră mai târziu.

— Sunt foarte ocupată. Pentru ce ai vrut să mă vezi?

— Pentru asta, spuse Webster întinzându-i o fotografie.

— Da, și? făcu ea nedumerită.

— Este a ta.

— Văd, spuse Eve laconic. Și ce-i cu asta?

— Ți-am făcut-o după operație.

— Și?

— Nu e nici o cicatrice pe frunte, Eve.

O văzu schimbându-și expresia.

— Ia loc, Keith.

Fâstâcit, se așeză în fața ei, pe marginea canapelei. Văzuse multe femei frumoase în meseria lui, dar Eve Blackwell pur și simplu îl

vrăjise. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea.

— Mai bine îmi spui despre ce e vorba.

Atunci el îi povesti despre vizita lui la doctorul Harley și despre misterioasa cicatrice.

Eve îl ascultă cu o expresie indiferentă, iar la sfârșit spuse:

— Nu știu ce ai în cap, dar orice ar fi, îmi irosești timpul. Cât despre cicatrice, i-am jucat o mică festă surorii mele. E foarte simplu. Acum, dacă ai terminat, te rog să mă lași. Am o mulțime de treburi.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat, zise el fără să se clintească. Am crezut că ar fi mai bine să stau de vorbă cu tine înainte să mă duc la poliție.

Acum, toată atenția ei era îndreptată asupra lui.

— De ce naiba vrei să te duci la poliție?

— Sunt silit să raportez atacul lui George Mellis asupra ta. Și mai e și povestea aceea cu cicatricea. Eu n-o înțeleg, dar sunt sigur că le-o vei putea explica lor.

Eve simți primul fior de teamă. Omulețul acela stupid habar nu avea ce se întâmplase în realitate, dar știa destule ca să trezească interesul detectivilor.

George Mellis o vizitase foarte des. Poliția ar fi găsit, probabil, destui martori care să-l fi văzut. Mințise că ar fi fost la Washington în seara când George fusese ucis și nu avea un alibi. Nu își închipuise niciodată că i-ar fi fost necesar. Dacă polițiștii aflau că George aproape o omorâse, ar fi descoperit că avea un mobil extrem de puternic. Prin urmare, trebuia să-l reducă la tăcere pe Webster.

— Ce vrei? Bani?

— Nu! ripostă el indignat.

— Atunci, ce?

Doctorul Webster privi în jos și murmură încurcat:

— Eu... te plac foarte mult, Eve. N-aș suporta să ți se întâmple ceva rău.

Eve se sili să zâmbească.

— N-o să mi se-ntâmple nimic rău, Keith, pentru că n-am făcut nimic rău. Crede-mă, nimic din toate astea n-are legătură cu moartea lui George Mellis. Aș fi foarte încântată dacă ai uita totul. Da? spuse ea luându-i mâna cu prefăcută afecțiune.

El îi acoperi mâna și i-o strânse ușor.

— Aș vrea, Eve, aș vrea, într-adevăr, dar sâmbătă au loc audierile oficiale, iar eu sunt medic. Mă tem că e de datoria mea să depun mărturie și să spun tot ce știu.

Văzu o sclipire de alarmă licărindu-i în ochi.

— Nu trebuie să faci asta!

— Ba da, Eve, zise el mângâind-o tandru pe mână. Este parte din jurământul meu. Un singur lucru m-ar împiedica s-o fac.

O văzu agățându-se de fiecare cuvânt al lui.

— Care anume?

— Un soț nu poate fi silit să depună mărturie împotriva soției sale, îi spuse el cu infinită blândețe.

Un judecător oficie căsătoria cu două zile înainte de începerea audierilor. Numai gândul că era măritată cu Keith Webster o făcea să i se încrețească pielea, dar nu avea de ales. Imediat după terminarea anchetei avea să ceară o anulare, și cu asta basta.

Detectivul Nick Pappas ajunsese într-un impas. Știa cine îl omorâse pe George Mellis, dar nu avea dovezi. În jurul familiei Blackwell se țesuse o conspirație a tăcerii prin care nu putea trece. Îi ceru sfatul

superiorului său, căpitanul Harold Cohn, un polițist cu o experiență remarcabilă. Acesta îl ascultă în liniște, după care îi spuse:

— Numai aiureli, Nick. N-ai nici o dovadă. O să râdă de noi la tribunal.

— Știu, oftă Pappas. Dar am dreptate. Vă deranjează dacă stau de vorbă cu Kate Blackwell?

— Dumnezeule! Pentru ce?

— Încercarea moarte n-are. În definitiv, ea conduce familia. Ar putea ști unele lucruri de care nici să nu-și dea seama.

— Va trebui să fii foarte atent.

— Am înțeles.

— Și ia-o ușurel, Nick! Nu uita, e o femeie bătrână.

— Pe asta și contez, zise Pappas.

Întâlnirea avu loc în biroul lui Kate Blackwell chiar în după-amiaza aceea. Nick Pappas observă că octogenara se ținea extraordinar de bine și arbora un aer calm, deși nu încăpea îndoială că scandalul în care fusese târât numele Blackwell o tulburase profund.

— Secretara mi-a spus că doriți să mă vedeți pentru o problemă urgentă, domnule locotenent.

— Așa este, doamnă. Mâine încep audierile în cazul lui George Mellis, iar eu am motive să cred că nepoata dumneavoastră este implicată în această crimă.

— Nu cred, replică ea pe un ton glacial.

— Vă rog să mă ascultați, doamnă Blackwell. Fiecare anchetă a poliției începe cu identificarea mobilului. George Mellis era un vânător de avere și un sadic plin de vicii. Expresia de pe chipul lui Kate nu-l împiedică pe locotenent să continue: Căsătoria cu nepoata dumneavoastră i-a permis să pună mâna pe o avere imensă. Bănuiesc că și-a bătut joc prea mult de Alexandra și, când ea a cerut

divorțul, el a refuzat. Singura cale de a scăpa de el era să-l ucidă.

Kate, extrem de palidă, nu făcu nici un comentariu.

— Am început să caut dovezi care să-mi susțină teoria. Știu că George Mellis a fost la Cedar Hill House înainte de dispariție. Nu există decât două căi pe care se poate ajunge la Dark Harbor: cu avionul sau cu feribotul. Conform poliției de acolo, George Mellis nu s-a folosit de nici unul din acestea. Nu cred în miracole, dar presupun că Mellis nu era genul de om care să meargă pe apă. O altă posibilitate ar fi fost să fi luat o barcă de undeva de pe coastă. Am început să verific firmele de închiriat bărci și am găsit ceva la Gilkey Harbor. La ora patru în după-amiaza crimei, o femeie a închiriat de acolo o barcă cu motor, afirmând că un prieten avea să o ia mai târziu. A plătit cu bani gheață, dar a trebuit să semneze chitanța. S-a prezentat drept Solange Dunas. Vă spune ceva?

— Da. A... a fost guvernanta fetițelor. S-a întors în Franța cu ani în urmă.

Pappas dădu din cap satisfăcut.

— De la o altă firmă, la mică distanță de prima, aceeași femeie a închiriat o a doua barcă, pe care a luat-o și a restituit-o trei ore mai târziu. S-a semnat și de această dată Solange Dunas. Le-am arătat ambilor paznici fotografia Alexandrei. Erau aproape siguri că ea fusese, dar nu puteau să jure, pentru că femeia era brunetă.

— Atunci, ce vă face să credeți...?

— Purta o perucă.

— Nu pot crede că Alexandra și-a ucis soțul, spuse Kate cu răceală în glas.

— Nici eu nu cred, doamnă Blackwell. Cea care l-a ucis a fost sora ei, Eve.

Kate era la fel de nemișcată ca o stâncă.

— Alexandra n-ar fi putut s-o facă, urmă locotenentul. I-am verificat mișcările din ziua crimei. Prima parte a zilei și-a petrecut-o la New

York cu o cunoștință, după care a zburat direct spre insulă. N-ar fi putut să închirieze cele două bărci. Aveam deci o persoană cu aspectul Alexandrei, care s-a semnat Solange Dunas. Trebuie să fi fost Eve. Și am început să caut mobilul. Le-am arătat vecinilor lui Eve o fotografie de-a lui George Mellis și am descoperit că acesta venea acolo foarte des. Administratorul mi-a spus că într-o seară, când Mellis a fost acolo, Eve a fost aproape ucisă în bătaie. Ați știut?

— Nu, spuse Kate în șoaptă.

— Mellis a făcut-o. Era genul lui. Și acesta a fost mobilul lui Eve: răzbunarea. L-a atras la Dark Harbor și l-a ucis. Privind-o pe Kate, Pappas avu remușcări pentru că fusese atât de dur. În apărarea ei afirmă că ar fi fost la Washington în ziua aceea. I-a dat o sută de dolari șoferului de taxi care a dus-o la aeroport, ca să fie sigură că nu o uită, și a făcut un tărăboi întreg la ghișeu, plângându-se că a pierdut cursa de Washington. Dar eu nu cred că a fost la Washington. Am convingerea că și-a pus o perucă neagră și a luat un avion spre Maine, unde a închiriat cele două bărci. L-a ucis pe Mellis, l-a aruncat peste bord, apoi a dus iahtul la loc și bărcile la centrele de închiriere, unde nu mai era nimeni.

Kate îl privi îndelung, după care spuse încet:

— Toate dovezile pe care le aveți sunt bazate pe supoziții, nu?

— Da, recunoscu el. Am nevoie de ceva concret pentru audierile oficiale. Vă cunoașteți nepoata mai bine decât oricine altcineva, doamnă Blackwell. V-aș ruga să-mi spuneți orice credeți că ne-ar fi de ajutor.

— Cred că vă pot da o informație, zise ea după o clipă de gândire.

Inima lui Nick începu să bată cu putere. Riscase, dar avea să fie răsplătit. Bătrâna îl ajuta. Se aplecă înainte fără să-și dea seama.

— Da, doamnă Blackwell.

Kate vorbi răspicat:

— În ziua când George Mellis a fost ucis, domnule locotenent,

nepoata mea Eve și cu mine ne-am aflat la Washington.

Îi văzu expresia de profundă surprindere. „Prostule, chiar ai crezut că îți sacrific o Blackwell? Că aș lăsa presa să murdărească numele de Blackwell? În nici un caz. O voi pedepsi pe Eve în felul meu."

Verdictul fu „moarte cauzată de un autor necunoscut".

Spre surprinderea și recunoștința Alexandrei, Peter Templeton veni la audieri.

— Ca să vă susțin moralul, spuse el.

Observă că Alexandra suporta totul foarte bine, dar epuizarea i se citea pe chip și în ochi.

În pauza de prânz merseră la Lobster Pound, un mic restaurant cu vedere la golful din Lincolnville.

— După ce o să se termine ancheta, v-aș recomanda să plecați la odihnă pentru un timp.

— Da. Eve mi-a propus să mergem împreună, spuse ea cu lacrimi în ochi. Tot nu-mi vine să cred că George e mort. Știu că s-a întâmplat, dar mi se pare ireal.

— Natura e cea care atenuează șocul până când durerea devine suportabilă.

— E atât de absurd! Era un om atât de bun... Dumneavoastră ați discutat mult cu el. Nu-i așa că era o persoană minunată?

— Da, așa era, spuse Peter încet.

— Doresc anularea căsătoriei, Keith, îl anunță Eve.

— De ce naiba vrei o anulare? o întrebă el surprins.

— Ei, haide, doar nu credeai că voi rămâne căsătorită cu tine, nu?

— Cum să nu, Eve, doar ești soția mea.

— Ce urmărești, de fapt? Banii familiei Blackwell?

— Eu n-am nevoie de bani, draga mea. Câștig mult prea bine. Îți pot oferi absolut tot ce vrei.

— Ți-am spus ce vreau. O anulare.

— Mă tem că nu pot să ți-o dau, spuse el clătinând din cap cu regret.

— Atunci o să înaintez divorț.

— Nu cred că ar fi o idee bună. Vezi tu, Eve, nimic nu s-a schimbat. Poliția nu l-a descoperit pe cel care ți-a ucis cumnatul, așa că dosarul este încă deschis. Nu există termen de prescriere. Dacă divorțezi de mine, voi fi silit să...

Ridică brațele neputincios.

— Vorbești așa de parcă eu l-aș fi ucis!

— Chiar tu ai făcut-o, Eve.

— De unde naiba știi? întrebă ea ironică.

— Este singurul motiv pentru care te-ai măritat cu mine.

— Ticălosule! izbucni Eve. Cum îmi poți face una ca asta?

— Foarte simplu. Te iubesc.

— Te urăsc. Pricepi? Te disprețuiesc!

— Iar eu te iubesc atât de mult... murmură el cu un zâmbet șters.

Eve își sună sora pentru a o informa că nu putea s-o însoțească în călătoria pe care o plănuiseră.

— Plec în Barbados în luna de miere.

Fusese ideea lui Keith.

— Nu merg, îi spusese ea, îngrozită de perspectiva unui voiaj în compania lui.

— Ar fi ciudat dacă n-am petrece o lună de miere, îi atrăsese el atenția. Și nu vrem ca lumea să pună tot felul de întrebări, nu, draga mea?

Alexandra începu să ia prânzul cu Peter o dată pe săptămână. La început îi căuta tovărășia pentru că dorea să discute despre George și nu avea cu cine altcineva. După câteva luni însă, trebui să recunoască în sinea ei că îi făcea plăcere. Era sensibil, inteligent și amuzant.

— Pe vremea când eram rezident, m-au chemat prima dată de acasă în toiul iernii, îi povesti el. Pacientul era un bătrân slăbit care tușea îngrozitor. Trebuia să-l consult cu stetoscopul, dar ca să nu i se pară prea rece m-am hotărât să-l încălzesc puțin înainte. Prin urmare, l-am pus pe calorifer cât timp îi examinam pacientului gâtul și ochii. În clipa în care am luat stetoscopul și i l-am pus pe piept, bătrânul a sărit din pat ca ars. Îl arsesem la propriu. I-a trecut tusea, dar i-au trebuit două săptămâni ca să i se vindece rana.

Alexandra izbucni în râs. Râdea pentru prima dată după mult timp.

— Ne putem vedea iar săptămâna viitoare?

— Da, te rog!

Luna de miere a lui Eve fu mult mai reușită decât se temuse ea. Pentru că avea pielea prea albă și sensibilă, Keith evita soarele, astfel încât ea se ducea la plajă singură în fiecare zi. Dar niciodată nu stătea prea mult singură, fiind mereu înconjurată de salvamari, turiști bogați și nelipsiții playboy. Parcă se afla la o petrecere extraordinară, unde își alegea în fiecare zi alt fel de mâncare. Aceste escapade sexuale îi făceau și mai multă plăcere știind că soțul ei o aștepta în cameră.

Devotamentul lui era înduioșător. Dacă ea își exprima vreo dorință,

i-o îndeplinea imediat. Făcea totul ca să-l jignească, să-l înfurie, să-l facă să o urască, așa încât să-i redea libertatea, dar iubirea lui era de nezdruncinat. Gândul de a-l lăsa să facă dragoste cu ea îi făcea rău. Din fericire, Keith avea un libido scăzut.

Kate se gândi că începea să simtă povara anilor. Erau atât de mulți și fuseseră atât de plini!

Compania avea nevoie de o mână puternică, de cineva cu sânge de Blackwell. „Nu e nimeni care să-mi urmeze. După cât am muncit, am plănuit și am luptat pentru companie. Și pentru ce? Ca să vină niște străini să pună mâna pe ea. Fir-ar să fie! Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva."

La o săptămână după întoarcerea din luna de miere, Keith spuse:

— Mă tem că trebuie să mă întorc la lucru, draga mea. Am foarte multe operații programate. N-o să te plictisești în timpul zilei fără mine?

Eve reuși cu greu să rămână serioasă.

— O să-mi găsesc eu ceva de făcut.

Keith pleca dimineața cu mult înainte ca ea să se trezească, lăsându-i în bucătărie cafeaua făcută și micul dejun pregătit. Deschisese în bancă un cont foarte generos pe numele ei, pe care îl completa mereu. Eve cheltuia extraordinar de mult, dar, atât timp cât ea se simțea bine, Keith era fericit.

Eve cumpăra bijuterii scumpe pentru Rory, cu care își petrecea aproape toate după-amiezile. Tânărul actor lucra foarte puțin.

— Nu pot primi chiar orice rol, i se plânse el. Mi-ar strica reputația.

— Înțeleg, dragul meu.

— Într-adevăr? Ce dracu' știi tu despre lumea teatrului? Te-ai

născut cu o lingură de argint la fund.

Și atunci Eve îi cumpără un alt cadou ca să-l împace. Ea îi plătea chiria, îi cumpăra hainele pentru interviuri și îl ducea în restaurantele de lux pe care le frecventau marii producători. Ar fi vrut să fie cu el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar nu trebuia să uite că era măritată. Când se întorcea acasă la șapte sau opt seara, îl găsea pe Keith pregătindu-i cina, încins cu șorțul pe care scria „Sărută bucătăreasa (bucătarul)“. Nu o întreba niciodată de unde venea.

În următoarele luni, Alexandra și Peter Templeton se văzură din ce în ce mai des. Fiecare ajunsese să ocupe un loc important în viața celuilalt. Peter o însoțea de câte ori își vizita tatăl la sanatoriu, ajutând-o să suporte mai ușor durerea.

Într-o seară, când veni să o ia pe Alexandra, Peter o întâlni pe Kate.

— Dumneata ești doctor, nu? Eu am îngropat o mulțime de doctori până acum. Te pricepi la afaceri?

— Nu prea, doamnă Blackwell.

— Lucrezi în cadrul unei corporații?

— Nu.

— Fir-ar să fie! pufni ea. Nu știi nimic atunci. Îți trebuie un bun administrator. O să-ți aranjez o întâlnire cu al meu. Primul lucru va fi să-ți înființeze o firmă și...

— Vă mulțumesc, doamnă Blackwell, dar mă descurc foarte bine.

— Și soțul meu era foarte încăpățânat, bombăni Kate, după care i se adresă nepoatei sale: Invită-l la cină, poate că până la urmă o să-l lămuresc.

Afară, Peter îi spuse abătut Alexandrei:

— Bunica ta nu mă place.

— Ba te place, râse ea. Ar trebui s-o vezi cum se poartă cu cei pe care nu-i place.

— Mă întreb cum ar reacționa dacă i-aș spune că vreau să ne căsătorim.

Alexandra îl privi cu o lucire de emoție în ochi.

— Am fi amândouă foarte fericite, Peter!

Kate urmărise cu deosebit interes evoluția relației dintre Alexandra și Peter. Îi plăcea tânărul și era convinsă că avea să fie un soț bun pentru nepoata ei. Dar, în adâncul sufletului, rămânea o femeie de afaceri.

— Trebuie să vă spun că este o adevărată surpriză, minți ea. Totdeauna am sperat ca Alexandra să se mărite cu un director care să preia conducerea companiei.

— Aceasta nu e o propunere de afaceri, doamnă Blackwell. Alexandra și cu mine vrem să ne căsătorim.

— Pe de altă parte, continuă ea ca și cum nici nu fusese întreruptă, ești medic psihiatru. Cunoști mecanismul gândirii și al emoțiilor umane. Ai fi, probabil, un bun negociator. Aș vrea să intri în viața companiei. Ai putea...

— Nu, rosti ferm Peter. Sunt medic și nu mă interesează să intru în afaceri.

— Asta nu înseamnă că intri în afaceri, izbucni Kate. Nu discutăm de băcănia din colț. Vei face parte din familie, și eu am nevoie de cineva care să conducă...

— Îmi pare rău, spuse Peter pe un ton hotărât. N-am nimic comun cu Kruger-Brent. Va trebui să găsiți pe altcineva pentru asta.

Kate se întoarse spre Alexandra.

— Tu ce ai de spus?

— Doresc ca Peter să fie fericit, bunico.

— De atâta recunoștință am parte, oftă Kate. Sunteți amândoi niște egoiști. Ei bine, cine știe? Poate o să vă răzgândiți într-o zi. Apoi întrebă cu inocență: Plănuiți să aveți și copii?

Peter începu să râdă.

— Asta-i ceva personal. Am senzația că sunteți o mare manipulatoare, doamnă Blackwell, dar Alex și cu mine avem de gând să ne trăim propria viață, iar copiii noștri, dacă vom avea, și le vor trăi pe ale lor.

— Nici nu mă gândeam altfel, Peter, murmură Kate cu un zâmbet dulce. Mi-am făcut o regulă din a nu mă amesteca în viața altora.

Două luni mai târziu, când se întoarseră din luna de miere, Alexandra era însărcinată. Auzind vestea, Kate își spuse: „Perfect. Va fi băiat."

Eve stătea în pat și îl privea pe Rory ieșind gol din baie. Avea un trup splendid, zvelt și musculos. Adora felul în care făcea dragoste. Nu se mai sătura de el. Bănuia că nu era singura lui relație, dar nu îndrăznea să-l întrebe, de teamă să nu-l supere.

Rory se lungi în așternuturi și își trecu degetul pe pielea ei, exact sub ochi.

— Draga mea, ai câteva riduri, dar îți stau bine.

Fiecare cuvânt era ca o lovitură de cuțit, amintindu-i de diferența de vârstă dintre ei. Făcură iar dragoste, dar, pentru prima oară, gândul lui Eve era în altă parte.

Se întoarse acasă pe la nouă seara. Keith, care pregătea o friptură la cuptor, veni și o sărută pe obraz.

— Bună, draga mea. Ți-am pregătit mâncarea preferată. Avem...

— Keith, vreau să-mi scoți ridurile astea.

El clipi des.

— Care riduri?

— Astea, zise ea arătându-i cutele din jurul ochilor.

— Acelea sunt linii de la râs, draga mea, și mie îmi plac foarte mult.

— Mie nu! Le urăsc! strigă ea.

— Eve, crede-mă, nu sunt...

— Pentru numele lui Dumnezeu, scapă-mă de ele! Asta ți-e meseria, nu?

— Da, dar… Bine. Dacă asta te face fericită.

— Când?

— Peste vreo șase săptămâni. Programul mi-e foarte încărcat...

— Eu nu sunt doar o pacientă, izbucni ea. Sunt soția ta și vreau s-o faci acum. Mâine, chiar.

— Clinica e închisă sâmbăta.

— Deschide-o!

Cât de prost putea să fie? Ardea de nerăbdare să scape de ridurile acelea. Și avea să scape. Într-un fel sau altul. Și cât mai repede.

— Vino aici, te rog, o strigă el din salon.

Se așeză într-un fotoliu sub o lumină puternică, astfel ca el să-i poată examina chipul. Într-o secundă, sub ochii lui Eve, Keith se transformă dintr-un netot într-un chirurg strălucit. Își amintea ce minune făcuse cu fața ei. Poate că lui această operație i se părea inutilă, dar se înșela, era o chestiune vitală. Eve nu suporta gândul de a-l pierde pe Rory.

Keith stinse lumina și îi spuse:

— Nici o problemă. O fac mâine-dimineață.

A doua zi se duseră la clinică.

— De obicei mă asistă o soră, dar la o operație atât de simplă nu va fi necesar, o informă el.

— Ai putea să faci ceva și cu asta, zise ea trăgând de o bucată de piele de la gât.

— Cum vrei, draga mea. O să-ți dau ceva să adormi ca să nu simți nici o durere. Nu vreau ca iubita mea să sufere.

Eve îl văzu umplând o seringă și făcându-i injecția. N-ar fi deranjat-o dacă o durea. O făcea pentru Rory. Scumpul ei Rory. Se gândi la trupul lui tare și la felul în care o privea atunci când o dorea foarte mult... Și adormi.

Se trezi într-un pat în camera din spate a clinicii. Keith stătea alături pe un scaun.

— Cum a mers? îl întrebă ea cu voce somnoroasă.

— Excelent, spuse el zâmbind.

Eve dădu din cap și adormi din nou.

Keith era lângă ea când se trezi iar.

— O să lăsăm bandajele câteva zile. Prefer să stai aici, unde o să fii îngrijită cum trebuie.

— Bine.

O examina în fiecare zi, dând din cap.

— Perfect.

— Când pot să mă văd?

— Trebuie să se vindece până vineri, o asigură el.

Eve îi ordonă asistentei-șefe să-i aducă un telefon lângă pat. Primul număr pe care-l formă fu cel al lui Rory.

— Hei, iubito, unde naiba ești? Mi-e un dor nebun de tine.

— Și mie, dragul meu. Sunt foarte ocupată cu convenția asta medicală din Florida, dar săptămâna viitoare mă întorc.

— Grozav!

— Mi-ai simțit lipsa?

— Enorm.

Eve auzi niște șoapte.

— Mai e cineva cu tine?

— Da. Avem o orgie, spuse Rory pe un ton glumeț. Hai, trebuie să mă duc acum, adăugă el, după care închise.

O sună apoi pe Alexandra și îi ascultă plictisită poveștile despre sarcină.

— Abia aștept, îi spuse ea. Totdeauna mi-am dorit să fiu mătușă.

Își vedea foarte rar bunica. Intervenise între ele o răceală pe care nu o înțelegea. „Las' că-i trece“, se gândi Eve.

Kate nu o întreba niciodată despre Keith, însă n-o condamna pentru asta. În definitiv, era o nulitate. La un moment dat avea să se descotorosească de el. I-ar fi putut cere ajutorul lui Rory, ceea ce l-ar fi legat de ea pentru totdeauna. I se părea incredibil că își putea înșela soțul în fiecare zi, fără ca el să bănuiască sau să-i pese. Bine că se pricepea, totuși, la ceva. Bandajele aveau să dispară vineri.

Vineri se trezi de dimineață și îl așteptă pe Keith nerăbdătoare.

— E aproape de prânz, se plânse ea. Unde naiba ai fost?

— Iartă-mă, draga mea! Am fost în sala de operații toată dimineața și...

— Puțin mă interesează. Scoate-mi odată bandajele astea. Vreau să mă văd!

— Foarte bine.

Se ridică în capul oaselor și stătu liniștită în timp ce el îi tăia cu dexteritate bandajele de pe față. Se dădu puțin înapoi s-o privească, iar Eve îi citi satisfacția în ochi.

— Perfect!

— Dă-mi o oglindă!

Ieși repede din încăpere și se întoarse după o clipă cu o oglindă pe care i-o dădu cu un zâmbet mândru.

Eve o luă și își privi chipul.

Scoase un țipăt îngrozitor.

---

[11] Referire peiorativă la bogătașii care își permiteau să ia avionul pentru a merge la o petrecere într-o epocă în care zborurile erau un lux (n.red.)

epilog

Kate

1982

Kate avea impresia că roata vremii se învârtea mai repede, grăbind trecerea zilelor, topind iarna în primăvară și vara în toamnă, până când anotimpurile și anii deveniră un tot unitar. Se apropia de sfârșitul celui de-al nouălea deceniu de viață. Câți ani avea? I se întâmpla să-și uite vârsta exactă. Putea să înfrunte îmbătrânirea, dar nu suporta ideea slăbiciunii și a urâțirii, așa că făcea mari eforturi să se mențină. Privindu-se în oglindă, văzu silueta dreaptă a unei femei mândre și de neînvins.

Se ducea la birou în fiecare zi, dar era un simplu gest pentru a speria moartea. Participa la fiecare ședință a consiliului de administrație, dar cuvintele nu mai erau atât de clare ca altădată. Parcă toți vorbeau prea repede. Cel mai mult o deranja faptul că mintea îi juca feste. Trecutul și prezentul se confundau mereu. Propria ei lume se închidea, micșorându-se din ce în ce.

Dacă exista o forță care o ținea în viață, aceasta era convingerea ei fermă că un Blackwell trebuia să preia într-o zi conducerea companiei. Nu avea de gând să lase pe mâna străinilor un imperiu pentru care Jamie McGregor, Margaret, ea și David suferiseră și la care ținuseră atât. Eve, în care își pusese de două ori cele mai mari speranțe, era o criminală, și încă una sinistră. Nu mai era cazul să o pedepsească. După ce îi văzuse chipul, hotărâse că Eve își primise deja pedeapsa, cu vârf și îndesat.

În ziua când se privise în oglindă, Eve încercase să se sinucidă, înghițind o sticluță întreagă de somnifere, dar Keith îi făcuse

spălături și o adusese acasă, unde o supraveghea continuu. Când era de gardă la spital, o supravegheau asistentele.

— Te rog, lasă-mă să mor, își imploră ea soțul. Te rog, Keith! Nu vreau să trăiesc așa.

— Acum ești a mea, și eu o să te iubesc întotdeauna, îi promise el.

Imaginea propriului chip îi rămăsese întipărită în minte. Îl convinse pe Keith să interzică accesul asistentelor. Nu voia să se uite nimeni la ea.

Alexandra suna mereu, dar Eve nu-i permise să o viziteze.

Toate lucrurile erau lăsate la ușă, așa încât nimeni să nu-i vadă fața. Singurul care o vedea era Keith. De fapt, numai el îi mai rămăsese. Era singura ei legătură cu lumea. De acum îi era groază să nu o părăsească, să nu o lase singură, doar cu urâțenia ei, cu insuportabila ei urâțenie.

La cinci dimineața, când se trezea ca să plece la spital sau la clinică, o găsea întotdeauna pe Eve în bucătărie pregătindu-i micul dejun. În fiecare seară îi pregătea cina, iar dacă întârzia, îl aștepta îngrijorată. Dacă își găsise altă femeie? Dacă nu se mai întorcea la ea?

Când auzea cheia în ușă, alerga să-i deschidă și îi sărea în brațe, strângându-l cu putere. Nu îi sugera niciodată să facă dragoste, de teamă ca nu cumva să o refuze, dar când făceau dragoste, totuși, Eve se simțea de parcă ar fi revărsat asupra ei o nemărginită bunătate.

Odată se încumetă să-l întrebe:

— Dragul meu, nu m-ai pedepsit destul? Nu vrei să-mi repari fața?

— Nu mai poate fi reparată de nimeni, îi răspunse el cu mândrie.

Cu trecerea timpului, Keith deveni din ce în ce mai pretențios, astfel că Eve ajunse ca o sclavă, repezindu-se să-i îndeplinească fiecare dorință. Urâțenia ei o lega de el mai tare decât orice lanț de fier.

Alexandra și Peter avură un fiu, Robert, care era foarte isteț și frumos, amintindu-i lui Kate de Tony când era copil. Robert avea aproape opt ani acum și era destul de precoce pentru vârsta lui. „Chiar foarte precoce, își spuse Kate. Un băiat absolut remarcabil."

Toți membrii familiei primiră invitațiile în aceeași zi.

„Doamna Kate Blackwell vă roagă să onorați cu prezența recepția prilejuită de împlinirea vârstei de nouăzeci de ani la Cedar Hill House, Dark Harbor, Maine, pe 24 septembrie 1982, la ora opt. Ținuta obligatorie."

După ce citi invitația, Keith se uită la Eve și îi spuse:

— Mergem.

— A, nu! Te duci numai tu. Eu o să...

— Mergem amândoi.

Tony Blackwell picta în grădina sanatoriului când un coleg veni să-l anunțe:

— Ai o scrisoare, Tony.

El deschise plicul, și un zâmbet slab îi lumină fața.

— Frumos, zise el. Îmi plac aniversările.

Peter Templeton studie invitația.

— Nu-mi vine să cred că are nouăzeci de ani. Este uluitoare.

— Nu-i așa? Peste o clipă, Alexandra adăugă zâmbind: Știi ce chestie drăguță a făcut? Robert a primit invitație separat, pe numele

lui.

Invitații plecaseră de mult cu feribotul sau cu avionul, iar familia se reunise în biblioteca de la Cedar Hill House. Kate îi privi pe rând. Tony, zâmbitor și amabil, fiul în care-și pusese atâtea speranțe și care încercase să o ucidă. Eve, criminala, care ar fi putut stăpâni lumea dacă n-ar fi avut în ea sămânța răului. Ce ironie, ca pedeapsa să vină tocmai din partea neghiobului cu care se măritase! Apoi o văzu pe Alexandra. Frumoasă, iubitoare și bună – cea mai mare dezamăgire pentru Kate. Își pusese propria fericire înaintea binelui companiei. Nu o interesa Kruger-Brent și își alesese un soț care refuza să aibă vreo legătură cu lumea afacerilor. Amândoi erau niște trădători. Oare toată durerea din trecut fusese în zadar?

„Nu, se gândi Kate. N-o să las lucrurile așa. Nu s-a irosit chiar totul. Am construit o dinastie mândră. Un spital din Cape Town îmi poartă numele. Am construit școli și biblioteci și am ajutat poporul lui Banda.“

Sângele începu să-i pulseze în tâmple. Încăperea se umplea încet-încet cu stafii. Jamie McGregor și Margaret, atât de frumoasă, și Banda, care-i zâmbea. Și dragul, minunatul David, întinzându-i brațele. Kate scutură din cap ca să-și revină. Nu era încă pregătită pentru nici unul din ei. „În curând, își spuse. În curând!“

În încăpere mai era încă un membru al familiei. Kate se întoarse spre micul ei strănepot și îi spuse:

— Vino aici, dragul meu!

Robert se duse lângă ea și o luă de mână.

— A fost o petrecere extraordinară, bunico.

— Îți mulțumesc, Robert. Mă bucur că ți-a plăcut. Cum merge școala?

— Am numai note foarte bune, așa cum mi-ai spus tu. Sunt primul din clasă.

Kate îl privi pe Peter.

— Ar trebui să-l trimiți la Wharton School când va fi mai mare. E cea mai bună...

Peter începu să râdă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, draga mea, nu renunți niciodată? Robert nu va face decât ceea ce va dori. Are un talent muzical remarcabil și vrea să ajungă muzician. Își va alege propriul drum în viață.

— Ai dreptate, oftă ea. Sunt bătrână și n-am dreptul să mă amestec. Dacă el vrea să devină muzician, atunci așa să fie. Apoi, întorcându-se spre băiat, îi spuse cu ochii strălucind de iubire: Robert, nu-ți pot promite nimic, dar o să încerc să te ajut. Cunosc pe cineva care e bun prieten cu Zubin Mehta.